TRADUCERI SPIRITUALE 2022

RĂZVAN ALEXANDRU PETRE

Culegere de traduceri şi alte creaţii în limba engleză publicate de autor în website-ul www.spiritus.ro şi pe YouTube, în anul 2022.

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2023

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

Traduceri din channeling, experienţe parapsihice şi nondualitate. Traduceri de versuri şi subtitrări muzicale

de Răzvan-Alexandru Petre

Culegere de traduceri şi alte creaţii în limba engleză publicate de autor în website-ul www.spiritus.ro şi pe YouTube, în anul 2022

SUMAR

SPIRITELE ÎN DIALOG CU NOI – extrase din channeling

„24/7 cu Isus" – 9 mesaje de la spiritul lui Isus, prin Tina Spalding

EXPERIENŢE PARAPSIHICE – subtitrări de videoclipuri

NONDUALITATE – subtitrări de videoclipuri

Cartea „Sper să mori curând”, de Richard Sylvester, în serial

MUZICALE – Traduceri de versuri şi subtitrări

Nondualitatea în melodii noi sau celebre

Campanie pentru clape înguste

„24/7 cu Isus” – 9 mesaje de la spiritul lui Isus, prin Tina Spalding

Notă: Alte mesaje ale lui Isus prin Tina Spalding sunt cuprinse în mai multe cărţi, pe care le-am publicat separat. (R.P.)

Mesaj #1 - "Plutiţi pe val"

Telefoanele sunt zăbrelele de la noul tip de celulă în care sunteţi închişi – chiar se numesc telefoane „celulare”. (Isus)

ISUS:

«Adevăr grăiesc, sunteţi nişte fiinţe binecuvântate. Eu sunt cel pe care îl ştiţi ca Isus.

Conştiinţa voastră este în curs de expansiune. Se extinde, datorită faptului că treceţi prin dificultăţi. Iar acest lucru nu-i place ego-ului. Din acest motiv, mulţi sunteţi supăraţi sau confuzi, îngrijoraţi sau revoltaţi în acest moment, pentru că ego-ului nu-i place ceea ce se întâmplă.

Dar din punctul de vedere al spiritului, ceea ce se întâmplă este senzaţional. Este senzaţional, pentru că vă sunt puse la încercare convingerile despre lume. Iar aceasta pregăteşte una dintre marile transformări prin care treceţi şi veţi trece. Foarte mult timp, v-aţi complăcut într-o stare de adormire şi aţi crezut tot ceea ce vi s-a dat cu linguriţa de către sistemele educaţionale, ori de către guvernele voastre, ori de către companiile farmaceutice. Nu aţi pus nimic la îndoială. Chiar dacă existau o mulţime de dovezi, de efecte negative ale acelor companii şi instituţii, care vă indicau că ceva nu este în regulă, le-aţi ignorat.

Prin urmare, ceea ce se întâmplă acum în societatea voastră este o revelaţie, o dezvăluire a adevărului. Căci nimic nu poate fi transformat până când nu este dezvăluit.

Dacă, să zicem, ai un partener de viaţă care te înşală şi tu nu ştii nimic, acea infidelitate va continua. Faptul că a rămas secretă şi ascunsă înseamnă că nu pui întrebări pertinente, înseamnă că ai o încredere oarbă, înseamnă că accepţi nişte minciuni de poveşti. Însă odată cu revelaţia că se întâmplă ceva nepotrivit, atunci te uiţi în urmă şi te

gândeşti “Doamne, ştiam eu că ceva nu-i în regulă, a fost treaba aia şi a fost acea călătorie în străinătate şi au mai fost acele telefoane ciudate”. Analizezi retrospectiv şi îţi dai seama că existau nişte indicii, nişte semnale de alarmă. Desigur, odată ce infidelitatea a fost demascată, atunci trebuie să iei o decizie. Vei rămâne în relaţie cu această persoană care te-a minţit? Vei continua să ai încredere în ea sau nu?

Cam aceasta este situaţia în care v-aţi trezit acum mulţi dintre voi în relaţia cu guvernele voastre, cu sistemele de educaţie, cu sistemele de transport şi cu administraţiile locale. Vă daţi seama că se pun la cale nişte lucruri suspecte de ceva vreme. De unde ştiţi asta? Fiindcă aţi văzut ce strategii au implementat în ultimii doi ani şi deduceţi că este vorba de o întreagă orchestraţie. Că e vorba de un plan mai mare, să zicem aşa.

Iar acum aţi devenit conştienţi de înşelăciune, de escrocherie. Primiţi tot mai multe dovezi care vă demonstrează că ceea ce vi s-a spus nu este adevărat. Cei care v-aţi conformat cererilor guvernelor voastre, care vă asigurau că mai târziu veţi fi liberi, descoperiţi că nu sunteţi liberi. Unora dintre voi vi se redă acum libertatea.. Dar ia staţi puţin – oare nu o aveaţi înainte, nu eraţi liberi înainte?! Ei bine, de fapt, nu, nu eraţi. Doar credeaţi că sunteţi liberi. Încet, dar sigur, aţi fost mânaţi într-un ţarc. Acel ţarc încă există. Au deschis poarta pentru puţin timp în unele locuri şi vă lasă pe câţiva să priviţi câmpul, dar câmpul nu este încă cu adevărat la dispoziţia voastră.

Vrem să înţelegeţi că orchestraţia la care aţi asistat în ultimii doi ani nu se va opri. Nu se va opri. Vor mai fi scurte reprize de respiro, dar vor apărea foarte curând alte implementări, imediat ce poarta se va deschide puţin. Veţi gândi “O, vom putea să ne plimbăm din nou liberi pe câmp”. Dar apoi veţi observa că vine altceva peste voi.

De ce vă spunem asta? Nu ca să vă întristăm. O spunem ca să vă avertizăm. Avertismentul vă ajută să vă pregătiţi pentru următorul val. Dacă eşti în apa mării şi te loveşte un val mare şi te răstoarnă, dar te ridici în picioare şi apoi vezi mai încolo un alt val, la 20 sau 30 de metri, deja ştii ce se va întâmpla. Iar când vine valul acela, se va întâmpla una din două posibilităţi: fie te va doborî, dacă nu eşti pregătit, fie poţi pluti pe val sau poţi sări în sus, astfel încât valul să nu te mai dezechilibreze.

Am prefera să plutiţi pe val până ajungeţi la ţărm. Am prefera ca, în loc să vă lăsaţi loviţi de următorul val, să vă gândiţi “Vine un alt val, cum ne pregătim?”. Pentru că asta se va întâmpla. Vine un alt val.

Acum, nu ne cereţi să vă spunem care va fi următorul val. Veţi şti, mass-media vi-l va dezvălui de îndată. Dacă apare în mass-media, e clar că face parte din următorul val. Orice vă transmite acel sistem de

mesagerie face parte din acest următor val. Aşa că nu trebuie să ghiciţi ce va fi, veţi şti când va veni.

Dar voi, cei care ascultaţi acum, vrem să vă pregătiţi pentru acest val următor. Cum să vă pregătiţi pentru următorul val? Continuaţi cu practica voastră spirituală. De ce? Pentru că acest sistem de mesagerie spirituală vă va oferi informaţiile de care aveţi nevoie. E vorba de acea intuiţie care spune "Să iau nişte mâncare în plus". E vorba de acea intuiţie care spune "E timpul să mă reeduc, e timpul să-mi găsesc o ocupaţie în care să nu mai depind de sistem". Poate să devii antreprenor, poate să investeşti în unele afaceri care se vor extinde, alte tipuri de afaceri, alte tipuri de monede, de exemplu.

Sunteţi îndrumaţi prin intuiţie. Intuiţia reprezintă mesajele pe care ghizii şi învăţătorii voştri vi le transmit tot timpul. Vă transmit mesaje de genul "Priveşte aici, caută acolo, învaţă asta, joacă-te aici, asta-i interesant, nu mă pot opri să mă gândesc la asta, asta mă face fericit". Destinul vostru împreună cu ghizii şi învăţătorii voştri vă vor conduce în situaţia cea mai favorabilă pentru voi.

Am mai spus acest lucru, dar îl vom repeta. Mulţi oameni care au făcut ceea ce li s-a poruncit în ultimii doi ani şi au acceptat reţetele oferite, cam 95% dintre ei aveau sentimentul că nu ar trebui să o facă. Acest sentiment venea din îndrumarea primită de la ghizii şi învăţătorii lor. Ceea ce vrem noi este ca aceia dintre voi care aţi ales să urmaţi poruncile, iar acum vedeţi că nu primiţi ceea ce vi s-a promis, de data aceasta să vă ascultaţi îndrumarea. Căci ea vine acum cu şi mai multă putere. Codurile de lumină care sosesc pe această planetă vă upgradează pe toţi. Cum vă upgradează? Ei bine, când staţi afară, la lumina soarelui, primiţi un upgrade. Când staţi aşezaţi pe pământ, sub un copac, primiţi un upgrade. Când respiraţi aer proaspăt şi nepoluat, primiţi un upgrade.

Aşa că faceţi aceste lucruri. Ieşiţi la lumina soarelui, la aer curat şi staţi în contact cu pământul. Staţi în natură. Acolo este locul unde sistemele de bruiaj nu vă pot ajunge. Prin urmare, de fiecare dată când vă faceţi timp să staţi pe afară, aveţi ocazia să primiţi noi informaţii, aveţi ocazia de a vă actualiza sistemul.

Acesta este sfatul nostru pentru astăzi. Pregătiţi-vă pentru al doilea val, ascultându-vă îndrumările interioare, ieşind în natură, liniştindu-vă mintea, lăsându-vă telefoanele acasă. Da, ştim că au camere bune şi că vreţi să faceţi poze la cascadă sau la frunze sau la păsări, dar vă rugăm să vă lăsaţi telefoanele acasă când mergeţi în natură. Ele vă bruiază foarte mult sistemele voastre bioelectrice, încât aproape că deveniţi surzi la glasul intuiţiei atunci când ţineţi telefonul la voi. Lăsaţi-l acasă cât mai

des posibil. Dacă aşteptaţi unele apeluri telefonice importante, puneţi-l pe modul avion, lăsaţi-l undeva departe de corp şi verificaţi-l o dată la fiecare jumătate de oră, dacă este nevoie. Vedeţi dacă a intrat ceva important, dar nu-l ţineţi tot timpul în mână, în buzunar, în poşetă. Luaţi cu voi o pungă Faraday. Este o pungă mică care blochează toate mesajele telefonice. În acest fel, puteţi alege să vă verificaţi mesajele într-un loc pe care îl consideraţi sigur, acceptabil şi le menţineţi într-o limită. Asta poate face oricine.

Telefoanele sunt zăbrelele de la noua voastră celulă – este chiar interesant că se numesc telefoane „celulare". Exact ăsta-i rostul lor, sunt folosite ca zăbrele la celula voastră şi sunteţi împinşi să le folosiţi din ce în ce mai mult. Au apărut restaurante unde trebuie să scanaţi un cod QR pentru a obţine meniul. Cereţi-le un meniu pe hârtie şi spuneţi-le că nu veţi folosi codul QR, că nu doriţi să luaţi parte la aşa ceva. Spuneţi-vă punctul de vedere, fiţi curajoşi şi înţelegeţi că totul este bine din punctul de vedere al spiritului. Treceţi printr-un proces în care învăţaţi despre lumea voastră, învăţaţi despre guvernele voastre, învăţaţi despre sistemele mass-media, începeţi să deschideţi ochii către adevăr. Şi numai în adevăr vă veţi găsi libertatea.

Eu sunt cel pe care-l ştiţi ca Isus şi vă voi vorbi din nou în curând.»

26 ianuarie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=jkg6AGCn9Gk

Mesaj #2 - "Educaţia şi lumea în schimbare"

"Nu-i mai putem controla pe aceşti copii". Nu, nu puteţi. Ei au venit aici pentru a perturba sistemul. (Isus)

Întrebare: S-a terminat cu sistemul şcolar aşa cum îl ştiam? Copii nu mai au respect, iar profesorii nu se mai descurcă cu aceşti copii, care parcă au înnebunit.

ISUS:

«Adevăr grăiesc, sunteţi nişte fiinţe binecuvântate. Eu sunt cel pe care îl ştiţi ca Isus.

Este foarte, foarte dificil să repari un sistem care i-a îndoctrinat pe toţi cei care participă la el. Când sunt 30 de copii într-o clasă şi li se cere să facă un anumit lucru, nu le poţi oferi cu adevărat libertatea. Sistemul nu este creat pentru a le oferi libertatea de exprimare. Dacă sunt 30 de copii şi un singur profesor sau poate un asistent, nu poţi menţine ordinea sau să ţii energiile sub control, decât dacă le spui să stea pe scaunele lor şi să tacă şi să facă linişte. Deci, într-adevăr, în cadrul acestei structuri există limitări.

Dar ai putea face altceva. Să spunem că ai un elev vorbăreţ, îl poţi ruga să vină în faţa clasei, spunându-i într-un mod foarte amabil şi cu iubire: "Uite, ştiu că ai multe de spus. Vii în fiecare zi aici şi stai mereu la taclale." De ce să nu-l întrebi pe acel elev ce are de zis? Întreabă-l ce ar vrea să spună! Şi s-ar putea să-şi dea seama că nu are prea multe de spus sau, dimpotrivă, că are ceva de spus.

Dacă în acest sistem vin copii care sunt agresivi, vă este foarte greu să îi disciplinaţi, pentru că nu sunteţi în măsură să exercitaţi controlul de care au ei nevoie. Aşa că, de fapt, înotaţi împotriva curentului încă de la început, pentru că predaţi într-o clasă cu mulţi copii, cărora nu li se oferă suficient timp şi spaţiu ca să se exprime liber. Aşa că aveţi un spaţiu de manevră limitat.

Dar ceea ce puteţi face, de exemplu, dacă aveţi de-a face un copil care se chinuie la o materie, îl puteţi chema deoparte la sfârşitul orei şi să îi vorbiţi cam aşa: "Uite, văd că nu prea te descurci la această materie. Pot să fac ceva să te ajut? Ai probleme acasă?" Deci acum vorbesc ca şi cum aţi vorbi voi cu acel elev: "Vreau să ştii că, dacă nu te descurci la matematică, nu înseamnă că ai fi un copil rău. Nu înseamnă deloc asta. Unii oameni sunt buni la matematică, dar alţii nu sunt. Există vreo cale prin care te-am putea ajuta să promovezi la matematică, pentru că nu oricine este matematician, nu toată lumea se pricepe la asta."

La fel şi cu scrierea creativă. E câte unul care scrie doar o propoziţie când ar fi trebuit să scrie o scurtă povestire. Trageţi-l deoparte şi spuneţi-i: “Uite, ştiu că nu te descurci prea bine la această materie şi nu-i nimic. Nu toţi sunt buni la asta. Dar putem oare face ceva ca să te ajutăm să treci acest curs? Te pot ajuta cu ceva sau poate să te implici tu un pic mai mult, doar pentru a promova această materie? Pentru că uneori e suficient să depui ceva mai mult interes. Şi îţi vei găsi locul, vei găsi şi materia care-ţi place. Dacă vei continua, vei găsi acea nişă în lume care ţi se potriveşte.” Dar e foarte, foarte dificil în acest sistem închis.

Desigur, acesta este şi motivul pentru care au apărut şcolile alternative. În şcolile alternative, elevii sunt mai puţini, li se oferă mai multă flexibilitate, fac mai multe exerciţii în aer liber, toate aceste lucruri, pentru că se ştie că copiii nu se dezvoltă la capacitatea maximă în clase de 30 de elevi, cărora li se spune să tacă şi să stea cuminţi în bancă.

Perioada prin care treceţi acum, cu restricţiile împotriva covidului, cu închiderea şcolilor şi alte lucruri de acest gen, a provocat o adaptare şi remodelare a sistemului. Mulţi părinţi au ales să-şi şcolarizeze copiii acasă şi, desigur, pe aceştia n-aveţi cum să-i vedeţi. Mai sunt profesori care au fost concediaţi pentru că au refuzat să se vaccineze şi care încep să dea meditaţii la domiciliu. Aşadar, un nou sistem începe să ia fiinţă. La fel cum există un nou sistem de sănătate care începe să se dezvolte. Şi cum un nou sistem de exerciţii fizice începe să se dezvolte. Dacă nu mai sunt lăsaţi să meargă la sala de sport, unii oameni se adună în câte un subsol de casă şi se antrenează împreună, dar nici pe aceştia nu-i veţi vedea niciodată.

Aşa că trebuie să vă aruncăm speranţele în aer, pentru că sistemul se va prăbuşi, din cauză că energiile acestor vremuri nu mai susţin acest tip de presiune şi control. Să o spunem direct.

Aglomerând 30 de copii într-o clasă, asta nu-i ajută la o bună socializare. Nu este o bună socializare. Nu este bine să forţezi copiii să înveţe lucruri pe care nu vor să le înveţe. Prin urmare, dacă faci parte din sistem, probabil că vei putea contribui doar cu chestiuni mărunte, cum ar fi să ajuţi un copil să se împace cu faptul că nu este foarte bun la o materie, spunându-i că asta nu înseamnă că ar fi un ratat sau o persoană rea. Înseamnă că nu şi-a găsit încă drumul. Înseamnă că nu toată lumea este menită să fie bună la toate. Chiar şi faptul că le spui asta unora dintre aceşti copii, le va fi de ajutor.

Acum, în ceea ce priveşte gestionarea sistemului în general, am spune că sistemul începe să se prăbuşească. Şi observaţi foarte clar lipsa de respect a copiilor, teama unor profesori de copii, acest gen de lucruri.

Disfuncţiile din societatea voastră devin atât de vizibile, încât vechiul sistem, pur şi simplu, nu va mai funcţiona. Deci dacă eşti profesor în acel sistem, iată ce îţi spunem: atâta timp cât alegi să rămâi în meserie, fă cele mai iubitoare lucruri pe care le poţi face în cadrul sistemului. Dar nu va mai funcţiona mult timp. Nici sistemul bancar nu va continua să funcţioneze. Multe alte sisteme nu vor mai funcţiona, pentru că au intrat în joc forţe mai rapide şi mai înalte şi mai bune, iar pentru a permite apariţia acelor sisteme care sunt mai rapide şi mai înalte şi mai bune, trebuie întâi să se creeze o breşă.

De pildă, s-ar putea să aveţi surpriza că, peste cinci ani, conduceţi un grup de educaţie la domiciliu şi că mergeţi cu copiii în pădure, că îi duceţi la plajă, că îi învăţaţi tot felul de lucruri variate. De fapt, dacă simţiţi că munca voastră devine din ce în ce mai dezagreabilă, asta vă sugerăm să începeţi să vă imaginaţi. Intraţi pe internet, vedeţi ce fac şi alţi profesori dezamăgiţi de sistem, vorbiţi cu ei, poate prin apel Zoom, întrebaţi-i la ce se gândesc, ce fac, dacă există grupuri de şcoala-acasă care au nevoie de profesori, puneţi un anunţ în ziar. Toate acestea sunt lucruri pe care le puteţi face, în loc să vă lamentaţi “Nu-i mai putem controla pe aceşti copii”. Nu, nu puteţi. Ei au venit aici pentru a perturba sistemul. Mulţi copii vin aici pentru a nu se conforma, vin pentru a dărâma sistemul. Nu sunt nişte răi, ci îşi urmează scopul lor spiritual.

Deci acesta este cealaltă chestiune care trebuie s-o reţineţi. Când frecvenţa specifică unora dintre aceste fiinţe tinere se loveşte de vechea frecvenţă a învăţământului tradiţional, vor ieşi scântei. Şi nu puteţi face nimic pentru a-i integra. Dacă un astfel de copil, aflat în armonie cu sistemul propriu de ghidare, urăşte matematica, iar voi îi cereţi să facă matematică, se va ridica şi va ieşi din clasă. Îi puteţi cataloga drept anormali sau delincvenţi, dacă vreţi, dar mulţi dintre ei îşi ascultă, de fapt, călăuzirea spirituală.

Prin urmare, numai voi veţi decide cum să gestionaţi un sistem care se prăbuşeşte din interior. Vei rămâne aici pe timpul prăbuşirii şi vei suporta dificultăţile aferente? Sau vei citi ce scrie pe perete în văzul tuturor şi vei gândi “Mda, aici nu merge bine, voi începe să mă interesez de altceva”. Poate că te vei recalifica, poate că nu mai vrei să fii profesor, poate că vrei să faci altceva. Sau poate că vrei să fii profesor, dar să lucrezi într-un stil alternativ, mai flexibil, mai deschis. Începeţi să-i căutaţi pe cei care fac deja asta. Există deja oameni care fac acest lucru. În loc să aşteptaţi până când "Titanicul" se va scufunda, urcaţi-vă pe o barcă de salvare cât mai curând.»

Tina: Şi îmi apare o imagine mare cu "Titanicul" scufundându-se.

8 februarie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=aSomTmfEjFI

Mesaj #3 - "Deciziile voastre schimbă lumea"

Nu iniţiem contactul cu voi, decât dacă aveţi un mental extrem de stabil. Nu vrem să vă producem frică şi nici să vă agităm mintea. (Ananda)

Colectivul spiritual ANANDA:

«Suntem din nou alături de voi, dragii noştri. Noi suntem Ananda, suntem ghizii şi învăţătorii acestei fiinţe. Suntem o conştiinţă de grup şi ne aflăm aici pentru a vă ajuta în procesul vostru de ascensiune. Colaborăm cu această fiinţă de aproape 10 ani în mod conştient, dar lucrasem cu ea şi înainte, conducând-o la deschiderea care v-a putut aduce aceste învăţături şi care i-a permis, în felul ei, să vă ajute în evoluţia voastră.

Acum zece ani am intrat în viaţa acestei fiinţe cu o mare explozie de iubire şi acela a fost momentul vieţii ei, când a simţit nişte energii extraordinare şi o transformare de conştiinţă pe care nu o mai cunoscuse vreodată. Dar vrem să ştiţi că acest lucru este posibil pentru voi toţi. Toţi aveţi capacitatea de a vă ridica vibraţia până la punctul în care ghizii şi învăţătorii voştri pot să dea năvală în viaţa voastră.

Aşa că, dacă în această perioadă sunteţi la nivelul în care citiţi „Un curs de miracole” şi ascultaţi sau vizionaţi aceste materiale video şi vă gândiţi că „Păi, nu se întâmplă nimic, nu se întâmplă nimic, nu se întâmplă nimic”, vrem să înţelegeţi că există un motiv pentru care nu sunteţi conştienţi de schimbările care se petrec în psihicul vostru.

Mintea umană este foarte, foarte instabilă, aproape de nebunie, am zice. Mulţi dintre voi vă supăraţi uşor, sunteţi schimbători, sunteţi emoţionali, iar acestea sunt calităţi ale ego-ului, nu ale adevăratului vostru Sine. Iar noi ne manifestăm prin oameni cu mare prudenţă tocmai din această cauză. În societatea voastră, cel mai mic spasm pe care nu-l controlaţi înseamnă că există ceva teribil de în neregulă cu voi. V-aţi născut şi trăiţi într-o societate care nu va tolera nici cea mai mică schimbare a conştiinţei voastre fără să vă declare bipolari sau psihotici sau că aveţi o cădere psihică.

De aceea, vă abordăm cu mare precauţie şi nu iniţiem contactul cu voi, decât dacă vedem că aveţi un mental extrem de stabil. Aşa că, dacă aveţi senzaţia că aţi depus multă muncă spirituală şi totuşi nu se întâmplă nicio manifestare, nu aveţi nicio senzaţie energetică în corp, nu aveţi vise profetice, nu scrieţi automat sau orice altceva consideraţi că ar trebui să faceţi, atunci am dori să reflectaţi asupra nivelului păcii voastre mentale. Noi nu vrem să vă producem frică şi nici să vă agităm mintea.

Când am intrat prima dată în contact cu această fiinţă, ea studia de mult timp „Cursul de miracole”. Era profund angrenată în practica predării de sine, în practica de iertare. Şi, de fapt, am aşteptat mult timp până am intrat în contact cu ea, deoarece materialul pe care doream să-l transmitem necesita o vibraţie mai înaltă. În unele cazuri, putem să ne facem simţită prezenţa şi când omul vibrează pe o frecvenţă mai joasă şi nu avem atâtea informaţii de adus. Dar am aşteptat-o pe această fiinţă până la momentul perfect, datorită misiunii pe care şi-a asumat-o pentru acest timp şi loc.

Toţi cei care ascultaţi sau priviţi acum ştiţi bine ce efect au avut aceste sesiuni de channeling asupra vieţilor voastre. Şi conştientizaţi efectele pe care schimbările prin care aţi trecut le au asupra vieţilor celor din jurul vostru şi aşa mai departe şi aşa mai departe şi aşa mai departe. Este ca o piatră aruncată într-un iaz liniştit şi care ajunge în locuri foarte îndepărtate de impactul iniţial.

Vrem să înţelegeţi că, chiar dacă simţiţi că vă aflaţi într-o etapă de început, chiar dacă simţiţi că nu obţineţi rezultatele pe care le-aţi dori, aveţi încredere în acele mici progrese ale păcii lăuntrice. Aveţi încredere în acele mici schimbări de percepţie. Aveţi încredere în faptul că intuiţi când ceva este corect şi când ceva este greşit. Acesta este un moment foarte important în evoluţia spirituală a fiecăruia dintre voi.

Deciziile pe care le faceţi acum vă vor influenţa viaţa pentru foarte mult timp. Şi vrem să înţelegeţi că celelalte fiinţe din viaţa voastră care iau alte decizii cu care nu sunteţi de acord vor avea parte de urmările propriilor decizii, iar voi veţi avea parte de urmările deciziilor voastre. Când veţi ajunge la sfârşitul acestei încarnări şi vă veţi analiza viaţa – fiecare veţi avea parte de o retrospectivă a vieţii, unde veţi analiza toate deciziile pe care le-aţi luat de-a lungul întregii încarnări şi veţi simţi tot ce i-aţi făcut pe alţii să simtă, veţi revedea foarte multe situaţii şi relaţii şi experienţe – atunci veţi înţelege că toate aceste relaţii şi experienţe şi interacţiuni cu alte fiinţe au fost cauzate de capacitatea voastră de a alege. De a vă folosi liberul arbitru pentru a decide „Voi vorbi cu această persoană sau nu voi mânca acea mâncare sau voi merge în această excursie sau voi merge la acest colegiu”. V-aţi folosit liberul arbitru pe tot parcursul acestei încarnări şi aţi ajuns în punctul în care vă aflaţi acum, când aţi luat decizia de a vă înscrie la sesiunea de channeling online sau aţi venit în această locaţie pentru a vă bucura de ea în persoană.

Liberul arbitru îţi aparţine. Liberul tău arbitru te ajută să creezi viaţa, experienţele, evoluţia spirituală pe care ai venit aici să o trăieşti. Odată ce liberul arbitru îţi este luat, atunci şi capacitatea de a creşte

spiritual îţi este luată. Această planetă este un loc al liberului arbitru. Acesta este un loc în care poţi alege, poţi avea o experienţă şi poţi învăţa din ea.

Or, ceea ce se întâmplă în societatea voastră în acest moment vă îndepărtează de liberul vostru arbitru. Este important să înţelegeţi magnitudinea schimbărilor care au loc în societate în acest moment şi importanţa de a nu vă pierde capacitatea de a decide. Trebuie să nu vă pierdeţi capacitatea de a alege, ceea ce înseamnă că trebuie să puteţi evalua o situaţie în mod inteligent, să o cercetaţi, dacă este necesar, folosind mai multe surse diferite de informaţii şi niciodată una singură, şi să cumpăniţi bine aceste decizii pentru o vreme, până când veţi simţi că vă aflaţi pe drumul cel bun.

Trebuie să nu uitaţi că acţionează acum în lume forţe hotărâte să vă răpească liberul arbitru. Iar din punct de vedere spiritual, acest lucru nu este deloc ideal. Nu-i deloc ideal – avem grijă ce cuvinte folosim. Nu vrem să speriem pe nimeni. Nu vrem să derutăm pe nimeni. Dar vrem să subliniem că, atunci când vă pierdeţi liberul arbitru, atunci evoluţia spirituală se opreşte.

Desigur, liberul arbitru poate fi angrenat chiar şi numai în liniştea propriei minţi. Cineva v-ar putea ameninţa că vă bagă la închisoare, dar mintea va fi în continuare liberă. Deci liberul arbitru încă funcţionează. El nu se referă la corp. Este vorba despre minte, despre conştiinţă.

Ceea ce vrem să vă spunem este că metodele folosite în societatea voastră pentru a vă răpi liberul arbitru ţintesc mintea. Pe de-o parte, sunteţi bombardaţi cu fluxuri propagandistice prin televizoare şi computere şi, pe de altă parte, a intrat în joc şi treaba cu pandemia, pentru a vă împiedica să vă folosiţi liberul arbitru. Pentru asta este, nu are nimic de-a face cu boala, deloc. Nu despre sănătate este vorba. Ci despre a vă obişnui cu blocarea capacităţii voastre de a decide liber.

Prin urmare, în viaţa cotidiană, când trebuie să luaţi unele decizii, întâlnind tot felul de situaţii diferite, asta vrem să reţineţi: că trebuie să eliminaţi orice impietează asupra capacităţii minţii voastre de a funcţiona.

Acum am dori să vorbim despre alte lucruri care împiedică mintea de a vedea clar şi de a evalua situaţiile în mod strategic. Ne referim la substanţele care alterează mintea. Poate fi vorba de nicotină, poate fi vorba de cofeină, poate fi vorba de alcool, poate fi vorba de droguri recreaţionale de orice fel.

Vrem să subliniem că aceasta este o perioadă în care aveţi nevoie de toate facultăţile, de toate abilităţile voastre în formă maximă. Aşa că,

dacă aţi tot amânat momentul pentru a scăpa de unele astfel de substanţe, să ştiţi că este timpul să faceţi curăţenie. Este timpul să faceţi curăţenie, dar nu în sensul de „ar fi mai sănătos sau pielea ar arăta mai bine”. Ci este vorba despre liberul vostru arbitru, înţelegând că, din punct de vedere psihic, acesta este o perioadă în care trebuie să aveţi limite sănătoase şi o foarte clară conştiinţă de sine, ca nu cumva să fiţi mânaţi pe un drum pe care nu vreţi să mergeţi şi să nu mai fiţi stăpâni pe facultăţile voastre.

Există anumite forţe în joc care caută orice fisură prin care pot avea acces la conştiinţa voastră. S-ar putea ca asta să vă pară un pic înfricoşător, un pic dificil de acceptat, dar vrem să fiţi conştienţi că acesta este sfârşitul unui anotimp spiritual. Iar sfârşitul unui anotimp spiritual vă aduce ocazia să aduceţi la lumină orice lucru cu care nu v-aţi confruntat încă: pentru a îndrepta lucrurile, a elimina din minte ceea ce nu conţine iubire, a elimina din minte distorsiunile. Pentru a face asta într-un mod care are sens şi care să vă conducă spre ţelul dorit de voi, aveţi nevoie de toate facultăţile pe care le aveţi la dispoziţie şi trebuie ca creierul să fie în formă maximă când evaluaţi situaţiile, când vă analizaţi emoţiile.

De exemplu, să zicem că mergeţi la o petrecere şi cineva vă oferă un joint, iar voi trageţi un fum din acel joint, atunci deveniţi imediat vulnerabili psihic la fiinţele de frecvenţă mai joasă. Deveniţi imediat vulnerabili psihic la fiinţele de vibraţie mai joasă. Voi nu sunteţi conştienţi de asta, dar noi o vedem de la nivelul nostru energetic.

Deci vrem să deveniţi nişte minunaţi paznici ai propriei conştiinţe în aceste vremuri. Este foarte important să înţelegeţi acest lucru. Pentru că este sfârşitul unui anotimp spiritual, există forţe care vor să vă orienteze într-o direcţie diferită. A apărut o bifurcaţie, drumul are o bifurcaţie aici.

Direcţia corectă vă conduce spre ascensiune, dar pentru a merge pe acest drum aveţi nevoie de toate facultăţile intacte, să înţelegeţi cum funcţionează mintea, cum funcţionează sistemul vostru de ghidare, ce anume vă înfricoşează, ce anume vă derutează, trebuie să fiţi în stare să evaluaţi permanent ce vi se întâmplă în corpul-minte.»

17 februarie 2022

Link-ul: https://www.youtube.com/watch?v=0NTcXDq4oHY

Mesaj #4 - "Cum să menţinem pacea într-o lume nebună"

Mintea se debarasează de ceea ce o deranjează (iar când judeci şi ataci te simţi neplăcut) dând vina pe altcineva, care devine "omul cel rău". (Isus)

Tina: Aceasta a fost lecţia de astăzi, din textul "Cursului de miracole" capitolul 6, partea a treia, "Renunţarea la atac". Să vedem ce are de comentat Isus.

ISUS:

«Adevăr grăiesc, sunteţi nişte fiinţe binecuvântate. Eu sunt cel pe care-l ştiţi ca Isus.

Cea mai preţioasă armă a ego-ului şi comoara care-i este foarte dragă, pe care o foloseşte ca o modalitate de a menţine separarea este credinţa lui că soluţia ar fi atacul.

Acum, când priviţi la ce se petrece în lume, vedeţi oameni care se atacă unii pe alţii. În acest moment, în lumea voastră are loc un război pe care îl consideraţi devastator şi foarte real şi la care se uită multe milioane, dacă nu chiar miliarde de oameni. Îl privesc, pentru că le place atacul.

Acesta este un lucru foarte greu de înţeles de către cei care nu au studiat "Cursul de miracole", anume că vă place să priviţi la accidente de maşină şi la războaie şi la filme de război, din cauză că sunteţi conduşi de mintea ego-ului, care se hrăneşte cu atac şi moarte. Iar pe măsură ce se întăreşte, vrea tot mai mult din acestea.

Aşa că acum observaţi cum acele fiinţe care sunt atrase în naraţiunea războiului şi cărora li se spune că o persoană este rea, iar alta este bună, acum au intrat şi ele în război, iar multe îl atacă pe atacator. Deoarece cred în război şi urmăresc războiul şi consumă fapte de război, ele nu-şi dau seama că au devenit exact ca cel pe care îl dispreţuiesc. Ele fac o proiecţie psihologică, îşi scot agresivitatea din propria minte şi o plasează asupra celeilalte persoane, în efortul de a-şi aduce pacea în minte.

Asta-i ironia, că mintea se debarasează de ceea ce o deranjează (iar când judeci şi ataci te simţi neplăcut) dând vina pe altcineva, care devine "omul cel rău". Dar atunci când crezi povestea cu tipul cel rău şi crezi că este malefic, că se împotriveşte voinţei lui Dumnezeu (apropo, NIMENI NU SE POATE ÎMPOTRIVI VOINŢEI LUI DUMNEZEU), atunci faci o proiecţie agresivă în loc să manifeşti pacea.

Iar în această lecţie tocmai a fost vorba despre manifestarea credinţei din mintea ta. Dacă crezi că atacul nu are nicio valoare (asta s-

ar putea să fie o credinţă nouă pentru tine, anume că atacul nu are niciun rost), atunci nu vei mai ataca pe nimeni. Ceea ce înseamnă că vei înceta să mai bârfeşti oamenii, vei înceta să-i mai judeci, de genul "O, este prea bătrână ca să poarte haina aia" sau "El n-ar trebui să facă treaba asta" sau orice altă judecata pe care o crezi secretă, de fapt, nu-i deloc secretă, ci se va manifesta în lume. Şi te va menţine într-o vibraţie joasă, la mare distanţă de zonele înalte ale iubirii pe care cauţi să le atingi şi să le simţi, acolo unde se găseşte pacea, bucuria, creativitatea şi abundenţa.

De fapt, îţi tragi singur un glonţ în picior de fiecare dată când îl urăşti pe acel "duşman", perceput ca fiind persoana cea rea. Îţi subminezi propria viaţă. Îţi cobori frecvenţa de vibraţie.

Deci ideea de a ierta lumea înseamnă să renunţi la atac, să înţelegi că dacă îi ataci pe alţii, de fapt, te ataci pe tine însuţi.

Revenind la această lume modernă, vrem să vă atragem atenţia că, atunci când sunteţi asaltaţi de toată această avalanşă de informaţii, devine foarte important să nu vă conectaţi la site-urile de internet sau la emisiunile de televiziune unde se practică atacul. Pentru că, dacă le veţi opri, atunci vă veţi regăsi în sufrageria voastră, unde nu se întâmplă nimic rău şi trăiţi într-un loc paşnic.

Însă când consumaţi acele materiale informative, începeţi automat să-l atacaţi pe "tipul cel rău" – şi punem ghilimele de rigoare, pentru că nu-i niciun tip rău acolo. În acea parte a lumii, fiinţele care manifestă agresiune cred că este cel mai bun lucru pe care îl pot face. Conflictul este practica lor spirituală şi nu voi stabiliţi dacă sunt fiinţe bune sau rele. Este cazul să vă vedeţi de treaba voastră şi să vă analizaţi propria viaţă, întrebându-vă "Oare eu când atac, când judec, când sporesc puterea separării în viaţa mea şi, prin urmare, în lume?".

Concentraţi-vă pe propria practică acum, pentru că acesta este sfârşitul unui anotimp spiritual, iar motivul pentru care primiţi aceste lecţii foarte importante este că se termină un anotimp spiritual. Aceste evenimente globale cruciale la care sunteţi martori şi la care participaţi vă oferă ocazia de a vă eleva conştiinţa către mai multă iubire. Acesta e folosul lor. Sunt nişte oportunităţi excepţionale de a nu mai crede în boală şi moarte, în război şi atac, astfel încât să puteţi absolvi cu brio şcoala Pământului la sfârşitul acestui anotimp spiritual. Asta aveţi ocazia de a învăţa aici.

Prin urmare, atunci când citiţi acest fragment de text sau o ascultaţi pe draga noastră lecturându-vă textul, faceţi o pauză după lectură şi întrebaţi-vă fiecare "Dar oare eu unde manifest agresivitate?", pentru că aceasta este lucrarea interioară pe care o aveţi de făcut, nicidecum în

lumea exterioară. Lumea exterioară este deja creată, este deja manifestată. Noi însă vorbim despre viitor. Când renunţaţi la agresiunea din propria minte, abia atunci începeţi să-i învăţaţi şi pe alţii despre pace, începeţi să simţiţi pacea şi, în fond, asta pretindeţi că vă doriţi cu toţii.

Aşa că mergeţi la sursă, în locul de unde se proiectează toate aceste lucruri, care este conştiinţa colectivă, iar acţiunea voastră înţeleaptă în cadrul acestei conştiinţe colective va putea transforma lumea.

Eu sunt cel pe care-l ştiţi ca Isus şi vă voi vorbi din nou în curând.»

19 martie 2022

Link-ul: https://www.youtube.com/watch?v=vr259M1ef6s

Mesaj #5 - "Război şi iar război"

Războiul este hrană pentru ego. Nu-l mai hrăniţi. (Isus)

ISUS:

«Adevăr grăiesc, sunteţi nişte fiinţe binecuvântate. Eu sunt cel pe care-l ştiţi ca Isus.

Privind la energiile planetare, vedem că urmaţi două direcţii foarte diferite.

Unii dintre voi sunteţi captivaţi de programele mass-media. Şi ne pare sincer rău pentru aceia care păţesc asta. Dar asta vă face să conştientizaţi în ce anume credeţi, din ce surse vă informaţi şi, cel mai important, să conştientizaţi cum vă face să vă simţiţi.

Observăm însă că cealaltă parte a oamenilor – cei care s-au prins de înşelare, de frica ce se pompează constant – ei opresc acele fluxuri panicarde, pentru că îşi dau seama că îi fac să se simtă groaznic. Şi îşi dau seama că, dacă te simţi groaznic, înseamnă că ai nevoie de o recalibrare; când te simţi groaznic, trebuie să acţionezi altfel; când te simţi groaznic, înseamnă că sistemul tău de ghidare funcţionează aşa cum trebuie. Asta, pentru că sistemul de ghidare este acordat pe frecvenţa iubirii.

Cei care urmăresc poveştile din mass-media fac greşeala de a crede că se simt rău din cauza compasiunii lor pentru fiinţele prinse în zona de război din acea parte a lumii. Ei cred că starea lor de rău ar fi semnul că îi iubesc pe acei năpăstuiţi. Ceea ce este absolut incorect. Este total incorect. Iubirea nu-ţi dă niciodată o stare de rău. Iubirea te face să te simţi întotdeauna bine.

Acum se vădesc rezultatele instruirii voastre religioase, fundamentul cultural de a preţui suferinţa şi vina şi ruşinea şi martiriul – acestea sunt evidente când observăm energia planetară din acest moment.

Prin urmare, dacă priviţi la ceva care vă face să vă simţiţi rău, trebuie să înţelegeţi că aveţi două opţiuni. Puteţi să nu mai urmăriţi acel lucru – şi asta vă sugerăm în privinţa războiului care nu are loc în casa voastră, în curtea voastră, în comunitatea voastră. Dacă vă uitaţi la război, înseamnă că doriţi război.

Desigur, cei mai mulţi care priviţi dramele de pe scena globală din acest moment, nu vă gândiţi deloc că doriţi război. Dar dacă nu aţi vrea război, nu v-aţi uita la el, nu aţi vorbi despre el, nu v-aţi umple de el, aţi înţelege că atunci când urmăriţi avizi ştirile de război, de fapt, îl alimentaţi.

Deci când vă uitaţi la ceva şi vă provoacă o stare de rău, vă sugerăm să nu vă mai uitaţi acolo, iar apoi... să faceţi ceva opus lucrului care nu vă place.

De exemplu, dacă eşti un iubitor de animale şi vizionezi, te frământi mereu şi denunţi cruzimea faţă de animalele de pe planetă, atunci te veţi simţi rău în fiecare zi – pentru că există multă cruzime faţă de animale pe această planetă. În schimb, dacă vei gândi "Nu vreau cruzime faţă de animale. Oare ce pot face pentru a uşura durerea animalelor care suferă?", atunci îţi spunem să nu mai vizionezi acele imagini şi apoi să-ţi spui aşa: "Oare ce pot face pentru a-mi manifesta grija şi bunătatea faţă de animale?! OK, voi face o donaţie lunară de 100 de dolari pentru adăpostul de animale. O să merg acolo şi o să-mi ofer serviciile de a-i ajuta, poate, cu căţeii care trebuie plimbaţi, cu câinii care trebuie îngrijiţi, cu curăţenia zilnică a adăposturilor".

Fă ceva concret în direcţia unde vrei să vezi progres şi prosperitate. Şi te vei simţi mai bine. Te vei simţi mai bine, căci îţi vei aminti "Ce minunat, astăzi am petrecut două ore ajutând pe cineva cu animăluţul lui". Poate că ştii pe cineva în vârstă care are un animal de companie care nu-i plimbat suficient, poate că-i un câine mic ţinut mai mult în casă, şi observi că persoana în vârstă se chinuie să se deplaseze. Du-te, bate-i la uşă şi spune-i "Iubesc animalele şi fac tot ce pot să le ajut, ca parte a practicii mele spirituale. Mi-ar face plăcere să vă scot câinele la plimbare în fiecare zi. Sunteţi de acord? Care parte a zilei v-ar conveni?". Iar persoana respectivă s-ar putea să răspundă "Îmi este foarte greu după ora cinci spre seară, câinele meu încă are energie, dar eu sunt deja obosit, nu mai pot să-l scot la plimbare la acea oră." Iar tu vei spune "Bine, voi veni de trei sau patru ori pe săptămână şi vă voi scoate câinele la plimbare pe la ora 5:30. Daţi-mi numărul de telefon şi vă voi anunţa dimineaţa la ce oră voi ajunge".

Acesta este genul de comportament pe care am dori să îl vedem la oamenii înduioşaţi de suferinţa animalelor: să facă ceva concret. Oricare dintre voi aţi putea face asta, indiferent de câţi bani aveţi, de cât de bogaţi sau săraci sunteţi sau alte considerente.

Dar ce faceţi de obicei – desigur, din cauza modului în care aţi fost instruiţi, a modului în care funcţionează societatea voastră – este că protestaţi împotriva celor care sunt cruzi cu animalele, vizionaţi videoclipuri despre cruzimea faţă de animale şi aşa rămâneţi cu inima frântă. Vă concentraţi pe direcţia greşită, daţi atenţie la ceea ce are scopul să vă influenţeze şi vă lăsaţi păcăliţi de programul de instruire a

societăţii, care urmăreşte să vă instaleze sentimente de vinovăţie şi ruşine şi îngrijorare şi lamentări tardive.

Am vrea să înţelegeţi că aceasta este o învăţătură culturală care îşi manifestă acum efectele din plin. Iată că milioane şi milioane de oameni vor să atace acum economia, oamenii, structura Rusiei, din cauza unor poveşti aflate de la ştiri sau de pe reţelele de socializare. În urmă cu o lună, nu le păsa deloc de ce se întâmpla în Ucraina. Nu le păsa deloc de ce se întâmpla în Ucraina. Dar pentru că mass-media a pompat frica, a pompat verdicte, a umflat povestea, dintr-o dată, a devenit cel mai important lucru.

Iată ce am vrea să vă spunem acelor mulţi necăjiţi din cauza războiului: ca să puneţi capăt războiului, puneţi capăt războiului din propria viaţă. Puneţi capăt războiului cu rudele cu care nu mai vorbiţi. Puneţi capăt războiului cu voi înşivă, dispreţului de sine pe care îl aveţi atunci când vă uitaţi în oglindă sau când reflectaţi la realizările vieţii voastre. Puneţi capăt războiului din propria viaţă.

Voi nu înţelegeţi că, urmărind violenţa, discutând despre violenţă, chiar şi participând la boicotarea unei ţări care nu v-a făcut niciun rău, rezonaţi pe frecvenţa agresiunii, deveniţi pentru Rusia la fel cum Rusia este pentru Ucraina: deveniţi un agresor. Deveniţi un adept al atacului şi al războiului şi, astfel, îl alimentaţi. Şi tocmai pentru asta vi se arată mult război, fiindcă vă vor energia. Vă vor frica, vă vor furia, vă vor indignarea îndreptăţită. Acestea sunt nişte emoţii de frecvenţă joasă din care se hrănesc structurile globaliste care vă conduc planeta. Se hrănesc cu asta. Şi exact asta le permite să emită legi şi norme şi reglementări de frecvenţă joasă. Vă menţin pe o frecvenţă joasă, pentru că nu ştiţi cum funcţionează regulile creaţiei.

Regulile creaţiei sunt "dacă atacaţi, veţi fi atacaţi". Însă voi îi atacaţi pe ruşi sau îl judecaţi pe Putin sau pe Trump sau orice altceva – şi mulţi dintre voi atacă în minte o mulţime de lucruri. Atacaţi multe lucruri în mintea voastră. Exact această frecvenţă de vibraţie permite guvernelor corupte să adopte legi care vă vor ataca la rândul vostru. Este atât de simplu.

Vibraţia voastră pe frecvenţa fricii şi a îngrijorării permanente şi a preocupării constante pentru moarte şi agonie, această frecvenţă contribuie ca planeta voastră să devină din ce în ce mai bolnavă.

Însă nu vrem să îi mustrăm prea tare pe cei care au ales să se implice în război – pentru că asta faceţi dacă vă uitaţi la el, vă implicaţi în război. Dacă urâţi Rusia, participaţi la război. Dacă îl urâţi pe Putin, participaţi la război. Vă provocăm pe toţi cei care urmăriţi acest videoclip să vă

opriţi chiar acum. Şi să fiţi atenţi ce poveste vă vine în minte. Închideţi CNN sau orice canal de ştiri pe care îl urmăriţi. Opriţi-le, nu mai căutaţi imagini de război şi cu oameni care îşi pierd casele.

Pricepeţi că, atunci când căutaţi asta, înseamnă că asta vreţi. Când vă uitaţi la aşa ceva, chiar o vreţi. Şi când o vreţi, o veţi obţine. Aceste bătălii desfăşurate pe ecranele mass-media provin din interiorul vostru, al tuturor. Provin din interiorul vostru, al tuturor. Instigarea la frică vine din exterior, voi o cultivaţi în interior şi aşa se regenerează.

Aşadar, marii decidenţi nu ar putea face aceste lucruri fără sprijinul vostru. Nu ar putea face ca aceste lucruri să se întâmple fără sprijinul vostru. Deci nu-i mai susţineţi. Nu mai priviţi. Nu vă mai crispaţi de frică. Nu mai credeţi minciunile lor. Opriţi emisiunea şi folosiţi-vă în mod pozitiv energia, acea energie pe care aţi folosit-o în mod negativ, iar acum vă simţiţi dezamăgiţi, vă simţiţi trişti, vă simţiţi copleşiţi, vă este teamă de viitor. Acea frecvenţă joasă a intrat în viaţa voastră. Iar viaţa voastră va deveni din ce în ce mai dificilă. Vrem să ştiţi acest adevăr. Vrem să ştiţi acest adevăr.

Totuşi, privind imaginea de ansamblu a planetei, situaţia înfloreşte. Oamenii îşi cultivă grădinile, îşi mulg vacile, îşi cresc legumele în sere, se întorc la şcoală şi se autoeducă, fac lucruri care îi ajută în viaţă. Acesta este mesajul nostru de astăzi pentru voi.

Închideţi sursele mass-media şi faceţi ceva constructiv pentru voi. Iar când simţiţi nevoia să aflaţi ştirile de război şi să vizionaţi ce s-a mai întâmplat, pur şi simplu, nu o mai faceţi. În schimb, faceţi un duş, răsfoiţi un catalog cu seminţe, scoateţi-vă la plimbare câinele vostru sau pe al vecinului, faceţi ceva în sprijinul vieţii. Ieşiţi afară şi priviţi apusul soarelui, ascultaţi cântecul păsărilor şi spuneţi-vă “Nu mă aflu într-o zonă de război, nu sunt în niciun război, nu susţin niciun război, nu-mi ofer energia pentru război, nu mă gândesc la război, de fapt, mă voi opri chiar acum şi voi rămâne total prezent aici şi acum, privind cum apune soarele, ascultând păsările care zboară şi se cuibăresc în copaci”. Orice aţi face, fiţi conştienţi că, dacă războiul nu se desfăşoară în curtea voastră, nici nu-i problema voastră. Nu-i treaba voastră.

Analizaţi-vă viaţa şi întrebaţi-vă “Oare de ce mă concentrez atât pe suferinţele altora?! Poate că ar trebui să-mi depistez propria mea rană sufletească”. Înseamnă că evitaţi să vedeţi ceva dureros din voi, dacă vă place să vă uitaţi tot timpul la suferinţa altora, la războaiele altora. Există ceva în voi ce vibrează pe aceeaşi frecvenţă, căci altfel nu aţi urmări cu aviditate, nu v-ar interesa atâta.

Opriţi ştirile negative şi apoi ascultaţi-vă propria durere. Oare suferiţi de singurătate, sunteţi bolnavi, v-au dezamăgit propriile decizii, trebuie să faceţi nişte schimbări?! Folosiţi toată energia pe care o trimiteaţi către altă parte a lumii şi investiţi-o în viaţa voastră. Aveţi destule de făcut pentru viaţa voastră. Este inflaţie, se apropie mari transformări. Cu cât aţi investit mai mult în propria educaţie, în reorientarea profesională, în practica spirituală a iertării, cu atât vă va fi mai bine. Pentru că veţi vibra pe o frecvenţă mai înaltă, ceea ce înseamnă că veţi fi atraşi de idei, oameni, locuri, lucruri şi experienţe de o frecvenţă mai înaltă. Iar acestea vă vor îmbunătăţi viaţa.

Iar asta nu înseamnă să vă simţiţi vinovaţi că aţi fi egocentrici sau ceva de genul ăsta, deoarece, dacă viaţa voastră nu înfloreşte, asta nu va ajuta cu nimic pe nimeni din Ucraina. Dacă viaţa voastră nu înfloreşte, asta nu va ajuta cu nimic pe niciun animal abuzat.

Dimpotrivă, o viaţă înfloritoare va fi motivul să aduceţi din ce în ce mai multă şi mai multă iubire în lume. Căci de asta este nevoie acum. Este o nevoie profundă şi enormă de iubire, de la voi către lume. Iar adevărata iubire înseamnă să aveţi grijă de voi înşivă, ca să înfloriţi, ca să vă umpleţi paharul cu binecuvântările Divinităţii, pe care sunteţi meniţi cu toţii să le primiţi. Sunteţi meniţi să fiţi fericiţi şi prosperi.

Este, pur şi simplu, o minciună pe care v-au spus-o instituţiile religioase şi guvernele voastre, că ar trebui să vă simţiţi vinovaţi dacă sunteţi fericiţi, că ar trebui să vă simţiţi vinovaţi dacă sunteţi sănătoşi, că ar trebui să vă simţiţi vinovaţi dacă vă bucuraţi de abundenţă. Nu este adevărat. Dar aşa vă menţin în ignoranţă aceste puternice instituţii de influenţă, ca să nu înfloriţi şi să fiţi mai uşor de manipulat.

Se întâmplă din plin în aceste timpuri. Întâi au fost doi ani de propagare a fricii pentru ştiţi voi ce, iar acum vi se induce mai multă şi tot mai multă frică. De ce? Pentru că este o perioadă în care lumea ego-ului se luptă să reziste, din cauza procesului de Ascensiune aflat în desfăşurare.

Procesul de Ascensiune înseamnă că aveţi ocazia de a absolvi cu brio şcoala Pământului, atunci când rezonaţi cu iubirea adevărată, când rezonaţi cu fericirea adevărată, când vă aliniaţi la scopul real şi înţelegeţi cum funcţionează acest loc al Creaţiei. Acest loc este înşelător, acest loc este plin de tentaţii, acest loc este terenul de joacă al ego-ului. Iar războiul este hrană pentru ego. Nu-l mai hrăniţi.

Eu sunt cel pe care-l ştiţi ca Isus şi vă voi vorbi din nou în curând.»

19 martie 2022

Link-ul: https://www.youtube.com/watch?v=qo0FXPpuIpk

Mesaj #6 - "Natura este vindecătoare"

A venit vremea să reînviaţi abilităţile manuale, cu care vă puteţi ocupa ca divertisment. (Isus)

ISUS:

«Eu sunt cel pe care-l ştiţi ca Isus.

Ne place să vă vedem că vă copilăriţi puţin şi vă distraţi. Este foarte bine că vă distraţi în aceste vremuri grele. Chiar este un lucru pe care vi-l puteţi stabili ca sarcină: să vizionaţi şi câte ceva vesel. Draga noastră face asta uneori. Se uită la un talk-show al unui prezentator britanic, numit Graham Norton, în momentele când se simte mai tristă sau este obosită şi nu vrea să înveţe nimic ori să facă ceva constructiv. Atunci vizionează câteva episoade cu Graham Norton, care i se pare foarte amuzant.

Este perfect în regulă să vă distraţi pentru a vă mai detensiona, când simţiţi că viaţa vă trage în jos.

Însă, desigur, dacă urmaţi recomandările noastre, nu ar trebui să vă simţiţi traşi în jos de viaţă, pentru că v-am dat reţeta pentru a rămâne fericiţi şi sănătoşi chiar şi atunci când lumea o ia razna. Vrem să vă reamintim că aici este terenul de joacă al ego-ului şi că lumea a avut întotdeauna parte de războaie şi molime şi impozite şi tot felul de lucruri de acest gen, pentru că aici experimentaţi lumea 3D, cu vibraţiile ei joase.

Însă, pe măsură ce vă ridicaţi vibraţiile, aveţi şansa de a scăpa de influenţa acelor frecvenţe inferioare. Şi, desigur, spre asta vă călăuzim. Noi vă învăţăm să vă îndepărtaţi de acele frecvenţe inferioare, dar puterile lumeşti vă coboară tot mai jos şi mai jos în frecvenţele 3D, în zonele foarte joase ale războiului şi ale morţii şi ale bolii. Prin urmare, vă încurajăm pe toţi să staţi departe de mijloacele mass-media.

Înţelegem că societatea vă îndeamnă să fiţi la curent cu tot ce se întâmplă, că se consideră că sunteţi educaţi şi bine informaţi dacă vă uitaţi la ştiri. Dar după cum ştiţi acum, asta nu-i adevărat. Aşa că am dori să vă schimbaţi acest mod de abordare a realităţii.

Desigur, dacă aveţi de luat nişte decizii importante, evident, dacă trebuie să rezervaţi un bilet de avion sau dacă trebuie să treceţi graniţa sau să mergeţi într-o altă parte a lumii, atunci este normal să vă informaţi ce se întâmplă acolo. Şi este perfect în regulă. E în regulă. E bine să aflaţi toate amănuntele atunci când e necesar, e bine să urmaţi un program atunci când e necesar. Principiile pe care vi le prezentăm aici şi în “Cursul de miracole” sunt pentru viaţa obişnuită de zi cu zi.

Dar, după cum aţi înţeles deja, odată ce începeţi să vă armonizaţi cu Spiritul, să vă acordaţi cu creativitatea, să luaţi contact direct cu

comunitatea voastră, fiecare zi vă oferă un număr imens de informaţii şi potenţiale experienţe. În consecinţă, vă încurajăm să renunţaţi la dispozitivele electronice, pe cât posibil. Ştim că ne repetăm, dar utilizarea acestor dispozitive devine tot mai atotprezentă. Societatea vă împinge să rezolvaţi totul prin telefon sau computer. Ei bine, am vrea să începeţi să vă imaginaţi un stil de viaţă în care le folosiţi doar ocazional.

Desigur, înţelegem că unii aveţi afaceri online şi trebuie să staţi la computer, dar vă încurajăm insistent să aveţi grijă ca, timp de măcar câteva ore pe zi, să îl opriţi, să nu vă mai zgâiţi la ecran. Consumul tuturor acestor imagini de pe ecrane vă este foarte, foarte dăunător, pentru că fiecare fiinţă care lansează un mesaj pe internet sau tv are un anumit interes, inclusiv noi.

Şi noi urmărim o agendă atunci când vă difuzăm aceste informaţii. Iar agenda noastră este să vă ridicăm vibraţiile. Ştiţi bine că este aşa, pentru că ne urmăriţi de ani de zile şi dacă vă uitaţi la videoclipurile mai vechi, veţi regăsi acelaşi mesaj.

Deci aţi înţeles că agenda noastră este plină de iubire. Dar există o mulţime de alte fiinţe care pompează tot felul de informaţii pe ecrane, prin muzică, prin filme şi prin videoclipuri, pe care nu le interesează deloc binele vostru. Aşa că fiţi tot mai vigilenţi ce anume vizionaţi.

Cei care urmaţi “Cursul” de ceva timp sunteţi familiarizaţi deja cu această chestiune. Şi totuşi, apărând această poveste cu războiul global, este foarte, foarte uşor să fiţi absorbiţi în ea. Şi de aceea amplifică ei evenimentele, pentru că vor să coboare vibraţia cât mai multor oameni, ca să aibă succes cu acest control social tot mai sporit şi cu acţiunile de tip medical.

Fiinţele care deţin puterea ştiu că, dacă vibraţi pe o frecvenţă mai înaltă, mesajul lor nu mai poate ajunge la voi. De aceea dorim să fiţi foarte circumspecţi ce anume consumaţi pe toate tipurile de canale media. Raţiunea lor de a vă coborî vibraţia este ca, astfel, să deveniţi receptivi la mesajele de frecvenţă mai joasă.

De pildă, dacă vă simţiţi trişti şi daţi drumul la ştiri dezolante (sau nu le opriţi, dacă sunt deja pornite sau dacă altcineva le ascultă), veţi simţi că ele concordă cu starea voastră depresivă. Iar dacă vă atrag prin asemănarea cu starea voastră de moment, pot ajunge să vă influenţeze şi mai mult viaţa.

Prin urmare, trebuie să vă creaţi o imunitate spirituală împotriva planului pe care lucrătorii pentru Întuneric îl au pentru voi, lucrătorii pentru Lumină. Lucrătorii pentru Lumină sunt mai puternici, deoarece Lumina este mai puternică decât Întunericul. Nu există un întrerupător

care să pornească Întunericul. Puterile lumeşti aşteaptă ca voi să vă micşoraţi Lumina. Pe asta se bazează: că, de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni, vă veţi implica sufleteşte într-o poveste negativă şi, astfel, vă veţi reduce singuri Lumina.

Aşadar, când spunem să fiţi mai cu grijă la ce anume vă uitaţi, chiar am dori să vă gândiţi bine ce vizionaţi. De exemplu, draga noastră se uită la concursuri de pictură, pentru că îi place să privească oamenii pictând, îi plac discuţiile de acolo şi inspiraţia pe care i-o dă. Dacă este o zi ploioasă, întunecată şi plictisitoare şi are puţin timp la dispoziţie, la asta se uită. Aşa că am dori ca să analizaţi dacă luaţi suficiente pauze de la calculator şi telefon, când le folosiţi în scopuri profesionale, şi vă faceţi suficient timp să nu mai staţi cu ochii pe ecrane.

Iar cei care nu faceţi afaceri online şi nu aveţi deloc nevoie să staţi cu ochii pe ecrane, am dori să evaluaţi cât timp petreceţi în acest mod. Pe vremuri, oamenii obişnuiau să construiască măsuţe din lemn pentru servitul cafelei, creşteau găini în spatele casei şi ieşeau mereu pe afară să le hrănească, aveau tot felul de activităţi de interior sau de exterior, în funcţie de vremea de afară. Femeile obişnuiau să stea la şezătoare, unde se adunau şi făceau împreună plăpumi frumoase, stăteau la taclale, spuneau poveşti şi îşi împărtăşeau reţete. Era o experienţă concretă, fără o agendă specială, scopul fiind doar comuniunea şi creativitatea.

Cei care v-aţi îndepărtat de vibraţiile inferioare ale acestei societăţi, a venit vremea să vă amintiţi că există nişte metode străvechi ce trebuie reînviate. Vă puteţi ocupa timpul cu ele ca divertisment. De pildă, puteţi urmări nişte emisiuni despre metodele de supravieţuire.

Asta nu înseamnă că v-am sugera să vă pregătiţi pentru sfârşitul lumii, ceea ce ar fi un fel de a vă induce frica. Dar puteţi observa şi singuri că inflaţia vă goleşte buzunarele şi că, dacă cumpăraţi o conservă de roşii astăzi, este mai ieftină decât dacă aţi cumpăra-o peste şase luni. Prin urmare, dacă aveţi ceva bani în plus, v-am sugera să faceţi câteva cumpărături mai consistente, în cazul în care nu aveţi o rezervă bună de alimente, înţelegând că, în acest mod, economisiţi nişte bani.

Ce am dori să mai faceţi voi este să petreceţi mai mult timp cu oamenii din comunitatea voastră. Poate că aveţi un vecin sau un prieten pe care îl preţuiţi şi cu care nu prea vă întâlniţi, din cauză că sunteţi prea ocupaţi făcând una şi alta. Dar faceţi-vă timp să luaţi masa împreună sau întâlniţi-vă să colaboraţi la un proiect constructiv.

Începeţi să vă amintiţi cum trăiau oamenii înainte de apariţia tehnologiei actuale. Problema cu tehnologia este că vă îndepărtează din ce în ce mai mult de abilităţile şi competenţele pe care le veţi aprecia în

viitor. Şi nu e vorba numai de asta, ci şi de faptul că aceste aptitudini şi abilităţi – fie că este vorba de grădinărit sau de o formă oarecare de creativitate sau de a învăţa cum să repari ceva sau să construieşti ceva – toate aceste acte creative vă aduc o mare satisfacţie.

Din păcate, majoritatea oamenilor au pierdut aceste îndemânări de-a lungul generaţiilor, iar industria divertismentului a preluat controlul. Divertismentul a luat locul preocupărilor manuale: "Aştept ca cineva să mă distreze", în loc de "Mă duc în atelierul meu de reparaţii ca să-mi termin treaba de mecanic" sau "Mă duc în atelierul meu de artizanat ca să modelez nişte obiecte".

Am dori să începeţi să puneţi din nou accentul pe aceste aspecte care nu sunt legate de tehnologia electronică. Desigur, dacă trebuie să urmăriţi un videoclip de pe Youtube pentru a învăţa să construiţi măsuţa pentru cafea sau ca să găsiţi nişte sugestii creatoare, este o cu totul altă poveste. Înseamnă că folosiţi internetul pentru ceea ce este foarte bun, anume să învăţaţi ceva de acolo.

Deci asta am dori să vă atragem atenţia, rugându-vă să vă orientaţi mai mult preocupările pe direcţia lumii analogice, a lumii fizice, a lumii concrete şi să plecaţi de lângă ecrane. Aceasta este provocarea pe care v-o adresăm astăzi, să puneţi mai mult accent, doar puţin mai mult, pe aceste exprimări ale lumii voastre interioare. Asta înseamnă expansiunea conştiinţei, asta înseamnă să iubiţi ceva.

De exemplu, dacă iubiţi florile, începeţi să plantaţi nişte seminţe în bucătărie, pe tejgheaua din bucătărie. Dacă aveţi o seră, spuneţi-vă "Eu ador florile, aşa că, în loc să le cumpăr de la magazin, voi planta nişte floarea-soarelui ca s-o am mai târziu în acest an". Murdăriţi-vă de pământ, ocupaţi-vă de alegerea seminţelor şi de semănarea şi îngrijirea lor.

Privind cum vă funcţionează sistemele de energie, ceea ce observăm la cei mai mulţi dintre voi sunt nişte atitudini foarte superficiale: "Păi, dacă pot cumpăra ceva de la magazin la acelaşi preţ, de ce să mă obosesc cultivându-l?" Ei bine, este vorba de acel noroi, de viermi, de pasărea colibri care va veni şi va pluti în faţa ta, pentru că te crede o floare; este vorba de comuniune, de a sta la umbra copacului după ce te-ai încins şi ai transpirat în grădină şi îţi dai seama că nu ai mai făcut asta de ani de zile. Acestea sunt nişte sentimente mai subtile pe care am vrea să începeţi să le preţuiţi, ca parte a condiţiei voastre de fiinţă naturală.

Agenda societăţii este să vă îndepărteze de la starea de fiinţă naturală către a deveni o fiinţă exagerat de socială. Şi de aceea oamenii devin din ce în ce mai nefericiţi şi mai nefericiţi şi mai nefericiţi, mai

buimaci şi mai uşor de manipulat. Căci atunci când staţi la umbra unui copac într-o zi însorită, mass-media şi reţelele de socializare nu mai au niciun control asupra voastră. Este natura cea care vă curăţă, este frumuseţea florilor de primăvară care vă farmecă, este umezeala din locul unde v-aţi aşezat fundul cea care vă atrage atenţia. Şi numai în natură va avea loc recalibrarea calmă şi blândă a corpului vostru fizic.

Noi lucrăm asupra minţilor voastre, dar când vă angrenaţi în aceste activităţi fizice – cum ar fi grădinăritul sau pictura sau tâmplăria sau gătitul sau îngrijirea găinilor – primiţi un upgrade natural de la mediul care este mereu împrospătat în mod natural. Cei care staţi tot timpul în casă, tot timpul la calculator, sunteţi văduviţi de acestea.

Şi aşa trebuie să priviţi chestiunea, nu că "Isus vrea să nu mai fac asta, aşa, fără niciun motiv special", ci că "Trebuie să ies afară pentru a mă upgrada, trebuie să stau pe pământ ca să comunic cu Gaia". Aşa am dori să priviţi lucrurile, să încercaţi să aduceţi mai mult echilibru în vieţile voastre, o mai mare varietate de activităţi, o varietate de interese, o varietate de interacţiuni. Şi atunci veţi descoperi că veţi fi mai fericiţi, vă veţi simţi mai puţin stresaţi şi mai puţin temători pentru viitor, deoarece, stând în mijlocul naturii, înţelegeţi că natura este şi va fi acolo veşnic.

Să luăm, de exemplu, Marea Depresiune (criza anilor '29-33). Da, a existat acea furtună de praf, dar şi aceea a fost generată de oameni prin practicile agricole ale vremii. În schimb, sinuciderile, foametea şi disperarea din acea perioadă au fost create de structura socială, nu de natură.

Aşadar, cultivaţi natura oricând puteţi, staţi în aer liber ori de câte ori puteţi şi înţelegeţi că – atât înainte de această criză, în timpul crizei, cât şi după ce se va sfârşi criza – natura va fi prezentă, văzându-şi de treaba ei, având capacitatea de a vă oferi hrană din abundenţă. Înfigeţi o sămânţă în pământ – ei nu-i pasă că e război în Ucraina, nu-i pasă că există criza Covid – băgaţi în pământ o sămânţă de floarea-soarelui şi natura îşi va face treaba. Iar dacă vă preocupaţi de acest gen de lucruri, atunci veţi vedea că nu mai e cazul să vă fie frică, fiindcă cea mai mare forţă a creaţiei trăieşte nu doar în voi, ci şi în natură. Acesta e motivul pentru care vă facem această sugestie.»

1 aprilie 2022

Link-ul: https://www.youtube.com/watch?v=_k5yN05GOS8

Mesaj #7 - "Relaţia cu un narcisist"

Spune aşa: "Nu sunt o victimă a lumii. Eu am creat asta, prin toate deciziile pe care le-am luat." (Isus)

Avem o întrebare de la o doamnă: „Tocmai am ieşit dintr-o căsnicie toxică şi încep să-mi dau seama că fostul meu soţ are o personalitate narcisistă ascunsă. Avem împreună custodia copilului, aşa că nu este posibil să mă distanţez total de el. Mi-aş dori nişte sfaturi cum să mă vindec şi să mă protejez pe mine şi pe fiica mea pe mai departe, precum şi ce anume defecte are un empatic care pot atrage acest tip de relaţie. Cum se formează personalitatea narcisistă? Cum se poate interacţiona în siguranţă cu ea?

ISUS:
«Adevăr grăiesc, sunteţi nişte fiinţe binecuvântate. Eu sunt cel pe care îl ştiţi ca Isus.

Forma întrebării ne arată modul de gândire pe care îl ai, anume că cealaltă persoană ar fi de vină. Dar adevărul este că, dacă ai fost într-o relaţie disfuncţională, abuzivă... Draga noastră a fost într-o astfel de relaţie în tinereţea ei, dar a ajuns să înţeleagă că acea relaţie era o reflectare a propriei minţi. Pe parcursul lunilor şi anilor care vor urma, când vrei să discuţi cu acea fiinţă, lucru pe care ţi l-ai stabilit ca sarcină, este foarte important să-ţi spui “Nu sunt o victimă a lumii pe care am creat-o. Eu am creat asta, prin toate deciziile pe care le-am luat”.

Această afirmaţie te pune într-o poziţie de putere. Te face să nu mai etichetezi: “Eu sunt o empatică, el este un narcisist, el are asta şi eu am asta”. Ceea ce urmăreşti este adevărul şi anume că tu însăţi eşti creatoarea propriilor experienţe. Experienţa pe care o trăieşti a fost generată de, să zicem, ultimele o mie sau zece mii de decizii pe care le-ai luat. Deci, dacă relaţia a fost lungă, înseamnă mai mult de zece mii de decizii. Am vrea ca tu să analizezi cu ce ai contribuit la problemele de relaţie.

Desigur, această punere a chestiunii este foarte prost văzută în societatea voastră de acum şi se numeşte “blamarea victimei”, dar în învăţăturile “Cursului de miracole”, nu există nicio victimă. Tu ţi-ai provocat asta, prin ceea ce crezi despre lume, prin ceea ce crezi despre tine însăţi, prin comportamentele pe care le-ai manifestat, prin valorile pe care le-ai susţinut şi întărit în ultima mie de decizii pe care le-ai luat.

Aşadar, primul lucru pe care am vrea să-l faci este să reflectezi asupra contribuţiei tale la această situaţie. Iar motivul pentru care-ţi cerem s-o faci este următorul. În starea de luptă-sau-fugi (în care te vei afla dacă te simţi atacată de o persoană care are gânduri murdare faţă de

tine), vei fi într-o stare de alertă ridicată şi vigilenţă extremă, adică cu o mentalitate de supravieţuire. Ceea ce înseamnă că vei recurge la mecanismele ego-ului în efortul de a supravieţui. Exact din acest motiv am dori să schimbi povestea. Pentru că dacă vei rămâne în starea de "săraca victimă empatică", nu vei fi deloc relaxată şi calmă, ci supusă instinctului de luptă-sau-fugi-sau-înlemneşte. Şi vei repeta deciziile proaste pe care le-ai luat în trecut, doar că într-o formă diferită.

Prin urmare, când ai o căsnicie disfuncţională, toxică, prima concluzie pe care trebuie s-o tragi este că este o co-creaţie. Şi este poziţia cea mai de forţă, pentru că aşa începi să analizezi cum a luat naştere. Întoarce-te în timp la prima întâlnire cu această persoană şi întreabă-te: "Oare ce m-a sedus? Înfăţişarea lui, hainele lui, maşina lui de lux? Oare m-a sedus comportamentul lui fermecător? Oare am observat de timpuriu nişte semnale de alarmă şi care au fost acelea şi de ce le-am ignorat?". Foarte puţini oameni aflaţi în acest tip de relaţie nu vor admite că existau nişte semnale de alarmă. Ci vor recunoaşte: "Da, am văzut cum îşi trata copilul sau câinele sau cum vorbea cu chelneriţa aceea sau cum s-a comportat cu mine prima dată când nu am fost de acord cu el sau când nu am făcut ceea ce voia el sau ea". (Nu este valabil numai pentru bărbaţi, bineînţeles.)

Aşa că am vrea să te întorci la baza de pornire acelei relaţii şi să te întrebi: Care a fost morcovul, care a fost farmecul, care a fost magia pe care omul respectiv a ţesut-o în jurul său pentru a te convinge să fii cu el când, de fapt, s-a dovedit a nu fi deloc aşa de cumsecade. Deci, el doar se prefăcea, iar tu ai căzut în capcana farmecului său. Care farmec nu a durat foarte mult timp. De fapt, poate că a început să se destrame în primele două, trei luni sau şase luni.

Şi atunci, întrebarea logică pe care ţi-o pui va fi "De ce am rămas, deşi simţeam umbre nefaste pândind în spatele acelui om?". Poate că încă arăta bine, încă era fermecător, încă era asta sau aia. Sau a intervenit frica, încă de la început te-a cuprins frica în această relaţie? Şi te-ai gândit "O, ar fi mai bine să mă comport în aşa fel ca el să nu se supere pe mine" sau "ea să nu se supere pe mine".

Şi apoi trebuie să conştientizezi că, de îndată ce începea să te certe, te conformai la ceea ce voia, îi cântai în strună. Or, asta ar fi contribuţia ta la problemele din căsnicie, nu a lui.

Oricine îţi poate spune orice: "Vreau să te duci şi să te aşezi în colţul acela", iar tu răspunzi "nu mă duc". Dar dacă se supără şi vine peste tine şi se răsteşte "Vreau să te duci şi să te aşezi în colţul acela", atunci te

răzgândeşti “Mai bine mă duc să mă aşez la colţ ca să nu se întâmple ceva rău”.

Aceasta poate fi situaţia de la începutul relaţiei. Şi asta vrem să cercetezi, ca să afli care au fost punctele tale slabe, pentru că această fiinţă va continua să folosească aceleaşi strategii pe care le-a folosit cu tine la început şi, dacă nu ai aflat care-ţi sunt punctele slabe şi vulnerabile, strategiile lui vor funcţiona în continuare asupra ta, pentru că te influenţează de mult timp.

Din acest motiv, dorim să te întorci în timp şi să pui pe hârtie toate modalităţile în care crezi că ai contribuit, şi temerile, şi emoţiile, şi călcâiul lui Ahile pe care le observi în propriul comportament. Iar apoi, văzând clar aceste lucruri, poţi să te gândeşti “Oare cum să-mi întăresc aceste puncte slabe, pentru momentele când voi fi obligată să stau faţă în faţă cu această persoană în următoarele săptămâni şi luni şi ani?”.

De exemplu, dacă omul respectiv ridică vocea sau se repede la tine sau este foarte intimidant sau ameninţător, iar asta te făcea să-i îndeplineşti dorinţa, acum te vei pregăti să înfrunţi această situaţie când te vei reîntâlni cu el: “O, când îmi voi duce copilul la el în vizită, este foarte posibil să folosească din nou aceeaşi tactică şi, prin urmare, mă voi pregăti pentru cazul ăsta”.

Desigur, aceasta ar fi o abordare mai omenească a problemei. Abordarea spirituală din “Cursul de miracole” este că te vei ruga pentru el, îi vei dori binele şi vei face o meditaţie, imaginându-ţi că aveţi o interacţiune minunată atunci când veţi discuta sau veţi fi la o întâlnire cu avocaţii sau altceva, şi vizualizezi că totul se rezolvă aşa cum doreşti să se rezolve.

Dar pentru a reuşi toate acestea, trebuie să ajungi într-o stare de calm, să ieşi din reacţia instinctivă de luptă-sau-fugi-sau-înlemneşte şi să accezi la acel aspect mai evoluat care, desigur, apare doar când eşti liniştită şi calmă.

Îţi sugerăm să faci lucruri care te relaxează, să pui nişte muzică liniştitoare, să te opreşti atunci când observi că mintea o ia razna după poveşti, revino la momentul prezent, revino în corpul tău şi observă ce se întâmplă în acest moment: “Stau în sufragerie, nu se petrece nimic rău şi, totuşi, am intrat în panică. Asta înseamnă că am părăsit prezentul, am plecat în viitor, trăiesc într-o fantezie”. Căci asta se întâmplă atunci când părăseşti clipa prezentă şi te duci într-un viitor înfricoşător: ai fantezii despre un viitor negativ şi crezi în el, iar corpul reacţionează la imaginile şi ideile pe care trăieşti în minte. Aşa că este foarte important să rămâi în momentul prezent şi să revii mereu în corpul tău.

Prin urmare, asta ţi-am sugera. Întoarce-te în timp la începutul relaţiei şi vezi cum de acea fiinţă te-a atras cu vrăjeala ei nefastă şi admite că făceaţi o pereche perfectă unul cu celălalt. Slăbiciunile tale erau punctele lui forte. De pildă, poate că tu erai cam aeriană, iar el ştia exact ce face. Poate că slăbiciunea ta erau obiectele strălucitoare şi el ţi-a oferit obiecte strălucitoare şi, astfel, nu ai mai fost atentă la celelalte semnale de alertă.

Deci toată chestiunea este de a înţelege care sunt punctele tale slabe şi că nu-i vorba aici de “blamarea victimei”, ci că acesta este scopul experienţei pe care ai avut-o. Ai avut această experienţă pentru a putea afla ce convingeri ai şi pe ce pantă groaznică te pot conduce.

Începe cu această convingere, că el ar fi tipul cel rău, iar tu ai fi sensibila empatică. Această convingere nu îţi va fi de folos în procesul de vindecare. Trebuie să pricepi că eraţi compatibili din punct de vedere energetic şi al vibraţiei. El avea ceva ce-ţi doreai tu, tu aveai ceva ce-şi dorea el şi vă potriveaţi perfect. Iar opinia ta că el are nişte tulburări, este din păcate, o oglindă pentru ca tu să înţelegi că, la un anumit nivel, şi tu aveai nişte tulburări. De aceea aţi fost atraşi unul de celălalt, de aceea aţi rămas împreună, de aceea a avut loc această dramă.

Aşa că învaţă lecţia şi nu te supăra, ci întoarce-te la începuturile relaţiei şi întreabă-te “Cu ce am greşit eu şi cum am contribuit la apariţia problemei?”.

Desigur, ar putea fi vorba aici de o poveste similară cu cea a dragei noastre la 20 de ani, când era într-o relaţie toxică: “Ăsta-i un om rău şi vrea să-mi facă rău şi mă face să mă simt oribil şi vorbeşte urât şi este periculos”. S-ar putea să fie aşa. Iar dacă este periculos, îţi recomandăm să procedezi cu prudenţă. Draga noastră a trebuit să se poarte neapărat cu prudenţă cu bărbatul pe care şi l-a ales. Dar adevărul este că lumea ei interioară era atât de haotică şi fără iubire şi plină de prejudecăţi, încât el a fost o creaţie pe care ea şi-a atras-o. El a manifestat în cuvinte, fapte, comportamente toate aspectele pline de ură şi credinţele haotice pe care le avea în mintea ei. El o abandona, o agresa fizic, abuza de ea, o ignora, făcea toate aceste lucruri îngrozitoare dar, de fapt, când a început să urmeze “Un curs de miracole” şi a privit retrospectiv, şi-a dat seama că el îi arăta, ca într-o oglindă, cât de puţin se iubea ea pe sine însăşi.

Acesta a fost răspunsul nostru.»

7 aprilie 2022

Link-ul: https://www.youtube.com/watch?v=GRosPZIwsg4

Mesaj #8 - "Mesaj de Paşte 2022"

"Pregătiţi-vă să fiţi martori la multe evenimente cu plecări în masă în lumea de dincolo, în următorii 10 ani." (Isus)

ISUS:

«Adevăr grăiesc, sunteţi nişte fiinţe binecuvântate. Eu sunt cel pe care îl ştiţi ca Isus.

După cum se ştie, Paştele este marea sărbătoare creştină în care se celebrează moartea şi învierea. Iar duminica Paştelui este cea mai importantă zi din calendarul creştin, în sensul că este ziua în care a fost dezintegrat vechiul trup şi a fost făurit noul trup.

Însă, desigur, acea demonstraţie a fost destinată discipolilor mei de atunci. Este foarte interesant pentru Noi, cei aflaţi de această parte a vălului, să observăm ce se poate fabrica dintr-o poveste personală. Evident, povestea mea nu era în totalitate personală. Mă urmau la acea vreme o mulţime de oameni, nu doar discipolii, şi discutam şi îi învăţam pe foarte mulţi. Lor le-a fost foarte greu să treacă prin tot procesul petrecut de Paşte cu atâţia ani în urmă.

Dar pentru toţi cei care sunteţi elevi ai "Cursului de miracole", aceasta este o zi de bun augur, pentru că în această zi a fost dezvăluit adevărul – adevărul despre natura voastră eternă, adevărul că trupul în care vă aflaţi nu este factorul de decizie asupra vieţilor voastre. Aceasta este lecţia de astăzi: că nu corpul vă are în stăpânire, ci voi sunteţi stăpânii corpului vostru. Nu corpul vă stabileşte moartea. Ci conştiinţa voastră determină momentul morţii. Învoiala pe care aţi încheiat-o cu ghizii şi învăţătorii voştri şi acceptul ce vi l-aţi dat pentru proiectul vieţii voastre, acestea determină momentul în care veţi trece pe celălalt tărâm.

Deci una dintre ideile pe care dorim să vi le aducem în minte astăzi este să aveţi toată încrederea în forţa vitală care circulă prin corpul vostru. Şi, încredere în înţelepciunea deciziei luate înainte de a vă naşte cu privire la momentul plecării voastre.

Desigur, uneori pot apare mai multe ocazii de plecare, în funcţie de ceea ce aţi realizat în decursul încarnării voastre.

Aşadar, am vrea să vă surprindem puţin în legătură cu ideea morţii, care înseamnă a părăsi planeta, a merge Acasă, a vă întoarce înapoi în braţele lui Dumnezeu. Am vrea să vă clarificaţi această idee odată şi pentru totdeauna. Am vrea să nu mai vedeţi moartea cuiva ca pe sfârşitul lumii. Am vrea să înţelegeţi că, prin ceea ce voi numiţi „moarte", spiritul omului părăseşte forma sa fizică şi se întoarce într-un loc plin de iubire, îngrijire şi iertare. Am vrea să schimbaţi vechea poveste despre acest

subiect, pentru că este una dintre marile denaturări ale adevărului, cauzată de ego, care este indisolubil legat de trup.

Prin urmare, atunci când vedeţi că cineva moare, de fapt, corpul său este părăsit de spirit. Acesta este cel mai bun mod de a începe să priviţi situaţia, să vă gândiţi: „A, spiritul a părăsit acest corp, şi-a terminat treburile aici şi a decis să se întoarcă acasă”. Spunându-vă această poveste, nu veţi fi măcinaţi de durere şi disperare. Veţi înţelege: „A, acea fiinţă şi-a încheiat misiunea, i-a sosit momentul de plecare şi a plecat”.

Această înţelegere superioară va fi foarte, foarte importantă în anii care vin, din motivul că o mulţime de fiinţe îşi vor părăsi corpurile. Multe fiinţe vor considera că lucrarea lor aici s-a încheiat şi vor pleca Acasă.

Pentru voi, ca fiinţe care veţi rămâne pe Pământ, aceasta va fi o provocare foarte mare, dacă încă păstraţi viziunea tradiţională asupra morţii şi consideraţi că este un eveniment trist când cineva îşi părăseşte corpul. Pentru spirit, este ceva la fel de vesel precum o naştere.

De fapt, atunci când se naşte o fiinţă în lumea voastră, noi ne rugăm pentru ea şi îi urăm noroc, pentru că ştim ce provocare o aşteaptă, ştim în ce se bagă, ştim că setările implicite în acest loc sunt separarea şi frica, ştim că trupul este dificil de manevrat şi că societatea voastră este dificil de ordonat şi că duce mare lipsă de iubire uneori, în acest loc al separării. Atunci când ne luăm rămas bun de la un spirit înainte de călătoria sa spre naştere, am spune că nu suntem la fel de bucuroşi. Desigur, ne bucurăm pentru voi că veţi intra în încarnarea fizică, în sensul că veţi curăţa unele lucruri care trebuie curăţate. Dar adevărul este că abia la întoarcerea voastră Acasă izbucneşte adevărata bucurie în partea aceasta a vălului.

Asta nu înseamnă că ar trebui să fiţi fericiţi când cineva trece dincolo, dar am vrea să vă domoliţi credinţa că acesta ar fi sfârşitul lumii şi că ar trebui să fiţi îndureraţi şi să vă frângeţi mâinile pentru totdeauna de acum înainte. Această atitudine nu v-ar fi benefică în următorii ani.

Dar de ce au ales atâtea fiinţe să plece în următorii ani? Este important de înţeles, pe măsură ce ne apropiem de aceste vremuri grele.

Principalul motiv este schimbarea de frecvenţă. Unele fiinţe ştiu că nu se vor putea adapta la schimbarea de frecvenţă a planetei. Şi s-a convenit înainte de încarnarea lor că vor trăi o anumită perioadă de timp şi, la un moment dat, vor pleca, deoarece viaţa va deveni foarte, foarte dificilă pentru cei care nu au atins încă o anumită frecvenţă în evoluţia lor.

Printre voi sunt mulţi – şi în această categorie sunt incluşi majoritatea elevilor „Cursului de miracole” – aproape gata să absolve

şcoala Pământului şi, dacă vă străduiţi în această încarnare, veţi promova la următorul nivel de evoluţie a conştiinţei. Există totuşi nenumărate fiinţe care ştiau de la început că nu vor face faţă acestui proces şi au decis că, la un moment dat – în următorul deceniu sau cam aşa ceva – îşi vor părăsi corpurile şi se vor reîncarna apoi într-o altă comunitate 3D, într-o altă societate 3D şi chiar pe o altă planetă 3D, pentru că încă mai au multe treburi de făcut.

Aşa vrem să priviţi lucrurile. Vrem să înţelegeţi că a fost alegerea lor şi s-ar putea să aleagă un mod de a muri care să atragă atenţia oamenilor. Am dori să înţelegeţi şi acest lucru, că atunci când se întâmplă o plecare în masă – fie că este vorba de prăbuşirea unui avion Jumbo Jet sau de scufundarea unui vapor de croazieră sau de un dezastru natural, cum ar fi un tsunami, ceva de genul acesta – atunci când foarte mulţi de oameni aleg să îşi părăsească corpurile în acelaşi timp, înseamnă că au ales să o facă în acest mod pentru a atrage atenţia pământenilor, pentru a vă da ocazia să vă schimbaţi mentalitatea şi faptele şi să vă treziţi din inconştienţa voastră.

Prin urmare, dacă şi când vedeţi grupuri de fiinţe părăsind Pământul simultan, trebuie să înţelegeţi că acesta a fost planul lor încă dinaintea naşterii şi că au fost de acord să plece împreună, ca să vă atragă atenţia. Deci, atunci când sunteţi martori la aşa ceva, iată cum am vrea să gândiţi: „O, oare ce anume fac eu în mod inconştient? Acel grup de fiinţe care au decis să plece împreună au făcut-o pentru a-mi atrage atenţia. Oare în ce fapte şi gânduri de frecvenţă joasă sunt eu angrenat? Ce anume trebuia să schimb în mine şi nu am reuşit încă, ce anume ştiu că ar trebui să fac, dar tot amân sau în ce privinţă sunt încă inconştient?” Auzind că o mulţime de oameni au plecat împreună, ce făceai în acel moment? Poate că te uitai pierdut la televizor sau rumegai nişte amintiri. Şi dintr-o dată, primeşti această veste care te trezeşte, te readuce în momentul prezent – şi exact ăsta a fost rostul evenimentului.

Vă spunem aceste lucruri, din motivul că asta se va întâmpla în anii care vin. Veţi urmări ştiri care vor spune: „Atâţia oameni au părăsit planeta în masă în evenimentul acesta sau acela”. Toate acestea fac parte din procesul de ascensiune, fac parte din trezirea planetei de la inconştienţă la conştienţă. Şi deja treceţi cu toţii prin asta şi simţiţi că trebuie să fiţi mai atenţi şi că nu mai sunteţi la fel de inconştienţi ca înainte. Sunteţi mai conştienţi de cum stau lucrurile, sunteţi mai conştienţi de sistemul vostru intern de ghidare, sunteţi mai conştienţi de cuvintele care vă ies pe gură, sunteţi mai conştienţi de alimentele pe care

le băgaţi în gură, sunteţi mai conştienţi decât eraţi acum un an. Iar acesta-i un lucru bun şi asta ne dorim cu toţii să vedem la voi.

Din păcate, minţile umane care sunt profund condiţionate să doarmă, profund condiţionate să nu fie atente, profund condiţionate doar să se distreze, de exemplu, e greu să le fie atrasă atenţia acestor minţi. Din acest motiv, se întâmplă multe lucruri pe scară largă, se întâmplă multe lucruri greu de suportat, dar sunt concepute pentru a vă atrage atenţia, ca să puteţi reflecta la ce preţuiţi mai mult, unde vă investiţi timpul, ce vă face plăcere cu adevărat, ce nu vă place, toate acele lucruri despre care v-am tot vorbit în mod repetat.

Însă adevărata mare schimbare care trebuie să se petreacă este sfârşitul ideii că moartea ar fi sfârşitul.

Acum, în ceea ce priveşte învierea, ce-a fost cu ea? Prin ea, am dovedit că moartea nu este reală. Are legătură cu această discuţie. Moartea nu este reală. Oricărei fiinţe care părăseşte planul fizic şi îşi lasă corpul în urmă – aşa cum vi se întâmplă vouă, pământenilor – i se deschide imediat o uşă către un nou nivel de conştiinţă, unde este primită cu braţele deschise, cu bunătate, iubire, iertare, şi cu vindecare şi compasiune (dacă a fost traumatizată şi a trecut printr-o perioadă dificilă). Asta este moartea.

Aşa că, atunci când auziţi că cineva a „murit", între ghilimele, să ştiţi că nu a murit. Fiinţa care a părăsit corpul nu este moartă, ci doar a trecut pe un alt nivel de conştiinţă, un nivel cu care puteţi comunica dacă menţineţi vibraţia corectă şi dacă vă antrenaţi să o faceţi. Nu a plecat nicăieri.

Doar că, în locul unde trăiţi acum, aveţi cu toţii o perspectivă îngustă, o energie foarte, foarte grea, densă, focalizată pe separare, care împiedică comunicarea, dacă nu vă ridicaţi vibraţia până la nivelul la care se află cei plecaţi dintre voi. Majoritatea acelor fiinţe nu vor să coboare la frecvenţa specifică fiinţelor 3D de de Pământ. Dacă însă practicaţi iertarea, dacă încercaţi să fiţi mai iubitori faţă de voi înşivă şi faţă de ceilalţi, dacă vă armonizaţi cu natura şi cu toate aspectele despre care am tot vorbit, atunci vă ridicaţi la acel nivel unde, eventual, ar putea să ia contact cu voi.

Desigur, nu vă sugerăm că ar trebui să vă petreceţi viaţa încercând să-i contactaţi pe cei care au trecut dincolo. Ei au primit noi misiuni. Nu vor să fie tot timpul chemaţi înapoi ca să stea la taclale cu voi. Se descurcă foarte bine, au acces la noi zone de satisfacere a curiozităţii şi de învăţare şi de creştere. Aşa că ar fi foarte bine să îi lăsaţi în pace acolo unde sunt.

Dar vrem să nu uitaţi că doliul, jalea voastră profundă şi dureroasă, suferinţa voastră provine din povestea pe care v-o spuneţi despre moarte.»

27 aprilie 2022

Link-ul: https://www.youtube.com/watch?v=o1QENkDpzf0

Mesaj #9 - "Războiul întăreşte ego-ul"

"Se întâmplă chiar în interiorul vostru, al tuturor, iar voi sunteţi co-creatorii violenţei şi războiului pe care îl priviţi" (Isus)

ISUS:

«Adevăr grăiesc, sunteţi nişte fiinţe binecuvântate. Eu sunt cel pe care îl ştiţi ca Isus.

Simţiţi cu toţii cum creşte presiunea şi, aşa cum am spus de multe ori prin acest medium, presiunea va continua să crească. Iar motivul este că vibraţiile Luminii continuă să se amplifice şi să vă transforme conştiinţa.

Conştiinţa voastră trece în mod natural către o frecvenţă mai înaltă. Poate că voi nu simţiţi că-şi rafinează vibraţia. Dar vrem să înţelegeţi că toate emoţiile pe care le aveţi acum, emoţiile de frică sau negativitate sau presiune sau confuzie, acestea existau ascunse în voi. Ele au existat mereu în voi, generate de traumele prin care aţi trecut, generate de învăţătorii şi religiile voastre, generate de filmele şi emisiunile tv pe care le urmăriţi. Prin urmare, toată această negativitate iese acum la suprafaţă pentru limpezirea şi eliberarea sufletului.

Deci am vrea să înţelegeţi că acesta este, într-adevăr, un moment de bun augur, dacă înţelegeţi regulile jocului. Iar regulile jocului sunt că, pe măsură ce frecvenţa voastră creşte, nu mai puteţi tolera ceea ce obişnuiaţi să toleraţi. Iar ceea ce descoperiţi acum despre societatea voastră devine intolerabil.

Asta vi se înfăţişează. Vedeţi acea parte intolerabilă a societăţii, care nu poate supravieţui la trecerea pe noile frecvenţe. Şi asta se reflectă asupra tuturora, revelându-vă intoleranţa voastră şi temerile şi judecăţile şi negativitatea voastră şi credinţa în violenţă. Vi se pare că se întâmplă în altă parte, acolo, în altă ţară, dar nu-i deloc aşa. Se întâmplă chiar în interiorul vostru, al tuturor, iar voi sunteţi co-creatorii violenţei şi războiului pe care îl priviţi.

"Cum se poate asta?" vă întrebaţi. "Cum eu – o persoană drăguţă şi amabilă, căreia îi place să se relaxeze în grădină – cum contribui eu la petrecerea lucrurilor oribile şi îngrozitoare din acest moment?"

Ei bine, prin fiecare gând de dispreţ de sine pe care-l nutriţi atunci când vă priviţi în oglindă. Prin fiecare judecată pe care o emiteţi despre acea rudă pe care nu o suportaţi. Prin acea indignare justiţiară pe care o exprimaţi şi în care credeţi atunci când vedeţi un politician care nu vă place. Prin filmele de război pe care le urmăriţi. Prin filmele violente pe care le urmăriţi. Prin marile superproducţii la care priviţi, în care băiatul

bun îi ucide pe toţi băieţii răi. Pe această frecvenţă vibraţi mulţi dintre voi în mod inconştient. Vibraţi în mod inconştient. Vă credeţi nevinovaţi în acest sens. Şi totuşi, poate că în mintea voastră întreţineţi o profundă ură de sine, în ungherele secrete ale minţii.

Gelozia, furia, frica de sărăcie, toate aceste lucruri se manifestă în fiecare dintre voi, într-o măsură mai mică sau mai mare. Dar vrem să înţelegeţi că asta nu vă defineşte ca fiind "răi", nu vă face nişte "păcătoşi", ci că aşa vă învăţaţi lecţiile pe această planetă. Vă exprimaţi în lume aspectele negative inconştiente interioare. Ele se manifestă în lumea exterioară. Şi exact asta vă apare în faţa ochilor acum.

Aşadar, toate fricile voastre de boală şi de moarte s-au manifestat în forma din ultimii doi ani. Toate credinţele voastre în război, violenţă şi agresiune vă apar acum drept în faţă, ca să le puteţi vedea. Ca să le puteţi vedea, pentru că colcăiau în inconştientul vostru. Nimeni nu-şi dă seama că crede în război şi, totuşi, priveşte cu nesaţ filme pline de violenţă. Nimeni nu crede că venerează moartea şi, totuşi, se uită la emisiuni care se referă numai la catastrofe şi dezastre şi accidente de maşină şi stopuri cardiace şi tot felul de lucruri dintr-astea – acestea sunt emisiunile cele mai urmărite în societatea voastră. Şi au rolul de a vă declanşa ego-ul inconştient. Sunt făcute pentru a zgândări ego-ul şi, astfel, a-l întări şi, prin urmare, pentru a vă menţine pe o frecvenţă mai joasă.

A venit timpul pentru o revoluţie a iubirii, dar fiecare dintre voi trebuie să fie conştient de ceea ce se întâmplă. Lumea vă pune în faţă oglinda ca să vă priviţi aceste aspecte inconştiente. Toată violenţa pe care aţi consumat-o în ultimele câteva decenii se manifestă acum în lume în faţa voastră.

Însă aveţi puterea de a schimba această situaţie. Credeţi că nu puteţi, deoarece aţi fost învăţaţi că sunteţi doar un individ fără nicio influenţă, cu excepţia votului vostru într-un sistem politic corupt. Ba ştiţi că nici măcar votul nu mai are importanţă, aşa că vă simţiţi complet neputincioşi, pe baza a ceea ce aţi fost învăţaţi de părinţi, în şcoli şi în biserici. Totuşi, căpătaţi o imensă putere atunci când renunţaţi la aceste mentalităţi de frecvenţă joasă.

Sistemul vostru de ghidare, acest dar minunat care v-a fost dat de Dumnezeu pentru a nu vă rătăci complet aici, jos, în a treia dimensiune, acest sistem de ghidare este farul călăuzitor către Acasă. Când priviţi imaginile de război şi vă simţiţi groaznic şi trişti şi speriaţi, faptul că aveţi emoţii negative vă spune că nu ar trebui să le mai priviţi. La urma urmei, nu se întâmplă în curtea voastră. Ce se întâmplă acum în curtea voastră? Priviţi pe fereastra casei voastre din Pensacola, Florida, sau din

Vancouver, Columbia Britanică, sau din Reykjavik, Islanda, vă uitaţi afară şi nu se întâmplă nimic rău în lumea voastră.

Dar la televizor şi pe reţelele de socializare apar toate aceste imagini negative, iar voi le înghiţiţi cu lăcomie şi aşa vă provocaţi propria suferinţă. Aţi fost instruiţi că, dacă nu vă uitaţi la ştiri, sunteţi nişte ignoranţi, că nu vă pasă, dar contrariul este adevărat. Dacă vă uitaţi la ştiri, alimentaţi violenţa din lume cu reacţia voastră de frecvenţă joasă. O alimentaţi şi voi. Vă coborâţi pe acea frecvenţă şi îi daţi forţă şi o aduceţi în realitatea voastră. În Pensacola, Florida, în Vancouver, Canada, sau în Reykjavik, Islanda, atrageţi acea frecvenţă joasă în lumea voastră, acolo unde nu există în prezent. Hrănindu-vă cu această violenţă, nu aduceţi beneficii umanităţii, nu vă faceţi un bine nici vouă înşivă şi, cu siguranţă, nici celor din jurul vostru, pentru că vă coborâţi vibraţia.

Prin urmare, asta dorim să vă spunem astăzi. Opriţi ştirile negative şi porniţi ceva care să vă inspire: cum să construiţi o masă frumoasă din lemn, cum să vă cultivaţi grădina, cum să construiţi o fântână, cum să vă dresaţi câinele. Indiferent ce, dar să vă facă fericiţi, să vă împlinească. Opriţi aceste mesaje negative, aceste imagini violente şi aceste poveşti intenţionate şi reveniţi la viaţa voastră simplă, înfrumuseţând-o cu iubire, cu lumină, cu lucruri sănătoase şi fiţi conştienţi că acesta este un act cu adevărat revoluţionar din partea voastră.

Eu sunt cel pe care-l ştiţi ca Isus şi vă voi vorbi din nou mâine.»

10 martie 2023

Link-ul: https://www.youtube.com/watch?v=8xPEpRNjZk0

Experienţa din apropierea morţii a lui Natalie Sundman. Şi-a pus la cale dinainte rănile din accident

Natalie Sundman ne povesteşte ieşirea sa din corp în momentul exploziei. I-a fost afectată vederea cu ochiul drept, a rămas cu o mobilitate redusă a încheieturii mâinii şi a umărului, iar găurile din craniu îi sunt acoperite cu plăci de titaniu. Iar toate aceste răni le-a pus la cale propriul ei spirit!!!

Melissa Denyce: - Bună ziua tuturor, bine aţi revenit pe canalul meu de YouTube! Astăzi o avem pe Natalie Sudman şi experienţa ei în apropierea morţii. Povestea sa mi-a schimbat viaţa acum câţiva ani, când am auzit-o pentru prima dată. Sunt încântată că pot dialoga cu ea astăzi.

Câteva informaţii despre Natalie. Născută în Montana şi crescută în Minnesota, a lucrat timp de 16 ani ca arheolog în vestul Statelor Unite. În 2006, a plecat în Irak, unde a administrat contracte de construcţie pentru Corpul de ingineri al armatei americane. Pe când lucra în Irak, vehiculul cu care circula a fost lovit de o bombă artizanală. În cartea sa “***Application of Impossible Things***” îşi detaliază experienţa plecând de la acel incident.

Mulţumesc că eşti alături de noi, Natalie.

Natalie Sundman: - Mulţumesc că m-ai invitat, Melissa.

- Probabil că vei începe prin a ne împărtăşi cum ai ajuns la acea experienţă în preajma morţii şi ce s-a întâmplat atunci.

- Lucram în Irak de aproximativ 15 luni şi eram cu alţi trei colegi, inspectând şantiere de construcţii. Era la sfârşitul unei zile lungi de vizite pe şantiere. Cum procedam: când ieşeam din bază, călătoream într-un convoi blindat, adică patru maşini de teren blindate. Eram într-una dintre ele cu un coleg şi aveam un şofer şi un paznic. Iar ceilalţi doi colegi se aflau într-un camion în faţa noastră şi aveau şi ei un paznic şi un şofer. Şi mai era un camion în faţă şi un camion înarmat în spate. Deci călătoream într-un convoi de patru vehicule. Era sfârşitul zilei şi ne întorceam la bază, când o bombă artizanală a explodat sub vehiculul nostru. Eu eram pe jumătate adormită, îmi ţineam capul în mână, căci

este destul de plictisitor să stai toată ziua într-un vehicul blindat încins, aşa că eram destul de obosită.

Prin urmare, eram în acel camion pe jumătate adormită şi, dintr-o dată, nu mai eram acolo. Mă aflam în picioare pe un fel de mică scenă şi în jur erau mii de fiinţe. Iar eu le comunicam o mulţime de informaţii. Ştiam exact ce fac, ştiam exact unde sunt şi ştiam exact ce se întâmplase. Nu era nicio confuzie despre locul în care mă aflam sau ce se întâmpla acolo. Păream să ştiu exact ce fac.

Iar când am terminat de transmis informaţiile acestor fiinţe, le-am spus că nu mă voi întoarce, că nu mă interesează să mă mai întorc în planul fizic. Dar ei mi-au spus "Dar dacă te-ai întoarce şi ai face asta?!", iar eu mă gândeam "O, da, sună amuzant, poate că mă voi întoarce, totuşi!". Aşa că am început să discutăm ce ar putea urma. Nu-mi amintesc tot ce am discutat şi nici nu am scris în carte chiar totul, dintr-un anumit motiv, despre care putem vorbi mai târziu, dacă doreşti.

Când am terminat de vorbit cu ei despre chestiunea asta, într-o clipită, m-am trezit în alt loc. S-a petrecut la fel de iute ca un clipit, aşa că îi spun "într-o clipită". M-am trezit într-un loc pe care îl numesc "spaţiul pentru odihnă profundă", care era un fel de spaţiu imens negru şi catifelat, foarte liniştitor şi foarte relaxant.

La început, erau lângă mine alte două fiinţe, cu care nu interacţionam. În acel stadiu nu aveam nicio formă, eram mai mult o structură energetică. Iar aceste fiinţe parcă remediau structura asta, ca şi cum ar fi reparat o maşină sau ceva de genul ăsta.

De asemenea, în timp ce ele făceau asta, se desfăşura un fel de panoramă a vieţii mele, dar nu aşa cum citisem în cazul altor experienţe de moarte clinică. Îmi răsfoiam viaţa şi retrăiam părţi din ea şi căutam întâmplări petrecute într-un mod neaşteptat sau care fuseseră distractive, în sensul că îmi lărgiseră înţelegerea a cine şi ce eram sau ce era posibil, ceva de genul acesta.

Când am terminat, am intrat în acea stare de odihnă profundă. Era ca şi cum m-aş fi repliat în mine însumi. Nu ştiu cât timp am rămas acolo, dar când am încheiat, într-o clipită, eram deja într-un alt loc cu alte două fiinţe şi mă uitam de sus la camion. Vedeam camionul avariat, vedeam deşertul din jur şi vedeam şi toate corpurile din camionul avariat. Le vedeam ca structuri de energie.

Una dintre aceste fiinţe era un prieten foarte bun şi ne prosteam împreună. Parcă fluturam din mână ca să plasăm diverse răni în corpul meu şi apoi vedeam un fel de hologramă, o imagine despre cum s-ar fi desfăşurat viaţa mea mai departe cu acele răni. Nouă ni se părea foarte

amuzant. De pildă, stabileam “Ce-ar fi să am o leziune cerebrală!” şi apoi ni se arăta ce viaţă voi avea, încercând să mă descurc în lume cu această leziune cerebrală. Ne prăpădeam de râs, fiindcă ni se părea atât de amuzant. Sau propuneam să-mi pierd mâna dreaptă şi apoi ni se arăta imaginea cu mine încercând să fac totul numai cu mâna stângă.

După ce ne-am prostit aşa ceva vreme, am conchis “Gata, trebuie să terminăm”. Aşa că am ales ce răni mă pot pregăti pentru lucrurile pe care voiam să le realizez. Apoi într-o clipită, eram jos lângă vehicul, în deşert, dar era un fel de zonă crepusculară, ca şi cum totul era suspendat. Parcă eram într-un alt spaţiu-timp. Eram cu alte opt sau nouă fiinţe şi vorbeam cu toţii despre ceea ce fusesem de acord să fac. Dar această discuţie era mai mult din punctul de vedere al cuiva pus pe treabă. Când vorbeam despre intenţia mea cu acel grup de fiinţe, parcă aş fi vorbit cu arhitectul sau cu designerul întregului proiect. Este cu totul altceva atunci când mergi pe teren ca să acţionezi, aşa că vorbeam despre chestiuni concrete.

Când am terminat, am revenit în corpul meu. Camionul încă mai mergea din inerţie pe şosea. Ochii îmi erau încă închişi, încă stăteam aşa. Iar când camionul s-a oprit, atunci m-am gândit că ar fi bine să mă apuc de treabă.

- Experienţa ta mi se pare uimitoare din multe puncte de vedere, pentru că ţi s-a oferit o perspectivă pe care nu mulţi oameni o au, cum ar fi să vezi întâi perspectiva arhitectului şi apoi perspectiva de pe teren, ambele mi se par fascinante.

- Nu m-am gândit ca fiind ceva unic, dar cred că ai dreptate. Totuşi, cred că, probabil este la îndemâna oricui într-o oarecare măsură, poate că uneori avem experienţe de genul acesta şi nu le privim astfel. Ne proiectăm în viitor şi ne gândim “Vreau ca viitorul meu să arate cam aşa”. Într-un fel, e cam acelaşi lucru, dar când ajungi în acel viitor s-ar putea să arate foarte diferit de ceea ce te aşteptai, nu-i aşa?

- Corect. Crezi că avem capacitatea de a ne schimba viitorul de la acest nivel, de aici, în această viaţă, sau poate fi schimbat doar de dincolo, când îl planificăm?

- Cred că poate fi schimbat din ambele perspective. Mă gândesc că poate suntem co-creatori împreună cu Sinele întreg, cu acel Sine superior. Poate că putem influenţa şi crea unele lucruri doar din această personalitate a minţii conştiente. Dar poate că asta înseamnă să creăm din perspectiva unui copil de trei ani, ceva de genul “Vreau să mănânc toate prăjiturile”, iar Sinele superior stă deoparte şi îngăduie “Bine, dacă le vrei pe toate, dă-i drumul, dar o să te doară burta”. Ştii cum se spune: “Ai grijă ce ceri, că s-ar putea să se împlinească”.

În schimb, cred că dacă conştientizăm faptul că suntem mai mult decât această personalitate şi această conştiinţă îngustă cu care ne-am obişnuit, că suntem mai mult decât atât şi că am putea accesa mult mai multe informaţii dintr-o conştiinţă extinsă, atunci poate că am putea colabora cu Sinele superior şi am avea mai mult succes în realizarea a diverse lucruri.

- Da. Ce explicaţie bună! Îmi dau seama că, dacă ar fi să-mi planific viaţa din această perspectivă îngustă şi să obţin tot ceea ce cred că îmi doresc, probabil că nu ar fi în interesul meu superior.

- Şi s-ar putea să nu ne satisfacă, adică, credem că ştim cum ar fi să avem toate acele lucruri, dar când le obţinem, suntem dezamăgiţi: "O, nu-i ce-am vrut, nu-i ce credeam că va fi".

- Da, exact. Ai pomenit că nu ai scris anumite lucruri în carte. Cred că despre ce s-a petrecut înainte de a ajunge în spaţiul de odihnă profundă. Vrei să vorbeşti despre asta?

- Nu am pus în carte nişte chestiuni pe care am fost de acord să le realizez. În parte, pentru că nu-mi amintesc totul, dar şi pentru că suntem educaţi să gândim la modul competitiv şi să ne comparăm cu alţi oameni. Or, eu consider că ceea ce m-am întors să fac este doar treaba mea. Iar ceea ce faci tu aici este doar treaba ta.

Cred că mulţi oameni, dacă le-aş povesti despre chestiunile pe care m-am întors să le fac, ar putea spune fie "O, păi, asta nu-i prea important", fie "Wow, asta-i mult mai important decât ce fac eu". Aşa suntem educaţi să gândim. Şi vreau să evit asta, pentru că, de fapt, fiecare persoană face ceva preţios. Nu e vorba că cineva ar face ceva mai important decât altcineva, doar fiindcă aşa ni se pare nouă, din perspectiva noastră. Lucrurile nu stau aşa, nu funcţionează aşa.

Din acest motiv, am eliminat din carte acest risc. Am vrut să transmit mesajul că fiecare dintre noi contează şi că suntem conectaţi la Ceva mai mare. Şi că orice facem aici este important, indiferent de ceea ce facem. Cam ăsta ar fi motivul conştient pentru care am scos aspectele acestea din carte.

- Ai menţionat că tu ţi-ai ales rănile pe care să le ai la întoarcerea în corp, pentru că te vor ajuta să realizezi ceea ce ţi-ai propus la venirea aici. Crezi că fiecare dintre noi ne alegem greutăţile vieţii?

- Cred că toţi alegem sau suntem de acord cu tot ceea ce trăim, dar chestia asta poate fi foarte greu de priceput, pentru că, din perspectiva umană, de ce am alege ceva care doare sau ceva care este foarte dificil?! Am scris despre asta în detaliu în carte. Ezit să vorbesc acum, pentru că am încercat să scriu cu mare grijă, căci eu, una, am trecut prin dureri

cronice şi depresie. N-aş fi dorit să aud vreodată pe cineva spunându-mi "Păi, este vina ta". Şi nu asta spun eu, nu spun că ar exista vreo "vină".

Ceea ce vreau să spun este că, din perspectiva Sinelui întreg, putem privi dificultăţile cu totul altfel. Ce-ar fi dacă ai afla că ai fost de acord sau ai proiectat orice dificultate prin care treci, pe motivul că, într-un fel, este foarte, foarte valoroasă pentru tine?! Noi analizăm totul în contextul unei singure vieţi: naştere, creştere, maturizare, îmbătrânire, moarte – şi vrem ca totul să aibă sens în acest cadru restrâns. Dar Sinele întreg are un cadru mult mai larg.

Prin urmare, dacă singurul lucru pe care trebuie să-l facem ar fi mersul la magazin şi întoarcerea acasă, ne-am putea întreba "Care să fie rostul vieţii mele, când eu doar merg zilnic la magazin şi înapoi?". O astfel de viaţă pare să nu aibă niciun sens. Şi nu i-am putea înţelege niciodată raţiunea, până când nu vom vedea imaginea de ansamblu. Poate vom începe a înţelege că orice ni se întâmplă în viaţă se poate încadra într-o imagine mult mai mare care are sens.

- Apreciez foarte mult grija cu care abordezi această problemă. Când ţi-am auzit povestea cum tu şi prietenul tău, sau persoana pe care o cunoşteai, aţi suferit diferite răni, pentru mine a fost o eliberare. M-am gândit că am trecut prin multe greutăţi în viaţă, dar poate că le iau prea în serios. Dar ştiu că nu toţi oamenii s-ar gândi aşa şi că este uşor să minimalizăm durerea oamenilor atunci când privim detaşaţi. Eu însămi m-am făcut vinovată de asta în trecut.

- Da, e uşor de privit cu detaşare şi chiar nu vreau să o fac, pentru că am trecut prin aşa ceva. Când ai dureri cronice foarte mari, atitudinea asta nu te va ajuta.

- Corect.

- Nu te va ajuta să te simţi mai bine, nu cred. Cred că te poate ajuta foarte mult să faci un pas înapoi şi să intri într-o conştiinţă extinsă. Şi totuşi, asta poate fi aproape imposibil dacă ai dureri foarte mari. Atunci este foarte greu să te detaşezi şi să priveşti dintr-o perspectivă mai înaltă.

- Într-un alt interviu, te-am auzit spunând că încă eşti capabilă să te cufunzi în acel spaţiu de relaxare profundă. Cum te simţi atunci?

- E ca şi cum ai trage obloanele. Majoritatea dintre noi avem o minte ocupată, puţin cam guralivă. Ne gândim la ceva şi, dintr-o dată, acea voce mică din spate începe să ne spună "Arăţi bine făcând asta" sau "De ce ai făcut asta, de ce ai spus asta?". Este profund relaxant şi întineritor să fi capabil să opreşti toate comentariile astea şi să te cufunzi foarte, foarte adânc în linişte. Şi cred că atunci devii una cu Tot ceea ce există. Este o stare în care-ţi pierzi marginile şi devii doar Mişcare sau devii

Creativitate sau devii Respiraţie. Există diferite cuvinte ce descriu starea asta. Mulţi pot ajunge acolo prin meditaţie sau contemplaţie profundă. Cred că tot acolo ajung şi yoghinii şi sfinţii. Şi mai cred că nu-i deloc un loc exclusivist. Pun pariu că mulţi copii îl cunosc, dar apoi au ieşit din el prin educaţie sau l-au uitat, pur şi simplu.

- Ai vreun sfat pentru cei care nu au trăit niciodată această experienţă, dar şi-ar dori-o?

- Din experienţa mea, poate că meditaţia ar fi cel mai bun mod de a o face. Însă, probabil, şi cei care se angrenează în vise lucide au modalităţi de a ajunge acolo, apoi mai există tehnologii pe bază de sunete, care îi ajută pe oameni să atingă şi să se menţină în stări de conştiinţă extinsă. Aceste tipuri de practici pot ajuta oamenii să atingă aceste stări. Există o mulţime de învăţături care vizează acea linişte, în care devii una cu Totul, starea supremă.

Cred că este important, cred că este o experienţă profundă. Dar, mai ales, coborârea ei cumva în această lume, menţinând aici acel tip de linişte şi de conştientizare că suntem cu toţii interconectaţi şi că suntem cu toţii una, că respirăm aici împreună, cred că această conştientizare este chiar mai importantă decât experienţa în sine. Cum cobori acea stare aici? Cum o aduci pentru toată lumea şi cum o manifeşti în lume?

- M-a fascinat ceva din prima parte a experienţei tale, când erai pe acea scenă şi spuneai că transmiteai informaţii acelei mulţimi de fiinţe. Îţi aminteşti ce fel de informaţii erau?

- Vag, nu prea avem concepte pentru aşa ceva. Ştiu ce era, dar nu prea ştiu cum să descriu. În carte am scris că era ceva cultural, în sensul cel mai larg. Prin cultural poţi înţelege orice, de la modul în care interacţionăm unii cu alţii, sau cum interacţionăm cu obiectele şi cum le percepem, ce considerăm că este simţitor şi ce nu, sau ce considerăm a fi conştient şi ce nu, până la perceperea unor culturi întregi ca fluxuri de energie, ca structuri energetice, şi apoi perceperea omenirii ca o structură de energie, şi toate relaţiile dintre indivizi, dintre indivizi şi obiecte, dintre obiecte şi obiecte, dintre molecule şi molecule, până la modul în care o structură precum umanitatea interacţionează cu structuri care ne apar sub forma stelelor sau orice altceva. Mă refer la niveluri peste niveluri de relaţii şi manifestări.

Dacă te gândeşti că totul este o expresie a Unicului, a Totului, a Spiritului, a lui Dumnezeu, a Divinului, cum vrei să-i spui, înseamnă că noi toţi facem parte, suntem cu toţii expresii ale Aceluia. Prin urmare, le transmiteam ceea ce învăţasem sau trăisem în cadrul acestor tipuri de fluxuri de energie sau de manifestare.

- E fascinant. Deci captezi aceste informaţii la modul subconştient sau conştient?

- Nu, nu conştient. Cred că fiecare dintre noi, ca Sine întreg, facem lucruri de care nu ne dăm seama ca celule conştiente. Dar faptul că intrăm într-un corp şi luăm parte direct în aceste sisteme îi oferă Sinelui superior o perspectivă diferită şi un mod diferit de influenţă şi de manifestare. Cred că rareori suntem conştienţi de imaginea mai largă a ceea ce face sau explorează Sinele întreg, dar cred că ni se dau întotdeauna nişte indicii.

De pildă, eu sunt interesată de artă. Nu am nicio înclinaţie pentru minuţiozitatea foarte plictisitoare a ştiinţei. Există, probabil, o corelaţie între faptul că sunt interesată de creativitate şi de art-terapie şi lucruri de genul acesta. Alţi oameni care sunt interesaţi de ştiinţă au alte preocupări privind acel plan superior, interacţionează într-un alt fel cu cea ce există şi sunt interesaţi de alte părţi sau manifestări ale Întregului.»

27 martie 2022

Video: https://vimeo.com/771456609

"Wow! Atât de uimitor şi de strălucitor!" – iluminare cu Emerson

În acest videoclip, iluminatul **EMERSON**, într-o şedinţă privată de nondualitate cu *clientul Ian*, îi facilitează trezirea spirituală. ☺

Acest vis aparent, care nu se întâmplă nimănui. Nimeni nu a adormit, aşa că nimeni nu se va trezi.

Dar tu nu eşti cel care visează. Tu eşti visul. [Râsete]

Deci nu există un visător separat. De aceea, când se vede că este un vis, apare un fel de uimire de genul: "Wow, a fost întotdeauna un vis. Sfinte Sisoe, este atât de obişnuit." Este extraordinar de obişnuit, pentru că-i doar un vis teribil.

Şi nu a existat niciodată nimeni de fapt. E ca un vis, o iluzie. Şi acum este atât de clar, uimitor de clar, încât tot ceea ce credeam, "O, viaţa mea se destramă" nu se întâmplă cu adevărat, pentru că în momentul în care se petrece, şi trece, ca un vis. În momentul în care apare, şi dispare, ca un vis. Este perfect de clar şi al naibii de evident.

Este lumina care se face lumină. Este barba care se face barbă. [Râsete]

Nu se întâmplă nimic. Asta nu se întâmplă nimănui. Nu există nimeni. Nu a existat niciodată nimeni. [Râsete]

De aceea e ceva pur şi inocent. Cine e rău şi cine e bun într-un vis? Nimeni. Sunt numai idei. Chiar dacă cineva e omorât într-un vis, nu se întâmplă cu adevărat. E doar un vis. Nimeni nu e rănit cu adevărat.

Văd că acolo, la tine, chiar apare iluminarea. Îţi vezi ecranul telefonului? Se luminează foarte mult.

Deci nimeni nu se iluminează într-un vis, pentru că e un vis. Scuze, ce spui?

- Ştiam că voi obţine ceva din acest apel telefonic.

Ce vei obţine?

- Ştiam că voi obţine ceva de la acest apel, o iluminare. [Râsete]

Ei bine, nimeni nu a fost iluminat, pentru că totul este deja iluminat. Este un vis iluminat. [Râsete]

- E uimitor.

E uimitor, nu-i aşa că e uimitor? Acum vezi?

- Da.

Vezi şi tu acum, da?

- Da!

A existat vreodată un Ian?! Nu. Nu există niciun Ian. E doar un vis, e doar o idee.

Acum te uiţi în jur ca un nebun şi spui: “E uimitor!”

Wow, nu?!

- Ei bine, da, totul e mai strălucitor acum!

Ştiu [Râsete]

Întotdeauna a fost aşa, frăţioare. [Râsete]

- Străluceşte!

Daaa! Da... [Râsete]

- Al naibii de grozav!

Nu-i aşa că e grozav?

Ştiu că farmecul meu funcţionează mereu, se întâmplă mereu. [Râsete] Glumeam.

Dar nu-i aşa că e atât de strălucitor şi de frumos şi uimitor şi evident?!

- Chiar şi corpul meu străluceşte acum!

Da, da.

- Parcă n-ar exista nicio limită acum...

Nu există limite.

- Totul străluceşte.

Da, pentru că e gol, totul e gol. Ca un vis, iar visele sunt goale. Aici e doar vidul care vorbeşte cu vidul. De fapt, nu vorbeşte nimeni...[Râsete]

Am atâtea videoclipuri ca acesta. [Râsete] Ultima persoană zicea “Oare există un club al morţilor lui Emerson?”. Iar eu i-am zis că “Nu există niciun Emerson, e doar un club al morţilor”.

Asta-i moartea. Asta-i ceea ce căutai. E vidul. Nu-i nimeni aici.

E atât de amuzant: când ai intrat în şedinţă, îmi spuneai povestea ta dureroasă. [Râsete] Iar eu: “E doar o poveste”. Şi tu continuai “Da, dar aşa şi pe dincolo...”. Iar eu ţi-am zis “Ai copiat de undeva povestea asta? E ireală.”

Totul e irealul care apare ca fiind real. Dar e atât de evident acum. [Râsete]

Întotdeauna e aşa. Te uiţi în jur, de parcă... Nu-i aşa că-i o nebunie?

- Totul e acum un pic mai direct acum.

Da.

- E mai spontan.

Este spontan. [Râsete] Wow!

- Da, totul e "Wow" acum.

Da, e "Wow".

- Totul pare mai uimitor.

Este uimitor. [Râsete]

- Wow!

Wow. Nu-i aşa că e wow? Întotdeauna a fost aşa. Întotdeauna a fost aşa, pentru nimeni. [Râsete]

Ce uşurare, nu-i aşa? Aici e Acasă. Bine ai revenit acolo de unde nu ai plecat niciodată.

- Wow!

Da. [Râsete]

De fapt, chiar şi să te plimbi prin jur e halucinant. Te uiţi pierdut la copaci... Nu ştiu unde te afli acum, dar te uiţi la copaci...

- Doar până în bucătărie, aşteaptă două secunde.

Da, da. [Râsete.]

- Da, corpul se simte destul de... nu ştiu, e ciudat. Am o senzaţie de furnicături peste tot.

Da.

- Uimitor!

Da, păi, o să pun pauză acum, Ian. E atât de frumos.

- Este, este! Totul este atât de uimitor, chiar şi lucrurile obişnuite pe care nu le vedeam în trecut, sunt ca şi cum...

Da.

- Chiar şi zgârieturile de pe blat.

Da. În interviurile mele...

- Nu voi mai şterge niciodată praful.

Da, asta mi-am zis şi eu. Am văzut ceva praf. Şi mi-am zis: "Doamne, există praf în eternitate? Există praf în infinit?" Eram atât de şocat. Pentru că e perfect. Cel mai mic fir de praf e perfect.

- Da.

Şi luminile, nu-i aşa? Luminile. Se pare că luminile sunt foarte strălucitoare şi luminoase. Şi asta nu necesită o înţelegere. E ca şi cum ai renunţa la toate cunoştinţele, pentru că nu există niciun cunoscător. Şi e doar această strălucire care nu are nicio... Doar această strălucire.

- Chiar şi umbra este...

Frumoasă şi ea, nu? [Râsete]

Nu-i aşa că e atât de neaşteptat? Atât de neaşteptat. E ceva obişnuit, dar e uimitor de obişnuit. Şi e frumos şi e atât de limpede. [Râsete]

- Mulţumirea!

Ce anume?

- *Mulţumirea.*

Asta este mulţumirea. Da.

- *Este mulţumirea!*

Este mulţumirea, pentru că nu mai există nicio dorinţă care să fie satisfăcută. Poate că vei vrea să mănânci ceva mai târziu, dar asta-i doar ceva ce se întâmplă de la sine. Nu este dorinţa cuiva. Asta nu are niciun proprietar. Asta este completă şi perfectă. Este plinătate. Este plinătate goală. Mulţumirea. Asta-i pacea care întrece orice înţelegere. Asta este pacea deplină. Şi nimeni nu a făcut asta.

- *"Cine?"*

Nimeni. Exact: "cine?".

O nebunie, nu? E atât de evident. Întotdeauna a fost aşa. Asta nu a dispărut niciodată. Asta e dintotdeauna aşa. E o nebunie! [Râsete]

Epic!

- *Omule, eşti uimitor!*

Şi tu, omule, eşti uimitor. E minunat.

- *Mulţumesc.*

Şi eu. O să opresc înregistrarea.

Ca întotdeauna, oferta va fi Nimic în întâlnirea cu Nimeni. Email: emerson@non-duality.live

12 februarie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Ah23UvPLV_I

"Totul este o manipulare" – reflecţii nondualiste cu Suzanne

Poezie? Meditaţie? Nonsens? Înţelepciune? Terapie? Toate acestea sunt cuprinse în exprimările Nondualităţii catre Sine însăşi. O poate face în nenumărate feluri prin diferite persoane care şi-au pierdut simţul eului şi au rămas nişte canale pure ale Nondualităţii. Însă mintea sofisticată nu poate înţelege acest mesaj, pentru că este prea simplu. Suzanne Chang ne vorbeşte direct şi spontan, inspirată din spaţiul vid al Absolutului, al lui Dumnezeu Creatorul şi Distrugătorul. Lasă-te vrăjit de farmecul acestei exprimări laconice, dar profunde. Ascultă până la sfârşit fără să-ţi încordezi intelectul, fiindcă nu ai ce pricepe. Ascultă cu inima muzica neînţelesului. Şi te relaxează adânc, uitând de tine...

Totul este o manipulare, tot ce se spune aici (de către Suzanne).

Aici nu-i un cineva care „ştie ceva”.

Nu există niciun adevăr absolut, nu există ceva corect sau greşit, nu există o cale unică, o cale corectă, nicio cale nu-i greşită.

Este ceea ce este, există doar ceea ce se petrece, ceea ce pare a se petrece.

Totul este AstA. Totul. Şi nimic nu-i exclus.

Este o încâlceală a naibii.

Este o încâlceală frumoasă.

Este o încâlceală groaznică.

Este o dezgustătoare catastrofă.

Este şocant de frumoasă.

Nu se poate afirma nimic cu certitudine. Cine ar putea afirma?! Acestea sunt doar nişte cuvinte

Vorbe goale. Vorbe minunate.

Cuvinte cu sens care nu înseamnă nimic. Sunt complet goale. Nu au nicio semnificaţie.

Ceea ce este descris aici nu poate fi descris.

Despre ceea ce vorbim nu se poate spune nimic.

AstA nu poate fi atinsă; nu poate fi cunoscută.

Dar pare interesantă încercarea de a cunoaşte, făcută de nimeni.

Aici (în Suzanne) nu-i nimeni. Nimeni nu răspunde pentru nimic.

Dar simţul răspunderii poate apare. Şi el este tot AstA.

Simţul vinovăţiei poate apare. Şi el este tot AstA.

Simţul autoapărării poate apare. Nimic nu este exclus. Totul este AstA.

Nimeni nu deţine nimic.

Nimeni nu a făcut vreodată ceva greşit sau corect.

Totul se întâmplă, pur şi simplu.

Totul, pur şi simplu, se iveşte din neant.

Este un neant absolut. În realitate, nu se întâmplă nimic.

În realitate, nimeni nu face nimic, nimeni nu spune nimic, nimeni nu gândeşte nimic, nimeni nu simte nimic.

Gândurile, emoţiile, sentimentele, faptele, se întâmplă de la sine şi nimeni nu le face.

AstA este moartea care nu are loc niciodată. AstA este viaţa care nu a trăit niciodată.

AstA este viaţa, pur şi simplu. Viaţa în stare pură.

AstA e viaţa simultană cu moartea. Fără distincţie între ele, fără o separare între ele.

În mod aparent, se poate resimţi că s-a petrecut o moarte sau că moartea tocmai are loc.

Şi moartea este tot AstA.

Acea moarte ar putea revela, în faţa nimănui, că dintotdeauna nu a existat decât viaţa.

Exista doar această simultaneitate care nu poate fi explicată sau înţeleasă.

AstA creează în minte milioane de nedumeriri, dar mintea va continua să încerce a înţelege.

Şi nu-i nimic în neregulă cu asta. Şi încercarea e tot AstA.

Nu ai unde să fugi de AstA.

AstA e moartea sinelui iluzoriu, care revelează că nu a existat decât viaţă în formă pură, vibraţia pură a vieţii.

Care revelează că nimeni nu a fost rănit niciodată şi că nimeni nu a rănit vreodată pe altcineva.

Aceste lucruri s-au petrecut în aparenţă, dar nu s-au petrecut în realitate. În fapt, nu se petrece nimic.

AstA este irealul ce apare ca real.

AstA e soliditatea care-i complet goală pe dinăuntru.

Este nimicul.

Acum tu priveşti la nimic şi cel ce priveşte este nimeni.

Această aparenţă pe care o numim vedere, pur şi simplu, se întâmplă.

Dar în spatele ochilor nu există nimeni care să privească.

Nu există nimeni în trup. Nu există nimeni aflat într-o călătorie.

Există numai libertate.

Libertate pură şi necondiţionată. Iubire pură şi necondiţionată.

Când acest mesaj este auzit de către persoană, de către un eu, va fi greşit interpretat, va fi greşit înţeles.

Şi mesajul acesta este o manipulare. Adică, într-un fel, acest aparent corp (Suzanne) te manipulează ca să auzi ceva ce nu poate fi auzit.

Să înţelegi ceva ce nu poate fi înţeles, nu poate fi cunoscut, nu poate fi cuprins.

De AstA nici nu te poţi apropia, nici nu te poţi îndepărta.

Şi nu există nimeni aici care să-şi asume responsabilitatea pentru această manipulare.

Pur şi simplu, asta se întâmplă, asta se iveşte.

Această exprimare pare că provine din simpla bucurie de a se împărtăşi în acest mod.

Alte aparente trupuri ar putea să manipuleze într-un sens aparent opus.

Poate exista acolo dorinţa de multă putere, dorinţa de a domina, dorinţa de a avea mai mult control, dorinţa de a răspândi frica.

Şi acele aspecte fac parte din întâmplare.

AstA nu poate fi pricepută de persoană.

Toate acestea sunt egale, toate acestea se petrec, pur şi simplu.

Există o neutralitate incognoscibilă şi inimaginabilă în orice, indiferent ce formă ia.

Toate sunt AstA, toate mizeriile, toate frumuseţile.

Totul este o manipulare, pe care nu o face nimeni.

Aici (în Suzanne) există preferinţa de a manipula înspre partea pozitivă. Poate o înclinaţie către lumină şi iubire.

Este o simplă preferinţă. Nu-i prin nimic mai valoroasă sau mai importantă.

Doar pentru simţul eului, doar pentru persoană pare a fi ceva mai important, mai preţios, mai corect.

„Aşa este corect să trăieşti, aşa este corect să vorbeşti, aşa este corect să acţionezi.” „Sunt o persoană bună, fiindcă eu aşa acţionez.” „Trebuie să te fac şi pe tine o persoană mai bună.”

Totul este frumos şi nevinovat.

La fel sunt şi cei care răspândesc frica.

Şi totul ia naştere din simţul eului.

Acel eu care „poate schimba lumea în bine sau în rău”. Acel eu care „poate avea un impact asupra lumii”.

Se poate petrece un astfel de impact, da, în mod aparent, impactul are loc.

Dar nu-l generează nimeni, ci, pur şi simplu, el se întâmplă.

Însă simţul eului îl poate revendica, îl poate lua în posesie. Dar acest simţ este iluzoriu.

Şi el este AstA. Acel simţ de control, de posesiune şi responsabilitate, şi acela este AstA.

AstA este întregul necondiţionat care apare sub forma a tot şi toate, cuprinzând totul.

Nimeni nu este închis. Nimeni nu este liber.

Nimeni nu-i în iad. Nimeni nu-i în rai. Nimeni nu ajunge în iad sau în rai.

Toate astea fac parte din vis, toate sunt o idee, un concept, o credinţă. Şi poate fi chiar o credinţă fermă. Poate părea adevărată pentru persoană în cadrul visului, pentru simţul eului.

Dar este atât iad, cât şi rai. Iubirea necondiţionată este absolut totul. Nu există nicio diferenţă.

Îi putem spune acasă, paradis, perfecţiune, libertate totală, iluminare, trezire. Nu contează cum îi spunem, toate cuvintele sunt înşelătoare. Toate produc confuzii.

Ceea ce se indică aici - de către nimeni şi nici nu poate fi indicat - este că AstA este moartea, este moartea eului. Este o moarte care nu se petrece niciodată.

Pentru că viaţa nu a fost niciodată deţinută sau trăită de vreun simţ al eului.

Eul nu este un gând, eul nu este o credinţă. Eul poate fi parte dintr-una, dar eul este o contracţie în întregul corp, o contracţie energetică subtilă.

Oricum, nu contează dacă există sau nu această contracţie, nu-i nicio diferenţă.

Nimeni nu se trezeşte. Nimeni nu capătă nimic. Nimeni nu ajunge nicăieri.

Deşi toate acestea pot părea că se întâmplă. Această călătorie care nu se petrece poate părea că se întâmplă. Evoluţia care nu există poate părea că are loc.

Acest mesaj nu se adesează simţului eului.

Dar asta nu înseamnă că ar trebui să nu mai faci nimic. Ci înseamnă că acţiunile sunt oricum realizate, fără a exista cineva care să le înfăptuiască.

Iluzoriul simţ al eului le revendică în mod automat, dar el este doar un efect colateral, ulterior şi, în acest sens, este fără cusur. Nu-l poţi depista. Pare aproape automat. Şi acest simţ este tot AstA.

Aici (în Suzanne) nimeni nu a pierdut nimic, fiindcă nimeni nu a avut vreodată ceva aici.

Moartea care nu s-a petrecut niciodată, pierderea care nu a existat niciodată, ele se pot simţi foarte reale.

Dar, de fapt, nimic nu se petrece.

Nimic nu a fost câştigat, nimic nu a fost pierdut, deşi poate părea aşa.

Totul face parte din acest efect iluzoriu. Face parte din vis.

Eul nu ştie că se află în vis, din cauză că el este chiar visul.

Eul nu poate simţi cum este să exişti fără eu.

Eul nu poate şti AstA, eul nu poate simţi AstA, eul nu poate ajunge la AstA.

Eul este AstA. Totul este AstA.

Nu putem şti dacă simţul eului va dispărea. Nu ştim de ce dispare din unele aparente trupuri, dar nu şi din altele.

Nu-i mai bine sau mai rău într-un caz sau altul. Nu-i mai bine sau mai rău în niciun caz. Pur şi simplu, asta se întâmplă. Nu există oameni speciali, nu există oameni aleşi.

Acesta nu-i nici un mesaj fericit, nici trist. Poate că e fericit şi trist. Dar nu este în niciun fel, este doar ceea ce este.

Şi AstA poate primi interpretarea de nihilism, ca o completă distrugere a totul şi orice. Într-un sens, poate fi privit astfel.

Dar AstA e, de asemenea, vibraţia vieţii la maximum. AstA-i viaţa, pur şi simplu, viaţa, viaţa în stare pură.

Este şocant de uimitoare, pentru nimeni.

Este şocant de groaznică, pentru nimeni.

Fie că este terifiantă, fie că este mângâietoare, totul este AstA.

Apare o anumită reacţie, dar nu aparţine nimănui, nu se petrece în fapt. Doar pare reală, dar este o vacuitate totală absolută.

Neantul care se manifestă, neantul care se exprimă.

Aici (în Suzanne) se poate observa că se ivesc fostele condiţionări manifestate prin dorinţa de a-i ajuta pe ceilalţi. Şi totuşi, nu-i nimeni acolo şi nu-i nimeni aici, dar acest obicei tot se mai iveşte.

Iar asta-i o manipulare totală, fiindcă acea durere şi suferinţă care apare, pur şi simplu, se întâmplă, nu-i nici bună, nici rea.

Desigur, corpul preferă să nu simtă durerea şi suferinţa. Aşa că apare o încercare de a o alina, fie că reuşeşte sau nu.

Nu depinde de cineva, nu e meritul nimănui. Nimeni nu face asta, ci pur şi simplu, se întâmplă de la sine.

Nimeni nu trebuie să fie reparat. Când o aparentă vindecare se petrece, atunci asta-i ce se petrece, dar asupra nimănui.

Pur şi simplu, este o aparentă desfăşurare în vis.

Această aparentă călătorie unică se va desfăşura în felul ei. Nu se poate spune cum anume, nu se poate prezice.

Toate aceste gânduri, emoţii şi fapte se petrec, pur şi simplu. Este o desfăşurare absolut misterioasă şi necunoscută.

Şi nimeni aici (în Suzanne) nu deţine controlul a nimic. Aşa a fost dintotdeauna. Chiar şi când exista iluzoriul simţ al eului, era aceeaşi situaţie. Cu adevărat, nimeni nu controla nimic.

17 martie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=qM_7H6V_g0E

Clipa eliberării spirituale – mărturia lui Nargis

Olandeza Nargis Shah este în dialog prin Zoom cu o persoană interesată de terapie şi nondualitate, ocazie cu care îşi descrie percepţiile din momentul în care s-a petrecut iluminarea spirituală.

În clipa în care iluzia a încetat, mi se părea că avusesem pe ochi un puf, ca o folie transparentă, care apoi a dispărut şi totul a devenit foarte limpede. Primul lucru pe care l-am observat a fost că pereţii nu mai aveau limite. Nu înţelegeam ce se schimbase de fapt, pentru că era tot camera mea. Am oprit muzica şi m-am aşezat pe canapea. Mă holbam nelămurită, de genul "Ce naiba e asta?", pentru că nu ştiam ce s-a întâmplat.

În acel moment nu mi-am dat seama că era eliberarea, pentru că, pur şi simplu, nu-mi trecea prin minte. Şi apoi am simţit că mă topesc în canapea, dispărându-mi senzaţia de a fi cineva.

- *Da*.

Dar tot nu puteam să-mi explic ce s-a întâmplat. Apoi m-am dus şi în celelalte camere să văd ce se schimbase, dar nu se schimbase nimic, şi totuşi, totul era diferit şi mă simţeam altfel. Însă nu am vrut să dau prea multă atenţie la treaba asta, gândindu-mă că, poate, era doar o viziune distorsionată. Nu mai avusesem niciodată o astfel de viziune. Dar m-am gândit că ar fi o viziune, ce ştiu eu. Nu-mi puteam explica ce era, pentru că nu mă aşteptam ca aşa să fie eliberarea. Era ceva foarte liniştitor. Eram mai mult uimită. Nu aş spune că mă simţeam iluminată. Nu, doar uimită. Şi ceva aici, în interior, a devenit foarte liniştit. Nu spun că nu mai existau gânduri, dar ceva a început să se încetinească.

Şi apoi am spălat vasele, pentru că trebuia să le spăl. Mi-am zis că trebuie să le termin.

Nu am putut dormi în acea noapte, iar la un moment dat, cum stăteam întinsă în pat şi mă zgâiam la pereţi, pur şi simplu, nu mi-a mai apărut nimic în minte. Doar stăteam întinsă, uitându-mă la pereţi, fără nicio poveste despre ce ar trebui să însemne asta sau ce să fac.

Iar apoi nu mai înţelegeam ce avusesem eu în cap când căutam iluminarea. M-am gândit că fusese un simptom ciudat, căci nu mai găseam niciun sens pentru acea căutare a iluminării. Mi-am dat seama că era deja cazul. Mă simţeam foarte mulţumită.

- Nu-ţi puteai aminti de ce tot căutai, te întrebai care fusese motivul, pentru că totul exista deja aici, în aceşti pereţi albi şi pe canapea.

Da.

- Ai putea spune că era o senzaţie de (Doamne, cuvintele sunt probabil imposibile) fără localizare?

Da. Asta am observat a doua zi. M-am trezit şi m-am uitat în oglindă, dar nu puteam localiza de unde provenea simţul vederii. Nu puteam localiza vederea.

- Încercai să găseşti locul de unde provenea vederea... şi nu puteai găsi sursa ei.

Da.

- Asta înseamnă non-separarea, nu-i aşa: wow!

Nu era ceva psihologic, ci o schimbare vizuală: Mă uitam în oglindă, nu urmărind ceva anume, ci cum te uiţi dimineaţa în oglindă. Dar atunci ceva era diferit, de parcă trupul meu s-ar fi aflat chiar în oglindă.

(Aparentă schimbare de la contracţia energetică la energia nemărginită. De la omul care priveşte la omul care este privit).

Nu-mi părea deloc o reflexie, nu părea că, prin aceşti ochi, se uita cineva şi mă vedea pe mine. Ci în oglindă apărea un corp real, ca şi cum ai vedea un prieten stând în faţa ta – pur şi simplu, stând acolo. Şi asta m-a frapat. Apoi m-am uitat foarte atentă. Încă e tot aşa. De exemplu, văd că avem două ferestre pe ecran şi văd corpul lui Nargis acolo, dar de unde apare vederea?! Nu ştiu. Este peste tot şi nicăieri.

- Nargis, ceea ce tocmai ai împărtăşit mi se pare cel mai uimitor lucru dintre toate. Mi-ai mărturisit nişte lucruri fascinante în ultima jumătate de oră şi în programul tău. Ştii că am fost în preajma unor oameni care au atins iluminarea. Aşa că am mai auzit acest gen de mărturii autentice. Pentru mine, e ca o lumină verde, ca un clopoţel care-mi sună ca autentic. Nu spun că nu credeam că ai fi autentică, dar acum am un fel de dovadă indubitabilă. Nu-ţi dai seama de unde vine vederea, asta-i confirmarea că nu există niciun centru – asta vreau să zic.

Asta a fost confirmarea, pentru că, înainte, exista un centru aici, care privea prin ochi, ce se percepeau în oglindă ca o reflecţie a lor. Dar acel centru dispăruse, şi aşa a rămas de atunci. Şi mi-am dat seama: “La naiba, cred că s-a produs eliberarea!”. Asta a fost confirmarea definitivă.

Şi apoi am început să cad. Timp de câteva săptămâni, am căzut într-un fel de... era ca şi cum mintea nu înţelegea ce se întâmpla, pentru că mintea era atunci transcensă şi ea nu a înţeles niciodată ce este

eliberarea. Nici acum nu o poate înţelege, pentru că este vorba de transcenderea minţii, iar mintea poate funcţiona doar la nivelul ei. Aşa că era cumva amuzant.

- Sunetul universal este "La naiba!" nu „AUM" . E mai degrabă "La naiba!" sau "Wow!" sau "Rahat!" sau "Sfinte Sisoe!". Nu este "AUM, Namaste", nu-i aşa?

Da. Eram atât de uimită şi nu ştiam nimic. Asta am observat când m-am trezit, că nu ştiu nimic. Adică nu ştiam nimic despre nimic. Era vorba de dispariţia cunoaşterii, a conştiinţei.

(A dispărut acel sine iluzoriu care „ştie" ce vede. Şi a rămas doar ceea-ce-există, mereu proaspăt, plus un sentiment de uimire)

Am simţit că nu ştiu nimic, ca şi cum conceptele deveniseră foarte seci, foarte aride. Am deschis o carte şi am simţit că toate astea nu aveau sens, toate cuvintele astea despre nondualitate sunt apă de ploaie. Şi am pus-o deoparte. De unde, înainte, eram o cititoare foarte avidă. Apoi am pus un video cu Jim Newman sau Tony Parsons, dar tot mi s-a părut foarte plictisitor. Aşa că, mai bine, m-am dus să mă plimb.

- Chiar este foarte plictisitor în comparaţie cu a ieşi şi a te distra.

Înainte, mă uitam la trei satsang-uri pe zi, stând nemişcată şi absorbind fiecare cuvânt pe care îl spuneau. Dar acum, mă gândeam „Da, dar nu contează...".

- Când îi urmăreai înainte pe Youtube, îi priveai ca pe nişte fursecuri, dar apoi ţi se păreau carton vopsit. Destul de plictisitor, pentru că ştii ce vor spune, nu-i aşa?

Da. Pur şi simplu, nu mai existau motive să... Fiindcă toate întrebările care sunt puse în satsang vin de la nişte oameni care încearcă să schimbe ceea-ce-există pentru a avea o viaţă mai bună. Iar eu eram perfect mulţumită: „Ştii ce, ies la plimbare şi asta-i tot şi nu-mi pasă ce voi face după aceea, voi vedea atunci".

Pentru că timpul – această naraţiune trecut, prezent, viitor – înseamnă să fii mereu în căutarea a altceva, altceva, altceva, altceva, altceva. Şi dacă acest impuls dispare, rămâne doar mulţumirea ivită de la sine.

Aşa că, într-un fel, era şi un pic de confuzie, dar în acelaşi timp, nimic serios şi foarte lejer şi amuzant şi mă simţeam bine. Singurul lucru de care eram absolut sigură era faptul că nu a existat niciun „eu", niciodată. „Eu" nu s-a întâmplat niciodată.

- A fost prima dată când ai putut spune asta cu certitudine?

Exact, da, a doua zi după.

- „Dacă aşa spunea Jim Newman, înseamnă că trebuie să fie adevărat”.

Da. Simţeam că nu ştiu nimic despre nimic, şi totuşi, eram sigură că nu există deloc un „eu”. Nu existase niciodată, a fost un vis absolut şi o totală iluzie. Şi râdeam, râdeam de toate acele poveşti despre trezire. Mi se părea atât de amuzant să încerci să scapi de ceva ce nu există. Cel mai haios lucru posibil.

- Asta se simte la tine, autenticitatea. Sunt sigur că ţi-au mai spus-o şi alţii, pentru că e uşor de perceput.

Mulţumesc.

- 100%. Este evident, entuziasmul copilăresc, energia, deschiderea, că nu te deranjează să spui „La naiba!”, că vorbeşti despre psihoterapie, dar şi că ea nu-i chiar totul. Se simte foarte autentic ceea ce spui. Ceea ce mi-ai descris în ultimele 10 minute îmi dă senzaţia că am priceput, mai mult decât intelectual. Îmi dau seama că, deşi mă chinuie această panică de mult timp, „noaptea întunecată a sufletului”, totuşi pot să suport groaza, pentru că n-am încotro – aşa cum spui tu, te obişnuieşti cu ea. În fond, nu-i chiar aşa de mare scofală, a doua zi ţi-e un pic mai uşor. Dar încă nu mi s-a întâmplat ultima fază, aceea de „a nu mai găsi sursa vederii”. Sunt încă în sala de aşteptare, ca atâţia oameni.

Aşa este. Şi cu cât crezi mai mult că ai fi în sala de aşteptare... tocmai asta împiedică eliberarea, din cauză că a te considera într-o sală de aşteptare înseamnă că afirmi „Ceea ce există nu-i AstA".

- Da.

Şi dacă susţii aşa ceva, prin faptul că te crezi în sala de aşteptare, că „Asta nu-i AstA", atunci realitatea îţi va PĂREA ca nefiind AstA.

- Da, da.

În ultima săptămână de dinaintea eliberării, aşa cum ţi-am spus, eu nu mai eram în sala de aşteptare. Mă gândeam că „Mda, dacă se va întâmpla eliberarea, va fi doar ceea-ce-există deja, aşa că nu va fi nimic de câştigat. Nu va fi nimic de câştigat”.

- De parcă sala de aşteptare nu ar fi tot AstA, nu-i aşa? ceea ce nu-i decât o altă vicleană evitare a non-dualităţii. Dar şi sala de aşteptare are rostul ei, pentru că există deja – chiar dacă se simte ca o pierdere de timp şi este o iluzie. Este ultima iluzie, nu-i aşa?

Da, da. E ca şi cum eu-ul dispare treptat, în etape, până când va înţelege cu adevărat că nu are nicio şansă de a realiza ceva, pentru că totul se întâmplă de la sine. Este nevoie de ceva timp – pentru unii oameni, mai mulţi ani, iar pentru alţii, mai puţini ani – până ce eul ajunge să priceapă cu adevărat acest lucru. Iar când este înţeles cu

adevărat, abandonul eului se produce în mod natural. Atunci devine foarte clar că „Nu eu fac să se întâmple asta”. Ultima fărâmă de speranţă provine din faptul că încă mai există senzaţia de făptuitor, că ar exista cineva care poate face ceva.

3 aprilie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=eXz2m9I7xos

Adyashanti – Când eul dispare

Înregistrare dintr-un retreat spiritual susţinut de învăţătorul nondualist Adyashanti în Watsonville, California, noiembrie 2010.

Subtitluri (adăugate de traducător):
Non-separarea. Prospeţimea percepţiei. Jinduirea întăreşte eul. A fi unic înseamnă a fi ciudat. Stingerea gradată a iluziei. Pierderea definitivă a eului. Iluminarea apare în lipsa eului. Dizolvarea treptată a sinelui uman. Devastarea minţii, restructurarea creierului. Pericolul unor explicaţii prea clare. Frica eului de vid. Prima trezire nu aboleşte eul

«Cred că în jurul vârstei de 32-33 de ani, s-a petrecut un alt moment de claritate.

Iar frumuseţea acestuia constă în faptul că nu a produs nicio experienţă. A fost complet diferit de orice altă experienţă sau realizare spirituală avute de mine. Toate îmi generaseră nişte energii emoţionale – ceea ce te cam împiedică să te focalizezi pe esenţa adevărului. Dar acum nu exista absolut nicio emoţie. Era doar o percepţie pură. Nicio mişcare, nici sus, nici jos, nici stânga, nici dreapta, doar o percepţie directă. O putem numi şi experienţă, dar numai dacă v-o imaginaţi fără caracteristici sau atribute.

Non-separarea

La început, am auzit ciripitul unei păsări de afară. Şi a răsărit o întrebare, nu din minte, ci din stomac. (Poţi simţi de unde vine energia unei întrebări. De obicei ele vin din minte, dar aceasta, efectiv, am simţit-o venind din stomac către minte.) Iar întrebarea era “Cine aude acest sunet?”. Şi imediat mi s-a dat şi percepţia directă. De îndată ce a fost pusă întrebarea, nu mai exista decât pasărea, sunetul, ascultarea, toate erau o singură întâmplare. Nu mai exista cineva care să audă sunetul. Totul era un singur eveniment: sunetul, auzirea, pasărea. Un singur şi acelaşi lucru. Nu aşa cum simţim de obicei – că eu aud asta sau eu observ un eveniment.

S-a întâmplat când m-am aşezat pentru meditaţie. Dar chiar înainte de a începe să meditez. Iar asta are un tâlc. Am descoperit că orice lucru cu adevărat util care mi s-a întâmplat, întotdeauna a avut loc când m-am aşezat să meditez, dar chiar înainte de a începe să meditez, în acel scurt interval când nici n-ai apucat să faci ceva.

Bineînţeles, am sărit în sus ca să mai verific, aşa că am început să mă uit la obiectele cele mai banale pentru a vedea dacă era valabilă aceeaşi percepţie. Şi oamenii care mă cunosc nu se vor mira că m-am întrebat “Care este cel mai ordinar lucru pe care aş putea verifica?” Şi m-am gândit la vasul de la WC. Am intrat în baie, m-am uitat la toaletă şi, desigur, am perceput acelaşi lucru. “Să fiu al naibii!”, mi-am zis.

Următorul gând: la ce să mă mai uit? Şi m-am dus la aragaz. Ştiţi, majoritatea oamenilor ar vrea să iasă în natură sau ceva de genul ăsta. Eu nu – la aragaz m-am dus şi, acelaşi lucru. Apoi m-am uitat la copaci, aceeaşi viziune. Şi am tot continuat...

Prospeţimea percepţiei

La câteva minute după ce s-a întâmplat asta, mă plimbam prin sufragerie. Şi acea percepţie a dispărut. Totul a dispărut ca într-un vid, pur şi simplu, a dispărut în neant. Toată chestia cu unitatea, toată chestia cu unimea, toată chestia cu “Eu sunt asta”, toate au dispărut, pur şi simplu, în vid.

Nu am idee cât timp am stat în acel vid. Iar când am ieşit din acel vid, mă plimbam prin sufragerie.

Pe atunci, eu şi Mukti locuiam într-o căsuţă de 450 de metri pătraţi, în primii şase ani şi jumătate ai căsniciei noastre. Iar acea sufragerie era şi cameră de zi, şi bucătărie, era cam totul.

Deci mă plimbam prin sufragerie şi se întâmplau atât de puţine lucruri, căci totul era vid.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că mă uitam în jos la picioarele mele. Era ca atunci când un copil foarte mic se îndrăgosteşte total de ceva, pur şi simplu, îl ia în braţe şi e uimit. Sau când se recunoaşte prima oară în oglindă şi se priveşte la nesfârşit. Se simte în energia lui sentimentul de noutate absolută.

Şi iată-mă plimbându-mă prin sufragerie şi simţindu-mă ca un copilaş. Fiecare pas era cu totul nou, proaspăt, primul pas în viaţă. Era ca şi cum m-aş fi născut în acea clipă şi nu mai călcasem vreodată pe pământ. Fiecare pas era extraordinar. Nu făceam altceva decât să mă plimb înainte şi înapoi. Şi mă minunam ca un prunc: “O, wow!”, eram foarte entuziasmat, “Piciorul, podeaua!”.

Apoi m-am suit în maşină şi am plecat la muncă.

Ani de zile, am considerat-o ziua mea de naştere. Pentru că m-am simţit ca şi cum atunci m-aş fi născut. Simţeam că asta era ziua mea adevărată de naştere.

A fost ceva curios, pentru că totul s-a întâmplat de Ziua Sfântului Patrick. Şi cu mai puţin de un an înainte, mă căsătorisem cu Mukti, care provine dintr-un clan de irlandezi sadea. Nu ştiu dacă asta are vreo semnificaţie şi nici nu-mi pasă. Dar cred că este o sincronicitate ciudată pe care, ştiţi, uneori mintea nu o poate pricepe. Nu-mi dau seama dacă toate astea au vreun sens.

Şi exact un an mai târziu, tot de Ziua Sf. Patrick, iarăşi…

Jinduirea întăreşte eul

Apropo, în anul care a urmat primei experienţe, ceva din mine încerca să o refacă parţial, dar nu mereu, ci ocazional. Însă intuiţia, acea voce, îmi tot amintea: "Nu te agăţa, nu te uita înapoi, nu încerca să refaci experienţa, lasă-te păgubaş!" E mai uşor de spus decât de făcut, nu-i aşa, mult mai uşor de spus decât de făcut. După cum mulţi dintre voi ştiţi, atunci când aveţi vreo realizare spirituală profundă, este foarte dificil să nu încercaţi să vă agăţaţi de ea, să o păstraţi sau să nu încercaţi să recreaţi experienţa.

Deci această voce îmi amintea mereu: "Nu face asta. Nu te agăţa, nu încerca să o recreezi, nu face asta." Dar câteodată tot mai încercam, nu la modul disperat, ci în doze mici.

A fi unic înseamnă a fi ciudat

Eu am avut un avantaj, fiindcă, de mic copil, mama avea o vorbă care îmi sugera cât de ciudăţel eram. A fost o binecuvântare pentru mine, fiindcă folosea tot timpul fraza asta: "Ce minunat e să fii ciudat" şi dansa prin bucătărie şi îmi cânta "E minunat să fii ciudat".

"Da, mamă, cum zici tu, probabil că ştii tu ceva!". Dar ce cadou, ce cadou!

Mi-ar plăcea să împărtăşesc cumva acest cadou cu oricine şi cu toţi, pentru că, în adâncul său, oricine este cam ciudăţel în felul său când ajungi să-l cunoşti. Bineînţeles, tocmai această ciudăţenie ne face pe fiecare dintre noi uimitori, unici şi fascinanţi. Din păcate, depunem atât de multă energie încercând să nu fim ciudaţi.

Deci eu am fost un norocos că am primit această mantră încă de când eram foarte, foarte tânăr: "E minunat să fii ciudat".

Aşa cum mulţi dintre voi ştiţi, atunci când au loc schimbări spirituale, perspectiva voastră se schimbă şi relaţia voastră cu viaţa este diferită. Începe să se schimbe, nu-i aşa? Felul în care interacţionaţi cu viaţa, ce vă atrage şi ce nu vă atrage, ce interese vă conduc, ce vă leagă de

oameni, ce vă susţine prietenia sau relaţiile romantice sau viaţa profesională sau ce relaţie aveţi cu toate acestea – toate suferă o transformare.

Iar această transformare este adesea este **ciudată**, pentru că trezirea nu vine cu un set de instrucţiuni, nu-i aşa? E ca şi cum ţi s-ar spune "Iată noua ta perspectivă, acum descurcă-te să trăieşti în acest fel". Nu ţi se spune şi cum anume să o faci.

Stingerea gradată a iluziei

Dar cu cât ne sporim claritatea, cu atât suntem mai puţin înclinaţi să fim complici cu iluzia. Observăm că, în primul rând, nu este deloc distractiv. Nu mai este interesant de la un moment dat. Pe tărâmul ego-ului suntem complici cu iluzia, asta facem mereu, asta ne leagă între noi, devenim complici cu iluziile celuilalt, nu-i aşa? Aşa ne asociem. După cum vă spuneam, ne ataşăm între noi mai mult prin durere şi suferinţă decât prin fericire şi bucurie, dar toate sunt iluzii.

Aşadar, trebuie să ne reevaluăm toate vechile obiceiuri de viaţă, ajungând la o nouă relaţie cu condiţia noastră umană. Nimeni nu ne poate spune cum să o facem. Şi nici nu există un mod "corect" de a o face. Fiecare persoană îşi găseşte calea cam aşa cum apa îşi găseşte singură calea de scurgere pe versantul muntelui şi devine râu. Ştiţi, râul nu priveşte de la distanţă: "Bine, acolo e un obstacol şi trebuie să-l ocolim, pentru că este un bolovan". Nu ia decizii, ci are un mod natural de a-şi găsi calea şi ritmul.

Pe măsură ce conştiinţa începe să ni se transforme, mai întâi, ne confruntăm cu faptul că avem o viziune diferită de cea a restului lumii şi, prin urmare, avem un mod diferit de a fi în lume. Şi totuşi, nu prea avem habar cum ar trebui să fie noul mod de a fi.

În cele din urmă, atunci când nu mai încerci să procedezi "corect" şi nu te mai străduieşti atât de mult, constaţi că lucrurile se aranjează de la sine, ca atunci când apa se scurge de la sine pe coasta muntelui. Claritatea îşi găseşte calea, îşi găseşte ritmul, îşi găseşte tiparul, îşi găseşte modul său de a fi în lume, în relaţie cu oamenii, cu locurile, obiectele şi evenimentele.

Şi fiecare om trebuie să-şi găsească propriul drum. Este ceva intuitiv şi tăcut, pe care îl descoperi puţin câte puţin pe cont propriu.

Spuneam că am fost norocos, în sensul că am primit de foarte tânăr această mantră de la mama: "Este minunat să fii ciudat". Iar aceste

chestiuni spirituale chiar că sunt ciudate şi te pot face să te simţi un ciudăţel prin lume.

Dar eu eram deja obişnuit şi ciudăţeniile mi se păreau în regulă. Să nu ştiu exact cum ar trebui să stea treburile era foarte în regulă. Ştiam de mult timp că, cu cât încerci mai mult să aranjezi lucrurile şi să le pricepi, cu atât devii mai confuz. Aşa că te relaxezi. Laşi lucrurile să fie aşa cum sunt, ciudate, şi te laşi purtat prin necunoscut. Întotdeauna, spiritul îşi găseşte calea.

Spun că am fost un norocos, pentru că, de când predau aceste învăţături, am observat că oamenii au dificultăţi de adaptare la o viziune diferită sau la o calitate diferită a viziunii. Şi asta, mai ales din cauza minţii, care se chinuie să-şi dea seama cum să acţioneze. Cu cât eşti mai relaxat, viaţa îşi găseşte mai iute propria cale.

Pierderea definitivă a eu-lui

Deci cum spuneam, după un an, efectiv, la următoarea aniversare a Sfântului Patrick, exact un an mai târziu, stăteam pe canapea în aceeaşi cameră. Citeam o carte, cred că de Krishnamurti. Nu am nicio idee dacă a avut vreo legătură cu ce urma să se întâmple. Apoi am închis-o, am pus-o jos şi m-am ridicat în picioare.

Iar ce am observat când m-am ridicat a fost că, oricât de ciudat ar părea, ceva din mine nu s-a ridicat. Am simţit clar. Şi m-am gândit: “Ce anume a rămas acolo? Ştiu că am lăsat ceva în urmă pe canapea, dar nu ştiu ce anume. Ce nu s-a ridicat odată cu mine?” Eram curios. Dar ştiam cu certitudine că “ceva” din mine a rămas acolo sau a dispărut sau cum vreţi să-i spuneţi.

Şi am rămas cu o curiozitate. Iar când m-am pus în pat să mă culc în acea noapte, stând aşezat pe marginea patului, înainte să mă întind şi să trag pătura peste mine, atunci m-a trăsnit: “Mi-am lăsat sinele pe canapea. Asta am lăsat pe canapea, să fiu al naibii! Mi-am lăsat eul pe canapea”.

Însă nu poţi explica oricui ce înseamnă asta. Este ceva complet de neînţeles pentru majoritatea oamenilor. Pentru că, de obicei, confundăm sinele uman cu ego-ul. Iar sinele şi ego-ul sunt, de fapt, două lucruri diferite. Sinele uman este ceva mult mai fundamental decât ego-ul.

Unul dintre aspectele psihologice pe care copiii le dezvoltă destul de devreme – cam pe la un an şi jumătate, doi ani, uneori mai devreme – este abilitatea de a se recunoaşte în oglindă, de a înţelege că ceea ce văd

sunt ei înşişi. Aşadar, apare destul de devreme acest reflex "O, acel lucru din oglindă, acela sunt eu!".

Dacă pui un bebeluş la vârsta de şase luni în faţa oglinzii, nu are nicio idee că ceea ce vede în oglindă ar fi cumva mai special decât orice altceva. Nu are niciun sentiment de sine, nu are niciun sentiment de nimic, totul este complet nediferenţiat. Şi acesta este unul dintre lucrurile minunate la prunci, că nu au un sine uman. Vor dezvolta unul destul de repede, iar apoi mami şi tati vor încerca să-l suporte pentru tot restul vieţii.

Desigur, habar nu aveam ce naiba însemna chestia asta.

Pentru că nu prea găseşti scris în literatura spirituală despre aşa ceva. Literatura spirituală vorbeşte despre chestiuni din acelea pe care le-am descris până acum şi chiar mai mult decât am descris eu, cum ar fi, că există Unitatea şi beatitudinea şi că poţi găsi ceea ce este veşnic, ceea ce nu vine sau pleacă niciodată, ceea ce nu moare şi să te vezi în tot ce există, să-l vezi pe Dumnezeu în totul, unirea cu Dumnezeu etc. Toate aceste experienţe sublime despre care se vorbeşte în literatura spirituală, pe acestea le urmăresc majoritatea oamenilor, asta vor să li se întâmple.

Dar când m-am ridicat de pe canapea nu s-a petrecut, cu siguranţă, nimic din toate astea. A fost, de fapt, suprema non-experienţă. A fost ca şi cum aş fi ieşit din orice fel de experienţă. Nu poţi să-i atribui nicio caracteristică. Nu a fost nicio exclamaţie de uimire, nici măcar o revelaţie interioară. Abia seara am priceput ce se întâmplase.

Este interesant că pierderea sinelui uman poate începe să se întâmple cu mult înainte de acest eveniment despre care vorbesc. Începe să se întâmple în viaţa noastră spirituală mult mai devreme.

Dar acum se întâmpla la modul complet, total. Pierderea sinelui este mult mai uşor de descris prin ceea ce pierzi şi ceea ce câştigi. Pierzi orice relaţie cu Divinul, de fapt, pierzi Divinul, pierzi orice experienţă pe care o aveai în legătură cu Divinitatea sau Dumnezeu, pierzi toate acestea. Dacă aveai uniune, pierzi uniunea. Uniunea dispare. "Eu şi Dumnezeu suntem una" dispare. Este partea cea mai greu de explicat şi nici nu voi încerca să o explic prea mult.

Iluminarea apare în lipsa eu-lui

Doar privind în retrospectivă, putem înţelege acum că fiecare experienţă de până atunci a fost percepţia sinelui despre ceva. Percepţia sinelui despre viaţă, percepţia sinelui despre ceilalţi. Şi apoi, percepţia sinelui despre Divinitate, percepţia sinelui despre Dumnezeu, percepţia

sinelui despre unitate sau despre orice altceva. Şi de aceea, până în momentul când avem acest tip de experienţă, care este foarte profundă şi transformatoare, există de obicei un aspect al sinelui care se agaţă de experienţe, care le vrea, care se întreabă: “Cum să le recapăt? Cum pot să menţin starea asta?” Acesta e sinele. “Am avut acea experienţă în care nu mai eram prezent, iar viaţa curgea minunat. Cum să mă întorc acolo?” Observaţi completa contradicţie din întrebare!

Dar cei mai mulţi dintre noi, la un moment dat, ne punem astfel de întrebări atunci când avem parte de aceste momente profunde. Pentru că avem multe momente în care trăim viaţa fără un sine, fără măcar să ştim că se întâmplă asta. Abia când sinele reapare într-un fel sau altul, atunci ştim că a fost foarte bine când dispăruse.

Nu a fost bine în sensul că ai avut o experienţă cosmică şi extatică, pentru că **doar sinele** poate avea experienţe cosmice şi extatice. Fără sine, nu mai există experienţe spirituale cosmice şi extatice. Dacă asta căutaţi, opriţi-vă înainte de a ajunge atât de departe!

De aceea spun adeseori că cel mai profund impuls din noi către Realitate, Dumnezeu, Sacru, indiferent cum îl numiţi, cel mai profund impuls spiritual din noi este un impuls iraţional, pentru că ne duce, literalmente, dincolo de noi înşine.

Atunci când auzim despre asta, de obicei ne facem o reprezentare în minte, încercând să ne amintim cum am trăit ceva aflat dincolo de sine. Dar cel ce face asta este tot sinele. Credem că putem simţi acel “dincolo de sine” tot prin sinele nostru, dar nu e ceva autentic.

A trece dincolo de sine înseamnă a fi fără sine, fără acest mecanism al conştiinţei de sine. Toată lumea din această sală cunoaşte acest mecanism de autoreflexie, această răsucire a conştiinţei, care mereu se bagă în seamă: “Cum mă simt? E o zi bună? E o zi proastă? Îmi place? Nu-mi place? E bine pentru mine? Nu este bine pentru mine? Îmi place asta, nu-mi place aia. Vreau mai mult din asta. Nu vreau mai mult din aia.” Este efectiv o răsucire a conştiinţei, care se uită mereu, instantaneu, în propria imagine de sine şi se întreabă: “Ce crezi despre ceea ce se întâmplă?” Este un proces instantaneu şi aproape complet inconştient. Observi numai efectul. Aproape tot timpul ne gândim: “Ce simt despre ceea ce se întâmplă? Ce gândesc despre ceea ce se întâmplă? Care este judecata mea despre ceea ce se întâmplă?” Toate acestea sunt moduri prin care dăm importanţă eului nostru uman.

Dizolvarea treptată a sinelui uman

Aşa cum spuneam, unul dintre jaloanele de bază ale adevăratei spiritualităţi este dizolvarea sinelui uman. Rareori se întâmplă ca în cazul meu, când m-am ridicat de pe canapea şi s-ar zice că sinele a rămas acolo. Dar, timp de mulţi, mulţi ani, a existat o diminuare, o dizolvare a sinelui. Se întâmpla în paralel cu viaţa mea spirituală, fără ca să-mi dau seama, era un proces cumva ascuns.

Însă există nişte semne că te pierzi pe "tine" de-a lungul drumului. Aşa cum spuneam, ţi se schimbă relaţia cu viaţa. Chiar şi când pierzi doar bucăţele din "tine", ţi se schimbă felul în care îţi duci existenţa.

Cred că unul dintre cele mai obişnuite semne că sinele începe să nu mai fie o parte atât de importantă a vieţii tale este când începe să ţi se diminueze gustul şi apetitul pentru dramatismul repetitiv al ego-ului.

Ceea ce este altceva decât o rezistenţă, de genul "Nu mai vreau asta, m-am săturat să ascult despre asta!". Asta este negare, este tot un egocentrism, de fapt.

Ci e vorba doar de un fel de dizolvare a interesului pentru dramatism, de parcă nu mai are înţeles, nu mai are niciun sens.

Şi atunci începi să observi că, dacă continui să trăieşti dintr-o perspectivă egotică, de fapt, eşti complice cu anumite iluzii. Dar, bineînţeles, sinele şi ego-ul din oameni vor ca tu să fii de acord cu iluziile lor. Deşi în profunzime, ei nu vor, pentru că Adevărul este în toţi. Dar, la suprafaţă, sinele şi ego-ul doresc acest tip de complicitate.

De aceea, adesea ne adunăm în grupuri, ca să putem consfinţi anumite iluzii. Ne punem de acord asupra unor iluzii. Iar iluziile noastre sunt diferite de iluziile lor. Doar că nu le numim iluzii, nu-i aşa? "Adevărul meu este diferit de al lor. Ei sunt proşti, eu sunt deştept", ştiţi, genul ăsta de prostii.

Aşadar, există semne distinctive ale acestei diminuări, adesea lente, şi abandonări a sinelui. Şi tocmai micşorarea sinelui îţi transformă cu adevărat relaţia cu viaţa, care se schimbă şi evoluează permanent. Viaţa devine din ce în ce mai puţin focusată pe sine. Pur şi simplu, aşa se întâmplă. Devine din ce în ce mai puţin centrată pe sine. Nu folosesc expresia de centrare pe sine la modul moralist, ca o lipsă de virtute, în sensul de "egocentrism", ci mă refer la ceva concret: la lipsa focalizării pe sine.

Devastarea minţii, restructurarea creierului

Însă, pe măsură ce sinele se diminuează sau dispare complet, de multe ori, asta îţi face ravagii în minte, de obicei, pentru o perioadă destul de lungă. Chiar şi când se dizolvă numai părţi din sine şi tot îţi devastează mintea. Aşa că, dacă eşti mai tânăr, te vei întreba "Am înnebunit? Oare o iau razna?" Iar dacă eşti mai în vârstă, probabil că vei începe să te întrebi "Oare devin senil?" Pentru că unul dintre cele mai obişnuite semne distinctive este că memoria îţi joacă feste. Îţi zdruncină memoria, de obicei, timp de ani de zile. "De ce nu-mi pot aminti ce am făcut acum două minute?". Omul care are 50, 60, 70 de ani zice "Poate că devin senil, Doamne Dumnezeule!", iar cineva mai tânăr "Poate că înnebunesc. O să ajung la spitalul de psihiatrie? Isuse!"

Deci, apar o mulţime de schimbări concrete în funcţionarea creierului, pentru că el se restructurează. Trebuie, efectiv, să se adapteze la o viziune diferită asupra vieţii, a ceea ce este real, şi nu o poate face instantaneu. Literalmente, îşi reconectează sinapsele. Sunt absolut convins că, dacă savanţii ar monitoriza funcţionarea creierului şi ar vizualiza în mod continuu activarea zonelor neuronale, ar observa cu certitudine cum creierul îşi restructurează funcţionarea şi activarea sinapselor şi cum se modifică totul.

Timp de mai mulţi ani, m-am simţit de parcă în capul meu exista ceva de genul acelor panouri de telefonie vechi, în care nişte operatori băgau şi scoteau borne. Mă simţeam de parcă un operator încerca pe creierul meu "Asta nu a mers, nu o vom mai repeta."

Deci, chiar poate fi un fel de joacă cu funcţionarea minţii. Însă, odată cu această reconfigurare a reţelei neuronale, adesea mintea devine mult, mult mai clară, mult mai ageră. Prin agerime nu mă refer neapărat la faptul că îţi măreşti coeficientul IQ, că devii mai inteligent, ci capeţi o claritate a minţii şi o claritate a viziunii.

Pericolul unor explicaţii prea clare

Această diminuare a sinelui, aşa cum spuneam, pentru cei mai mulţi oameni, se întâmplă treptat şi, adesea, într-o perioadă lungă de timp. Mai ales că, în zilele noastre, se vorbeşte atât de mult despre non-dualitate, despre dispariţia sinelui, că nu există un făptuitor şi tot felul de lucruri de acest gen. Şi este foarte bine şi frumos. Însă problema este că, cu cât o învăţătură este mai precisă, cu atât este mai dăunătoare în mod potenţial. Din cauză că este doar aproape de Adevăr, or nicio învăţătură nu este Adevărul. Nimic din ceea ce se poate *spune* nu este *chiar* Adevărul.

Aşadar, cu cât te apropii mai mult de ceea ce este adevărat, cu atât este mai uşor să confunzi *afirmaţiile* despre Adevăr cu ceea ce *este* Adevărul de fapt. Şi acesta este pericolul unei învăţături spirituale corecte şi precise: predispune la interpretări greşite. Înţelegeţi?!

Să oferi claritate în privinţa acestor chestiuni este şi binecuvântare, şi blestem. Este o binecuvântare, pentru că lucrurile sunt clarificate. Este un blestem, pentru că poţi explica lucrurile atât de clar, încât omul va zice: "Da, am înţeles", dar s-ar putea să nu fi înţeles deloc. A înţeles doar ceea ce spui tu, dar s-ar putea să nu fi înţeles din ce poziţie ai vorbit. Ar putea să înţeleagă şi poziţia de unde ai spus-o, dar s-ar putea să nu înţeleagă. Aşa că pândeşte un fel de pericol.

Motivul pentru care vorbesc despre asta, aşa cum ziceam, nu este acela de a-mi povesti trecutul personal, chiar dacă am făcut-o până la un anumit punct. Şi chiar ezit, de obicei. Dar când îmi împărtăşesc fragmente de viaţă, o fac deoarece cred că mă apropie de oameni. Şi, de obicei, împărtăşesc lucruri care îi ajută pe oameni să mă privească ca pe un om ca ei, fiindcă aşa-i bine.

Dar pericolul şi ezitarea mea de a-mi împărtăşi povestea personală, este că după ce o auzim, mintea noastră încearcă să caute exact ce am auzit, încearcă să copieze ceea ce am auzit. Problema este, repet, că evoluţia fiecărei persoane este unică şi specifică numai pentru ea.

Într-adevăr, în final ajungem să percepem că, la baza a tot ce există, stă unitatea, toată lumea este de acord cu acest aspect. Dacă trăieşti uniunea, când tu eşti în uniune cu Divinul (ceea ce adesea se confundă cu starea de lipsă a sinelui, dar nu este aşa, ci doar o uniune), când ai trăit asta şi discuţi cu altcineva care a trăit-o şi el, vă înţelegeţi reciproc.

Dar va diferi foarte mult modul cum aţi ajuns acolo, cum s-a desfăşurat procesul, cum vi s-a revelat. Deci rezultatul final este similar, dar cum ajungi acolo diferă foarte mult.

Deci pericolul de a povesti despre procesul spiritual individual este că apare acea tendinţă puternică a minţii de a încerca fie să-l copieze, fie, mai rău decât atât, să facă comparaţii. "Unde mă situez eu în raport cu experienţa asta?". Şi asta face mereu sinele, bineînţeles, raportează totul la el însuşi. "Care-i poziţia mea în raport cu asta?". Sinele vrea mereu să ştie care-i poziţia lui în raport cu orice.

Deschide ştirile: "Ce părere am despre ştiri? Sunt de acord cu ele? Îmi plac? Ar fi trebuit să se întâmple asta? Ar fi trebuit să nu se întâmple aia? Cine are dreptate, cine greşeşte? Au dreptate cei de stânga sau au dreptate cei de dreapta?" Mereu încearcă să stabilească "Care este poziţia

mea în raport cu orice?”. Pentru că sinele nu vrea cu niciun preţ să se piardă pe sine.

Frica eu-lui de vid

Şi de aceea, în acest retreat, după cum aţi văzut şi auzit, când încep să întrezărească ceea ce se află dincolo de sine, în general, pe cei mai mulţi oameni, aceste licăriri îi sperie de moarte. Pentru că ceea ce se află dincolo de sine, din perspectiva sinelui, este un vid absolut. Asta este. Din punctul de vedere al sinelui, ceea ce este dincolo de sine este total şi absolut incognoscibil. El nu are abilitatea de a înţelege nici cel mai mic lucru despre ceea ce există dincolo de sine. Sinele nu are niciun fel de capacitate de a cunoaşte ceva despre ceea ce este dincolo de sine.

Iar atunci când începe să se izbească de ceea ce se află dincolo de sine, singura interpretare pe care o poate da este de vid absolut, un vid adesea terifiant pentru mulţi oameni, un vid înspăimântător şi terifiant. Un vid în care majoritatea aspiranţilor vor reveni de mai multe ori înainte ca sinele să se lase dizolvat.

Cei mai mulţi căutători spirituali se vor întâlni cu vidul de mai multe ori înainte ca sinele să renunţe la sine. Aşa stau lucrurile. Dacă sinele nu se abandonează, nu-i din cauză că ai fi făcut ceva greşit, iar atunci când sinele se abandonează, nu se întâmplă pentru că ai fi făcut ceva bun. Este doar o chestiune de sincronizare, o chestiune de maturizare. Totul vine la timpul său. Dar, aşa cum am văzut în acest retreat, la mulţi oameni frica face parte din spiritualitatea profundă, din motivul că ne lovim de acest vid infinit.

Cineva poate chiar să se abandoneze cu adevărat în vid, dar sinele se poate recrea chiar şi după asta. Şi abia atunci se sperie cu adevărat, pentru că îşi dă seama că încetase să existe. Este chiar mai înfricoşător decât să nu se fi abandonat niciodată cu adevărat. Este mai înfricoşător să se dizolve în vid şi apoi sinele să se reconstituie şi să gândească: “Doamne, eu nu mai existam acolo, lipseam cu totul. Iar vidul acela încă mă pândeşte.”.

Dar, în mod curios, păstrezi şi această amintire ciudată, de genul “Şi a fost atât de uimitor!”. Eşti atras ca o molie de flacără. Este o relaţie de du-te-vino cu neantul, nimicul, non-experienţa, non-sinele, nicio uniune, niciun Dumnezeu. Divinitate, da. Dar niciun Dumnezeu, în sensul că nu mai există relaţia personală cu Dumnezeu. Înţelegeţi?

Prima trezire nu aboleşte eul

Cum vă ziceam, pe la vârsta de 25 de ani am descoperit acea veşnicie, nu ştiam exact ce era, ştiam că eram Eu, ştiam că era ceea ce oamenii numesc Dumnezeu, ştiam că era ceea ce budiştii numesc natura de Buddha, ştiam asta. Ştiam, dar nu ştiam cu adevărat.

Toate aceste cuvinte se referă la "ceva". La ce se referă Dumnezeu? La ce se referă natura de Buddha? La ce se referă Divinitatea? La ce se referă aceşti termeni? Ştiam că trăiam ceea ce menţionează ei, dar nu eram complet lămurit. Cu ce am rămas din acea experienţă, încă păstrând un sine, a fost un sine ce ştia că Divinul este mereu prezent şi că El este esenţa fiinţei mele. Dar sinele încă nu dispăruse. Tocmai de aceea a continuat călătoria, pentru că sinele era încă prezent.

Şi, de obicei, în general, cam aşa se întâmplă, cu diverse variaţii. Rareori se abandonează sinele complet de prima dată. Este foarte, foarte rar. Se mai întâmplă, dar destul de rar.»

Extras din cartea THE INFINITE SHINING (Strălucirea infinită)
înregistrare din Watsonville, California, noiembrie 2010.

aprilie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=lobLIhCRpuU

Chill-out nondualist cu Theo – răspunsuri despre starea de Nondualitate

Tânărul Theo ne împărtăşeşte experienţa sa directă nondualistă, stabilă în fiinţa sa de câteva luni. Theo este român, dar dialoghează în limba engleză, fiindcă "pe engleză este cerere pentru acest mesaj", cum spune el. Rămâne de văzut dacă li se va deschide şi românilor gustul pentru nondualitate... Selecţiile din şedinţa mai lungă de întrebări şi răspunsuri aparţin traducătorului.

1

Am primit aici un comentariu:

„Sunt complet epuizat de viaţă. Munca mă solicită cu totul. Ştiu că nu îmi poţi oferi o soluţie, dar cum pot schimba acest vis?”

Rob, când spui că eşti complet epuizat de viaţă, probabil că eşti doar obosit de ceea ce ţi se întâmplă. Din cauza senzaţiei de separare, nu poţi percepe această Energie infinită. Dar când nu mai există senzaţia separării, nu mai rămâne decât această Energie fără limite, nu mai eşti epuizat, nu mai eşti în niciun fel.

Revenind la întrebarea ta: „cum pot schimba acest vis?”.

Această iluzie că ai putea schimba visul, că ai putea fi fericit şi împlinit, este falsă. Încercând să schimbi visul care se desfăşoară deja, nu vei face decât să amplifici senzaţia falsă că tu ai fi făptuitorul, dintr-o perspectivă diferită. Se va petrece acelaşi lucru, dar cu alte gânduri şi asta-i tot. Însă nu vei putea păstra fericirea în acest mod, va trebui să o susţii prin efort şi, de fapt, e doar o piesă de teatru din care poţi ieşi când percepi această Energie infinită şi nu mai există iluzia. Însă când e prezentă iluzia, pare că nu este prezentă Energia infinită, deşi iluzia se întâmplă chiar în Ea.

Deci soluţia nu este cum să schimb acest vis, să-l fac mai bun, să scap de suferinţă, nu. Ci este să se stingă de la sine împotrivirea faţă de viaţă, să nu mai existe senzaţia că eu sunt cel ce acţionează. Dar ori că mă simt a fi realul făptuitor, ori că nu mai există senzaţia de făptuitor, nu asta contează neapărat. Contează că senzaţia de împotrivire faţă de ce oferă viaţa este falsă. Iar când e percepută aşa cum e, o simplă iluzie, ea dispare automat şi dispare şi pălăvrăgeala mentală. Căci dacă îţi propui să scapi de pălăvrăgeala mentală, doar o vei spori. Ea este iluzorie, ca şi visătorul însuşi. Deci problema nu este visul, ci visătorul.

Iar când investighezi visătorul, de genul „cine este cel ce visează?”, nu vei căpăta niciun răspuns, ci însăşi întrebarea se va destrăma. Şi nu va

mai fi nici suferinţă, nici bucurie, nici durere, nu vei mai fi interesat de niciuna dintre astea, căci vei vedea singur că eşti Spiritul nemuritor care transcende corpul şi mintea.

Sper să înţelegi ce am spus, dar nu m-am adresat personal.

În concluzie, când eşti dincolo de corp şi minte, care fac parte din iluzie, de ce ţi-ar mai păsa cum este acest vis?!

2

„Mulţi oameni trăiesc înstrăinaţi de esenţa lor spirituală, urmărind lucruri superficiale prin lume, ca să-şi umple senzaţia de gol dinăuntru. Este aceasta tot o căutare?"

Da, sigur că este o căutare. Când încerci să fugi, să te împotriveşti, când eşti mereu în competiţie, e la fel ca atunci când trăieşti în visul că trebuie să atingi perfecţiunea sau să te dizolvi complet în Absolut. Atunci nu vezi ecranul, scena, ci doar piesa de teatru. Dar când e perceput ecranul, filmul dispare. Şi ăsta-i sfârşitul poveştii. E sfârşitul oricărei descrieri prin concepte.

Dar e ceva foarte natural. Eu nu vorbesc nici de vacuitate, nici de plenitudine. Nu vorbesc de cele două feţe ale monezii. Nici măcar de o monedă.

3

„Totul e în mintea ta. Ieşi de acolo, Joe! Suntem cât se poate de reali, trezeşte-te la viaţa adevărată!"

Eu vorbesc aici despre viaţa adevărată, Joe. E viaţa reală, sfârşitul acestor proiecţii mentale care te aruncă în afară iar şi iar.

4

„Theo, eşti atât de amuzant!"

Doar câţiva oameni pot înţelege asta. Restul vor să filosofeze cu mine. Ei chiar cred că e cineva aici. Îi las să-şi facă jocurile. Oricum, n-am de ales.

Ce spun eu este destinat doar pentru cei oneşti, sinceri, oameni atraşi de acest mesaj, doar pentru ei.

Totuşi, până nu eşti pe deplin interiorizat, vei fi interesat să visezi în continuare, chiar dacă spui că ai vrea să anulezi toată scena, tot filmul.

5

„Când spui că nu există alţii, dar în acelaşi timp să-ţi vezi de treaba ta, oare asta nu înseamnă că există alţii, dar nu-ţi pasă de ei?”

E foarte simplu. Când „îţi vezi de treaba ta” – poţi să-i spui investigare de sine, dar se petrece spontan – înseamnă să recunoşti că orice visezi se petrece pe un ecran. Când observi existenţa ecranului, atunci visul care se desfăşoară pe el este perceput drept fals, iluzoriu. Orice concepte ar apărea în vis, ele nu contează.

Iar când observi ecranul şi faptul că întotdeauna filmul a fost proiectat pe el, apare recunoaşterea că nu ai fost niciodată un personaj în film. Ai fost dintotdeauna această Energie nemuritoare, acest ecran care a susţinut lumea şi totul. Dar atâta timp cât de focalizezi pe obiecte, atâta timp cât eşti interesat de una sau de alta şi compari unul cu altul şi îţi dai cu părerea, vei suferi în continuare. Deci ce sugerez prin „îţi vezi de treaba ta” este că, atunci când percepi Realitatea, înţelegi că-i inutil să alergi mereu după himere şi te opreşti. Pur şi simplu, te opreşti. Dar spontan. Te opreşti.

Aşa „îţi vezi de treaba ta”. Uiţi de orice gânduri proiectai, uiţi de orice. Iar când oprirea este completă, nu mai există nicio minte care să creeze valuri, care să creeze o altă iluzie, ci rămâne doar această Energie.

Dar nu poţi opri mintea prin propria voinţă. Toate meditaţiile doar ajută mintea ca să apese pedala de frână, tot mai încet, şi mai încet, ca să-i fie oprirea uşoară. În unele cazuri este bruscă.

6

„Ce mă atrage la vorbele tale?”

Nu ştiu. Nu fantazez cu nimic. Este experienţa mea. Asta-i tot ce împărtăşesc.

Putem vedea diverşi vorbitori, când se exprimă din simţul eului, cum încearcă să descrie asta într-un mod bombastic. Aici mă exprim cu luciditate. Nu e nici extaz, nici agonie, nici nelinişte, nici veselie. E mai presus de vorbe. E recunoaşterea că Tu eşti dincolo de cuvinte.

7

Întotdeauna când te simţi separat, vei fi atras de vreun obiect al simţurilor sau al gândirii. Şi vei fi absorbit în povestea despre el. Nu de ce este obiectul în realitate, ci de o poveste despre el. În schimb, în meditaţie eşti absorbit chiar de obiectul meditaţiei, nu de o poveste. Eşti absorbit de un sunet, o mantra sau altceva. Dar meditaţia nu te conduce nicăieri, ci doar îţi arată că orice ai experimenta, este doar o perspectivă falsă, iluzorie. Ăsta-i tot rostul ei.

8

„Poţi vorbi mai mult de focalizarea asupra făptuitorului, nu pe fapte?"

Poate că nu simţi încă acest abandon de sine – ca o relaxare, ca o simplă stare de a fi, fără a mai fi cineva sau dorinţa pentru obiecte. Dacă încă nu te simţi aşa, asta-i situaţia şi gata. Dar când se întâmplă şi eşti într-o stare de lepădare de sine, vezi totul aşa cum este în Realitate. Iar, la un moment dat, nu te mai focalizezi pe mediul exterior, începi să înţelegi că Realitatea nu este ceea ce se întâmplă în aparenţa exterioară. Aşa că te focalizezi pe interior, în mod natural. Şi atunci vezi că nu e nimeni acolo. Iar toată iluzia se sparge în cioburi.

Dar e un proces natural. Unii nu înţeleg ce înseamnă „natural". E cum se aude un sunet. Natural. Dacă forţezi, nu e prea bine.

Când investighezi făptuitorul, cum ar fi „Cine este cel ce umblă? Cine este cel ce suferă? Cine e aşa şi pe dincolo?" asta anulează experienţa de a te simţi făptuitorul, iar acţiunea de derulează de la sine. Totuşi, încă este ceva mental. Nu este o investigaţie prin care să capeţi un răspuns. Ci este un proces natural. Investigaţia de sine sau abandonul natural de sine – deşi sună aiurea, căci abandonul e doar o poveste – e un fel de ultim pas necesar când nu te mai poţi focaliza pe exterior, ci doar pe interior. Investigaţia se petrece de la sine, detaşarea vine de la sine.

9

La cel care a urmat foarte mult timp o cale spirituală apare o introversiune naturală, te simţi obosit de orice fel de poveste. Şi atunci te focalizezi iar şi iar pe făptuitor. Şi vei vedea că nu există niciun făptuitor, că nici măcar nu este realizată vreo acţiune. Va fi ca şi cum te-ai uita în spate, peste umăr. Auzi monologul interior şi te uiţi înapoi ca să vezi cine ţi-a vorbit. Şi apare tendinţa naturală de a rămâne detaşat. Şi „îţi vezi de treaba ta".

Sau s-ar putea spune că rămâi cu atenţia pe Sursa ta şi eşti Energia infinită. Dar nu îmi plac aceste cuvinte, îmi par prea „spirituale". Eu vorbesc aici despre completa luciditate.

Şi vei vedea că nu celălalt este problema, ci problema este povestitorul interior care proiectează o problemă. Şi când vezi asta, eul care suferă dispare, căci Tu eşti acela care face toate lucrurile astea. Vezi că Tu eşti dincolo de minte sau corp şi că totul a fost un vis, care nici măcar nu s-a petrecut.

10

„Deci tu nu mai ai un monolog interior?”

Nu mai există acel eu care să poată avea ceva. Dar pot să spun că, da, nu există sporovăială mentală. Ca o simplă descriere a stării: nu există sporovăială mentală.

Ceea ce este o urmare naturală. Chiar dacă unii m-ar contrazice, este doar un subprodus. Nu e adevărat că ar trebui să urmăreşti să nu mai ai sporovăiala mentală, ci va fi doar un produs secundar. Căci dacă îl vezi pe acela care creează iluzia şi că acela este şi el iluzoriu, atunci întregul mecanism se opreşte de la sine. Şi percepi ca inutilă toată sporovăiala mentală, căci nu a existat nimeni vreodată care să sporovăiască.

11

„Simţeai senzaţii energetice ciudate în frunte, în creştetul capului atunci când erai un căutător spiritual?”

Când eram un căutător spiritual şi mă simţeam o persoană reală, voiam să experimentez viaţa, misterul, ocultul, devoţiunea, totul. Da, multe aiureli. Şi erau prezente diverse senzaţii. Ridicarea unei energii de la baza spinării, diverse senzaţii în centrul inimii, senzaţii cauzate de mindfulness, o concentrare mai puternică, atenţie mai bună. Dar toate astea aveau loc când credeam că lumea este reală. Şi nu erau decât o altă parte a visului, o altă urzeală de gânduri. Iar eu vorbesc acum despre ceva ce sfidează gândul. Când gândul este sfidat, aparenta realitate este percepută limpede ca fiind iluzorie, doar un concept.

Multe lucruri se iveau când mă simţeam ca o persoană: diverse experienţe, chiar şi ideea că aş fi fost iluminat. Multe lucruri. Pot spune multe, dar va trebui să mă întrebi mai la concret, căci nu îmi provoc amintiri de unul singur. Pot doar să-ţi răspund la întrebări.

12

„Te înfurii uşor?”

Când există această recunoaştere, diferenţa este că nu mai treci prin emoţii la fel cum o făceai când aveai senzaţia de persoană. Emoţia este neprelucrată, fără adaosul unei individualităţi. Deci chiar când eşti furios, la baza ei stă un soi de neutralitate. E ca atunci când citeşti ziarul: nu te implici deloc.

13

Când eşti istovit de gândire, deja recunoşti că orice gând este inutil. Aparent se iveşte şi aparent dispare. De aceea, niciun gând nu aduce

plăcere sau va fi o scurtă plăcere de fiecare dată, iar apoi va urma altă durere şi o nouă căutare.

Această detaşare naturală provine din înţelegere, dar prin experienţă directă. După ce ai consumat destul, vezi că fumatul e dăunător pentru tine şi renunţi la fumat. Dar unii înţeleg de la început că fumatul este dăunător. Unii au nevoie să consume, alţii nu. Chiar dacă simţi nevoia să consumi, poţi observa că nu ai nevoie să fumezi. Nu e nevoie să creezi mai mulţi nori, să cauţi să ai mai multe experienţe şi, astfel, să creezi un văl şi mai gros.

14

„Poţi să faci un canal de YouTube şi în română?”

Dacă ar fi cerere, eu aş face.

15

„Am observat cât de manipulatoare este mintea. Nu se opreşte niciodată. Ce pot să fac în privinţa ei, odată ce am observat fenomenul?”

Păi, când îl observi, îţi dai seama că n-ai avut niciodată altă opţiune decât să ai o minte manipulatoare, care nu se opreşte niciodată. Dar odată ce înţelegi asta, vezi şi că nu există nicio minte. Unde este mintea? Arată-ne-o, fă-i o poză. Nu există aşa ceva, mintea.

16

„Dacă nu contează nimic în acest vis, înseamnă că putem face orice vrem, nu-i aşa, că tot nu contează?!”

Nu. Ăsta-i conceptul de nihilism. Nihilismul poate fi confundat cu nondualitatea, fiindcă afirmă că nu există nimic, deci putem face ce vrem. Însă nondualitatea spune că nu există doi. Deci nu putem face ce dorim, fiindcă nu suntem doi. Iar dacă nu suntem doi şi e doar Energie, este doar unul, unitate, conştiinţă pură. Deci nu se pune problema de a face sau a nu face ce vrem. Nu e nihilism. Nihilismul poate aduce o stare de depresie sau angoasă sau furie. Încă provoacă emoţii. Nondualitatea este diferită, fiindcă nu are la bază nicio poveste. Este realitatea în stare pură, nealterată de niciun concept. Deci nihilismul este doar o altă poveste despre realitate, nu realitatea în sine. Cei care cred într-o poveste şi o iau ca pe rolul lor în acest film, pur şi simplu, fără să-şi dea seama, sunt absorbiţi într-un obiect al minţii. Într-adevăr, este aceeaşi desfăşurare automată a Energiei, dar aducând o suferinţă inutilă.

Cum spuneai tu, „dacă totul e un vis”, înseamnă că nici nu ai posibilitatea de a alege de a face sau a nu face ceva. Dacă totul e un vis şi se petrece de la sine, unde mai e loc de alegere?!

Dar este greu pentru minte să digereze chestiunile astea, căci mintea vrea să posede.

Iar când posezi, atunci şi câştigi, şi pierzi. Încă mai există un cineva care are o experienţă.

17

„Ce recomanzi căutătorilor spirituali?”

Nu, nu. Doar află cine este căutătorul şi asta-i tot. Asta-i tot. Află dacă chiar există în tine un căutător!

aprilie 2022

Link-ul: https://www.youtube.com/watch?v=CjfJIXX2DJQ

Reflecţii nondualiste cu Valeriia

O tânără mămică, Valeria, ne dă pe gât, cu blândeţe şi gingăşie, ca la nişte copilaşi spirituali, medicamentul amar al Adevărului nondualist. În alte vremuri, numai veneraţii maeştri spirituali îndrăzneau să vorbească despre El, şi încă în şoaptă. Astăzi, se răspândeşte curajos în mediul online ca o pandemie de libertate – doar din bucuria pură a împărtăşirii Adevărului. Pentru ego, pare înfricoşător ca moartea şi, pentru minte, de neînţeles. Contrar mămicilor obişnuite, iluminata Valeriia ne trezeşte din visarea dualistă în care am fost adormiţi încă de copii. Graţia nu are prejudecăţi cui I se oferă. Ai putea fi şi tu.

1. Care este diferenţa dintre dualitate şi non-dualitate?

Ştiţi cum se spune: paharul e pe jumătate plin sau pe jumătate gol. Asta arată dacă viziunea cuiva este optimistă sau pesimistă.

Această metaforă ar putea ilustra destul de bine diferenţa dintre realitatea dualistă şi mesajul non-dualist.

În realitatea dualistă există o persoană sau un centru real şi un pahar cu apă real. Acel individ are liber-arbitru sau control. Deci este un făptuitor care face o alegere şi, în funcţie de ea, va intra într-o categorie, i se va pune o etichetă şi va fi notat cu plus sau minus.

De asemenea, realitatea dualistă sugerează că lucrurile ar fi incomplete sau parţial complete.

În schimb, mesajul nondualist indică faptul că centrul, poziţia sau individul este o iluzie. Astfel, orice pare să se întâmple se întâmplă pentru nimeni. Pur şi simplu, este. Este deja fără o poziţie, fără un centru.

Şi nimeni nu alege nimic. O alegere poate apărea oricând, dar nu o face nimeni. Este Asta, nimicul, totalitatea care apare sub forma pe care o numim „alegere”.

De asemenea, mesajul nondualist indică spre neutralitate. Adică orice aparenţă, totul este neutru. Nu este nici pozitiv, nici negativ – căci polarizarea e bazată pe credinţele oamenilor, dogme, morală, tabuuri, ideologii, religie şi aşa mai departe.

Totodată, sugerează că nimic nu este incomplet sau parţial complet. Totul este întregul, Unimea care apare într-o oarecare formă. Este Împlinirea care apare cum apare. Acest pahar pe jumătate plin sau pe jumătate gol este Împlinirea, este complet aşa cum este. Nu are nevoie de

nişte apă în plus pentru a fi un pahar perfect. Este deja desăvârşit, este deja totalitatea absolută într-o formă aparentă.

Mesajul nondualist mai indică faptul că nu există un real pahar cu apă. Nimic nu este doar real. Nu există lucruri absolut reale. Ele sunt Asta, nimicul, totalitatea, Prea-iubitul într-o formă care, simultan, există şi nu există. Totul este doar o aparenţă.

Nimicul există, doar el. Întregul absolut există, doar el. Şi, de fapt, nu se întâmplă nimic, ci doar acest Absolut apare ca tot ce există. Deci există doar Asta şi nimic altceva.

Este un paradox, non-dualitatea apare ca dualitate. Dar este acelaşi lucru, Asta. Care nu „ştie” că apare ca orice şi ca totul. Există, fără să ştie că există.

2. Ce este Dumnezeu și cum să îl găsim?

Dumnezeu nu lipseşte de aici. Nu este nevoie să îl căutăm. Doar fiinţa lui Dumnezeu există sau Prea-iubitul. Totul, orice este înfăţişarea Lui.

Nu ai fost niciodată alungat din Rai. Mesajul nondualist revelează acest vis al separării, care este o iluzie.

Nondualitatea include totul. Totul, totul este înfăţişarea lui Dumnezeu. Această căutare a lui Dumnezeu, această separare, sentimentul de rătăcire, călătoria spre Dumnezeu, toate acestea sunt înfăţişarea Lui.

Şi apare fără niciun efort. Deci nu are nevoie de nimic din partea ta. Nu are nicio aşteptare de la tine. Există deja. Nu ţi se cere nicio strădanie, nicio practică, meditaţie, rugăciune, credinţă, închinare – nimic din astea. Există doar Dumnezeu. Dumnezeu însuşi apare ca rugăciunea, Dumnezeu apare ca închinarea, ca credinţa, ca orice, El este deja toate acestea.

Nu trebuie să fii o persoană bună (orice ar însemna asta) pentru a fi una cu Dumnezeu. Repet, există doar Prea-iubitul, deja există aici.

3. Despre motivaţie

Când vorbim despre motivaţie, totul are legătură cu „mine” – cel care face şi drege, care afirmă în mod fals că deţine controlul sau proprietatea asupra a tot şi toate.

Marele secret este că, deja, nu există niciun individ făptuitor sau proprietar. Persoana nu a avut niciodată vreun control, nu a făcut sau nu a deţinut niciodată nimic. Este doar o iluzie.

Tot ceea ce apare este lipsit de un centru, este fără cauză, pur şi simplu, există fără niciun efort şi, în acelaşi timp, nu există. Deci nu are nevoie de vreo osteneală din partea ta. Asta nu are nevoie de absolut nimic pentru ca să fie ceea ce este. Este deja.

Totuşi, în visul dualităţii, motivaţia se referă la satisfacerea unor nesfârşite nevoi personale, la urmărirea unor experienţe din ce în ce mai bune. Este vorba despre devenire, despre cum ar trebui să fie viaţa „mea" şi cum ar trebui să nu fie.

Prin urmare: de la un obiectiv la altul, de la o realizare la alta, de la un rezultat la un altul mai bun. Este vorba despre a îmbunătăţi, a îmbunătăţi, a îmbunătăţi, şi despre a păstra, a păstra, a păstra. Şi nevoia nu va fi niciodată satisfăcută. Va exista mereu o jinduire după altceva.

Nu spunem că ar fi greşit, dar nici că ar fi corect. Este ceea ce este. Asta e natura acestui centru sau a persoanei. Doar exprimăm nişte reacţii faţă de această experienţă că „eu sunt real" şi că ar exista o separare reală.

Deci, ca să fie clar, pot apărea unele nevoi de bază, pe care le-am putea numi „motivaţii". Să zicem, nevoia de a mânca când apare foamea. Sau de a bea când apare setea. Sau de a merge la toaletă când este nevoie. Totuşi, acea zisă motivaţie „personală" este o iluzie.

Ceea ce există, Asta, nu are nicio cauză. Nu duce nicăieri. Nu există nimic de câştigat, de obţinut sau de care te poţi agăţa.

Nu va fi nici mai bine, nici mai rău. Nu are niciun sens, niciun scop, nici cerinţe, nici aşteptări.

Nu se desfăşoară niciun proces.

Nu există niciun făptuitor, niciun proprietar, nicio poziţie de apărat. Totul apare, dar pentru nimeni.

Aşadar, tot-ce-există este nimicul care se întâmplă în mod aparent sau nimicul care se manifestă.

16 mai 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Bq5F2SiIKZY

Lisa Cairns: Echilibrarea personajului-fantomă

Iluminarea spirituală este un experiment divin, care se desfăşoară unic şi diferit în fiecare individ. Şi variază natural în timp, căutându-şi optimul organic. Iată ce ne dezvăluie Lisa Cairns din propria experienţă a iluminării.

«Uneori, când apar nişte treziri spirituale intense, nu mai există niciun impuls interior, iar omul poate sta la nesfârşit fără să facă nimic. Dar, până la urmă trebuie să apară un echilibru, în care să existe această libertate, dar să fie prezent şi personajul.

Mie mi-a luat ani de zile să le pot echilibra. La început, am avut o trezire atât de intensă şi totul era atât de gol, încât puteam să stau şi să mă uit în gol o veşnicie, fără să fac nimic. Dar asta e imposibil, dacă nu te duci să trăieşti într-o peşteră în mijlocul pustietăţii. Altfel, nu se poate să rămâi aşa.

Aşa că e necesar echilibrul, pentru că ai nevoie şi de personaj ca să simţi nişte impulsuri şi să interacţionezi în societate. Dacă nu ai avea impulsuri, atunci ai sfârşi prin a deveni sclavul celorlalţi sau ceva de genul ăsta. Adică ai urma doar impulsurile externe – ceea ce eu am şi făcut o vreme, până să-mi găsesc echilibrul.

Există atât de multe învăţături care afirmă că „nu există nimeni”. Dar apoi, după marile treziri, încă mai există un personaj şi, în cele din urmă, trebuie să te focalizezi pe subtilităţile acelui personaj şi să redevii mai uman. E ca şi cum ai trece de la o extremă la alta.

Şi nu-i uşor să navighezi printre toate astea, pentru că învăţăturile sunt foarte diferite, în funcţie de învăţător. De exemplu, dacă asculţi pe un învăţător care spune că „nu există nimeni, nu există nimeni”, poţi fi atât de focalizat pe expansivitatea care eşti, încât devii această expansivitate – ceea ce este posibil – dar nu mai poţi funcţiona în viaţa de zi cu zi.

Într-un fel, aproape că era obligatoriu să revină acest personaj, Lisa, pentru a putea funcţiona în lume. Mi s-a părut cam ciudat la început. Nu ştiam dacă..., îmi veneau gânduri de genul: „Oare mă reidentific?” sau „Reintru prea mult în persoana Lisa?”. Dar nu aveam niciun barometru sau pe cineva cu care să vorbesc despre asta. Şi trebuie să fie o fuziune blândă, altfel nu poţi funcţiona, dacă eşti doar nemărginire.

Prin urmare, trebuie să existe o formă a personajului. Dar senzaţia mea este că acest personaj se întoarce ca o fantomă.

Da. Deci revine, mai mult ca sigur, cu vechile sale dorinţe şi preferinţe şi caracteristici, dar uşor schimbate. În ultimii 10 ani, acest personaj-fantomă s-a întors – sau poate că a existat mereu aici, dar era foarte mic – dar e clar că s-a întors şi îl pot simţi. Şi de atunci, a avut loc o armonizare a acelui personaj. E ca şi cum ar fi devenit mai conştient de sine şi mai echilibrat, deşi pentru oamenii obişnuiţi poate părea mai nebunatic sau mai neastâmpărat. »

26 mai 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=_bgKKOYAwvg

"Sfârşitul nevoii. E o iubire brutală. E o pierdere. Merită?" – reflecţii nondualiste cu Suzanne

Suzanne Chang ne mărturiseşte cu sinceritate şi luciditate cum se desfăşoară procesul iluminării în propria sa fiinţă, ce senzaţii şi îndoieli pot apărea şi concluzia la care a ajuns după câteva luni de trăire a nondualităţii.

Trezirea înseamnă o pierdere.

De fapt, e vorba despre nimic.

Dar, ca să spun o poveste, este vorba despre sfârşitul unui efect, sfârşitul nevoii, sfârşitul căutării, sfârşitul senzaţiei că ceva ar fi fost pierdut, că ar lipsi ceva.

Sfârşitul speranţei şi al sensului.

Sfârşitul a orice altceva decât Asta.

Pentru că Asta-i tot, Asta este tot ce există.

Asta este deja Întregul, Asta este deja Perfecţiunea, Asta este deja Acasă.

Asta e deja Împlinirea.

Aşa că nu s-a găsit nimic, nu s-a realizat nimic, nimeni nu a obţinut nimic.

Nimeni nu câştigă această cursă.

Nimeni nu spune „În sfârşit, am reuşit. Am găsit ceea ce am căutat dintotdeauna”.

Ce pare să se întâmple, înainte de trezire, este că se crede în poveşti.

Povestea despre un „eu” care trece prin timp, care are o viaţă a lui şi care a construit toate aceste lucruri, a căutat în atâtea feluri diferite, probabil că nici nu ştia că se află într-o permanentă căutare, dar datorită acestei căutări, şi-a construit o viaţă. Această viaţă imaginară pare a fi a „mea” şi „eu” mă simt real.

Dar deşi am toate aceste lucruri, tot nu mi se pare suficient.

Şi se poate întâmpla ca această senzaţie iluzorie că ceva este pierdut, că ceva lipseşte, poate dispărea înapoi în nimic, acolo de unde a venit – ceea ce şi este, nimic.

Iar atunci se percepe că acea poveste şi toate poveştile nu au fost niciodată cu adevărat reale.

Dar nu neg faptul că ele se simt foarte reale şi sunt foarte convingătoare.

Odată cu această aparentă întâmplare de pierdere a acelei persoane imaginare, întreaga viaţă a acelei persoane se dizolvă.

În cadrul poveştii, lucrurile ţi se iau, pur şi simplu, rămâi cu tot mai puţine.

Această iubire necondiţionată poate fi resimţită ca foarte brutală.

Ea dizolvă absolut totul.

În schimb, apare această odihnă, care este Asta.

Există această stare de bine, această împlinire naturală, această pace.

Acea senzaţie de lipsă, că ar lipsi ceva, pare să fi dispărut.

Orice imagine despre viitor nu mai poate fi crezută.

Orice amintire a trecutului nu mai este văzută ca fiind reală.

Şi tot ce-ţi mai rămâne este doar Asta.

Devine clar că totul, totul, totul, totul este o aparenţă.

Totul este gol. Totul este nimic.

Totul dansează, se joacă, se manifestă. Totul este Asta. Nu există nicio separare.

Totul este fără limite, fără margini, fără graniţe, absolut liber.

Deci în Asta este inclus orice. Separarea este tot Asta. Senzaţia că ceva lipseşte este tot Asta.

Toate poveştile sunt Asta.

Toate cuvintele, toate expresiile sunt absolut goale. Tot ce apare.

Dacă vreţi o sugestie vizuală, aş putea să descriu Asta – deşi nu aşa se vede concret – prin senzaţia că, deşi lucrurile par solide, abia dacă există, sunt făcute din fum, din vapori. Sunt acolo şi nu sunt.

Aşa că, Asta nu pare neapărat foarte frumoasă. Uneori, nu se simte prea plăcută. E moartea eului, moartea unei vieţi întregi.

Nu se poate şti cum se va simţi şi cum va fi pentru fiecare minte-corp, cum se va întâmpla, ce va rămâne, ce se va dizolva, dacă va exista o comunicare despre Asta sau nu.

Totul este atât de necunoscut şi totul a fost necunoscut, este necunoscut.

Treaba minţii este să vrea să ştie. Vrea să solidifice şi să definească şi să cunoască totul sau orice i se pare important sau preţuieşte, vrea cu adevărat să ştie. Simte că este cu adevărat important să ştie.

Însă acum e o dispariţie atât de totală şi absolută a tot ceea ce părea real, deşi nu era. S-a dizolvat în nimic şi acum e clar că întotdeauna a fost doar vid, pe tot parcursul timpului aparent.

Până şi devastarea emoţională şi îngrijorarea când toate aceste lucruri se prăbuşeau... Dar acum nu mai există nicio îngrijorare.

Şi cam asta şi-a dorit mereu căutătorul spiritual. Această tăcere de dincolo de tăcere, care nu e chiar tăcere, nu ştiu ce este.

Este acest nimic absolut.

Sfârşitul nevoii de a avea altceva decât ceea ce există deja...

Partea ciudată este că această stare nu poate fi fabricată, nu poate fi imitată sau atinsă prin efort propriu, pentru că această aparentă dezgolire se întâmplă de la sine.

Această relaxare sau odihnă naturală se întâmplă de la sine.

Aparenta desfiinţare tot mai intensă a viitorului şi a trecutului se întâmplă de la sine.

Căutătorul spiritual nu şi-ar fi putut imagina niciodată că dizolvarea va fi atât de profundă.

Se poate simţi ca o pierdere reală. Se poate simţi ca o moarte reală, înainte de moartea trupească.

Dar diferă foarte mult de o experienţă spirituală... Dacă aţi avut o experienţă de trezire spirituală în care aţi simţit că a avut loc o moarte, acea moarte a intrat în posesia unui „eu”. Acea întâmplare este pentru „mine”. Este trăită de un „eu”. Deci este foarte diferită de dizolvarea reală a „eului” iluzoriu. Moartea completă a acelei senzaţii de nevoie, de lipsă, a acelei căutări – este cu totul altceva.

Este sfârşitul absolut al „tău”. Sfârşitul total al vieţii „tale”.

În cazul lui Suzanne, se schimbă multe lucruri, în sensul că nu mai simte că ar lipsi ceva. Deci energia de a acţiona este minimă. Până şi plimbarea pe jos nu durează decât e nevoie. Este şocant să-ţi dai seama că acele 20 de minute de mers în plus proveneau, de fapt, din acea senzaţie de nevoie, acel sentiment că „ar trebui”, acel impuls al unei persoane care vrea să fie neapărat într-un anumit fel.

Energia dedicată mâncării este minimă.

La fel, energia angrenată pentru a face lucrurile de bază.

Nu mai este un efort, există o energie, dar foarte puţină.

Dar asta nu-i o problemă. Şi nici vreo îngrijorare. Este ce este. Iar, dacă va reveni mai multă energie, atunci asta va fi. Dacă nu, asta va fi. Nimeni nu controlează nimic. Nimeni nu poate prezice nimic.

Deci nu spun că aşa se va întâmpla la toţi. Habar nu am. E o simplă descriere a ceea ce se întâmplă aici.

Şi există o adevărată frumuseţe în acest repaus natural.

Dar este ironic faptul că se poate simţi o dorinţă atât de intensă pentru sfârşitul eului – chiar dacă este iluzoriu, un efect, nici nu ştiu ce este.

Ar fi o simplă poveste să afirm că eul este un fel de contracţie, care apoi dispare. Doar o poveste.

Dar se simte foarte real. Se simte foarte reală această separare şi această căutare, din cauza senzaţiei că ceva lipseşte, că ceva mai bun se poate întâmpla, speranţa într-un viitor mai bun.

Aşa că poate fi foarte, foarte, foarte devastator.

Această eliberare – care deja există şi pe care nimeni nu o realizează, nimeni nu o obţine – se poate resimţi ca un cataclism pentru mintea-corp.

În timp ce este devorat de această iubire brutală, se mai pot auzi ecouri puternice ale eului, protestând: „Mda, nu asta am vrut, nu la asta mă aşteptam".

Şi toate acestea pot părea o glumă atât de ciudată – toată această căutare, încercarea de a obţine eliberarea şi chiar şi cataclismul dizolvării eului, oricât de dureros ar fi – când vezi că, de fapt, nu se întâmplă nimic, că nu s-a întâmplat niciodată nimic, că nimic nu a avut sensul pe care i l-am dat noi.

Ce glumă! E o nebunie!

Deci, în esenţă, tot ce v-am spus a fost o poveste – dar nu-i nimic în neregulă cu poveştile, aşa comunicăm.

E povestea unui copil care a suferit o traumă psihică, declanşând automat un anumit mecanism de protecţie, care apoi s-a repetat de-a lungul vieţii. Şi apoi, dizolvarea poveştii, a mecanismelor de protecţie, relaxarea sistemului nervos, decondiţionarea.

Deci povestea acestor lucruri, povestea că ai intrat pe o cale spirituală, apoi că ai găsit acest mesaj nondualist, apoi auzi că eul ar fi o contracţie, care poate dispare, toate sunt simple poveşti şi niciuna adevărată.

Poate părea foarte real, poate fi foarte convingător că tu exişti. Nu neg asta. Dar de fapt, nu se întâmplă nimic. Şi aşa a fost întotdeauna. Nu era nimeni acolo care să facă, care să gândească, care să simtă ceva. Şi totuşi, toate acestea se întâmplau.

Aşadar, orice se spune aici nu este mai mult sau mai puţin valoros decât orice altceva. Nicio poveste nu este mai mult sau mai puţin importantă decât orice altă poveste.

Poveştile sunt frumoase.

Percepţia că totul este gol este frumoasă.

Povestea morţii eului este devastatoare, este de o frumuseţe obsedantă.

Cum de poate ceva să îşi dorească atât de mult propria absenţă?! Iar apoi, când percepe ce se înţelege cu adevărat prin „Asta e deja eliberarea”, atunci poate apărea un fel de groază, de genul „Wow, asta nu e chiar ceea ce voiam! Nu-i ceea ce mă aşteptam”.

Pentru Suzanne, încă există o preferinţă pentru Asta, oricât de oribil ar fi fost uneori.

Într-adevăr, există atâta frumuseţe în Asta, o odihnă atât de naturală.

Este preferată în locul suferinţei adânci şi chiar al suferinţei mai subtile, cauzate doar de pălăvrăgeala neîncetată a minţii, şi chiar în locul formelor subtile de căutare spirituală.

Deci, da, aş spune că merită, pentru nimeni. Dar nu-i neapărat cazul pentru toată lumea. Ar putea fi groaznic, aparent, în cadrul poveştii.

Cu siguranţă, aşa a fost aici.

Şi da, nu vreau s-o ascund. Nu vreau să ascund cât de absolut devastatoare a fost această moarte a unui eu care nu a existat niciodată. Tot ceea ce simţea cu adevărat că posedă, s-a dus.

Şi treaba asta nu a fost primită cu inima uşoară aici. Dar nimeni nu acţiona, era o simplă reacţie automată.

Da, în poveste este vorba de o pierdere. Totul se dizolvă complet înapoi în nimic.

Aici apare furia, frustrarea, bucuria, beatitudinea, fericirea.

Uneori, este dificil să-ţi expui povestea într-un mod limpede, pentru că încă are loc o acomodare şi, poate că mai târziu, interacţiunile cu ceilalţi vor fi altfel, poate că energia angrenată pentru a face anumite lucruri va fi diferită.

Nu se poate ştii cu adevărat.

Suzanne nu se gândeşte prea mult la aceste aspecte, dar există un oarecare interes pentru cum vor decurge lucrurile şi cum va simţi totul peste câteva luni sau peste câţiva ani.

Dar şi ăsta-i doar un gând trecător, pentru că nu există un viitor.

Este foarte dificil să am un punct de vedere în aceste videoclipuri. Doar spun ce-mi trece prin cap şi apoi cuvintele ajung la cine ajung.

4 iunie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=BFQ1XKU6Vmg

Andreas Müller – Dialoguri despre nondualitate

Andreas Müller, iluminat german, într-o întâlnire online prin Zoom, este bine-dispus, ca de obicei, şi ne bine-dispune şi pe noi, deşi mesajul său nondualist este de neînţeles. Parcă devine însă mai acceptabil când îl spune simpaticul Andreas.

Asta este tot ce există. Şi nu-i absolut nimic de obţinut sau de pierdut sau de câştigat sau de realizat, pentru că ceea ce, aparent, se întâmplă este în mod natural Totul, care este întreg şi complet.

Asta înţeleg prin afirmaţia că este în mod natural Totul. Nu mă refer în sensul fizic, că numai ce se vede ar exista. Nu, de existat nu există nimic, bineînţeles. Nimic nu există cu adevărat. Este Totul în sensul că Asta este întreagă şi completă. Nimic n-ar putea fi adăugat şi nimic n-ar putea fi luat din Asta.

Or, practic, tocmai aşa ceva caută „persoana” spirituală: să adauge ceva la Asta, o realizare suplimentară, o înţelegere suplimentară a ceva, o conştientizare suplimentară a ceva. Sau vrea să scoată ceva din Asta, problemele, suferinţa sau chiar pe ea însăşi, eul, cum se zice. [Râsete]

Dar afirmaţia că Asta este întreagă şi completă implică, de asemenea, că nu există niciun „eu”. Nu există separare, Asta este întreagă şi completă, nu există o altă entitate separată numită „eu”. Deci „eu” este o iluzie.

Dar când spun că „eu” este o iluzie, înseamnă că nu există nici un „eu”, nici o imitaţie de „eu”, nu există nimic separat, nimic care să aibă o existenţă autonomă separată, care să acţioneze separat, care să decidă separat, care să aibă soliditate. Pur şi simplu, nu există aşa ceva.

Deci, aceasta nu este o învăţătură. Nu-i absolut nimic de învăţat. Şi nu am absolut nimic de transmis, ca să zic aşa. Nu-i vreo metodă sau ceva de genul acesta. În acest sens, nu este un mesaj adresat vreunei persoane.

Este doar o aparentă îndreptare a atenţiei către Întreg. Dar Asta este deja Întregul. Aşa că nu va deveni niciodată „mai întreagă”. Acesta este visul, că aici am fi nişte indivizi separaţi care fac ceva ca să se apropie de Întregire sau ca să creeze Întregul sau ca să aibă acces la o energie pentru a se întregi.

Nu, nu asta se întâmplă. Orice pare să se întâmple este deja pe deplin întreg şi complet, nu va fi niciodată mai mult, nu va fi niciodată mai mult.

Asta-i tot.

O întrebare: „Ce părere ai despre un posibil război între Rusia şi lumea occidentală? Îţi pasă, măcar aparent, pentru tine, pentru familia ta sau pentru altcineva?”

Păi, e greu să răspund. Desigur, nu prea, pentru că nu e nimeni aici. Dar îngrijorarea se întâmplă, aparent, timp de câteva minute, din când în când în timpul zilei, când deschid televizorul din greşeală. [Râsete]

Dar nu trăiesc într-o stare de îngrijorare pentru ceva. Însă îngrijorarea se poate întâmpla, da. Mai ales în legătură cu această situaţie aparentă. Da.

Dar toate astea nu-i decât ceea ce aparent se întâmplă, desigur, şi nu există un cineva căruia să-i pese.

Ceea ce spune acest aparent mesaj este că, pur şi simplu, nu există nicio persoană, nicio persoană care să acţioneze cumva aici, în interiorul nostru, şi nici nu există cu adevărat cineva acolo, în lume, care să facă lucruri sau să simtă în mod autonom.

Pur şi simplu, nu există nicio entitate separată.

Ceea ce înseamnă că ce face acest tip aparent, Andreas, doar se întâmplă, şi la fel ce face oricine altcineva, doar se întâmplă de la sine – ceea ce gândesc şi simt sau ceea ce gândeşte şi simte corpul. Şi e la fel acolo, la voi. Este Totalitatea ce se manifestă ca atare.

Nu este bună sau plăcută sau corectă sau chestii de genul ăsta. Este aşa cum este.

Tocmai am recitit întrebarea, de fapt, este destul de simpatică. [Râsete] *„Îţi pasă măcar puţin?”* Măcar puţin, doar atât cât să nu te facă să suferi? [Râsete] Doar atât cât să nu par total inuman, dar nici să nu sufăr din cauza asta. [Râsete] O linie subţire pe care să merg.

„Măcar în privinţa familiei tale, pentru că este, aparent, ameninţată?”, şi un smiley 🙂. Da, nu-mi pasă deloc de mine. Dar îmi pasă un pic, aparent, un pic de familia mea aparentă.

„Putem alege să avem experienţe bune, să ne simţim bine, să ne ridicăm vibraţiile?”

Nu chiar. Nu, bineînţeles că nu. Şi când spun „nu chiar”, prin asta înţeleg că poate exista iluzia alegerii, dar totuşi nu este acolo cineva care să aleagă. Ceea ce se întâmplă este simplul fapt că oamenii stau împreună şi meditează şi se simt bine după aceea pentru o vreme şi cred că şi-au ridicat vibraţia energetică sau au creat o stare de bine sau chestii de genul acesta.

Pe de o parte, toate acestea se întâmplă într-o realitate visată, pentru că sunt trăite de un „eu”. Iar pe de altă parte, un alt vis este că ar exista cineva care a ales, a ales să fie interesat de ridicarea vibraţiilor şi să o realizeze.

Aşa că nu, nu chiar.

Iar atunci când aşa-zisul „eu” se dovedeşte a fi iluzoriu, toată această realitate nu mai există – în care te simţi într-o anumită stare, cu vibraţii joase sau înalte, unde apare o energie mai subtilă sau mai grosieră şi chestii de genul ăsta. Toate astea nu mai au niciun sens. Numai o „persoană” poate avea astfel de impresii. Asta pare să constituie realitatea „persoanei”: să trăiască în diverse stări.

„De ce spui că nu există nimeni? [Râsete] *Nu suntem nişte fiinţe spirituale?!”*

Ei bine, nu. Nu suntem fiinţe spirituale. Iar la întrebarea de ce nu există nimeni, nu-i niciun răspuns. Pentru că, chiar înainte ca această întrebare să fie pusă, deja nu exista nimeni. Asta-i chestia. Această întrebare presupune că ar fi existat deja cineva.

Acest mesaj, ceea ce vorbim aici nu este o concluzie. Faptul că nu există nimeni nu este urmarea unei căi. Nu-i concluzia la care ajunge „eul” după o lungă cercetare. Nu. Este simpla moarte a acestui „eu”, prin faptul că se dovedeşte că era deja un personaj în vis. Deci că ar exista un cineva şi că acest cineva poate fi spiritual sau energetic – cum ar fi un suflet sau o conştiinţă sau o prezenţă sau entitate – exact ăsta-i visul.

Dar înţeleg, privind din visul personal, aşa se simte: „Există ceva aici, în mine, care nu este material.” Aşa că persoana sfârşeşte prin a se descrie pe sine ca fiind un spirit, un gen de entitate care trăieşte în corp. Dar exact acesta este visul.

Prin urmare, faptul că nu există nimeni este realitatea naturală, care nu are vreo cauză. Nu există niciun motiv sau cauză pentru care nu există nimeni. Pur şi simplu, nu există nimeni. Iar ideea de cauză poate apare numai într-o „persoană”: „De ce mă aflu aici? De ce m-am născut? De ce? [Râsete] De ce, de ce aşa?” Bine.

În acest sens, acest eveniment – sau mesaj sau cum vreţi să-l numiţi – nu este spiritual. El indică, aparent, că totul este întreg şi complet, dar nu în sens spiritual, nu face reclamă unor idei de sfinţenie sau de bunătate sau alte chestii de genul acesta. Deci Întregul spre care arată acest mesaj este foarte, foarte obişnuit. Nu are nimic de-a face cu ideile „persoanei" despre cum ar arăta Întregul. Nu. Asta este deja Plenitudinea, exact aşa cum arată. Şi nu este plenitudinea nimănui. Şi nu există lucruri care să fie mai puţin plenitudine, cum ar fi mersul la toaletă sau privitul la televizor sau meditaţia sau altceva. Toate aceste aspecte sunt, în egală măsură, ceea ce se întâmplă.

Şi în final, s-ar putea spune că este o surpriză, o aparentă surpriză, pentru că persoana nu se aştepta vreodată la aşa ceva. Persoana spirituală caută ceva remarcabil, ceva măreţ, ceva neapărat mai bun decât ceea ce a trăit până acum. Dar toate acestea fac parte din vis.

Deci, în acest sens, acest mesaj nu este deloc spiritual. El nu împarte lumea în material şi spiritual, în adevăr şi iluzie, în mai real şi mai puţin real. Toate acestea se prăbuşesc odată cu senzaţia de „eu exist".

- Da, ştiu că Asta nu este separată de manifestare, dar – de dragul exprimării unei păreri – nici nu are nevoie de o manifestare. Nu are nevoie de manifestare, nu are nevoie de planete şi de corpuri şi de toate astea, nu are nevoie să se întâmple toate astea.

- Deloc, exact. Da.

- Dacă totul ar dispărea într-o clipă...

- Într-un fel, da. În fond, nu s-a manifestat niciodată. Aşa că, da, desigur.

- Cred că acesta este saltul logic de care mintea este incapabilă, anume că deja nu există manifestarea.

- Da, e imposibil, pentru că însăşi „persoana" este senzaţia de manifestare.

- Wow, da.

- Bineînţeles. Acest salt ar însemna un salt de la prezenţă la absenţă, ceva ce persoana nu are cum înţelege.

- Da, nu-i vorba că nu are nevoie, ci deja nu există.

- Da, exact. Da, deja nu există. [Râsete] Doar când crezi că există manifestarea, îţi poate apărea şi întrebarea: „Avem nevoie de ea sau nu? Poate rămâne sau poate dispărea?" [Râsete]

- „Ce putem face ca să o păstrăm?"

- Da, cam asta încearcă să facă persoana: „Ce pot face ca să supravieţuiesc?"

- E uimitor, e colosal. Întreaga manifestare provine din manifestarea „eului”.

- Exact. Foarte simplificat, putem spune că, apărând iluzia că „eu exist”, atunci apare şi iluzia existenţei şi că există „ceva” – universul, lumea sau orice. Dar este doar impresia „eului” despre existenţă, atâta tot. Acesta-i tot universul. Când senzaţia de „eu” dispare, nu mai rămâne nimic.

- Wow!...

- Da. [Râsete]

- Ce grozav!

- Tocmai am rezolvat misterul existenţei, care s-a dovedit că nu există. [Râsete] Nu există niciun mister al existenţei. Nu există nicio existenţă, de la bun început. [Râsete]

- De neînţeles!

- Absolut, desigur.

- Dar sună atât de adevărat.

- Nu este ceva ce poate fi experimentat, şi oricum experimentarea este iluzorie. Tocmai am descris cum este realitatea naturală. Nu e mare lucru, deşi poate că aşa sună. Nu vorbim despre ceva îndepărtat, nu vorbim despre vreun concept sau vreo filozofie. Vorbim despre ceva foarte direct şi imediat: stând în faţa ecranului ca un „tu” şi ca un „eu” şi respirând...

- Nici măcar astea.

- Da şi nu. Exact asta nu poate înţelege „persoana”, că statul în faţa unui ecran ESTE chiar nemanifestarea stând în faţa unui ecran, este realul şi irealul. „Cum ar putea exista universul fără să fie manifestat?!” Nu are niciun sens. Această idee nu are sens pentru „persoană”. Dar, de fapt, despre asta se pare că vorbim aici.

- Şi de aceea moartea este atât de fascinantă şi, totodată, extrem de înfricoşătoare, dar este fascinantă, pentru că există pe undeva sentimentul că ea ar fi, de fapt, uşurarea supremă.

- Da, am putea spune că da, da, absolut. Dar nu este chiar un sentiment conştient. Vreau să spun că este un dans al „persoanei” în jurul vieţii sale, importanţa şi sensul pe care-l dă acestei vieţi, speranţele şi visele şi suferinţele şi...

- Doamne!

- Desigur. [Râsete] Aşa dansează ea tot timpul, într-un fel. Sau s-ar putea spune că numai la asta se gândeşte.

- Şi, în acelaşi timp, ar vrea să o evite.

- Da, aparent. Toate astea sunt aparente, dar da, aşa este. „Vreau să rămân în lumea mea!”. Dar, în acelaşi timp, îşi repetă: „Nu există nicio lume. Nu există nimeni” [Râsete]

- Cât de ridicol! Mulţumesc.

O întrebare: *„Credeţi că ne putem influenţa reciproc în bine şi în rău?”*

Ei bine, nu prea ştiu ce înseamnă bine şi rău, dar se pare că ne influenţăm reciproc în mod constant. Nu suntem separaţi. Nu există separare în nimic. Aşa că, aparent, trupurile se influenţează permanent.

Dar nu există un real bine şi rău şi nici nu există nişte oameni reali care să se influenţeze între ei. Acesta este visul, că ar exista un real bine şi rău şi că ar exista acele stări bune şi rele. Nu, toate sunt doar întâmplările vieţii.

Atunci când eu vorbesc şi tu ai o reacţie la ce spun, asta te influenţează, dar e doar un fapt, o întâmplare, pur şi simplu. Asta înţeleg prin „totul e o permanentă întâmplare”.

Nu sunt separat sau independent de nimic. Dar nici nu sunt într-o relaţie cu ceva, ci, pur şi simplu, nu există absolut nicio separare.

Întrebare: *„Ce vezi când te uiţi în oglindă, Andreas, în afară de un bărbat arătos?”* [Râsete]. Oh, dar de ce ai adăugat şi smilies 🙂 după întrebare? [Râsete] Păi, „eu” nu mă uit niciodată în oglindă, asta-i chestia. Aşa că „eu” nu văd nimic. Dar privitul în oglindă se întâmplă. Da.

- Însă nu apare nicio judecată, nu-i aşa?!

- Nu există o recunoaştere că ce văd aş fi „eu” sau acea recunoaştere personală „ăsta sunt eu”. Nici în ceea ce priveşte corpul nu apare ideea că „sunt eu” şi nici în ceea ce priveşte aşa-zisul „eu” care crede că se recunoaşte pe sine când se uită în oglindă. E aproape ca şi cum ar vedea pe altcineva. Nu se mai întâmplă să se recunoască vreun „eu”. Nu este nimeni aici. Dar cum se simte asta, e imposibil de descris, cum este când acesta se uită în oglindă. Nu apare nicio recunoaştere a nimic.

„Deci există o aparentă separare.”

Ei bine, da şi nu. Problema este poziţia din care ai spus-o, încă te concentrezi pe separare. Problema nu-i că există o aparentă separare. Căci exact aşa arată non-separarea: oameni care stau în faţa ecranului, oameni care stau în casele lor, fiecare cu propriile gânduri şi sentimente. Asta este non-separarea, arătând simultan exact aşa.

Deci, da, s-ar putea spune că Asta arată ca o aparentă separare, dar nu cu adevărat, pentru că nu apare astfel în faţa cuiva care o priveşte. Deci nu-i adevărat că există experienţa separării, dar undeva, în adânc, s-ar şti că, de fapt, nu este chiar aşa. Nu. Când simţul de „persoană" dispare, atunci dispare şi simţul separării. Şi în final, nu mai rămâne nimic care să îşi poată spune „Da, dar aparent se întâmplă o separare". Ştiu ce ai vrut să spui, desigur. Asta nu devine non-separată, este deja non-separarea care arată exact aşa.

Vă mulţumesc foarte mult că ni v-aţi alăturat. Nu există niciun mesaj şi nimic de înţeles din toate acestea. Ceea ce aparent se întâmplă este Întregul, care este în mod natural întreg şi complet, aşa cum am mai spus, şi care arată exact aşa. Este Asta.

13 iunie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=nELtYRHPm4I

Ariana reflects – "Cum ţi-ai oprit mintea?"

O analiză penetrantă până la rădăcina gândurilor, realizată de iluminata Ariana. Analiza mistică pare întotdeauna contradictorie şi de neînţeles, din cauză că foloseşte cuvinte care nu au fost inventate pentru a descrie realitatea de dincolo de gândire. De aceea, mintea este pusă pe „pauză" şi mesajul este recepţionat subtil-energetic, intuitiv. Empatizând cu Ariana, cu încercarea ei imposibilă de a descrie starea fără de minte, avem ocazia să primim revelaţia, dar fără s-o pricepem.

Mintea este doar gândire abstractă şi pălăvrăgeală mentală. Cumva, există această gândire abstractă vizuală şi ceea ce pare a fi această pălăvrăgeală auditivă.

Şi este imposibil să localizez mintea, pentru că nu există nicio sursă pentru toate aceste gânduri, nu există nicio sursă de unde provine gândirea abstractă, nu există nicio sursă de unde provine pălăvrăgeala auditivă. Mintea este complet iluzorie.

Dar, cumva, se simte ca o realitate vie. Cumva, pare că există acolo un şef, îndoiala de sine, un critic interior, poate, această pălăvrăgeală. Poate fi nesigură, poate fi vicioasă, poate fi nevrotică, nici nu contează. Dar, cumva, pare că funcţionează această gândire abstractă şi pălăvrăgeală auditivă.

Şi tot acolo, cumva, pare să existe proiecţie şi filtrare. Deci din această minte, cumva, se proiectează o lume, alte identităţi localizate, oameni, locuri, lucruri, obiecte, cumva, există o cunoaştere a ceea ce se pare că se petrece. Şi există procesare, există filtrare, observare, analizare, evaluare, dând un sens la ceea ce există.

Şi astfel viaţa e trăită prin intermediul unei minţi iluzorii, ca un vis cu ochii deschişi.

Cum să opreşti asta? Oare n-ar fi tot o visare cu ochii deschişi, o fantezie mentală abstractă că „într-o zi îmi va dispărea mintea"?! Oare n-ar fi şi mai multă gândire abstractă, concepte despre cum să scapi de toată această conceptualizare?!

Nu ştiu.

Cum îţi poţi opri mintea sau cum poţi face mintea să dispară? Păi, ar trebui să am o minte care să ştie cum.

Deci, când mintea se destramă complet, nu mai există vreo minte care să înţeleagă cum, nu mai există vreo minte care să analizeze ce s-a întâmplat, pentru că, cumva, însăşi întâmplarea se destramă, înţelesul, conceptualizarea se destramă.

Deci, cum să înţelegi asta? Păi, atâta timp cât vrei să ştii, atâta timp cât vrei să înţelegi cum este să nu mai ai o minte, ei bine, tocmai asta este mintea care vrea să ştie cum ar fi dacă ea nu ar mai fi.

Mintea nu-şi poate cunoaşte niciodată propria absenţă, pentru că absenţa ei înseamnă necunoaştere completă, absolută. Este sfârşitul oricărei mişcări mentale, sfârşitul gândirii abstracte, sfârşitul acestui podcast auditiv. Este sfârşitul acestui zgomot de fond mental.

Dar cum să ajungi şi tu la asta? Visezi cu ochii deschişi că scapi de minte sau de pălăvrăgeala interioară. Ceea ce, în esenţă, înseamnă doar că adaugi şi mai multă gândire abstractă şi proiecţie în viitor, despre cum „poate în viitor, poate într-o lună sau un an, voi putea, în cele din urmă, să scap de minte sau de pălăvrăgeala din cap". Ăsta-i doar un concept, o proiecţie care menţine în funcţiune roata hamsterului.

Dar chiar şi afirmaţia asta, despre „menţinerea în funcţiune a roţii hamsterului", este un alt concept, pentru că mintea deja nu există. Este un văl iluzoriu, o iluzorie suprapunere. Şi nici măcar nu-i o reală suprapunere, pentru că a crede că există un văl sau o suprapunere este o parte din văl.

Astea-s doar gândire abstractă.

Cumva, filmul mental voalează alcătuirea naturală evidentă, natura deplin manifestată a tuturor lucrurilor, tot ceea ce există, Asta.

Şi, cumva, crezi că ai fi real. Crezi că eşti o persoană reală, cu o minte şi un corp. Iar din această visare abstractă cu ochii deschişi, cumva, apare proiecţia, şi proiectezi că vezi alte personaje. Cumva, proiectezi că un personaj nu are minte sau că altul are minte. Toate acestea sunt propriile tale proiecţii.

Cumva, apare o proiecţie asupra unor personaje că ar fi mai speciale, mai valoroase sau mai importante. Dar în realitate, niciun personaj nu este special sau important sau mai mult sau mai puţin valoros, pentru că nici măcar nu există vreun personaj, nu există nici măcar corpuri separate în spaţiu.

Iar din acest iluzoriu vis cu ochii deschişi – în care simţi că eşti o persoană reală într-o lume reală, relaţionând cu alţii – cumva, încep şi comparaţiile. Compari situaţia în care te afli, compari cine e mai bun, cine e mai prost, compari totul. Ai îndoieli, ai incertitudini.

Deci, nu ştiu. Cum să îţi opreşti mintea? Ei bine, însăşi întrebarea face parte din minte. Întrebarea este doar o visare cu ochii deschişi, un concept abstract şi, cumva, cauţi un alt concept. La fel cum cauţi banii, cauţi fericirea, cauţi relaţiile, tot aşa poţi căuta şi această fantezie de a-ţi pierde mintea. Dar nu-i nicio diferenţă, totul este doar visare mentală cu

ochii deschişi, fantezie despre ceva mai bun peste timp, altceva, ceva ce ai putea atinge, ceva de priceput. Totul este o proiecţie abstractă şi se desfăşoară în timp.

Destrămarea minţii înseamnă prăbuşirea iluziei timpului. Toate graniţele se prăbuşesc. Se prăbuşeşte timpul, se prăbuşeşte locul, se prăbuşeşte spaţiul, se prăbuşeşte diferenţa, separarea, înţelesul. Cumva, această minte iluzorie proiectează înţelesuri asupra a orice, proiectează etichete şi sensuri şi concepte şi judecăţi, credinţe.

Acesta este sfârşitul proiecţiilor. Este sfârşitul subiectului care proiectează obiecte mentale peste ceea ce se vede. Şi cumva, este dispariţia a ceea ce se priveşte, dispariţia privitorului, dispariţia a tot. Şi abia când totul implodează, se percepe cumva că nimicul este totul. Tot ce există este absolut nimic, cumva. Nu ştiu, nu ştiu ce se întâmplă.

Libertatea este atunci când nimic nu mai are înţeles, pentru că nu mai există o minte care să dea sens la nimic. Şi cumva, se percepe că, ei bine, chiar şi atunci când părea să existe o minte, toată acea activitate mentală nu era altceva decât simple organizări de concepte, rearanjări de idei, şi ea nu cunoştea, de fapt, nimic, nu avea nicio valoare sau însemnătate în sine. Deci toate conceptele pe care le găseşti semnificative sau importante sunt doar intelectuale. Iar realitatea intelectuală aparţine visului şi nu are nicio valoare.

Nu există valoare nicăieri. Valoarea înseamnă o condiţionare. Nimic nu are vreo semnificaţie. Semnificaţia înseamnă proiectarea unor condiţionări mentale peste ceea ce se petrece.

Nu există limite nicăieri.

Corpul nu este o limită.

Nu există limite.

Dacă vrei să-ţi opreşti mintea, ce vrea să însemne asta? Cine este acest „tu" care vrea să-şi oprească mintea? Ce eşti „tu"? Cum de te crezi separat de minte, cum poţi „tu" opri mintea? Oare nu-i totul doar un podcast mental: „Vreau să-mi opresc mintea"?! Nu există niciun real „tu" separat de minte.

Ce dilemă!

Crezi că ai o minte. ***Crezi*** că ai o minte, oare nu-i asta tot gândire?! Oare nu-i totul doar pălăvrăgeală: „Eu am o minte"?! Nu există vreun real „eu" care să aibă o minte reală, totul este o naraţiune. Pur şi simplu, totul este o poveste că ai avea o minte şi că trebuie să scapi de minte şi bla bla bla, pălăvrăgeală.

Îmi pare rău, eu nu vorbesc pe limba minţii!

Ce vis frumos cu ochii deschişi! Ce vis frumos cu ochii deschişi! Un vis de zi în care, cumva, „tu” eşti într-o călătorie pentru a scăpa de o minte sau pentru a te trezi sau elibera, orice ar fi. Toate astea sunt concepte proiectate într-un viitor abstract. Toate sunt naraţiuni, toate sunt poveşti, toate sunt o pălăvrăgeală. Şi nici măcar pălăvrăgeala nu există, pentru că a gândi că există o reală pălăvrăgeală ar fi tot pălăvrăgeală. „Am o pălăvrăgeală mentală, trebuie să scap de pălăvrăgeala mea!”.

Cumva, încă simt mişcare mentală, zgomot mental. Nu e greşit, nu e corect, fiindcă, dacă aş gândi că e greşit, n-ar fi decât şi mai multă pălăvrăgeală. Chiar nu ştiu.

Şi astfel, nimeni nu ştie nimic cu adevărat. Doar că unii emit nişte pălăvrăgeli şi, cumva, dau senzaţia că ştiu despre ce pălăvrăgesc. Dar nicio trăncăneală mentală nu poate şti ce se întâmplă de fapt. Şi toată pălăvrăgeala este lipsită de sens. Nu există greutate, nu există adevăr în nicio pălăvrăgeală. Nu există realitate în concepte, nu există realitate în credinţe sau concepte.

Dar şi ăsta este un concept, anume că conceptele ar fi sau n-ar fi reale sau cu sens. Căci nu există sens şi nu există lipsă de sens, ambele variante sunt concepte, doar pălăvrăgeală. Deci ce spun nu constituie cu adevărat o perspectivă. Nu-i un punct de vedere. Ce este un punct de vedere, altceva decât un concept de pornire şi o structură de alte concepte construite plecând din acel punct?! Dar ce-i un punct?! Cum ar putea exista un punct – un punct de plecare, un punct de mijloc, un punct de sosire?! Cum ar putea exista cu adevărat ceva?! Cum de poate exista ceva dacă nu există graniţe, nu există limite?!

Nu ştiu.

Deci cum să îţi opreşti mintea? Ei bine, nu mă pot gândi cum să scapi de gândire, pentru că ar fi doar alte poveşti şi concepte despre a scăpa de minte, totul ar fi o naraţiune, totul ar fi doar un podcast. Cumva, ar fi un podcast care explică cum să scapi de un podcast. Cum oare ar putea discuţia care are loc în podcast să oprească funcţionarea echipamentului acelui podcast?! Aş spune că trebuie să se ardă siguranţa.

Orice proces de gândire este perceput ca fiind inutil. Orice mişcare mentală în orice direcţie este percepută ca fiind complet inutilă. Nu există răspunsuri. Nu există concluzii. Nu există nicio posibilitate de a da un înţeles realităţii. Nu există nicio modalitate de a înţelege timpul, spaţiul, cauza, fizica, toate aceste chestiuni. Nu există nicio posibilitate de a înţelege realitatea. Oare există măcar o realitate?! Nu-i cumva ceva conceptual?! Dar oare există măcar ceva doar conceptual?!

Iar chestia asta, cum să opreşti mintea, ei bine, dacă nu poţi să scapi de minte cu mintea, ce-ai zice de conştienţă, ce-ai zice de conştiinţă? Ce-ai zice de a fi prezent? Ei bine, nu funcţionează. Crede-mă, am încercat toate chestiile alea cu conştientizarea, am încercat toate chestiile alea cu prezenţa şi conştiinţa şi meditaţia. Nu duc nicăieri, ci doar îţi creează senzaţia că un „tu" face progrese spre ceva din viitor. Întăresc sentimentul că „Mă aflu într-o călătorie, sunt din ce în ce mai conştient pentru ca, într-un final, să mă trezesc". Conştientizarea nu are absolut nimic de-a face cu trezirea. Conştientizarea este un aspect al minţii, un aspect al visului. Şi când se termină visul, se termină şi conştientizarea. Este dispariţia conştiinţei.

Senzaţia de conştiinţă este senzaţia de existenţă. Dar, cu adevărat, nu există nicio existenţă în sine. Există numai inexistenţa, care este şi existenţa. Nu-i nicio diferenţă, nu-i o opoziţie reală.

Aşa că, meditează tu cât vrei, dar asta nu te va conduce la percepţia că, deja, nu există niciun „tu". Nu va conduce iluzoriul „tu" nicăieri, din cauză că este iluzoriu. Mintea este complet iluzorie, în sensul că ar exista cineva în timp şi spaţiu, încercând să ajungă undeva sau încercând să se trezească. Este un iluzoriu vis cu ochii deschişi. Iar trezirea face parte din acest vis cu ochii deschişi. Iluminarea, eliberarea, toate acestea sunt idei, fantezii mentale, toate sunt doar conceptualizări. Conceptele sunt visare.

Desigur, nu-i nimic în neregulă cu orice fel practică sau altceva...

Nu-i nimic în neregulă dacă nu practici nimic. Nu-i nimic în neregulă dacă practici. Nu-i nimic în neregulă cu nimic. Mesajul de aici este că nu există niciun individ închis într-un corp care se mişcă prin lume şi având liber-arbitru. Deci orice aparent se întâmplă nu e cauzat de vreo acţiune a unor indivizi reali în lume. Lumea este o proiecţie a minţii. Corpul separat de lume este, de asemenea, o proiecţie a minţii. Fără minte, nu există corp. Corpul nu este perceput ca fiind diferit de mediu. Şi astfel, cumva, senzaţia că „tu" te mişti prin spaţiu încetează, deoarece corpul nu este ceva separat de mediu. Corpul nu este separat de împrejurimi. Cumva, există doar mediul nemărginit şi aici nu poate exista ceva limitat, ceva separat. Şi acesta este deja cazul aici. Aşa că, dacă apare senzaţia de separare, cumva, ea este deja nemărginirea.

Niciun corp nu este, de fapt, corp. Există doar un mediu nemărginit. Şi cumva, în el apar nişte personaje, dar nu există nicio distanţă între ele. Nu există distanţă între lucrurile aparent separate în spaţiu, nu există pauze, nu există vid, nu există vacuitate. Nu există vacuitate, dar nu există nici plenitudine. Nici formă, nici fără formă. Nu există absolut nimic. Nici măcar nimicul nu există.

Nu ştiu nimic. Ce descriu aici este mai evident decât orice ai putea cunoaşte vreodată. Este mai imediat, mai instantaneu. Atât de evident! Şi nu este, de fapt, nimic.

Ce poveste drăguţă, să crezi că-ţi poţi pierde mintea! Asta-i tot gândire. Şi nici măcar nu poate exista non-gândire, pentru că vigilenţa dacă mai există vreun gând face parte din gândire. E o tentativă fără de speranţă, fără de speranţă!

Nu-i nevoie de speranţă. Speranţa poate exista doar dacă există senzaţia de timp. Nu poţi avea speranţă fără timp. Dar timpul este iluzoriu. Nici măcar nu există evenimente cu adevărat separate, înşirate pe o linie de timp. Ăsta-i doar un film mental abstract, gândire abstractă, atât. Asta pare a fi.

Nu ştiu, nu ştiu. Nu ştiu. Ăsta e spectacolul. Un spectacol fără spectatori. Cine ştie, cine ştie?! Aş avea nevoie de o minte pentru a şti. Fără minte, nu există cunoaştere, ci doar spectacolul totului.

Nu ştiu.

18 iunie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Z-kfQakdREY

Tim Cliss - Întâlnire despre nondualitate (5 mai 2022)

Profesorul Tim Cliss, iluminat din Anglia, găzduieşte o întâlnire despre nondualitate. Aceasta este o selecţie din şedinţa online publicată în 5 mai 2022.

Introducere

Atunci când discutăm despre Asta, când vorbesc eu sau oricine altcineva, în general, când auziţi că se vorbeşte despre Asta sau când citiţi ce a scris cineva despre Asta, nu înseamnă că ştie despre ce vorbeşte. Nu înseamnă că înţelege. Nu înseamnă că ceea ce spune explică ceva. Nu există nicio explicaţie. Iar misterul este că nici nu este nevoie de vreuna.

Desigur, acest lucru nu-l poate mulţumi niciodată pe „eu”. „Eu” întotdeauna vrea o explicaţie, întotdeauna vrea să înţeleagă, întotdeauna vrea să ştie. Nu despre asta vorbim aici.

Tot ce poţi spera este să capeţi o descriere cu care să rezonezi, care să ţi se potrivească, de genul „Oh, da, oh, da, asta este! Nu ştiu exact ce este, dar da, asta este!” Ăsta-i maximum ce poţi spera.

Dacă crezi că există unii vorbitori care chiar ştiu despre ce vorbesc şi au o explicaţie clară pentru Asta, îţi faci iluzii. Până şi simpla descriere – care-i tot ce avem la îndemână – chiar şi ea este o încercare zadarnică. Şi adesea pare o jalnică tentativă de a descrie totul-care-este-nimic.

Deci tot ce avem la îndemână sunt doar nişte descrieri, care îţi pot place sau nu. Nicio descriere nu este mai aproape sau mai departe de adevăr, căci însăşi noţiunea că am putea fi mai aproape de adevăr sau de realitate este iluzia. Asta este deja tot ce există, deci nu are cum exista ceva mai aproape sau mai departe. Asta este libertatea şi pacea. Nu există nimeni care să ştie mai mult sau mai puţin, indiferent de aparenta lui ştiinţă sau ignoranţă.

O libertate şi o pace atât de simple, ridicol de simple!

Şi totuşi, este un vid atât de mare: o golire de orice căutare, o golire de orice întrebări, o golire de cale spirituală sau de călătorie, o golire de speranţă.

Şi, totuşi, nu o disperare. Golit de sens şi, totuşi, fără a fi un non-sens. Golit de scop şi, totuşi, scopuri apar.

Cu adevărat, necondiţionat. Fără excepţii, nimic nu este exclus. Exact aşa cum apare Asta, aşa cum este viaţa, în toată gloria ei uimitoare, absolut misterioasă.

Dar misterul constă în lucrurile obişnuite. Nicio speranţă pentru nu-ştiu-ce miracole. Miracolul este Asta. Asta este miraculoasă. Singurul miracol. Veşnic.

Asta nu pune întrebări.

Te poţi simţi foarte derutat, pentru că nu ai nimic de făcut. Nimic nu trebuie făcut. Acţiunile se întâmplă, dar nu-s necesare. Viaţa nu-ţi cere absolut nimic. Tu ceri ceva de la viaţă. Ceilalţi „tu" cer ceva de la tine. Dar Asta nu pune întrebări şi nu cere nimic.

Prin urmare, totul e bine, indiferent de ceea ce se întâmplă. Prin afirmaţia asta nu înţeleg că „eu sunt bine" sau „tu eşti bine" sau chiar că „viaţa e bună". Vreau să spun că e bine chiar şi atunci când nu e bine. Şi este bine, pur şi simplu, pentru că totul este aşa cum este.

* * *

- Întrebarea mea despre meditaţie: meditaţia se simte la fel înainte sau după eliberare – dacă pot folosi termenul de eliberare? Meditaţia poate fi foarte relaxantă chiar şi după eliberare?

- Da, bineînţeles. Deci, lui Philippe îi place să se relaxeze meditând, iar lui Tim îi place să se relaxeze lovind o minge de golf şi înjurând atunci când nimereşte aiurea. Dar toate acţiunile sunt egale, asta e.

- Să meditezi, să joci golf sau să bei bere e acelaşi lucru.

- Da, da. Dar, desigur, făcând lucruri diferite, se obţin lucruri diferite. Însă minunea este că există o egalitate absolută în toate. Nu există ceva mai important sau mai puţin important. Cred că tocmai asta-i o cheie şi un motiv pentru care vorbim despre Asta, pentru că distruge complet evaluările de genul: „Oh, asta-i bun pentru mine, iar asta-i rău pentru mine; asta-i vrednic, iar asta-i murdar sau nedemn; asta-i sfânt, iar asta-i profan", toate aceste judecăţi despre bine şi rău, despre ceea ce e corect şi ceea ce e greşit.

Unul dintre lucrurile pentru care m-a atras buddhismul a fost că era singura religie fără Dumnezeu, aşa credeam eu. Mi s-a părut foarte interesantă. Şi, bineînţeles, noţiunea de iluminare mi se părea atractivă. Dar am ajuns la „Calea celor opt adevăruri nobile" şi atunci mi-am dat seama că este la fel de rea – dacă nu chiar mai rea decât creştinismul – în privinţa judecării a ceea ce este bun şi ceea ce este rău, ce este corect şi ce este greşit. Erau acele opt lucruri corecte pe care trebuia să le faci în fiecare zi. Şi m-am gândit că este al naibii de îngrozitor – să te faci singur în fiecare zi să te simţi ca naiba, din cauză că nu poţi trăi la înălţimea acelui standard de corectitudine imposibil de atins.

- Da, într-adevăr, am trecut şi eu prin acele multe lucruri pe care să le faci sau să nu le faci în buddhism. Şi se mai spune că nu este o

religie, pentru că nu are un Dumnezeu. Dar în acelaşi timp, Buddha este considerat omnipotent, omniscient, omniprezent.

- Care mai este atunci diferenţa?!

- *Deci este văzut ca Dumnezeu.*

- În schimb, aici ţi se permite libertatea de a face ceea ce preferi.

În ce priveşte dorinţa ta de a medita, poţi să-i dai curs, pentru că te face să te simţi bine. Dar nu are niciun rost să meditezi ca să te aducă mai aproape de non-dualitate. Nu există nicio posibilitate de a te apropia mai mult. Meditezi doar pentru plăcerea ta. Vreau să spun că întotdeauna m-a terminat cu spatele şi nu reuşeam nici măcar să schiţez un lotus. Tendoanele mele, după 30 de ani de fotbal, sunt mult prea scurte pentru a face asta.

- *Da, mulţumesc Tim.*

- Mulţumesc, Philippe. Vreau să spun că nu este nimic în neregulă cu nimic. E o totală libertate pentru preferinţele naturale pe care le are cel pe care-l numeşti „eu". Dar în realitate, niciuna dintre preferinţe nu este a „ta", ci sunt cele naturale ale fiinţei umane pe care o numeşti „eu". Libertatea pentru preferinţe este unul dintre motivele pentru care putem vorbi despre Asta ca de o eliberare.

* * *

- Trebuie să spunem aceste poveşti, dar toate sunt complet fără sens. Problema cu aceste poveşti despre Trezire, poveşti despre Iluminare, este că prezintă un imens pericol – poate nu atât un pericol, ci o mare problemă – prin faptul că „eul" nu se poate abţine să nu gândească: „Oh, deci există o speranţă!"... „Pentru că asta i s-a întâmplat lui Tim (Cliss), asta i s-a întâmplat lui Tony (Parsons), asta i s-a întâmplat Lisei (Cairns)." Nu s-a întâmplat nimic. Există doar Această întâmplare.

- *Am înţeles, da, sigur.*

- Iar memoria pare să nu mai funcţioneze la fel de bine ca înainte, pentru că nu mai este la fel de importantă. La mine, memoria funcţionează bine, dar trebuie să spun că nu îmi amintesc orice aş vrea să îmi amintesc. Deci memoria încă funcţionează, dar toată acea importanţă acordată memoriei pare să se fi evaporat. Aş putea avea oricând o amintire clară a unei situaţii trecute şi emoţiile să apară odată cu acea amintire. Deci, da, memoria există.

- *Da, mi-e greu, nu prea pot explica. Mă gândesc uneori: „Oh, sunt recunoscătoare", iar apoi mă întreb: „Cine e recunoscătoare şi cui îi sunt recunoscătoare?" Dar apoi îmi manifest recunoştinţa şi mă simt minunat.*

- Nu, Kathy. Aici, la mine, există o mare recunoştinţă. E mult mai multă recunoştinţă decât a simţit vreodată „eul". Şi nu trebuie neapărat să aibă logică. Vorbim despre „pacea şi dragostea care întrece orice înţelegere". Asta înseamnă că nu trebuie să aibă sens. Recunoştinţa este ceva absolut natural.

- Da, recunoştinţa, dar ajungi să te întrebi „recunoştinţă pentru ce?". Recunoştinţa vine întotdeauna cu opusul ei.

- Ei bine, ce-ai zice de recunoştinţă pentru orice?!

- Dar de recunoştinţă pentru nimic?!

- E acelaşi lucru.

- Acelaşi lucru, bine. Dar nu prea poţi să-i dai de capăt acestei dileme.

- Am afirmat că „există atâta recunoştinţă", iar apoi „eul" s-a băgat imediat cu întrebarea: „Dar cine e recunoscător?". Ei bine, niciodată nu există nimeni. Toate sentimentele şi gândurile „mele", de fapt, nu sunt ale mele. Doar despre asta am tot vorbit. Restul e indescriptibil.

Deci singurul mesaj de aici e că tot ceea ce numim experienţele „mele", viaţa „mea" se întâmplă în mod natural. Nimic din toate astea nu e al „meu". Dar, desigur, „eul" nici nu vrea să audă de aşa ceva: „Măcar lasă-mă cu ceva!". Ei bine, nu! Viaţa nu te recunoaşte. Nu există nimeni.

Singurele care îţi recunosc inexistentul „eu" sunt celelalte „euri" – ceea ce-i foarte ironic, pentru că, desigur, ele nu te pot înţelege niciodată. Ştii foarte bine că nimeni nu te-a înţeles vreodată. Orice „eu" ştie asta. Este o impresie foarte puternică.

Îmi amintesc că, pe când făceam psihoterapie, mă lovea ca un baros sentimentul că nu puteam fi înţeles, nici măcar de către geniala mea terapeută, în care îmi investisem toată speranţa. Era al naibii de evident că nu mă poate înţelege. Şi apoi am priceput: „Doamne, nimeni nu mă înţelege!".

Dar, desigur, cel mai rău este când: „Oh, nu mă pot vedea pe mine însumi!". Este groaznic pentru „eu", e o adevărată teroare, poate fi o groază absolută. Însă nu ai de ce să te temi. Pur şi simplu, nu ai ce vedea.

* * *

- Deci cel mai simplu mod de a defini iluminarea este că senzaţia de „eu" nu mai revine sau nu mai apare.

- Da, aşa, ca o poveste. Dar nici asta nu sună prea bine. Adevărul este că, pentru orice fiinţă umană, „eul" nu este o constantă. „Eul" vine şi pleacă. Senzaţia de „eu" este, uneori, foarte puternică şi greu de suportat, mai ales când „eul" spune că lucrurile nu sunt aşa cum ar trebui să fie –

atunci se simte foarte greu şi solid. Dar orice „eu” cunoaşte şi clipe de eliberare de povara de a fi un „eu”. Despre astfel de clipe vorbesc.

Deci nu există un sine permanent. Este iluzoriu, fie că crezi sau nu. Şi, da, descriind în poveste cum este Trezirea, poţi spune că „eul” s-a destrămat. Dar nu am avut *experienţa* destrămării sinelui. Nu pot vorbi despre acest lucru ca despre un eveniment.

Cu adevărat, nu există evenimente. Evenimentele sunt utile doar pentru povestire. Noi separăm Asta în evenimente separate în memorie. Dar nu există deloc evenimente separate. Asta e absolut întreagă. Şi Asta e tot ce există. Desigur, putem spune poveşti despre evenimente, însă doar atâta sunt: nişte poveşti despre evenimente separate. Dacă ne-am limita să spunem „Doar Asta există şi este întreagă”, atunci povestea s-ar sfârşi şi n-ar mai fi nimic de adăugat. Ceea ce, desigur, nu ar fi îndeajuns pentru o lectură sau o conversaţie.

Şi eu am tot aşteptat marele eveniment. Da, acesta-i e morcovul de aur al iluminării, eliberării sau trezirii sau orice ai aştepta: că vei şti când vei ajunge acolo. Tot ce pot spune este că NU vei şti când vei ajunge acolo. Nu-i nimic de aflat, Asta este totul. Nu există acolo. Nu există un acolo.

Am putea spune că există doar aici, dar, fără acolo, nu există nici măcar aici. Ştiu că lui Eckhart (Tolle) îi place mult să vorbească despre „aici şi acum” şi sunt foarte populare chestiile astea: mindfulness şi prezenţa şi a fi prezent. Dar toate astea sunt încă alte rahaturi pe care „eu” trebuie să le facă – să fie mai prezent. Cum ai putea fi mai puţin prezent?! Ce zici de treaba asta? Întreb foarte serios.

- Phyllis scrie în chat: „Oare nu identificarea este cea care se dizolvă?”.

- Da, am putea spune asta. Totuşi, atunci nu mai există nimeni.

Am fost acuzat că: „Tot ce ţi s-a întâmplat, Tim, este o disociere. Suferi de tulburare de disociere şi n-ai făcut altceva decât că te-ai depersonalizat. Acum ai un sine dezidentificat de el însuşi şi care neagă existenţa eu-rilor.”

- Numai un psihoterapeut putea spune asta.

- Da, că aş suferi de asta. Însă pot înţelege foarte bine de ce psihoterapeuţii şi psihologii şi psihiatrii ar spune-o, pentru că asta-i povestea care are sens pentru ei. Are un sens perfect. Are sens şi pentru mine, când îmi amintesc cursurile de formare.

Dar nu despre asta vorbim aici. Chestia cu pierderea identităţii nu-i chiar aşa. Adică o poţi spune, dar nu-i adevărată. Pentru că nu există

nimeni care să aibă sau să nu aibă o identitate. Deci, în realitate, identitatea rămâne exact aceeaşi. Dar nu-i identitatea „mea”.

Vreau să spun că mulţi dintre vechii mei prieteni nu mă privesc ca pe un om diferit atunci când mă întâlnesc, nu cred că sunt radical schimbat, ci personajul este acelaşi. De fapt, doar atâta poate cunoaşte cineva despre tine. Şi chiar aş vrea să subliniez acest lucru. Crezi că ceilalţi oameni „te” cunosc. Ei bine, nu. Repet, nu există niciun „eu” pe care să-l poată cunoaşte.

Desigur, se poate spune că există o tristeţe în treaba asta. O simt ca pe o mare pierdere. M-am jelit pe mine însumi. A existat destul de multă durere. Sincer, am jelit după mine, e ca şi cum ai participa la propria înmormântare. Dar asta-i o fantezie obişnuită, nu-i aşa? E ca şi cum ai fi la propria înmormântare, doar că eşti singurul care plânge. [Râsete] Nimeni altcineva nu a observat că te-ai dus. Şi e greu să le vorbeşti despre asta celor dragi. Deci ai plecat, dar eşti încă aici.

Dacă vacuitatea îţi va deveni evidentă, îţi sugerez să nu vorbeşti despre Asta cu niciun prieten apropiat sau cu familia ta. Găseşte nişte grupuri de non-dualitate şi discută numai acolo. Pentru că prietenilor sau rudelor tale nu prea le-ar plăcea să le vorbeşti despre Asta.

Şi am simţit multă tristeţe din cauza asta. Am vrut atât de mult să o împărtăşesc cu ei. Şi, la naiba, nu poţi. Nu o poţi împărtăşi, decât dacă există receptivitate. Este aşa un dar! Şi vrei să împărtăşeşti darul. Acesta este cel mai mare dar pe care l-ai putea oferi vreodată, dar nu poţi să-l oferi.

Desigur, nu există cu adevărat un cineva care să primească darul. Adică darul există, dar „eu” nu are cum să-l aibă. Prin urmare, treaba asta poate fi foarte dificilă. Aş fi uimit dacă nu ar fi aşa, în majoritatea cazurilor.

Dacă aţi primit acest cadou şi vreţi să-l împărtăşiţi, ăsta ar fi sfatul meu: împărtăşiţi-l doar celor care vi-l cer. Nu îl oferiţi din proprie iniţiativă. Nu va fi bine primit. Am fost foarte trist pentru că... oh, fir-ar să fie...! [Lacrimi]

iunie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=JL2CgN06tRI

Mounia – Învăţături spirituale vs Nondualitate radicală

Mounia Zitouni este algeriancă, iar cunoaşterea limbii engleze a ajutat-o să se ilumineze pe calea nondualităţii fără compromisuri. Este o mămică grijulie şi îngăduitoare, dar care îşi mai face timp să vorbească pe YouTube cu amatorii de nondualitate, împărtăşindu-ne descoperirile sale spirituale.

Bună ziua tuturor. În mod evident, se pare că există o contradicţie între învăţăturile spirituale şi non-dualitatea radicală. Şi ne putem pune întrebarea dacă sunt valabile învăţăturile spirituale sau ce tot repetă non-dualitatea radicală, anume că „nu există nicio cale de a ajunge la iluminare”. Care dintre variante este adevărată?

Acela care întreabă asta e iluzoriu. Şi nici nu contează răspunsul. Dar când eşti într-o călătorie spirituală şi încă nu ai simţit o rezonanţă cu mesajul non-dualităţii radicale (că „nu există un tu”), atunci crezi că faci nişte progrese. Dar, în realitate, „tu” nu evoluezi către nicăieri.

Pare să existe iluzia că persoana ta se îndreaptă spre undeva, dar nu-i aşa. Adică, în afară de gândurile care îţi spun că te afli într-o călătorie spirituală şi că te îndrepţi undeva, aşa ceva nu există. Există doar întâmplările, şi atât.

Dar ce spune povestea nu există, niciodată. Povestea nu este reală. Povestea este doar o grămadă de cuvinte, concepte, etichete care ni se învârt în cap.

Prin urmare, nu e nicio contradicţie faţă de ce spune non-dualitatea radicală, anume că „tu nu exişti”. Asta sună uneori că „nu este nimic de făcut pentru a ajunge la iluminare”, ceea ce este chiar adevărat. Dar poate să sune cam derutant pentru minte. Pentru minte, repet. Doar mintea se zăpăceşte. Căci ea se întreabă mereu care este următorul pas. Mintea vrea să ştie care variantă este cea valabilă, pentru a o aplica. Dar mintea sau ego-ul nu înţelege că el nu a făcut vreodată ceva, de la bun început, niciodată nu a înfăptuit nimic.

Trebuie să îi vină vremea persoanei ca să poată auzi că ea nu există. Ceea ce este, de fapt, cam greu de auzit. Dacă crezi că „tu” eşti cel care ai făcut practicile, exerciţiile, lucrul cu umbra şi îmbunătăţirile reale din viaţa ta, când auzi acest mesaj – mesajul non-dualist, care spune că „tu” nu exişti, ci există doar Sinele – este ceva greu de suportat.

Şi nici nu-l vei auzi, până în ziua când îl vei putea auzi. Acest mesaj nu este pentru toată lumea. Unii oameni nici măcar nu vor încerca să-l

asculte, pentru că este absurd. Alţii o fac, dar tot le revine continuu îndoiala „Mda, dar asta nu-i pentru mine. Nu, eu nu sunt Sinele, eu nu sunt Acela, nu pot fi, cum să fiu eu Sinele?!”. Şi aşa te întorci la vechea îndoială şi căutare şi la strădania de a te lămuri cu mintea ta.

„Eul” nu poate crede că Asta este tot-ce-este sau că el nu există. Şi astfel, în mod automat, întotdeauna va înţelege greşit mesajul non-dualist.

Noi nu ne dăm seama că absolut toate gândurile pe care le avem, toate sunt iluzorii. Dar, uneori, un gând este mai bun decât altul. Şi ni se pare că a urma gândul mai bun este o cale mai bună – atunci când simţim că „noi” suntem cei care acţionează.

Dar aşa ni se prezintă lucrurile. Ai un gând, de exemplu: „Această persoană nu este deloc bună”. Apoi îţi vine alt gând care spune „Dar de ce o judeci? Cel mai bine ar fi să o ierţi”. Şi uneori ni se pare că ascultăm de gândul superior, fiindcă aşa ni se prezintă el, ca superior. Dar, în fond, sunt numai gânduri.

Ar fi putut să nici nu te deranjeze că persoana respectivă nu este bună şi să treci mai departe. Dar aşa-i tendinţa eu-lui de a gândi în bucle, în cercuri. Şi orice-ar gândi, gândeşte în buclă.

De aceea, la un moment dat, se pare că senzaţia de „eu” trebuie să fie anihilată. Iar mesajul non-dualist radical este foarte bun în acest sens, pentru că blochează tendinţa eu-lui de a vrea să controleze totul. Nu-i mai lasă nicio speranţă. Şi se pare că este singura cale ca să pricepi cu adevărat că „tu” nu exişti. Şi că nu ai existat de la bun început.

Deci, în acest fel, energia minţii se epuizează.

Totodată, cred că aceasta este o modalitate adaptată vremurilor moderne, pentru că, în trecut, nu erau disponibili atâţia învăţători ca astăzi. Acum, dai click şi ai acces la o mulţime de conţinut spiritual absolut uimitor. Mă refer la toţi aceşti oameni extraordinari, cei mai buni vorbitori pe teme spirituale şi învăţători spirituali cu mulţi ani de experienţă.

Aşa că, pentru a modera această ofertă, pentru că toate astea sunt hrană pentru „eu”, pentru a aduce un echilibru, au apărut şi mulţi vorbitori non-dualişti, care au rolul de a opri complet eul, de a-i bloca orice întrebare, orice îndoială sau convingere pe care o are.

Sper că v-a plăcut. Ne vedem foarte, foarte curând. La revedere. Şi „namaste”... ☺

22 iunie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=pbWjwsYpvQ4

Mei Long – Libertatea nu are nicio realitate

Nimicul nu are realitate, el fiind realitatea naturală, frumuseţea şi libertatea imposibil de cunoscut. Discuţii despre nondualitate cu Mei Long, selecţii din întâlnirea online din 29 aprilie 2022. (Este de preferat să vizionaţi videoclipul, fiindcă chinezoaica Mei este mai expresivă prin râs decât prin comunicare în limba engleză.)

Introducere

Bună seara tuturor, bună ziua, bine aţi revenit la întâlnire! Bine aţi venit tuturor!

Avem doar veşti bune. Dar veştile bune nu au nicio realitate. Nu servesc niciunui scop, fie că sunt veşti bune sau rele, pur şi simplu, nu au realitate. Tot ce există, orice se întâmplă nu are nicio realitate. Fie că este real sau ireal, pur şi simplu, nu are realitate. A împărtăşi acest mesaj sau a nu-l împărtăşi, nu e nicio diferenţă, pentru că nicio variantă nu are realitate.

„Nu are realitate” înseamnă că nu conţine niciun sens, nu are niciun scop, nu serveşte la nimic. Orice emoţii, orice gânduri, orice sentimente, pur şi simplu, nu au nicio realitate. Nu este vorba de a respinge, de a nega sentimentele, emoţiile. A spune că nu există realitate nu este o respingere. Şi totuşi, se poate întâmpla şi aparenta respingere sau acceptare a sentimentelor sau emoţiilor. Dar nu există nicio realitate în asta.

A lua lucrurile în serios, a gândi „O, da, ceea ce se întâmplă este cât se poate de real”, şi a lua totul în serios nu are realitate. Şi totuşi, nu face asta cineva. Respingerea situaţiilor se întâmplă sau acceptarea situaţiilor se întâmplă, dar nu se întâmplă cuiva. Pur şi simplu, nu există realitate. (Discuţia nondualistă) despre lucruri reale sau ireale, pur şi simplu, nu are nicio realitate.

Pentru „persoană”, ceea ce se întâmplă este absolut real. „Ceea ce se petrece este real şi mi se întâmplă mie.” Ceea ce se întâmplă în viaţa noastră, în povestea vieţii nostre, totul pare real, absolut real pentru individ. Chiar şi asta, ce facem aici acum. Persoana vede totul ca fiind real. Dar nici chiar asta nu are realitate, ceea ce înseamnă că nimeni nu acţionează acum, în acest eveniment, iar cel care ia lucrurile în serios, ca fiind reale, nici acela nu există. Lucrurile se întâmplă de la sine, fără vreun făptuitor separat, fără un centru de voinţă.

Este acelaşi lucru a spune „tot ce există este real şi ireal” cu a spune „nimic nu este real sau ireal”. Pur şi simplu, nu există realitate, adică

nimic nu are realitate. Ceea ce este, în mod paradoxal, realitatea naturală, totalitatea necondiţionată.

Pur şi simplu, nu există realitate, deloc.

Aceasta a fost introducerea. Şi acum, vă rog să ridicaţi mâna sau să vă activaţi microfonul, ca să dialogăm. Oricine este binevenit.

* * *

- Mei, îmi place foarte mult felul în care vorbeşti. Ştiu că vorbele nu pot comunica mare lucru, şi că folosind „nicio realitate” sau „nu există realitate” este acelaşi lucru cu a spune „iluzia”, dar îmi place mai mult când spui că nu există realitate.

„Nicio realitate” înseamnă că nu există un centru concret, nu există o realitate concretă. Pentru persoană, realitatea este ceva concret, persoana este un centru concret, în mijlocul unei realităţi solide. Această persoană se află în mijlocul realităţii. Dar individului îi este groază să audă că nu există realitate, [Râsete] pentru că ea este însăşi baza existenţei sale.

- Deci atunci când vorbeşti despre realitatea naturală te referi la ceea ce numim Totalitate, sau te referi la ceea ce nu este realitate?

Realitatea naturală este tot ce există. Este această discuţie pe care o avem acum. Să fii în această cameră, să ai gânduri, să rezonezi cu acest mesaj sau să nu înţelegi absolut nimic. Este tot ceea ce se întâmplă. Asta-i realitatea naturală. Este ceea ce este, ceea-ce-există.

Este, de asemenea, respingerea acestui mesaj, rezonanţa cu el sau, dimpotrivă, frustrarea că nu-l pricepi, este totul, orice. Poate fi orice. Nimic nu are realitate, înseamnă, de asemenea, că nimic nu are nicio semnificaţie. Şi asta-i libertatea. Nu există realitate.

- Deci, totul şi nimic sunt la fel.

Da, totul este nimicul. Totul, ceea ce este imposibil de cunoscut.

- Deci, necunoaşterea este totul.

Aş spune, mai degrabă, necunoscutul, ceea ce nu poate fi cunoscut. Dar nu pentru că ar fi prea dificil, prea profund, ca un obiect misterios care-i dificil de înţeles. Nu este aşa. Este, pur şi simplu, tot-ce-există şi nu există nicăieri ceva separat de ceea-ce-există. De aceea este imposibil de cunoscut, este necunoscutul. Pentru că nu există nimic separat de tot-ce-există care să-l poată cunoaşte.

- Deci necunoscutul este totul... şi totul este nimicul.

Da, nimicul. Nimic nu are realitate.

- Nimic nu are realitate...

A spune „este real” nu are realitate sau a spune „este ireal”, nici asta nu are realitate.

- Deci nu există nici o diferenţă între real şi ireal, iar acestea sunt doar...

Real şi ireal, nu sunt două chestiuni diferite, două fenomene diferite, cum am spune „asta e real şi opusul e ireal". Nu. Ele nu sunt separate.

- Pentru persoană, întotdeauna există opuşi, asta e condiţionarea persoanei, să aibă mereu gânduri opuse...

Da, da. Această aparentă senzaţie de individ separat nu are nicio realitate. De aceea este imposibil să scapi voit de această senzaţie de separare. Absolut imposibil.

- Şi, de asemenea, este imposibil să înţelegi incognoscibilul.

Bineînţeles, pentru că nu te poţi separa de necunoscut. Nu există nicio separare.

- Da, există doar ceea ce se întâmplă.

Există doar ceea ce se întâmplă, dar fără a avea vreo realitate. [Râsete] Este de necunoscut. Nimic nu poate fi cunoscut. Şi asta-i libertatea. Nu poate fi cunoscută, nu poate fi experimentată, nu poate fi recunoscută.

- Deci tot ceea ce apare chiar acum nu are realitate, este necunoscutul.

Este necunoscutul, da, este necunoscutul. Şi apare ca o floare, ca un mormânt, ca orice, ca o dezamăgire în dragoste.

- Dar nu are nicio realitate.

Nu. Ca şi îndrăgostirea, ca şi dragostea romantică, ca şi despărţirea.

- Mulţumesc foarte mult.

Mulţumesc, mulţumesc.

* * *

- Tot eu, mai am o întrebare [Râsete]

Râsul, râsul ăsta nu are nicio realitate, nu are niciun sens. Plânsul...

- Plânsul, râsul, orice. Deci când spunem „Asta" ne referim la Incognoscibil.

Da, da şi întotdeauna există numai Asta. Orice se întâmplă, orice apare, este tot Asta.

- Îmi place cum vorbeşti despre chestiunea asta pentru că arăţi spre vacuitate şi nu vorbeşti prea mult despre „realitatea visată", despre „iluzie".

Da, acea aparenţă, care apare ca iluzie şi se simte reală din punct de vedere experienţial, nici ea nu are realitate.

- Este atât de uimitor, este cu adevărat uimitor. Mă simt ca un copil de cinci sau şase ani.

Nu are valoare, Asta nu are nicio importanţă, nu are realitate. Iar că nu poţi accepta ceea ce s-a spus aici, nici neacceptarea asta nu are vreo realitate. Nimeni nu acceptă sau nu acceptă, nu acţionează cineva. Totul se întâmplă.

- Dar nu pentru cineva anume.

Pentru nimeni.

* * *

- Mei, îmi place cum spui tu, îi spui „nicio realitate", acestui necunoscut îi spui „fără realitate". Prefer „fără realitate". Ştiu că astea sunt doar cuvinte, doar o poveste. Dar în loc să spui „nimicul"...

E un alt mod de a vorbi, da.

- Ştiu că e doar o poveste, dar impactul pe care-l are expresia „nicio realitate" îmi dă sugestia că „Doamne, există chiar şi mai puţin decât nimicul".

Frumuseţea este că nu există realitate. [Râsete] Libertatea, asta-i libertatea supremă! Nu există realitate. „O, Doamne!" Este deja moartea eului [Râsete] E deja mort.

- Şi de aceea nimic nu este important şi nimic nu contează şi nimic nu e ceva cu adevărat serios...

În cadrul poveştii, există şi lucruri aparent importante şi pe care le iei în serios. De pildă, când îmi consult pacienţii, îi iau în serios. Se întâmplă şi aşa, dar nu este nicio realitate în asta.

- Deci când spui „de netăgăduit", că este de netăgăduit...

E de netăgăduit că emoţiile, gândurile şi sentimentele nu au o realitate în sine. Dar nu înseamnă că emoţiile ce apar sunt respinse sau negate.

- Da, pentru că în Totul sunt incluse toate, Totul nu pune condiţii. Este o iubire necondiţionată.

Totul este necondiţionat, iar în el intră inclusiv respingerea emoţiilor, a anumitor sentimente.

- Orice se întâmplă.

Da, se poate întâmpla şi asta. Dar respingerea emoţiilor nu are vreo realitate în sine. A nu crede ceea ce se spune, a avea sau nu încredere, toate astea nu au nicio realitate. Nu există nicio semnificaţie, nimic din ceea ce se întâmplă nu are vreun scop. A încerca să înţelegi sensul vieţii, în toate modurile posibile, nici măcar asta nu are nicio realitate. Bineînţeles că nu-i nimic greşit. Doar că nu au nicio realitate.

- Iar dacă nu există realitate, înseamnă că nici nu există nimeni care să fie real.

Nu, nu.

- E atât de simplu.

E prea simplu, absolut, da, e dincolo de gândire.

- Mulţumesc.

Mulţumesc.

* * *

Chiar şi persoana mea, desigur, persoana ar prefera să aibă experienţe plăcute, mai degrabă decât experienţe rele sau negative. Dar chiar şi această preferinţă nu are realitate.

Cu alte cuvinte, „nu există realitate” înseamnă că totul este doar vacuitate. Este un gol de realitate, lipseşte un centru concret, o realitate concretă, adică ceva cu adevărat real.

Nimic nu are realitate.

O, Doamne!

Religii, gânduri, diferite şcoli de gândire, orice, emoţii, sentimente, poveşti. Şi aici e frumuseţea, nimic nu are realitate. Wow! O, Doamne!

Nici măcar frumuseţea nu are realitate, asta-i marea frumuseţe.

Persoana tânjeşte spre o realitate ultimă pe care să o experimenteze. Nici măcar acest dor nu are nicio realitate. Deja!

* * *

- Mei, ce părere ai despre a te simţi iritat?

Pardon!

- Când eşti iritat sau enervat.

A fi iritat, ce minunat! [Râsete]

- Să zicem că cineva este iritat când îi pun o întrebare.

E minunat!

- Nu-i nimeni acolo căruia îi pasă, nu-i aşa?

Ce bucurie! [Râsete] Nimeni nu face asta, şi totuşi asta se întâmplă, pur şi simplu. Să fii iritat sau frustrat sau supărat, să fii trist, să ai inima frântă, este uimitor.

- Bine, mulţumesc, cred că mi-a ajuns, mulţumesc. ☺

A fi minunat, miraculos de iritat! ☺

Iritarea nu are nicio problemă cu ea însăşi, pur şi simplu, apare fără să se cunoască, fără să se simtă pe sine.

3 iulie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=dEjsROkQUK8

"Non-negociabilul", cu Emerson Non-Duality

Canadianul Emerson, din Toronto, este un entuziast promotor al nondualităţii radicale, după ce, în urmă doar cu câteva luni, a primit graţia trezirii spirituale şi viaţa i s-a schimbat profund. În ultimul timp a susţinut nenumărate întâlniri video şi în persoană, oferind oricui ocazia să pună întrebări, el răspunzând neobosit cu toată bunăvoinţa şi sinceritatea. Urmăriţi selecţii dintr-una din şedinţele recente.

Introducere

Vă mulţumesc mult pentru aşteptare. Bine aţi revenit.

Deci aici discutăm despre non-negociabilul. Asta este non-negociabilul. Ceea-ce-există nu se negociază niciodată. Dar se pare că există, totuşi, un negociator care vrea să negocieze ceea ce nu este negociabil. El negociază ce să existe, negociatorul vrea să controleze ceea ce nu poate fi controlat.

Deci tot ceea ce, aparent, se întâmplă este imposibil de negociat. 🙂 Există deja. Există deja. Nu poate fi schimbat. Nu poate fi evitat. Nu poate fi modificat.

În căutarea lui Asta, mereu se întâmplă această negociere: ce se poate face, ce se poate obţine, ce se poate câştiga. Dar fiecare clipă ce se petrece este deja non-negociabilă. Nu poate fi modificată.

Şi este necondiţionată. Fiecare clipă este perfectă. Dar când apare negociatorul şi întreabă „Există ceva mai bun decât Asta? Putem negocia Asta? Putem încerca să îmbunătăţim Asta? Pot fi mai fericit? Pot scăpa de anxietate? Pot elimina asta şi aia?”, el întotdeauna negociază ceva care este deja perfect necunoscut. Nu-i nimic greşit sau corect în ce face el, dar în acelaşi timp, nu se poate negocia nimic.

Şi în convorbirile despre non-dualitate, subiectul este întotdeauna non-negociabil. Există deja. Este deja prezent. Este deja neschimbător, este inefabil. Este complet inefabil.

Iar uneori apare un fel de rugăminte fierbinte, un fel de „Păi, ştiu că Asta nu este negociabilă, dar ce zici de următoarea mea propunere?!”. [Râsete]

Şi este foarte amuzant când îţi dai seama, după aparenta Trezire – deşi nu se trezeşte nimeni şi nimeni nu se va trezi vreodată, ci doar în poveste – când se vede cât de ridicolă e povestea, una dintre afirmaţiile obişnuite este „O, dar mereu a fost aşa, întotdeauna a fost non-negociabil”. [Râsete] Şi este destul de şocant, pentru că în tot acest

aparent timp, căutătorul a tot încercat să negocieze: „Poate, dacă voi deveni mai bun, poate, dacă măresc durata meditaţiei la două ore, poate că atunci…”. Dar cel care caută, cel care negociază, este însăşi iluzia. Iluzoriul negociator tot încearcă… [Râsete] să se târguiască cu non-negociabilul. Şi continuă să o facă iar şi iar şi iar şi iar. Şi devine foarte frustrat. Şi va spune „Înţeleg ce spui, dar n-ai putea totuşi să-mi dai o tehnică, n-ai putea să-mi oferi ceva ce pot obţine, ceva ce pot cunoaşte, ceva la care să ajung, ceva să pot digera, n-ai putea cumva să mai simplifici?”.

Iar vorbitorul va răspunde ceva de genul „Păi, tot-ce-există este Asta. Nimic nu există în afara lui Asta. Nu ai cum rata Asta. Este izbitor de clar că nu se poate negocia”. [Râsete]

Şi e o idee ridicolă că se poate îmbunătăţi ceea ce este deja perfect, ceea ce este deja desăvârşit, ceea ce este deja de necontestat, ceea ce este deja libertate, ceea ce este deja iubire necondiţionată. Când apare gândirea şi pune nişte condiţii, de fapt, ea respinge ceea se oferă întotdeauna fără negociere. Aşa e mereu.

Este ca într-un scenariu umoristic, când, într-un magazin e afişat: Totul este aşa cum este.

Intră negociatorul şi întreabă „Bine, bine, dar cât costă Asta?”.

Asta este deja aşa cum este.

„Cum aş putea să obţin Asta?”.

Asta este deja aşa cum este.

„Pot să achit Asta în rate?”.

Asta este deja aşa cum este.

Cam aşa se pare că se întâmplă şi în întâlnirile noastre, vor avea loc multe negocieri, vor fi multe întrebări despre ce se petrece cu adevărat.

Prin urmare, ceea ce este non-negociabil este Infinitatea, Claritatea, unii îi spun Absolutul – deşi eu nu prea folosesc acest cuvânt – Întregul, Desăvârşirea, Perfecţiunea, Iubirea necondiţionată, Libertatea necondiţionată. Dar toate acestea sunt sinonime pentru ceva ce nu poate fi descris, inefabil, şi este, de asemenea, non-negociabil.

Cred că mi-am exprimat destul de clar punctul de vedere. [Râsete]

Dacă aveţi întrebări, daţi-le drumul. Să înceapă negocierile! [Râsete]

E amuzant, pentru că habar nu aveam despre ce voi vorbi astăzi. William vorbea mai devreme despre negocierile pentru autostradă şi atunci mi s-a ivit în minte: „Voi vorbi despre faptul că nimic nu se poate negocia”. Pentru că exact asta făceam pe vremea când eram un căutător spiritual, încercam să propun ceva de genul: „Sunt cu adevărat disperat să obţin Asta. Poate, dacă voi asculta opt ore pe zi comunicări

nondualiste... Poate, dacă voi nota fiecare spusă...”. Este o negociere. Încercarea de a O înţelege, de a O pricepe, de a O cunoaşte, de a O imagina, toate sunt nişte negocieri.

Cineva scrie pe chat: „Introducerile tale ne lasă întotdeauna fără cuvinte”. [Râsete] Mulţumesc, mulţumesc. Nu e meritul meu. [Râsete]

* * *

- Factorul timp devine foarte important la îndeplinirea unui contract. Dar nu cred că se aplică în acest context.

Nu, nu se aplică deloc, din cauză că, de fapt, nu există niciun contract. Ceea ce prezint aici este deja complet. Nici măcar nu are nevoie de negocieri, de aceea este non-negociabil. Căutătorii spirituali vor continua să caute Absenţa. Este deja absentă. Căutătorii vor căuta dispariţia eu-lui. Nu a existat niciodată niciun eu. Apoi vor negocia: „Aproape am ajuns la capăt, ascult foarte mult această comunicare. De 20 de ani tot caut.” Asta-i negocierea. E ca şi cum ar implora „Sunt atât de aproape de Asta”, îşi justifică cererea prin faptul că mai au atât de puţin până la Asta.

- *„Dacă mergem să ascultăm un alt vorbitor nondualist, oare am fi mai câştigaţi?”*

[Râsete] Depinde. Ei bine, dacă mergi la vorbitori de genul nondualismului fără compromisuri, nu vei câştiga nimic.

Uneori, când unii vorbitori comunică despre nondualitate făcând compromisuri cu eul – deşi Asta nu se poate negocia – este aproape o înşelătorie, când vă spun că, pentru a ajunge la Ea, puteţi practica una şi alta, orice vă oferă ei. Este un fel de dezmierdare. Unii mă întreabă „Cum de poţi fi atât de brutal, deşi pari o persoană amabilă?”. Iar eu le răspund: adevărata compasiune sau bunătate înseamnă să spui sincer că nu se poate obţine nimic, fiindcă nu există niciun „tu” care să poată obţine ceva. Şi orice altă abordare este, de fapt, o cruzime. Dar repet, nu e nimic greşit sau corect în astfel de abordări. Când văd că se prescriu practici - deşi nu-i nimic greşit sau corect în practici – sau interogaţia sinelui (cine sunt eu?), din perspectiva mea, pare o cruzime. Pentru că ceea ce este deja oferit nu se poate negocia.

Desigur, vor spune şi ei că Asta nu se poate negocia, eventual cu alte cuvinte, vor menţiona că „Asta este deja perfecţiunea, dar lăsaţi-mă să vă conduc eu acolo, apoi să rămânem în acea perfecţiune, să descoperim...”

- *Transportul până „acolo” e inclus în contract. [Râsete]*

Da. Se ajunge greu la Asta.

- Foarte greu. [Râsete]. Mulţumesc încă o dată că faci aceste întâlniri.

Cu plăcere, Steve.

- *Mulţumesc.*

Mulţumesc şi eu.

* * *

Avem o întrebare pe chat: «Bună Emerson. Este bunătatea un aspect al persoanei separate?»

Păi, nu există nicio persoană separată, nu-i aşa?! Deci nu poate exista vreun aspect a ceva inexistent. Prin urmare, bunătatea se întâmplă, cruzimea se întâmplă. Dar nu sunt aspectele cuiva. În momentul în care se strecoară separarea, apare şi negociatorul care încearcă să negocieze Unitatea non-negociabilă a tot ceea ce există deja. Deci bunătatea este doar bunătate.

«Ce frumos, cum apare această bunătate de nicăieri!»

Mulţumesc foarte mult.

«După iluminare, mai poţi nutri învinuiri şi critici?»

Da, ele se pot manifesta, dar de către nimeni. În momentul când se percepe faptul că nu există indivizi separaţi, că nu a existat niciodată vreo separare, atunci ele ar deveni o auto-învinuire sau auto-critică. Dar astea nu apar deloc, fiindcă nu mai există un eu. Se poate ivi o învinuire sau o critică, dar apare şi dispare rapid, pentru că nu e cauzată de cineva, nu provine de la o persoană.

* * *

«Salut, Emerson, poţi să spui ceva despre Puterea Prezentului?». [Râsete]

Puterea Prezentului este un instrument de negociere a ceva ce nu poate fi negociat. Pentru că Asta există întotdeauna. Nici măcar nu O putem numi „Acum", pentru că, până s-O numim, deja nu mai este „acum".

Din câte îmi amintesc, când eram un căutător spiritual, am citit cartea „Puterea Prezentului" şi mi-a cam plăcut, ca să fiu sincer. De fapt, devenise un fel de semn de superioritate pentru mine. De exemplu, când mă plimbam sau când citeam o carte, îmi spuneam „Nu eşti în prezent, eşti în mintea ego-ului, ar trebui să fii în prezent, ar trebui să fii în prezent". ☺ Aşa că stabilisem o ierarhie: „Cunosc puterea prezentului şi sunt atât de prezent, încât pot vedea că ceilalţi oameni nu sunt prezenţi". Nu-i nimic greşit sau corect în treaba asta, dar pentru personajul Emerson devenise un instrument sau un mecanism de negociere a Ceva care este mereu prezent. Încearcă să evite Ceea ce există deja prin crearea unui Acum iluzoriu. Şi devine un sistem foarte complicat. Poate că aşa se întâmplă când iei droguri, crezi că ai ajuns la Puterea Prezentului, şi

poate că asta i s-a întâmplat şi autorului. 🙂 Dar nu-i nimic greşit sau corect în treaba asta.

* * *

Prin urmare, Acest non-negociabil poate apărea ca anxietate, poate apărea ca o durere de cap. Nu-i neapărat numai stări fericite. Iar dacă le respingi, atunci îşi măresc influenţa asupra ta. Anxietatea devine suferinţă, depresia devine foarte intensă, pentru că este negată şi doreşti altceva în locul ei, vrei o experienţă complet diferită.

Eul încearcă să negocieze ceva pe care l-ar vrea altfel. Respinge ceea ce există pentru ceva ce consideră că ar fi mai bun decât Asta. Când există acea căutare, eul simte că trebuie să existe ceva mai bun decât există deja. Însă când eul dispare, ideea „când voi fi eliberat, atunci depresia mea va dispărea, anxietatea mea va dispărea, problemele mele financiare se vor evapora”, ideea asta devine o fantezie.

- Devine ca un morcov atârnat de băţ.

Da, foarte bine ai spus, mulţumesc.

Deci, este ca un morcov, ca o momeală, această tânjire după ceva care nu există. Pentru că deja ţi s-a oferit ceea ce există. Iar când vrei să ai o experienţă diferită, te uiţi la ce există şi ţi-ai dori să fie altceva. Nu-i nimic greşit sau corect în treaba asta, dar se pare că de aici provine cea mai mare suferinţă. Din cauză că strigi „Vreau să ies de aici!”, deşi nu ai cum scăpa de Asta. Dar este doar o piesă de teatru, doar un joc.

Şi nu există vreo alegere în nimic. Da, asta-i chestia, că nu există liber-arbitru. Chiar şi dorinţa de a ajunge la acel morcov care te aţâţă este, de asemenea, ceea ce se întâmplă, este Incontestabilul, Indiscutabilul care apare sub această formă. Tot ceea ce se iveşte este deja Asta, în fiecare detaliu al realităţii. Este în perna asta, este în acel model din spatele camerei, este în umiditatea din Toronto, este în zâmbet, este în gazul din stomac, că d-aia ţin în poale această pernă. [Râsete] Este în toate.

Dar, din moment ce asta este, din moment ce astea se întâmplă, nu mai cauţi altceva diferit. Este o totală acceptare, pentru că nu mai există nicio persoană aici care să se plângă „Păi, nu mă simt bine” şi tot felul de chestii de genul ăsta. Există doar ceea ce există şi nu se poate alege nimic altceva.

Aşadar, ceea ce, aparent, se întâmplă când negociatorul vede că nu poate negocia o cale de ieşire, este că el se dizolvă. Iar această contracţie energetică care căuta altceva mai bun decât Asta, atunci este percepută ca fiind o simplă iluzie şi că nimeni nu poate face nimic contra ei.

* * *

- Ai spus recent, într-una dintre numeroasele tale întâlniri prin Zoom, [Râsete] un lucru frumos, că, în acel moment, „de ce, când şi cum" îşi dau singure răspuns, devin chiar ele răspunsul. Bănuiesc că atunci nu mai există nicio întrebare, dar ai putea vorbi mai mult despre ideea asta, pentru că mi s-a părut minunată şi aş vrea să te aud dezvoltând-o.

Da, pe vremea când eram un căutător spiritual, mă întrebam mereu „de ce?" şi „când?", întrebări care nu făceau decât să păstreze separarea şi să genereze mereu alte nelămuriri de genul „cum să reuşesc asta?", ştii, toate acele întrebări care se înmulţesc pe măsură ce găseşti nişte răspunsuri. E ca într-una din acele nopţi când agonizezi în suferinţă şi te gândeşti că trebuie să scapi cumva: „cum să fac asta, când voi ieşi din asta, ce am nevoie pentru a reuşi asta?". Te învârţi în jurul cozii şi te bălăceşti într-o iluzie. Şi totul continuă iar şi iar şi iar.

Asta se petrece, până când se vede că cel care pune întrebarea este şi răspunsul, cel de care încerca să scape este acelaşi care răspunde la întrebare – ceea ce înseamnă că este ireal şi real în acelaşi timp, că este deja perfecţiunea. Şi atunci, acele întrebări care tânjeau după un răspuns sunt deja satisfăcute. Totul este deja clar, deja desăvârşit, deja rezolvat, deja deplină mulţumire.

Atunci se percepe că acele întrebări sunt deja însăşi Perfecţiunea care îşi pune singură întrebări, şi că orice întrebare şi orice răspuns care apare, toate sunt Perfecţiunea.

Chiar până şi acea jinduire de a înţelege, „de ce această disperare?", este, de asemenea, tot Perfecţiunea, care-şi doreşte cu disperare propria sa absenţă sau speră la o perfecţiune mai bună. Însă este deja perfectă.

Aşa se întâmplă cu toate aceste întrebări, vin şi pleacă din minte. Iar acum mi se pare de-a dreptul amuzant – pentru că era doar o iluzie, doar o poveste – toată acea agitaţie a căutătorului de a încerca să găsească Asta, de a vrea să se elibereze din ceva, şi convingerea „Ce bine-ar fi dacă aş dispărea, dacă eul mi s-ar dizolva!", şi apoi „Dar cum să fac asta, la ce să apelez?".

- Recunosc că mi s-a întâmplat o dată sau de două ori... ☺ Iar şi iar, de nenumărate ori. ☺

Da, da. Odată ce se vede că acela – deşi nu există cineva – acela care pune toate aceste întrebări are şi toate răspunsurile, înseamnă că nu există o persoană separată care întreabă şi nici un răspuns separat de ea, totul este deja complet. Totul este deja perfecţiune. Este Perfecţiunea care apare ca fragmente imperfecte. Şi atunci, întrebările „de ce, când, cum, ce?", sunt percepute simultan ca fiind şi răspunsuri.

Deci cel care pune toate aceste întrebări este inexistent, pentru că este perfect. Este deja non-negociabil, pentru că este iubire necondiţionată. Aşadar, iubirea necondiţionată este disperată să se vadă pe sine. Iubirea necondiţionată întreabă de ce nu se vede încă. Din moment ce totul este permis, iubirea necondiţionată acceptă totul, inclusiv această orbire temporară.

Deci, pentru a fi mai clar, cel care respinge este acelaşi care acceptă, este Întregul. Acela pune o întrebare şi acelaşi răspunde la ea.

- Mi-aş dori să înţeleg ce spui! [Râsete]

Iar cel care vrea să înţeleagă este deja Perfecţiunea. Adică, Perfecţiunea încearcă să priceapă ce deja Ea este.

- Mulţumesc

Mulţumesc şi eu.

* * *

Cuvintele sunt doar un fel de instrumente de separare, etichetând fiecare detaliu ca fiind separat de Întreg. Este ca atunci când ai un pepene mare şi pui etichete pe tot pepenele: mango, banană şi alte fructe. Dar e doar un pepene verde. Sunt doar nişte sugestii. Toate aceste cuvinte nu înseamnă nimic, sunt chiar inutile. Încearcă să descrie ceva, dar nu se potrivesc cu ceea ce există.

- Deci cuvintele doar indică spre o parte a Întregului, mai mult sau mai puţin, descriu doar o parte a Întregului. Dar totul este deja o Unitate. Nimic nu este separat. Cuvintele doar descriu părţi din această Unitate desăvârşită.

Da, putem spune asta. De fapt, cuvântul fragmentează tăcerea, căci, fără cuvinte, totul este doar tăcere. Adică, nu a fost niciodată fragmentată. Când apar cuvintele – deşi nici ele nu sunt separate de tăcere – sugerează că ar fi fragmentată. Prin modul în care vorbim acum, suntem divizaţi de sunete. Dar ceea ce ne uneşte – deşi nu există mai mulţi de „noi" – este tăcerea.

Porţiunea non-negociabilă din Asta este tăcerea. Desigur, nu este chiar o porţiune, dar oricum, non-negociabilul este nemişcarea. Această aparentă mişcare sau aceste aparente sunete sunt negocieri, sunt iluzii.

- Da, mulţumesc.

Mulţumesc şi eu.

- Mulţumesc pentru clarificări.

* * *

«Trezirile de scurtă durată – ca întrezăriri sau licăriri ale Realităţii – fac parte tot din Vis».

Da, putem spune şi asta, mulţumesc.

«Salut, Emerson. Îmi place când spui Desăvârşire. Poţi să dezvolţi subiectul?»

Da, e doar un alt cuvânt pentru ceva ce nu poate fi schimbat, care este deja complet, de neschimbat. Tot ce se întâmplă în acest aparent moment este de neschimbat. Tot ceea ce gândeşte orice aparent individ este inevitabil. Deci tot ceea ce există este Asta, şi nu există nimic în afara Ei.

Însă de undeva apare şi gândul că ceva lipseşte, că din Asta ar lipsi ceva. Iar afirmaţia că Asta este desăvârşită sau împlinită, arată că totul este deja plin, complet. E ca şi cum există deja abundenţă peste tot, dar căutătorul continuă să caute lipsuri. E ca şi cum fiecare clipă ar conţine un cufăr cu aur, iar căutătorul întreabă „Dar unde sunt perlele?”. 🙂

Şi data viitoare, când vede clipa plină de perle, întreabă „Dar unde sunt diamantele?”. Respinge ce conţine clipa, i se pare că nu are de ajuns. Şi acea comoară pe care o caută toată lumea apare în orice, apare în indigestie, în anxietate, în cafea. Este o mare surpriză să vezi că orice apare în fiecare clipă este deja perfecţiunea, este deja premiul pe care îl căutai. Şi este în orice.

* * *

Am primit o grămadă de întrebări aici, Tej spune: «Poţi vorbi despre faptul că nu există posibilitatea de a alege nimic, niciodată?»

Da, este destul de greu de vorbit despre asta, fiindcă mulţi dintre voi... chiar şi acest personaj, Emerson, când era un căutător, credea că are de ales. Deci povara de a crede că ai liber-arbitru, că poţi alege, este la fel cu a crede că poţi negocia. Dar când vezi că totul se întâmplă deja la modul perfect, arată că Asta este deja perfecţiune – şi nu o pune nimeni la cale. Ci toate se desfăşoară de la sine, fără să fie conduse de nimeni. Acest Întreg, această infinită Totalitate se desfăşoară de la sine.

Sau referindu-ne la viaţa ta aparentă, încă mai crezi că ai o viaţă personală, că o conduci tu, că tu alegi să faci una sau alta. Şi este o iluzie foarte persistentă, pentru că se bazează pe ideea că „aici sunt eu”. Este precum acel mecanism de control foarte puternic când cineva are o personalitate dominantă, este un manipulator, şi nu poate renunţa la acel control, pentru că şi-ar pierde puterea.

Ce sugerez aici este că, negociind păstrarea liberului-arbitru sau a posibilităţii de alegere, căutătorul dovedeşte că încă doreşte să controleze ceea ce se întâmplă automat. El ar putea accepta că „nu există timp” sau că „nu există nimeni aici”. Dar căutătorul nu poate renunţa deloc la liberul său arbitru.

De fapt, alegerea liberă este doar o iluzie foarte subţire. Pentru că, din moment ce nu există nimeni care să aibă liber-arbitru şi nu a existat niciodată, înseamnă că acest aparent mecanism e doar o iluzie, care îi sugerează că poate naviga autonom, că poate negocia evenimentele.

Dar este o mare aroganţă să creadă că ar putea face ceva. Este ca şi cum ar negocia paradisul. „Uite, Asta este deja paradisul. Tot ce apare este deja perfect.” Dar apoi negociatorul, care crede că poate alege în mod liber, spune: „Ştii ce, vreau un paradis mai bun, pentru că îl merit, îl caut de mult timp, vreau acea mare iluminare”, şi alte lucruri de genul ăsta.

Deci dorinţele şi nevoile sunt alimentate de impulsul de a controla lucrurile, de ideea că „eu am de ales aici”. Dar când idea asta se năruie sau apare un abandon de genul „O, la naiba, nu nici să fac rău, nici să fac bine. Aşa că, în loc să-mi fac griji, mai bine să mă bucur de spectacol” ☺, atunci apare un fel de uşurinţă în toate, senzaţia intensă că eşti viu.

Personajul nu se mai ocupă să se ferească de umbre, nu mai încearcă să conducă maşini imaginare, să controleze lucrurile. Doar iluzia nevrotică a liberului arbitru îl ţinea captiv în ideea că ar putea decide ceva, când de fapt, el nici nu exista, de la bun început.

* * *

- Da, înţeleg foarte clar ce spui. Dar contracţia energetică din corp îmi dă senzaţia că „eu” sunt încă aici. Este o descriere frumoasă, mai mult sau mai puţin, dar încă nu am ajuns acolo. Asta e, atâta timp cât continuă, n-am ce-i face.

Da, tocmai ai pus un fel de autocolant pe tot pepenele şi l-ai numit „contractat”. Dar e doar o mică etichetă, care nu înseamnă nimic, pentru că totul este deja întreg. Şi nu-i nimic greşit, căci Întregul nu poate fi despărţit în asta şi în aia. Chiar în acest moment, Nimicul vorbeşte cu Nimicul.

- Da, e incredibil de uşor.

E foarte simplu.

- E foarte simplu.

Este atât de simplu că, odată ce se percepe cât de simplu este, aproape că nu-ţi vine să crezi. Şi aşa a fost dintotdeauna. Un întreg neschimbat, uimitor, necondiţionat. Întotdeauna a fost întreg. Un pepene întreg, doar cu etichete diferite pe el. Care sunt doar nişte sugestii, sugerate de ceva care nici măcar nu există.

* * *

- Vreau să-ţi zic că nu prea mai simt vreo activitate emoţională. De parcă totul ar fi plat. E în regulă şi aşa, doar că nu mă mai recunosc.

Da, ce spui tu e doar o poveste, dar la fel ca în povestea ta, când eram un căutător, iar căutarea era pe cale să se încheie, aveam o senzaţie de platitudine, da, aşa e.

E ca atunci când un copilaş face o criză de furie şi este ignorat. 🙂 Pur şi simplu, nu i se mai dă atenţie, iar enervarea lui se atenuează, pentru că nu mai are cui să-şi arate nervii. Mama îmi spunea aşa: „Când erai mic şi nu ne mai uitam la tine, tăceai din gură şi uitai de plâns şi te întorceai la jucăriile tale”. E ceva foarte asemănător cu treaba asta. Atunci când vezi că nu e nimeni afară şi nu e nimeni înăuntru, totul se calmează.

- Iar altceva ce mi se întâmplă este că nu-mi mai pasă că sunt singură.

Nu eşti singură şi nu ai fost niciodată singură.

- Da, oricum nu eram cu nimeni, dar acum nu mai vreau să vorbesc cu nimeni. Nu mai vreau să stau cu oamenii, pentru că nu mai am chef să fac ce face toată lumea şi să mă port ca o „persoană”, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Da, cam aşa ceva. Şi eu devenisem un fel de pustnic, îmi cam pierdusem interesul pentru ce era în jur. Percepeam clar că nimeni nu făptuieşte nimic, că nu alegi nimic, aşa că eram total relaxat. Stăteam degeaba, doar priveam în jur şi nu făceam nimic. Dar nu ca să obţin ceva prin pasivitate, ci era, pur şi simplu, un fel de epuizare psihică.

- Te simţeai epuizat şi fizic?

Personajul Emerson, nu chiar, dar îşi epuizase căutarea, pentru că se ambalase cam tare în acel efort. Dar repet, nimeni nu se poate epuiza, pentru că nu există nimeni. Aparent, căutarea nu mai era la fel de serioasă, nu mai eram dominat de ea. Înţelegi, Kelly?

- Da. Mi se pare că, participând la aceste întâlniri, parcă aş primi o doză de sănătate mintală.

Da, da. 🙂 Asta făcea şi Emerson. Aproape că se predase – desigur, nu există nimeni care să se predea – dar apăruse un sentiment de renunţare la toată căutarea lui. Face şi acest abandon parte din Asta, pentru că atunci când se percepe care-i realitatea, negociatorul nu mai vrea să se bage. 🙂 Nu mai vrea să se prezinte la serviciu şi să-şi facă treaba, pentru că a obosit. Zice „Tot negociez de ani de zile şi se pare că nu reuşesc să ajung nicăieri, aşa că mai bine stau şi mă uit la Netflix toată ziua”. Cam asta pare că s-a întâmplat cu acest personaj. Era multă lenevie, de genul „şi ce dacă?!”.

- Da, exact, „şi ce dacă?!”.

Ceva de genul „cui îi pasă?!”. Deşi nu a renunţat la toate credinţele lui, totuşi, a trecut printr-un fel de deprogramare. Atâta timp crezuse cu

tărie că „eu” pot face ceva, că „eu” pot realiza ceva, însă a căzut de atâtea ori, până nu s-a mai putut ridica. S-a epuizat atât de mult tot căutând, încât a căpătat „sindromul oboselii căutătorului spiritual” – ăsta-i un sindrom nou. [Râsete]

Totuşi, ăsta-i doar o altă iluzie. Dar acest sindrom al oboselii căutătorului spiritual pare că se strecoară şi se manifestă ca o lenevie: „şi ce dacă?!” sau „ce mai contează?!”. Iar apoi, doar arareori mai vine la întâlniri, pentru că gândeşte: „Ştii ce, totul e o nebunie!”. Nu-i aşa că totul pare o nebunie atunci când dispare eul?! Vezi că totul se întâmplă în mod automat, dar oamenii aleargă de colo-colo încercând să dirijeze spectacolul.

Dar apoi, brusc, îţi dai seama: „Nici măcar nu există nişte persoane separate care aleargă de colo-colo şi fac toate chestiile astea. Ce se întâmplă aici? În ce zonă crepusculară am intrat?”.

Iar apoi, dintr-o dată, te gândeşti: „O, dar asta-i ceva natural. Este natura lucrurilor. Acesta este, de fapt, normalul. Iluzia era că „eu” conduc spectacolul, că mai există şi „alţii”, că există un liber-arbitru, că am de ales să fac sau să nu fac lucruri, că pot ajunge undeva.” Acolo era nebunia.

Iar nebunia asta o vedem peste tot, în emisiuni TV, în muzică şi peste tot. Este ca o propagandă consecventă şi zgomotoasă despre separare. E ceva de genul „Eu sunt aici, iar acolo sunt ceilalţi indivizi”. Este o propagandă atât de puternică, e ca o sectă, secta separării. Dar când influenţa ei nu mai are forţă asupra ta, simţi că nu mai poţi asculta nimic din toate chestiile astea de spiritualitate. Aproape că devii alergic la spiritualitate. Ai simţit şi tu asta?

- Vrei să spui, spiritualitatea organizată?

Orice tip de spiritualitate, de orice orientare. Chiar şi acel nondualism care pozează ca nondualitate. Este un fel de alergie la toate.

- Da. Am crescut în religia catolică şi am fost recent la o înmormântare, la o slujbă catolică. Dar nu am mai putut să-mi fac cruce. Adică a fost un efort, fiindcă mă gândeam: „Dar pentru ce fac asta?”. Ascultând rugăciunea domnească, mi se păreau nişte cuvinte fără sens.

Da, iar pentru personajul Emerson, când cineva mă salută cu „Namaste”, îmi vine să-i zic, „relaxează-te, omule!”. [Râsete] Deşi înainte, mi se părea un salut sacru, credeam în el: „Divinul din mine se înclină în faţa divinului din tine!” Acum, când aud cuvinte sanscrite, am o reacţie alergică la ureche, nu mai vreau să aud cuvinte precum karma sau dharma.

- Da, pur şi simplu, nu mai au sens nici pentru mine.

Sunt doar nişte cuvinte pe care le foloseam, dar le înţelegeam în mod greşit când eram învăţător spiritual. Iar după îndepărtarea tuturor acestor pretenţii iluzorii – deşi nu e nimic greşit sau corect în ele – acum, când totul este natural, poţi căpăta o senzaţie dezolantă şi aproape plictisitoare. Dar, de fapt, nu-i rău deloc. Nu mai are toate acele focuri de artificii. Este doar naturaleţe, ca atunci când te uiţi duminica la emisiunile de pe Discovery Channel, cu animale – aşa devine viaţa. Totul se mişcă în jurul tău, ca şi cum ai privi nişte elefanţi, dar în loc de elefanţi, vezi nişte aparenţi oameni care merg de colo-colo şi vorbesc.

- Da, m-ai făcut să mă simt mai bine.

Mulţumesc.

Şi din când în când, poţi să discuţi cu acest Emerson, ridicol de arătos, dar inexistent. [Râsete] Asta a fost o glumă. Aşa, pentru sănătatea mintală.

- Da, mulţumesc.

Mulţumesc, Kelly.

* * *

Discutam cu cineva despre faptul că în acest personaj (Emerson) nu mai există nici un filtru, aşa că el poate fi foarte amabil, dar poate fi şi foarte direct. Şi obişnuia să fie un personaj atât de diplomat, ceea ce acum a dispărut, îţi va spune în faţă cum stă situaţia. Pentru că el nu vorbeşte cu „altcineva" şi nimeni nu face nimic din toate astea. Totul se întâmplă de la sine.

Repet, acestea sunt doar poveşti despre nişte personaje, care nici măcar nu sunt necesare, pentru că nu se întâmplă nimic cu adevărat. Dar se pare că există un mare interes în a se vorbi despre această aparentă perspectivă post-trezire. Ţin o grămadă de şedinţe individuale în care mulţi clienţi – dar şi asta-i doar o poveste, „eu" nu ţin nimic, nu am făcut niciodată nimic – ei simt o aparentă relaxare şi apoi îmi împărtăşesc aceste poveşti de genul „Hei, Emerson, după ce am făcut împreună acea şedinţă, acum sunt super-leneş. Mi-am pierdut motivaţia. Sau mi-am pierdut pasiunea". Şi sună cam sumbru, dar poate că, în povestea acelui om, pasiunea aia îi provoca multă suferinţă, multă dramă inutilă.

Încercam şi eu să păstrez compania unor prieteni spirituali, dar, din păcate, detectorul de rahat mi-a sunat alarma. Desigur, fără certuri, dar le-am spus: „Bine, nicio problemă, nicio problemă", dar nu mă mai interesa, nu mă mai atrăgea ce slăveau ei. Iar asta e doar o poveste – şi ar putea fi invers pentru alte aparente personaje – dar acestui personaj (Emerson) îi place să fie singur, îi place să cânte la pian şi să fie DJ. E

îndrăgostit de DJ-it, îi place să cânte la pian non-stop. Şi nu are nevoie de nicio aprobare, de nicio palmă prietenească pe spate. Îi place să facă se simte.

Dar poate fi şi invers pentru vreun alt personaj, care, probabil, ar fi vrut să fie altfel. Repet, toate astea sunt doar poveşti, dar ceea ce pare să se întâmple la unii dintre oamenii cu care am vorbit după aparenta lor trezire – care, apropo, nu se întâmplă niciodată cuiva – este acea resemnare a negociatorului. Şi este o adevărată eliberare să acţionezi după cum simţi.

Ieri vorbeam despre subiectul ăsta că, pe când căutam eliberarea, credeam că îmi găsisem calea predând meditaţia, dar apoi am descoperit că era doar o altă capcană. Dar ce se spune aici este că nimeni nu a fost niciodată prins în vreo capcană, nu există nicio persoană în poveste, totul se întâmplă de la sine, iar această înţelegere este o imensă eliberare, anume că nimeni nu face nimic din toate astea.

Nu există vreun „cineva” care încearcă să schimbe lucrurile.

* * *

Ştii de ce rezonezi, Shir, atunci când auzi spunându-se că nu există un „tu”? Îţi blochează sistemul de credinţă. Pricepi că nu există nimeni care să creadă ceva. Nimeni nu ştie nimic cu certitudine. Niciun cineva nu ştie ce este realitate sau ce este iluzie. Deci rezonanţa este cu vidul. Cu necunoaşterea. Şi de aceea personajul tău simte o atracţie pentru Asta.

Dar devine foarte frustrat, pentru că se tot agaţă de ideea că viaţa ar fi reală. E ceea ce pare să ţi se întâmple, şi nu-i nimic greşit în asta. Sau de ideea că ar exista gânduri obiective. Deşi ai sentimentul că ai întrezărit realitatea, când Shir nu mai exista deloc, totuşi, Shir continuă să se întoarcă şi să negocieze.

- *Mi s-a întâmplat de multe ori să am nişte licăriri ale adevărului.*

Da, da, numai că Shir continuă să se întoarcă, crezând că el dirijează spectacolul. „Tu” nu exişti ca să poţi dirija spectacolul. E un pic cam arogant să crezi că poţi face asta.

- *Simt furie dar, în acelaşi timp, există o anumită frumuseţe, pe care nu o înţeleg…*

Da, deci rezonezi cu necunoaşterea. Pentru că, în momentul în care recunoşti că „nu ştiu nimic, habar nu am despre ce vorbesc”, cu asta rezonezi. Iar când vorbim acum, tu cauţi să încheiem o afacere.

- *Da, cam aşa e. Adesea te ascult pe tine sau acest mesaj – care este acelaşi la tine, la Tony (Parsons), la Ariana (Reflects) – şi nu mă pot opri, tot revin.*

Da, pentru că nu există nimeni acolo care să aibă de ales. Este aşa cum deja ţi-am spus, nu a existat niciodată acolo cineva care să aibă de ales. Pur şi simplu, totul funcţionează automat.

- *Da?*

Da, automat. [Râsete]

- *În regulă, mulţumesc.*

Mulţumesc.

- *Te iubesc oricum. [Râsete]*

Şi eu te iubesc. Pa.

13 iulie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=hOD6ephCFKI

Tim Cliss – „Viaţa e o minune, moartea e o graţie”

Vă prezint selecţii din întâlnirea online din 8 iulie 2021 despre nondualitate cu profesorul Tim Cliss din Anglia.

Introducere

Subiectul întâlnirii noastre poate părea ceva special, ceva extraordinar.

Şi, într-un fel, este, dar este cel mai obişnuit extraordinar.

Această viaţă minunată, obişnuit de extraordinară.

Simpla minune de a fi viu.

Nimeni nu merită să fie în viaţă sau să nu fie în viaţă, există viaţa, pur şi simplu.

Iar nemeritul sau lipsa de merit miroase a iubire.

Este foarte, foarte simplu. Este incredibil de direct.

Nu mă refer aici la un sentiment de iubire, la acea emoţie a iubirii. Este de nedescris, acest simplu fapt de a fi viu.

Şi totuşi, poate apărea dorinţa de a vorbi despre Asta, se pare că aici există. Dar nu contează dacă vorbeşti sau nu despre Asta, nu contează.

Ce spunem aici este că nu există nicio diferenţă între tăcere şi vorbă. Spiritualitatea a preamărit tăcerea. Dar şi cuvintele sunt goale.

Doar că sunt – voiam să spun pasionale, o încercare pasională – dar nu e chiar pasională, e minunata tentativă a unor fiinţe umane care se simt împinse să vorbească despre Asta, despre această iubire care nu are nevoie de iubire, nu are nevoie de recunoaştere, nu are nevoie de validare, nu caută nimic.

Nu o veţi găsi, pentru că este atotprezentă. Doar că nu este în altă parte (unde aţi vrea s-o căutaţi).

Nu este vreun lucru anume, şi totuşi, este totul.

Este, simultan, exprimabilă şi inexprimabilă. Nu-mi amintesc unde am auzit această frază, dar am râs mult când am auzit-o prima dată şi încă rezonez cu ea. Pentru că este al naibii de inefabilă (inexprimabilă).

Nu e adevărat că unii dintre cei care vorbesc despre Asta ar avea mai mult din ea şi că alte fiinţe umane ar avea mai puţin şi ar mai avea ceva de găsit – că ar exista un fel de ierarhie.

Asta pune capăt oricărei ierarhii. Pur şi simplu, nu există superior şi inferior. Există doar poveşti despre mai mare sau mai mic, care nu înseamnă nimic.

S-ar părea că problema este că, dacă eul are ocazia să prindă un gust, o licărire, o aromă de Inefabil – cum îi vom spune astăzi – atunci nu te poţi abţine, ci vrei mai mult din Asta, şi atunci pleci să o cauţi. Şi probabil că vei căuta acolo unde te aflai când ai găsit-o prima dată, sau unde credeai tu că ai reuşit să o simţi, să o guşti.

Dar nu există niciun gust care să nu fie Asta. Nu există nicio aromă care să nu fie Asta. Este toate aromele. Complet inclusivă. Atotcuprinzătoare.

Şi poate fi resimţită ca o renunţare.

După ce ai tot căutat o viaţă întreagă, cum se părea, o poţi resimţi ca pe o renunţare – când devine clar că nu este nimic de găsit, pentru că totul a fost deja găsit.

Dar, indiferent de cum ai simţi-o, nu există nimic care să nu fie Asta.

Fie că încă o cauţi, fie că, în aparenţă, ai renunţat, nu-i nicio diferenţă.

Poate părea o relativă diferenţă.

Şi chiar dacă, aparent, pare o diferenţă, este foarte evident că nu există nicio deosebire în acea diferenţă.

E ca şi cum similitudinea şi diferenţa se impletesc şi îşi pierd sensul pe care l-au avut vreodată. Am putea spune că se pierde orice sens.

Aţi auzit spunându-se (în nondualitate) că nu există niciun sens, niciun scop, nicio semnificaţie. Ei bine, asta include toate semnificaţiile, scopurile şi sensurile care ar părea că există.

Lipsa de sens înseamnă că o anumită semnificaţie nu înseamnă nimic în sine, decât ceea ce crezi tu că înseamnă sau ceea ce altcineva crede că înseamnă. Desigur, semnificaţia este doar o idee, şi e clar că ideile sunt doar nişte idei şi atât. Sunt doar nişte gânduri.

Pot fi numite şi credinţe, dar credinţele sunt doar nişte gânduri care se repetă. Iar acel „eu” se agaţă de ele ca fiind preţioase şi parte din el însuşi, parte din „mine”. Dar sunt doar gânduri. Nu au substanţă reală. Doar idei, doar credinţe, doar poveşti.

Şi nu-i nimic rău în a spune poveşti – asta facem şi noi aici.

Desigur, s-ar putea spune că se mai întâmplă şi altceva în afară de povestire, dar asta ar fi partea inefabilă, despre care nu avem ce vorbi. Nu se poate spune nimic (despre partea indescriptibilă).

Bineînţeles că poeţii şi artiştii, compozitorii şi sculptorii au încercat întotdeauna să exprime Asta, această iubire.

Şi, câteodată, s-ar putea să te mişte până la lacrimi şi pe neaşteptate ceva care pare să-ţi atingă inima.

Îmi amintesc că săptămâna trecută cineva vorbea despre atingerea Vidului. Asta, da, poveste. Nimeni nu poate atinge Vidul. Nu există nimeni care să atingă Inefabilul. Există doar Inefabilul, dar e o mare frumuseţe şi bucurie în acea aparentă atingere.

Şi, probabil, cea mai mare bucurie este în atingerea unei alte fiinţe umane. Ar putea fi şi o atingere fizică, dar nu la asta mă refer.

* * *

Dacă Asta devine evidentă sau este revelată, atunci îţi vei pierde interesul pentru cuvinte.

Aş spune că eram obsedat de limbajul non-dualist şi încercam să găsesc un mod corect de a vorbi despre ceea ce-i de nedescris. Dar nu există un efort mai zadarnic decât să cauţi acea persoană care vorbeşte despre acest subiect în modul cel mai exact, cel mai corect, cel mai...

Asta nu are nimic de-a face cu cuvintele.

Şi totuşi, îmi plac cuvintele, pentru că personajele sunt atrase de ele. Dacă vorbim despre Asta ca fiind eliberarea sau despre posibilitatea eliberării – ceea ce, în realitate, nu există, dar personajul doreşte eliberarea – aşa că dacă personajului îi plac cuvintele, atunci există aici o bucurie şi mai mare în folosirea cuvintelor decât înainte, când cuvintele erau ale „mele”. Acum cuvintele sunt libere, neîngrădite de temerile mele de a nu le folosi cumva greşit.

Este minunat să ştii că nu poţi greşi vorbind despre Asta, ci doar, eventual, cineva să-ţi spună că, în opinia sa, ai greşit. Este minunat.

Nu-ţi face griji. Toţi îţi vor repeta cât de mult greşeşti. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Dar este minunat că nu ţi-o mai reproşezi singur.

Există şi nişte pierderi. Nu te vei mai bucura de o controversă la fel de mult. Înainte, îmi plăcea să mă cert. Nu mai pot, nu mă mai deranjează (opiniile contrare). Când omul şi le consideră parte din el însuşi, va lupta până la moarte pentru a-şi apăra convingerile. Istoria omenirii este plină de aşa ceva. Şi nici măcar nu trebuie să cauţi în istorie. Pur şi simplu, te uiţi cum e lumea. În principal, se dau lupte pentru că fiecare ţine de convingerile sale, pentru că sunt ale „mele”.

Or, subiectul despre care vorbim aici nu este o credinţă. Poate părea că este. Aşa li se pare celor cărora nu le place ce spun eu despre Asta, mai ales mulţi prieteni vechi, care mi-ar zice: „Asta-i noua ta credinţă, noul tău cult, acum eşti liderul unei secte, după cum se pare”. Uneori nu spun „sectă”, ci altceva asemănător când se referă la mine.

Dar Asta nu-i o credinţă. Nu mi-aş da viaţa pentru Asta, pentru că nu-i nevoie să lupţi pentru Asta, nu-i nevoie să o susţii, nu-i nevoie să o aperi.

Aşadar, există multă pace în a nu fi nevoit să-ţi argumentezi punctul de vedere împotriva unuia contrar, căci vezi că toate sunt doar atât, nişte puncte de vedere.

Şi totuşi, există şi o anumită pierdere în treaba asta. E oarecum trist că nu mai pot intra într-o dezbatere politică cu nimeni. Nu-mi pasă deloc. Şi e oarecum trist că nu mai pot intra într-o dezbatere filosofică cu nimeni. Sunt atât de mulţi oameni care cred că non-dualitatea este o filosofie. Chiar nu este. Da, există şi un filon filosofic inspirat din non-dualitate. Dar pe mine nu mă interesează deloc. Mi se pare foarte trist că nu mă mai interesează controversele filozofice. Înainte îmi plăceau foarte mult, pentru că puteam să câştig. [Râsete]

Iar „eu-lui" îi place să fie învingător.

- Totuşi, Tim, încă mai ai opinii.

Da, părerile au rămas cam aceleaşi.

- Dar nu le mai acorzi nicio valoare.

Nu. De pildă, din punct de vedere politic, sunt încă socialist, dar nu m-aş mai gândi să merg la vot, pentru că nu mai am nicio motivaţie. Mi-a dispărut. Şi este o oarecare tristeţe în legătură cu treaba asta. Iar oamenii au impresia că eşti ciudat şi că nu-ţi pasă. Oamenii cred că, dacă ai păreri, demonstrezi că îţi pasă, „asta contează pentru mine şi, prin urmare, îmi fac griji". Ei bine, o mare parte din ceea ce numim „grijă" nu este dragoste în niciun fel. Este doar dorinţa egoistă ca să arăt că drumul „meu" este cel corect. Sau ca orientarea „mea" să câştige.

Da, şi opiniile sunt libere, eliberate de apartenenţa la „mine". Nu sunt ale „mele". De fapt, majoritatea opiniilor au rămas la fel. Aş prefera să le numesc preferinţe, pentru că, prin natura cuvântului, opiniile parcă e obligatoriu să fie ale unui „eu". Deci, sunt doar nişte preferinţe. Care încă există aici şi au existat mereu, din copilărie. Aveam idealuri egalitariste, eram un idealist care visa egalitate.

Şi de aceea m-a atras comunismul.

Dar apoi, văzând că experimentele comuniste din lume nu au reuşit să creeze o mai mare egalitate, nu mă mai interesează.

* * *

- Dar în egală măsură, nu poţi să nu-i dai un nume, nu poţi să nu O vezi. [Râsete]

Ei bine, da, sunt valabile toate numele, da, şi niciunul dintre ele. De fapt, ceea ce spunem aici este că poate exista o căutare disperată, un dor

disperat de a O găsi, de a te întoarce la Ea. Dar aici vorbim despre moartea, sfârşitul, inexistenţa acestei dorinţe disperate, a convingerii că trebuie să existe „ceva" pe care să-l pot găsi. „Trebuie să existe! Se vorbeşte despre Asta de milenii. Am citit 4000 de cărţi despre Asta, în diferite limbi, ştiu că toate vorbesc despre aceeaşi "Asta". Ştiu că e aşa. Am citit o mulţime de cărţi." Dar tot ce spunem aici este că Asta nu poate fi găsită. Despre asta vorbim. Că ar putea deveni al naibii de evident că „tu" nu poţi găsi acel Totul-şi-nimic.

Or treaba asta se poate resimţi ca o disoluţie totală. Şi „ţie" n-o să-ţi placă, sunt sigur. Va fi devastator. Nu este doar sfârşitul visului de a O găsi, ci şi sfârşitul posibilităţii de a mai visa vreodată să O regăseşti.

Iar asta-i cu mult mai rău decât sfârşitul unui vis, pentru că, de obicei, „eu" se va întoarce imediat pe calea viselor imediat ce un vis se năruieşte. Ştii foarte bine că ţi s-au năruit o mulţime de vise în viaţă, dar te-ai întors repede la „O, da, dar aia a fost calea greşită, în schimb, calea asta pare bună, pare că m-ar putea conduce la Asta".

Ei bine, nicio cale nu duce nicăieri, care-i o veste teribil de minunată. S-ar părea că există nenumărate căi. Ele nu te mişcă nici măcar cu un centimetru. Nu există nimeni care merge şi nici nu are unde să se ducă. Încă i se va părea că se deplasează, dar va fi la fel de evident că orice călătorie este complet nemişcată şi că Asta e neclintită.

Şi este pustiitoare şi incredibilă şi foarte, foarte obişnuită. Dar o pace minunată vine odată cu sfârşitul acelei dorinţe disperate de a călători spre Ea, de a fi una cu Ea, de a te uni cu Ea.

Dacă ai simţit vreodată că eşti în uniune cu Ea, oricum ai numi-O, ei bine, a fost o iluzie. Există numai Ea – nu tu şi cu Ea. Şi nici măcar nu există o Ea palpabilă. Aşadar, nu-i deloc vorba despre o întoarcere Acasă, aşa cum simţi adesea în călătoria spirituală – cu siguranţă, aşa s-a simţit aici, la Tim. Era o căutare cu aromă de „Trebuie să revin, să mă întorc Acasă".

Şi vestea teribil de minunată este că nu există nimeni care să se întoarcă Acasă. Există doar Acasă.

Ar fi trebuit ca întâi să pleci, ca să ai de unde să te întorci.

Dar nu a plecat nimeni, aşa că nu revine nimeni.

Şi când această Nemişcare devine evidentă, dacă te loveşte sau te muşcă sau te rupe, atunci probabil că te vei simţi pustiit. Dar nu există nimeni, nu există nimeni care să fie pustiit.

Însă prima dată ce ai simţit-O, atunci, fără îndoială, se va simţi ca o deziluzie. Îmi place cuvântul deziluzie, pentru că despre asta vorbim: o deziluzie totală.

Şi nimic nu ia locul iluziei – lucru pentru care nu eram pregătit, cine ar putea fi pregătit pentru aşa ceva?! „Ce vine în locul ei?". Păi, nimic, pentru că nu s-a pierdut nimic altceva decât iluzia, deci nu se câştigă nimic.

Aşa că, poţi simţi că ai pierdut totul, dar numai până la un moment dat – atunci când va deveni foarte evident că nu se poate pierde nimic, deoarece, întâi, trebuie să existe un „eu" care să simtă că posedă ceva pentru ca, apoi, acesta să perceapă vreo pierdere.

Şi apar mereu pierderi. Nu neg acest sentiment de pierdere. Pierderea este iubire. Nu există un sentiment de iubire mai mare decât pierderea a orice: un animal de companie, un animal iubit, o fiinţă umană dragă, orice. Ai putea fi mişcat până la lacrimi doar la vederea unei flori care era vie şi a doua zi dimineaţa iat-o, s-a ofilit şi îi cad petalele. Pierderea asta te-ar putea mişca până la lacrimi. Asta este mereu pierdută şi regăsită, mereu nouă şi mereu muribundă. Moartea nu-i acolo, în altă parte.

Mă refer la moartea fizică, atotprezentă. Nu vei mai putea să-i întorci spatele, nu va mai fi posibil. Făcea parte din iluzie, voiam mereu să-i întorc spatele morţii şi să mă ascund de ea sau să-mi spun basme despre ea.

Dar basmele nu mai funcţionează. Şi treaba asta poate fi resimţită ca o mare pierdere.

Am auzit de curând pe cineva spunând, dacă vă amintiţi sentimentul când, tot amânaţi, deşi ştiaţi de ceva vreme, dar tot amânaţi să recunoaşteţi adevărul despre Moş Crăciun. Auziserăţi colegii de la şcoală vorbind că Moşul nu era chiar real, dar în momentul când v-a lovit adevărul în cap, desfiinţarea acelui basm a avut un efect devastator, poate.

Iar noi vorbim aici despre deziluzia totală, desfiinţarea tuturor poveştilor pe care vi le-aţi spus vreodată, care linişteau „eul" şi îl făceau să se simtă mai confortabil, mai în siguranţă.

19 iulie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=AUD6SjeXvOo

Andreas Müller şi Walter discută despre nondualitate

Walter Driscoll, cunoscând teoretic bine domeniul nondualităţii, pune cele mai dificile întrebări, dar bonomul şi calmul Andreas Müller răspunde sistematic la toate, clar şi zâmbitor. Dacă veţi avea răbdarea de a privi, citi şi asculta atent – poate chiar în mod repetat – acest dialog, veţi trece „examenul teoretic al nondualităţii". Discuţia se poartă la un nivel foarte înalt şi abstract, dar avem noroc cu tonul glumeţ şi degajat al lui Andreas, că altfel ne-am fi speriat rău de tot. ☺

- Bună ziua tuturor şi bine aţi venit la „Andreas Muller şi Walter discută despre non-dualitate". Site-ul lui Andreas este ***thetimelesswonder.com****. El a publicat o nouă carte: „No point. Conversations between Andreas and Justin". Ţine discuţii săptămânale pe Zoom şi găsiţi detalii pe site-ul său.*

Aşadar, să enumăr câteva dintre cărţile tale, de fapt, sunt toate cele în engleză. Avem „Unlocked bondage and liberation. The end of all lockdowns". [Râsete] Şi avem „No point perspective", iar ultima ta carte, „Conversaţii cu Justin", este o continuare a acesteia. Mai avem „One seeing, one knowing, one love. Andreas Muller on Meister Eckhart". [Râsete] Ce minunat! Mulţi oameni sunt interesaţi de misticii creştini şi de faptul că aceste mesaje sunt uneori similare. Cred că aspectul acesta l-ai urmărit. Apoi avem „Taverna Lentes. Talks around closing time", din care voi cita astăzi pentru plăcerea ascultătorilor. Şi „You will never be free". [Râsete] Iar prima ta carte în limba engleză a fost „No thing. Ungraspable freedom".

Wow, da!

- Eşti foarte prolific, ai o mulţime de cărţi minunate şi site-ul este grozav. Ai multe programări de evenimente, se pare că şi călătoreşti mult. Urmăriţi site-ul, poate că Andreas vine în oraşul vostru. [Râsete] Foarte interesant.

Aşadar, am putea începe cu următorul citat: ***«Nu există eu. Nu există suflet. Nu există prezenţă. Nu există conştienţă de sine şi nici conştiinţă de sine»****. Mă întreb dacă ai putea să dezvolţi subiectul. Cum se face că nu există suflet, nu există prezenţă, nu există conştiinţă de sine, căci se vorbeşte mult despre conştiinţă, conştienţă, prezenţă, chestii din acestea?!*

Da, în fond, toate acestea sunt nume pentru acelaşi lucru. Sunt nume pe care eul şi le atribuie singur. Astfel, atunci când există senzaţia de

„eu”, eul se va întreaba „Cine sunt eu? ce sunt eu cu adevărat? ce pot spune despre mine?” şi atunci apar acele idei: „Aha, eu nu sunt povestea mea, ci sunt un fel de spirit sau o entitate spirituală – creştinii l-ar numi suflet – sunt o esenţă profundă”. Sau „eu” poate ajunge la concluzia: „De fapt, sunt conştiinţă pură. Ca să fiu total sincer cu mine însumi, m-aş putea denumi conştiinţă pură sau prezenţă” şi chestiuni de genul ăsta. Dar, în fond, toate acestea sunt denumiri pe care „eul” şi le dă singur.

Şi asta aş numi experienţa-de-sine, ceva care crede că este conştient de sine. Iar când afirm că „nu există eu”, înseamnă că este complet iluzoriu. Toate aceste denumiri nu au nicio substanţă ☺ şi înseamnă acelaşi lucru.

- Este un fel de pretenţie nefondată, nu-i aşa, să spun că „eu sunt conştiinţă”.

Exact, da. Un ceva îşi revendică existenţa: „Eu sunt! Şi sunt asta şi aia, sunt conştiinţă, sunt prezenţă”. „Eu sunt”, asta-i veleitatea de bază. [Râsete]

- Bine, următorul citat: ***«Nu există nicio experienţă acum şi nu va exista niciodată vreo experienţă»***.

Exact, da, se referă la acelaşi lucru. Atunci când afirm că „Nu există eu” sau ceva similar, nu vorbesc la modul mod filozofic sau conceptual, ci mă refer exact la senzaţia experienţială, la acel „Eu exist”. „Sunt conştient de mine, sunt conştient că sunt ceva” e la fel cu „Mă simt pe mine însumi şi experimentez ceva real, o lume reală, o existenţă reală”. Dar nu, tocmai acesta este visul. Îmi pare rău. Nu se petrece în realitate. ☺ Şi nu pot explica treaba asta. Nu am o explicaţie logică care s-o susţină. Pur şi simplu, nu există. Îmi pare rău.

- Deci experienţa este doar aparentă?

Dacă vrei să-i conferi un fel de realitate, o poţi numi aparentă, da. ☺

- Se pare, totuşi, că există o experienţă relativă. Adică, se pare că se întâmplă ceva acum, această conversaţie, faptul că beau o cafea. Nu există niciun „eu” în această experienţă, dar se pare că se întâmplă ceva, totuşi.

Da. S-ar putea spune şi asta, pe de-o parte. Dar pe de altă parte, nimeni nu ştie cu adevărat acest lucru. Adică, nimeni nu poate face această afirmaţie. Înţeleg ce vrei să spui. Pare că se întâmplă. Dar nici măcar această afirmaţie nu poate fi făcută. Nu se poate pretinde nici măcar că se pare că s-ar întâmpla aici ceva. [Râsete]

- Drăguţ. [Râsete] «Şi nu va exista niciodată vreo experienţă». Cred că, neexistând un acum, nu va exista vreodată nici un moment viitor... Bine, hai să-l încercăm pe ăsta: ***«Privind din aparenta***

perspectivă a aparentului eu, se presupune că eliberarea ar fi acea experienţă neîntreruptă de a şti şi simţi în mod conştient că totul este bine/bun. Acea experienţă neîntreruptă nu există.» *Deci „din perspectiva eului, eliberarea...", prin urmare, se pare că acolo se întâmplă ceva, că există o perspectivă aparentă a unei persoane aparente care presupune că eliberarea va fi această experienţă continuă că totul este bun/bine. Iar tu spui că această experienţă nu există.*

Exact. Poate că sună contradictoriu, dar tocmai asta-i aparenta dilemă pe care „persoana" o are în legătură cu acest mesaj. Se simte pe sine ca fiind reală, însă nu-i reală. Ăsta-i motivul pentru cuvinte precum perspectiva „aparentă", în cadrul „visului", „persoana" etc.

Iar pentru persoană, pare de-a dreptul paradoxal. Persoana tânjeşte după o stare de bine, pe care să o recunoască a fi bună, în care totul se simte minunat. Şi speră că această stare va apărea la un moment dat. Şi, desigur, că va rămâne permanentă. Se simte pe sine aşa: „Merg pe o cale şi sper că, într-o zi, voi fi ajuns la destinaţie". Şi apoi persoana etichetează destinaţia, numind-o iluminare, sau eliberare, sau realizare de sine. Poate că majoritatea oamenilor nici nu i-au dat un nume. Doar simt această subtilă sugestie că, într-o zi, va fi bine. Cu adevărat bine şi pentru totdeauna.

Iar această speranţă, desigur, provine din ideea că „acum nu e bine, nu e perfect de bine, nu e perfect întreg şi desăvârşit". Asta-i experienţa actuală, speranţa sa fiind: „sper că într-o zi va fi cu adevărat bine". Dar pentru majoritatea oamenilor, e o atitudine total inconştientă. Cei mai mulţi oameni nu intelectualizează, ci doar aşa simt: „Sunt pe calea mea, trebuie să-mi trăiesc viaţa, mă străduiesc să răzbat prin viaţă şi, la un moment dat în viitor, toate eforturile mele vor da roade. Toate eforturile mele de a nu întârzia la serviciu, de a fi amabil cu vecinii, toate relaţiile mele umane, terapiile prin care trec... într-o zi, toate vor da roade."

- Adică viaţa va fi fericită şi...

Experienţa trecerii mele prin timp se va împlini.

- Mai spui că: ***«Eliberarea nu este o trezire dintr-o stare în alta, ci sfârşitul iluziei că ar exista o conştiinţă de sine»****.*

Da, exact.

- Conştiinţa de sine, wow!

Da, „Eu sunt", conştiinţa de sine. „Mă simt pe mine însumi, ştiu că exist, există ceva aici şi pot să-l simt". Asta e iluzia. E o senzaţie iluzorie. [Râsete] Dar se simte atât de reală. Persoana ar replica: „Nu mă poţi nega!". Persoana ar sări imediat, gata să lupte pentru existenţa sa. Ar

spune: „Nu mă poţi nega. Mă simt real! Sunt prezent aici, cu tot ce am, cu toată puterea, mă simt aici, prezent”. Dar se sparge ca un balon: Poc! ☺

*- Fraza asta afirmă: «**Nu există nimic care să fie prezent, de la bun început. Senzaţia că eşti ceva care este prezent acum şi aici este o iluzie. Asta nu înseamnă că, în loc de o persoană reală, ar exista fantoma unei persoane. Nu, pur şi simplu, nu există absolut nimic, de la bun început.**» [Râsete] Îmi place expresia asta, că nu există nici măcar iluzia de persoană. Aş spune că nu există iluzia unei persoane şi nu există nicio persoană reală, există doar ceea ce, aparent, se întâmplă sau ceea ce apare. Dar nu există acea pretenţie că „eu sunt observatorul a ce apare”. Şi totuşi, există – bineînţeles că nimeni nu poate susţine asta, după cum spuneai – dar nu mă pot abţine să nu spun, pare că se întâmplă ceva aici. [Râsete] Doar că nimeni nu ştie ce se întâmplă, nu-i aşa?*

Exact, exact. Cred că problema este că nu se poate lua o poziţie, de fapt. Nu poţi spune „este ceva”, dar, desigur, nu poţi spune nici că „nu există cu adevărat”. Nu este o poziţie fixă, şi asta-i chestiunea cea mai dificilă. Da, se întâmplă toate astea, dar nu-i nimeni care să susţină că se întâmplă.

- S-ar putea spune şi că trebuia să pre-existe cineva care să afirme că „nu există nimic”.

Exact. Dacă se face vreo afirmaţie despre adevăr, ea nu poate exista decât în cadrul visului: „Eu ştiu că asta nu-i nimic”. Ei bine, nu ştie nimeni că asta nu-i nimic. ☺ La fel cum nu ştie nimeni că este ceva. Pur şi simplu, nu există nimeni.

*- Mai scrii aici: «**Nu există nici corect şi nici greşit**».*

Da.

- Ca să fac pe avocatul diavolului, tocmai au avut loc nişte împuşcături la o şcoală din Texas, unde au fost ucişi 19 copii şi 2 profesori. Se pare că ăsta-i un lucru cel puţin greşit, dacă nu chiar rău.

Da, înţeleg unde baţi.

- Şi atunci, cum poţi justifica afirmaţia că nu există bine şi rău?

Ei bine, faptul că nu există nici bine şi nici rău nu prea poate fi explicat. De fapt, este o surpriză. Este o surpriză, atunci când eul se dovedeşte a fi iluzoriu, că ideile de bine sau rău se dovedesc a fi şi ele iluzorii. Acest mod de gândire (dualist) face parte din iluzie şi nu mai poate fi menţinut.

Pe de altă parte, nu este deloc o încercare de a justifica, de exemplu, masacrul de la acea şcoală sau de a-l transforma în ceva acceptabil sau bun. Prin urmare, împuşcăturile de la şcoală sunt un eveniment – ceea ce

poate că sună puţin cam rece – dar este ceea ce se întâmplă, şi la fel este şi reacţia oamenilor, de tristeţe, durere, furie, oricare ar fi aparenta reacţie emoţională. Dar niciuna dintre acestea nu este cu adevărat bună sau rea.

Şi aş mai adăuga că ceea ce persoana consideră a fi bun sau rău provine, în esenţă, din socoteala: „Oare îmi serveşte asta pe calea mea sau nu?”. Persoana va considera „Treaba asta e bună dacă îmi aduce ceva” şi ca fiind rea dacă îi răpeşte împlinirea sau pacea sau bucuria. Cred că acesta este, practic, adevăratul bine sau rău pentru persoană. Iar asta face parte din vis.

- De aceea întrebam mai devreme dacă nu-i un fel de experienţă relativă, fiindcă se pare că fiecare om are o experienţă unică a lumii.

Păi, putem folosi diverse cuvinte. Să spunem că trupul trăieşte, aparent, există un corp viu care are un set unic de condiţionări şi nişte gânduri unice şi sentimente unice şi reacţii unice la diverse situaţii. Da, asta se întâmplă aparent. Doar că nu există o experienţă reală a cuiva, dar aparent există un corp viu. Iar corpul gândeşte şi simte şi reacţionează şi respiră şi... Da, desigur.

- Bineînţeles, nu există nicio entitate autonomă care locuieşte în corp. Este doar un corp, corect? [Râsete]. Mai scrii aici: ***«Toate eforturile de a te uni cu Unicul sunt menite să eşueze, din cauză că nimic nu este separat. Căutarea spirituală este o încercare de a găsi un răspuns la o problemă inexistentă. Nu există nici o persoană şi nici o căutare reală. Cu siguranţă, nu există nicio soluţie.»***

Da. [Râsete]

- Ce frumos! Am şi subliniat citatul ăsta, mi-a plăcut foarte mult. [Râsete] Da, căutând un răspuns la o problemă care nici măcar nu există, e firesc să nu existe niciun răspuns.

Absolut. De aceea nu dă niciodată rezultate. Asta face căutarea, pune o singură întrebare: „Cum pot deveni un eu împlinit?”. Nu există niciun răspuns, pentru că nu există niciun eu neîmplinit. La baza oricărei căutări sau orice căutare se reduce la această chestiune, venită din experienţa acestui eu: „Eu exist acum şi aici, iar ceva îmi lipseşte, deci înseamnă că sunt un eu neîmplinit”. Singura concluzie pe care persoana o trage este: „Înseamnă că trebuie să devin un eu împlinit. Cum să fac asta?”.

Dar toată această înscenare este iluzorie. Începe cu „Eu sunt aici şi sunt neîmplinit”. Apoi: „Să o iau la stânga sau la dreapta, să meditez sau să câştig mulţi bani, să duc o viaţă aventuroasă sau să duc o viaţă sigură,

să am trei sau patru copii?”, şi aşa mai departe. Privind din perspectiva persoanei, e aceeaşi întrebare: „Ce cale mi se potriveşte ca să devin un eu împlinit?”.

- Mă întreb de ce vin la pachet astea două: presupunerea că eşti o persoană separată pare să includă şi această neîmplinire. Par să meargă împreună, dintr-un motiv sau altul.

Da, par să meargă împreună. Până la urmă, nu există niciun răspuns, pentru că toată chestia asta nici nu există cu adevărat. [Râsete] Ştiu, îmi pare rău! Nu are vreo logică. Dar asta pare să se întâmple. Oricând există senzaţia de prezenţă, apare şi căutarea unui „mai bine”.

- Deci, dacă cauţi o soluţie la o problemă imaginară, este un efort zadarnic, dar, în acelaşi timp, asta-i ce se pare că se întâmplă. Aşa că, nu poţi emite judecăţi de valoare.

Da.

- Dar este interesant că, neexistând problema, căutarea soluţiei nu va duce nicăieri.

Absolut, da. Dar nu-i ceva greşit. Doar că nu asta urmăreşte căutătorul. ☺ El crede că va ajunge undeva. Persoana simte că trebuie să caute, pentru că o va duce undeva. Ceea ce nu se întâmplă.

*- Cam în acelaşi sens, mai scrii: **«Nu te poţi apropia şi nu te poţi îndepărta de Asta nici măcar cu un pas»**.*

Da, da.

- Nu te poţi apropia sau îndepărta...

Exact, da, se referă, în esenţă, la frica persoanei: „Oare acţionez bine sau nu, risc să o dau în bară sau nu?”. ☺ Cu frica asta trăieşte persoana. „Dacă fac asta, oare voi rata fericirea? Şi dacă nu reuşesc în misiunea mea de a deveni un eu fericit?”. Totul face parte dintr-un vis.

- Şi toată lumea, nu chiar toată lumea, dar căutătorii spirituali încearcă din greu să găsească cel mai bun învăţător, cel mai iluminat guru pe care să-l urmeze. I-am luat un interviu lui Tim Cliss, care spunea că multe conversaţii de după întâlnirea propriu-zisă erau despre cine este cel mai realizat, cine este cel mai iluminat, pentru că nimeni n-ar vrea să-şi piardă timpul cu învăţătorul nepotrivit. [Râsete]

Exact, da.

- Şi descoperi că „cel mai mare iluminat” nu există. Nimeni nu se potriveşte cu acest criteriu.

Absolut, da. Dar, desigur, din perspectiva căutătorului, este o întrebare sinceră. Căutătorul chiar nu vrea să facă vreo greşeală, dar acţionează într-un vis.

*- Perfect. Mai spui: «**Orice experienţă plenară pe care ţi-o generezi face parte din vis. Orice experienţă este iluzorie. Ceea-ce-există este deja complet în mod natural, indiferent de cum arată sau cum se simte**». Wow!*

Da, într-adevăr. Dar ceea ce cred cei mai mulţi oameni este că, dacă au o experienţă de vârf, înseamnă că se află aproape de eliberare sau că aşa trebuie să se simtă eliberarea tot timpul. Dar ceea-ce-există nu are nevoie de o experienţă plenară sau totală sau ceva pe care persoana ar numi-o desăvârşire. Nu există nicio legătură între orice fel de experienţă şi ceea ce discutăm aici.

- Dar când apar sentimente precum tristeţea, cum se împacă cu plenitudinea şi desăvârşirea?

Ei bine, surpriza este că şi ele sunt întregi şi desăvârşite. Şi că orice altă impresie am fi avut era doar o parte a visului de a fi o persoană. Căci persoana împarte realitatea: „Asta este, asta nu este; asta aparţine desăvârşirii, asta nu". Şi, pur şi simplu, nu este adevărat. Nu-i absolut nicio o problemă cu tristeţea şi ea nu alungă împlinirea. Este şi ea întreagă şi desăvârşită. Dar e de aşteptat ca persoana să nu se aştepte la aşa ceva, fiindcă în realitatea personală va exista întotdeauna ceva care este inacceptabil, există întotdeauna ceva despre care persoana va spune: „Păi, nu, asta nu poate fi, îmi pare rău, dar asta nu poate fi desăvârşirea!". Însă, pur şi simplu, nu-i adevărat. Nu este adevărat.

Pe de altă parte, un sentiment plăcut, o experienţă minunată nu te aduc mai aproape de întregire. Aceasta ar fi cealaltă faţă a monedei. Când persoana gândeşte „O, mă simt superb acum", are impresia că este foarte aproape de desăvârşire sau ar spune chiar: „Asta trebuie să fie desăvârşirea, se simte atât de minunat, încât asta trebuie să fie întregirea despre care vorbesc toţi acei învăţători spirituali". Dar acestea sunt doar două feţe ale aceluiaşi vis: „Asta este plenitudinea, dar aia nu poate fi plenitudinea". Nu, nu este o experienţă. Deci tot ceea ce se întâmplă este în mod natural desăvârşit, dar nu pentru cineva. Nu este experienţa cuiva.

Persoana crede că există un strat suplimentar deasupra realităţii obişnuite. Adică, există ceea ce se întâmplă şi, în plus, ar mai trebui să perceapă că e întreagă şi desăvârşită. Dar realitatea nu are nevoie de această validare. E în mod natural perfectă.

- Da. E minunat. E ca în poveştile acelea în care discipolul are o experienţă uimitoare şi extatică, aleargă la învăţător să-i relateze realizarea sa, dar acesta spune: „A fost doar o experienţă", de parcă ar lua-o în derâdere. Iar persoana se supără şi-i reproşează: „Ce vrei să

spui, nu crezi ce am trăit eu în această experienţă?". Iar învăţătorul: „Da, şi ce dacă?! E doar o experienţă". Poate că de aceea mulţi oameni cred că luând anumitor droguri vor ajunge la Asta, dar şi acelea sunt doar nişte experienţe.

Absolut, desigur.

- Ai ceva de spus despre chestiunea asta, despre ayahuasca sau alte substanţe similare?

Păi, ai spus tu deja. Am avut şi eu nişte experienţe cu substanţe de genul ăsta cu mai mult timp în urmă. Dar întotdeauna „eu" eram mereu prezent. Desigur, când am ingerat unele dintre acele substanţe psihedelice, a fost cu adevărat... În momentul în care le-am luat, eram de-a dreptul buimac, pentru că se jucau cu impresia mea despre realitate, puneau la îndoială cât de solidă este această realitate de fapt. Dar în fond, toate astea se întâmplau pentru „eu". Da. Toate întrebările, toate experienţele în alte lumi, toate acele sentimente minunate pe care le-am avut, lacrimile de bucurie şi faptul că am văzut frumuseţea din tot ce există, toate s-au întâmplat „persoanei". Da, da. ☺

- Scrii aici: ***«Nicio cale de intrare, nicio cale de ieşire. Nici mişcare şi nici stagnare.»*** *Cum se poate să nu existe nici mişcare, dar nici stagnare?*

Ambele sunt impresii pe care le are persoana. Ambele sunt nişte experienţe, atât mişcarea, cât şi nemişcarea. Şi cred că acesta este modul în care persoana se simte, se experimentează pe sine: „Sunt acum, aici, sunt prezent, sunt un fel de conştiinţă stabilă. Dar, în acelaşi timp, se întâmplă continuu câte ceva". Sau „lucrurile intră şi ies din conştiinţa mea stabilă". Deci se învârte în jurul acestor două impresii. Ambele se întâmplă în timp. Ambele sunt experienţe temporale. Cred că aşa simte persoana.

Iar apoi poate spera, conform anumitor învăţături, că soluţia ar fi una din cele două variante. Fie se cufundă în fluxul nesfârşit al vieţii, în curgerea continuă de evenimente, dacă crede că aşa trebuie. Fie cealaltă variantă, a nemişcării: „Stai liniştit, fii prezent, nu te mişca!". Astea sunt cele două idei: fie mişcarea, ceva se întâmplă mereu; fie acest spaţiu etern şi nemişcat. Ambele sunt impresii ale persoanei, cum se poate simţi sau experimenta pe sine: ori că este pe o cale, ori că este doar prezentă. Din păcate, nu sunt reale. De aceea, niciuna dintre ele nu funcţionează cu adevărat.

- Amândouă provin din perspectiva unei persoane.

Exact.

- *Aşa cum arată titlul cărţii tale:* „Perspectiva fără un punct de vedere*” (No point perspective).*

Da.

- *Deci nu există niciun punct de vedere care să susţină sau că stă pe loc, sau că se mişcă. Nu există cineva care să cunoască adevărul.*

Da. Însă vreau să adaug că chiar şi „perspectiva fără un punct de vedere” cam sună tot ca o perspectivă.

- *E o exprimare abilă, îmi place. Căci nu poate exista vreo perspectivă care să nu provină dintr-un punct de vedere. ☺ **«Starea de bine este realitatea naturală; toate sunt total şi absolut bune aşa cum sunt.»** Deci, ce înţelegi prin stare de bine?*

Asta-i o chestiune dificilă. [Râsete]. Hai să spunem în felul următor. Nimic nu se îndoieşte de sine, asta vreau să spun că toate sunt bune. Da, nimic nu-i nesigur de sine. Niciun gând, nicio piatră, niciun sentiment. Tristeţea nu se îndoieşte de sine, nu-şi pune problema: „Oare ar trebui să fiu tristă, oare mi se permite să exist sau nu?”. Nu-i pasă şi aşa e realitatea naturală. Cred că asta am vrut să spun cu starea de bine. Repet, nu-i vorba că ar exista cineva care să recunoască faptul că este bine sau să simtă o stare de bine. Este atât de natural. Toate există, pur şi simplu, şi nu le pasă dacă „am dreptate? am greşit? sunt utilă? am voie să exist? oare ar trebui să fiu un pic mai puţin tristă?”.

- *Da, adică un fel de egalitate de spirit, un fel de echilibru perfect.*

Absolut, da. Care este realitatea naturală. Dar nu o armonie datorată echilibrului dintre diverse aspecte. Ci totul este, pur şi simplu, întreg, perfect. Fără niciun motiv. Nu pentru că s-ar simţi bine sau din altă cauză. Este perfect fără niciun motiv. ☺

- *Da. Te referi şi la iubirea necondiţionată?*

Uneori, da. [Râsete] Uneori îndrăznesc să o numesc aşa. [Râsete]

- *Scrii aşa:* ***«Nu există nimic de cunoscut, pur şi simplu, pentru că nu există o realitate care poate fi cunoscută. Nu există nimic ce "tu" să poţi pricepe»****. Nu există realitate…*

Da. Nicio condiţie certă. Nu poţi spune că este într-un anumit fel. Cred că asta se înţelege prin realitate: un anumit fel cum stau lucrurile. Dar nu există niciun fel fix, în general. Nici în general, nici în viaţa de zi cu zi, nimeni nu ştie cu adevărat ce se petrece. Aşa cum spuneam la început, există doar aceste întâmplări aparente, şi nici chiar asta nu se poate spune cu adevărat.

- *Se pare că există acel absolut şi relativ, sau subiectiv şi obiectiv. Poate că nu există o realitate ultimă, dar există Asta. Dar înţeleg ce*

spui, că nu există nimeni care să poată afirma cu certitudine nici măcar asta. [Râsete]

Da, asta e, da, asta-i tot, ăsta-i sensul. Asta nu încearcă să nege ceva, nu încearcă să forţeze ceva, nu încearcă să ne împiedice să purtăm această conversaţie sau să o nege. Dar, în definitiv, nu poate fi spus sau cunoscut nimic despre Asta, nici măcar dacă există sau nu. Nici măcar asta, într-adevăr.

- ***«Miracolul este că ceea-ce-există este în mod natural întreg şi desăvârşit. Toate problemele sunt chestiuni închipuite.»*** *O să repet ce scrie: „Miracolul este că ceea-ce-există este în mod natural întreg şi desăvârşit. Toate problemele sunt chestiuni închipuite." Cred că asta-i cam greu de înghiţit de către unii oameni, că problemele lor ar fi închipuite.*

Da, desigur, da, desigur. ☺ Nimeni nu vrea să audă asta. [Râsete] Din contră, toţi ar vrea să li se spună că problemele lor sunt reale, că sunt nesuferite şi că au nevoie de o soluţie ca să le rezolve. Ştiu, da...

- *Da, caută o validare de genul „Mda, chiar ai o problemă şi este nasoală rău".*

Absolut.

- *Deci când le spui contrariul...*

Până la urmă, numeroasele probleme se reduc la o singură problemă şi anume, persoana se întreabă „Cum pot rezolva asta?". De fapt, aceasta este singura problemă pe care o are persoana. Desigur, aparent, în viaţă există situaţii care ar putea fi problematice, dar nu sunt, asta-i chestia. Nu sunt probleme reale, ci doar par aşa, îmi pare rău s-o spun. ☺ Totuşi, nu neg că par. Aşa cum am spus, singura problemă ar fi „Cum pot să rezolv asta? Trebuie să rezolv această problemă pentru a reclădi întregul". Asta-i problema închipuită.

- *Da, oamenii se gândesc că problema lor ar fi o excepţie de la această regulă, poate. [Râsete]*

„Da, s-ar putea să ai dreptate, Andreas, dar pentru mine e altfel. Problemele mele chiar sunt reale".

- *Mai scrii:* ***«Unimea este minunat de ignorantă , pur şi simplu, pentru că nu există nimic altceva în afara Ei.»*** *Ce vrei să spui prin minunat de ignorantă?*

Noi doi, stând aici şi purtând această conversaţie – Ea nu ştie nimic despre treaba asta. Nu se cunoaşte nici măcar pe Ea însăşi. Asta înseamnă ignoranţă. Aşa cum am spus, nu se simte nici măcar pe sine. Nu discriminează, nu spune „asta e bine, asta e rău, asta e o parte din mine care nu-mi mai aparţine; ştiu că asta e, ştiu că asta nu e". Nu, nu

ştie nimic. E doar ea însăşi, e doar ceea ce se întâmplă aparent – tu şi cu mine şi această conversaţie şi, poate, mai târziu, cineva care va privi la acest video. Este, pur şi simplu, Ea însăşi. Nu-i pasă de nimic. Nu zice: „Oare sunt bună, oare am dreptate, sunt cumva...?”.

Iar dacă cineva O întreabă „Ce eşti? vreau să te cunosc!”, nu aude nici măcar asta, pentru că Ea este inclusiv această întrebare. Ăsta-i lucrul amuzant. Totalitatea, Unimea nici măcar nu-l poate auzi pe căutătorul care tot cere. Căutătorul cere: „Ajută-mă, te rog, dă-mi ceva, Unime!”. Dar Unimea nu aude, pentru că acela care imploră Unimea este tot aceeaşi Unime. ☺ „Te rog, vezi-mă, recunoaşte-mă ca fiind adevărat, precum şi suferinţa mea şi problemele mele, te rog, am nevoie de ajutor, Dumnezeule! Alo, Dumnezeu? Alo, alo!” [Râsete].

- *Uneori nu ştiu ce să mai înţeleg. Numeai asta o înscenare, spui „toată această înscenare”, prin care înţeleg că Unimea caută desăvârşirea, deşi este deja întreagă şi desăvârşită. Dar apare această activitate amuzantă, înscenarea de care vorbeai. Ce poţi spune despre asta? Nu există niciun răspuns de ce se întâmplă aşa?*

Absolut. Nu există absolut niciun răspuns. În fond, ar fi vorba de aceeaşi întrebare „Cine sunt eu şi de ce, de ce este situaţia aşa cum este, de ce trebuie să sufăr?”. Dar, nu. Habar n-am. Repet, Unimea nici măcar nu-şi dă seama că este aşa. Chiar şi înscenarea de care am vorbit, anume că „Totul este întreg şi desăvârşit, dar totuşi, oamenii caută altceva etc.”, nici măcar de ea nu-şi dă seama, de genul „Aha, deci aşa stau treburile”. Nu, nu.

- *De fapt, toate astea nici măcar nu se întâmplă. ☺*

Exact, da.

- *Wow!*

Da.

- ***«Nu există un eu, deci nu există nici visul eului. Presupunerea că ar exista un vis care s-ar putea sfârşi la un moment dat este tot o parte a visului. ☺ Nu există nici vreo iluzie, nici vreun vis din care să te trezeşti»****. Asta seamănă cu ceea ce spuneam adineauri, că înscenarea nici măcar nu este pusă la cale de către cineva. [Râsete]*

Da, da. Ceea ce nu-i logic, nu poate fi explicat. Nu are sens. Face parte din vis că „Trebuie să mă trezesc, trebuie să devin eliberat, trebuie să-mi găsesc împlinirea”, este acelaşi joc. Dar îmi pare rău, nu. Nu există nimeni. „Tu” nu te vei trezi, nu există nicio problemă, toate se întâmplă, pur şi simplu, fără explicaţii.

- Dar ce zici despre personaj? Personajul din vis se poate trezi din visare?

N-aş zice aşa. Singura poveste pe care o pot născoci este că, aparent, această iluzie poate dispărea. Însă nu ar produce o „persoană" trezită. Asta ar fi o poveste scornită de „eu". Dar nici măcar dispariţia asta nu e observată de cineva. Face parte din poveste, anume că există o iluzie numită „eu" şi că iluzia poate dispărea. Da şi nu. Pe de o parte, da, asta pare să se întâmple. Pe de altă parte, cine ar putea afirma sau cunoaşte asta?! Şi nici măcar nu aş numi-o „trezire".

- Spuneai că, la tine, această contracţie energetică s-a stins lent.

Da.

- Dar că nu a existat o experienţă a stingerii.

Ei bine, spun această poveste privind înapoi, ca să zic aşa, după ce am murit. ☺ Dar în timp ce mă stingeam, credeam că mă îndrept spre un viitor fericit. Nu aveam nicio idee că mă duc, că mă sting. Simţeam că sunt cineva şi că viaţa merge mai departe şi, în experienţa mea, simţeam că devin din ce în ce mai uşor. Aşa am simţit eu în acei doi ani de tranziţie. Simţeam că, în sfârşit, după ani de zile de carusel emoţional, simţeam că „Wow, în sfârşit, sunt cu adevărat bine acum!". ☺

- Credeai că te îndrepţi spre o experienţă mai bună pentru Andreas.

Absolut. Aşa simţea eul în acei doi ani.

- Pe când Andreas era pe moarte, ca să zic aşa. [Râsete]

Da, absolut, da. Nu se putea prevedea. Oricum, persoana nu-şi poate înţelege cu adevărat moartea. Pentru persoană, propria-i moarte va rămâne întotdeauna un concept teoretic. Şi, până în ultimul minut, este o experienţă de viaţă. Până în ultima clipă a eu-lui, ca să zic aşa, este o experienţă a eu-lui, iar moartea rămâne un concept, până când se întâmplă în realitate. Asta ar fi toată povestea.

Şi încă o propoziţie: desigur, în acea experienţă de viaţă, uneori poate că mă gândeam bucuros: „Poate că eul e pe moarte, poate că îmi moare eul", dar tot nu avea nimic de-a face cu ceea ce se întâmpla de fapt.

- O, da! Obişnuiam să îmi citesc cărţile spirituale şi apoi stăteam şi repetam: „Eu nu sunt corpul, eu nu sunt mintea". Dar, cum spuneai mai devreme, întotdeauna era acolo un „eu" care pretindea că nu este corpul, nu este mintea. Păi, cine spune asta, cine nu e corpul, cine nu e mintea? Încă mai există ceva acolo care crede că nu e corpul şi nu e mintea.

Da. [Râsete] Pentru a se elibera de mintea-corp, pentru a deveni un „ceva" liber.

- Un „ceva” liber, da... pe când, de fapt, nu există decât libertatea.

Da.

- Mai scrii: ***«Ceea-ce-există nu este o iluzie. Iluzie este percepţia acesteia.»*** *Wow! [Râsete] Asta e tare! „Ceea-ce-există nu este o iluzie. Iluzie este percepţia acesteia." Poate că ai putea să ne explici mai pe larg, dacă vrei.*

Da, păi, asta-i chestia: Ceea ce se întâmplă nu este o iluzie, ci este realitatea naturală. Aşa este ea. Singura iluzie ar fi să o percepi dintr-un punct de vedere separat. De pildă, în spiritualitate, de multe ori se spune cu totul altceva, cum ar fi că „există o singură realitate, care eşti tu, eul, conştiinţa, dar lumea este o iluzie”. Se spune că totul este o iluzie, în afară de tine, în afară de „eu”, în afară de cine eşti tu cu adevărat, ca să zicem aşa. Au divizat realitatea, este un concept separator să afirmi „Eu sunt ceva, dar lucrul celălalt nu este”.

Dimpotrivă, ce spune acest mesaj este, în esenţă: „Nu este o iluzie, dar ceea ce se întâmplă este real şi ireal”. Deci nu-i vorba că s-ar desfăşura o iluzie pe care încearcă s-o înlăture. Cred că, în multe învăţături spirituale, se hrăneşte speranţa că poţi elimina cumva lumea pentru a te elibera de ea, pentru a o respinge cumva, pentru a scăpa de ea. Asta încearcă ele, după părerea mea.

Acest mesaj nu face asta. Nu are nimic împotriva faptului de a sta în faţa ecranului şi de a purta această conversaţie. Nu are nimic împotriva faptului de a fi trist după ce te uiţi la ştiri sau din altă cauză. Nu. Chiar şi asta este Ea. Prin urmare, nu este o iluzie. Ceea ce se petrece nu este o iluzie, este realitatea naturală. Dar nu o cunoaşte şi nu o trăieşte cineva.

- Înţeleg. Pentru că asta ar implica o separare, anume că ar exista ceva care creează iluzia şi ar mai exista altceva care cade în capcana iluziei.

Da.

- Da, e frumos.

Da, desigur, absolut. În fond, asta-i frumuseţea acestui mesaj, că afirmă clar: „Asta este totul, hello! asta este tot ce există”. Dar frumoasă pentru nimeni şi nimeni nu va înţelege ce este Asta, ceea ce face parte din frumuseţea Ei. Asta există deja, nu apare după o ipotetică realizare. Nu apare după ce te-ai lămurit tu „care este adevărul, care este iluzia, oare este Asta sau este nimicul?”. Nu, ci aruncă în aer toată această divizare a realităţii.

- Spui aici: ***«Nu există un cineva nici eliberat, nici captiv»****. Da, e clar.*

„Sunt captiv, sunt un „eu” şi sunt închis” – ăsta-i visul. Ca şi ideea că pot deveni liber. „Sunt prizonierul gândurilor mele, de aceea trebuie să mă eliberez de gânduri. Sunt prizonierul emoţiilor mele negative, care mă fac să sufăr şi de aceea trebuie să le găsesc o soluţie.” O, nu e deloc aşa. Nimeni nu este prizonierul gândurilor şi emoţiilor. Nimeni nu este închis în corp. Nimeni nu trebuie să scape de corp. Nimeni nu trebuie să scape de gânduri şi emoţii.

- *Da, asta-i deja realitatea naturală, aşa cum spui. Deci nu mai există cineva după eliberare. Dar auzim cuvinte precum eliberare sau mutaţie, mulţi oameni spun „după mutaţie, înainte de mutaţie”. Cum interpretezi această eliberare sau mutaţie?*

Da, chestia ciudată este că aceste noţiuni nu au corespondent în realitate. Dar e aceeaşi dilemă, nu poţi să devii partizanul unei singure părţi. E la fel cum vorbeam înainte, că e real şi ireal simultan. Se pare că, în trecut, exista un căutător sau iluzia de căutător, care se pare că, acum, nu mai există. Şi totuşi, nu a existat o reală mutaţie de la o stare la cealaltă. Iar treaba asta nu pot s-o explic. Nu a existat o schimbare de la mai puţină plenitudine la mai multă plenitudine. Nici măcar atunci. Îmi pare rău!

- ***«Cel ce trăieşte deja în prezenţă vrea să scape de această prezenţă pentru a fi mai prezent prin absenţa sa»***.

Da, da. ☺

- *„Cel ce trăieşte deja în prezenţă vrea să scape de această prezenţă pentru a fi mai prezent prin absenţa sa”. Da. Păi, am auzit spunându-se că absenţa acestei contracţii energetice sau a acestui simţ al eu-lui reprezintă acea prezenţă. E prezenţa a... Nu ştiu, tu ce crezi? [Râsete]*

Ar trebui să inventăm un cuvânt nou, să-i zicem „prabsenţă”. Adică este prezenţă şi absenţă în acelaşi timp. Da, la asta se referă propoziţia respectivă. Când nu mai există un cineva, prezenţa este totală. Camera, pereţii, vocile noastre, corpul tău, corpul meu sunt intens prezente. Dar în acelaşi timp, nu este prezent ceva anume. Deci este şi un fel de absenţă. Este şi nu este. De aceea, mi se pare că „prezenţa” indică doar o latură. ☺ Dar înţeleg de unde vine termenul. Înseamnă ceva total. Orice se întâmplă din plin – vorbirea, gândirea, simţirea, stând aşezat, pereţii – se manifestă intens. Dar în acelaşi timp, nu-i ceva care există cu adevărat. Deci sunt ambele situaţii: este şi nu este, prezent şi absent, ceva şi nimic.

- ***«Nu există nicio iluzie. Face parte din aparenta iluzie faptul că ar exista o iluzie. Nu există. Nu-i nimic de biruit şi nimic de pierdut.»*** *Wow!*

Da, acest mesaj este atât de diferit de toate celelalte învăţături – în care tu trebuie să te trezeşti, trebuie să scapi de iluzie, trebuie să ajungi la adevăr, să te situezi pe poziţia adevărului, să cunoşti şi să fii ferm convins. Dar nu. Nu. Nu este nevoie. Nu se întâmplă asta, nu există aşa ceva. ☺

- Văd că susţii multe sesiuni intensive. De exemplu, câte zile la rând participă oamenii la aceste întâlniri?

Cred că cea mai lungă este de o săptămână.

- O săptămână întreagă. Deci spre finalul săptămânii, în ultima zi, îmi imaginez că trebuie să fie mai mult tăcere. Căci ce fel de întrebări s-ar mai putea pune?! Se pare că se ajunge repede la fundul sacului în subiectul asta!

E adevărat, pe de o parte, dar e amuzant că poate fi şi cu totul altfel. Am avut săptămâni foarte calme, în care, destul de repede, întâlnirile au devenit foarte, foarte tăcute. Dar am avut şi săptămâni în care discutam pe îndelete şi tot mai apărea câte ceva aici şi altceva acolo. Discuţiile nu ajung la nicio concluzie, dar nici nu se opresc. Este inexplicabil, dar ambele variante se pot întâmpla. Sau uneori este doar o tăcere lungă într-o întâlnire, dar în dimineaţa următoare apar întrebări noi. Este destul de interesant.

- Apar o mulţime de „da, dar”. „Ştiu că totul e întreg şi desăvârşit, DAR...” [Râsete]

Da, cam aşa ceva, da. Însă uneori apare, pur şi simplu, un alt aspect sau un alt lucru despre care să vorbim. Vorbim degeaba, desigur.

- N-am participat niciodată, aşa că îmi imaginam că, pe măsură ce trec zilele, întrebările se epuizează, dar se găsesc mereu alte faţete sau alte moduri de a explora chestiunea asta. E uimitor...

Pe de altă parte, atâta timp cât există aici un căutător, vor apărea şi întrebări noi. Căci căutătorul nu poate înţelege că această căutare este zadarnică. Poate ajunge la această concluzie din când în când, dar căutarea sa va continua. Deci, atâta timp cât există un cineva, pluteşte şi o întrebare prin aer. Poate că nu mai este o întrebare intelectuală, dar energia aşteptării e cumva prezentă. Care, desigur, va genera o nouă întrebare. Căutătorul nu-şi poate impune: „Taci, că n-are niciun sens să întrebi!”. Atâta timp cât există un cineva, va exista această nelinişte. Chiar şi în ultima zi...

- Da, în ultima zi...

Nu s-a schimbat nimic cu adevărat după aceste şapte zile. [Râsete]

- Am auzit oameni spunând că s-au schimbat... poate doar în sensul că pot înţelege ce este nondualitatea.

Ei bine, da, absolut, asta se întâmplă. Există o schimbare aparentă şi, bineînţeles, din punct de vedere energetic se întâmplă multe chestii. Când există un căutător, există şi o căutare de un tip sau altul. Asta am vrut să spun foarte simplificat.

- Adică, căutarea nu mai păstrează, poate, toată acea mulţime de practici. Şi presupun că, dacă obişnuiesc să te asculte, noua formă de căutare constă doar în a asculta videoclipurile tale şi să-ţi pună întrebări.

O, da, încearcă să înţeleagă cumva acest mesaj sau să îl integreze în propria viaţă. Asta făcea oricum persoana şi înainte, şi acum, încearcă să găsească un răspuns la chestiunile de viaţă. Da. Şi apoi pot deveni nişte ascultători fideli. Dar, repet, nu face asta cineva. Inclusiv această activitate o face acelaşi Întreg, acţionând în acest fel. Nu este o decizie conştientă – ce anume te fascinează sau te interesează. Dar cred că, după ce au auzit acest mesaj, multor oameni nu le mai rămâne nimic altceva. Ceea ce mi se pare normal. [Râsete]

- Da, i se mai spune şi „ultima casă pe stânga, la ieşire”. [Râsete] Alt citat: ***«Nu există creaţie. Nu se întâmplă nimic real în timp şi spaţiu. Nimicul nu devine vreodată ceva. Atât e de simplu.»*** *Da, nu există devenire. Ce frumos!*

Da, absolut. Prima devenire ar fi acea pretenţie că „Eu sunt, am intrat în existenţă, exist”. Şi treaba asta nu se petrece niciodată. Nu se întâmplă. Nimic nu intră vreodată în existenţă. Iar din această falsă devenire, desigur că nu poate apărea nicio altă devenire, cum ar fi „Acum, că am devenit prezent, urmează să devin iluminat”. Acesta ar fi deja al doilea pas. Dar primul pas nici n-a fost făcut. ☺

- Îmi place asta, că „Nimicul nu devine vreodată ceva”, pentru că uneori mesajul este înţeles ca şi cum „nimicul devine totul” sau ca şi cum „nimicul se manifestă ca Walter”. Poţi vorbi despre această distincţie, despre sensul corect?

Această afirmaţie, că „nimicul se manifestă ca Walter sau Andreas”, este doar o concepţie. Aşa înţelege persoana, acesta este un concept pe care persoana îl poate înţelege, aşa simte ea. „Aha, Asta se manifestă acum şi trebuie să fi venit de undeva”. Şi l-ai putea numi fie Dumnezeu, fie Neant, dar este tot un concept dualist. Şi de aceea este atât de uşor de priceput de către „eu” sau de către căutătorii spirituali.

Dar că Asta este, simultan, nimic şi ceva, fără să existe un proces de manifestare, ideea asta nu mai poate fi concepută, nu are nicio noimă pentru căutător. Celălalt concept are, într-un fel, mai mult sens. Asta e experienţa comună: „Eu sunt aici şi trebuie să fi venit de undeva”. Auzim

asta foarte des în spiritualitate şi alte locuri. Dar e o simplă explicaţie, pe care o poţi crede sau nu.

- În multe locuri se vorbeşte foarte mult despre separare, pentru că există ideea că universul acţionează în favoarea mea sau în defavoarea mea, iar eu l-aş putea influenţa şi avea o relaţie cu universul. Îmi amintesc că, la întâlnirile nondualiste, aveam un fel de revelaţii, când vorbitorul spunea ceva şi-mi declanşa un declic în minte. De pildă, eram la o întâlnire şi vorbitorul a spus «Problema este că tu crezi că existaţi tu şi universul». De parcă ai exista, pe de-o parte, tu şi, de cealaltă parte, restul. [Râsete] Adică, admiţi că totul este întreg şi desăvârşit, dar pe deasupra, mai apari şi tu. Deci există totul şi încă ceva în plus. Şi „eu" continui să mă separ de acest întreg desăvârşit, despre care vorbesc toţi înţelepţii, ca şi cum ar fi separat de mine. Dar nu te poţi abţine. În calitate de căutător, cred că nu te poţi abţine, sau aşa pare că se întâmplă, desigur.

Exact, asta-i chestia. Nu o face cineva. Nimeni nu-şi creează impresia de a fi separat. Şi nimeni nu poate scăpa de ea. Dar aşa se simte, acesta ar fi sentimentul de separare: „Eu exist, iar tot restul este separat de mine, inclusiv gândurile şi sentimentele mele". Întotdeauna există „eu" şi restul. Pur şi simplu, asta-i senzaţia. Şi nu poate fi explicată, aşa se simte. Şi întotdeauna există această aparentă relaţie: eu şi lumea.

- Dai atenţie la fenomene precum sincronicitatea sau altele de genul ăsta?

Nu.

- ***«Orice simţi, orice faci şi orice gândeşti este doar ceea ce, aparent, se întâmplă. Nu le produce cineva. Nu le observă cineva şi nu le controlează cineva. Nu există nimeni.»***

Da.

- ***«Senzaţia de a fi o persoană este însoţită automat de un sentiment de neîmplinire şi, mai ales, de unul de nelinişte.»***

Da, da. După mine, un alt mod de a descrie această neîmplinire ar fi că persoana nu-şi poate suporta propria prezenţă, ca şi cum ar simţi „nu pot suporta Asta". Când eul stă acolo fără o poveste, fără un scop, fără un motiv, nu poate accepta această stare şi apare acea neplăcere. Ca şi cum propria prezenţă ar fi insuportabilă şi trebuie să găsească o soluţie sau să evadeze din ea. Desigur, acesta este visul – că ar fi cineva prezent şi că această prezenţă ar fi insuportabilă. În realitate, nu există absolut nicio problemă aici-şi-acum, cum se spune. Dar persoana respectivă simte „Nu se poate să fie Asta!". Este ca un câmp de tensiune, un fel de apăsare. Şi de aici vine toată căutarea. Din această senzaţie subtilă de neplăcere au

apărut toate religiile, toate căutările, toate conceptele – în aparenţă, desigur. ☺ Toate sunt o reacţie la „Pur şi simplu, nu poate fi Asta, ceva lipseşte aici”. Este uimitor!

- Să încheiem cu asta: ***«Presupunerea ta este că, într-o zi, vei ajunge undeva. Totuşi, nu vei ajunge niciodată. Nu există niciun „tu” şi nicio realitate care să poată fi percepută. Nu ai unde sau la ce să ajungi. În acest sens, totul este minunat de lipsit de speranţă.»***

Da, absolut. Separarea este un vis şi căutarea este o visare. Nimeni nu va ajunge nicăieri. Niciun vis nu se va termina. Da. Există doar Asta, anume, ceea ce se întâmplă în aparenţă.

- Îţi mulţumesc foarte mult, Andreas. Apreciez timpul pe care ni l-ai acordat.

Mulţumesc foarte mult. Mi-a plăcut foarte mult. Mulţumesc.

- Aş putea să continui, dar… Menţionez că am lecturat din cartea „Taverna Lentes. Convorbiri după miezul nopţii”, dacă vreţi să o citiţi. Există cel puţin şase cărţi în engleză şi mult conţinut marca Andreas Muller, inclusiv o mulţime de videoclipuri pe YouTube, pe care ni le oferi cu generozitate. Intraţi pe site-ul **thetimelesswonder.com** *şi vedeţi datele întâlnirilor sale – călătoreşte, ţine conferinţe. Mai doreşti să le spui ceva ascultătorilor înainte de a ne despărţi?*

Păi, nu. Vă mulţumesc foarte mult pentru că aţi fost alături de noi, cam atât. A fost minunat.

- În regulă, îţi mulţumesc foarte mult. Ne mai vedem, Andreas. Mulţumesc.

Da, mulţumesc şi eu foarte mult. Mi-a făcut plăcere.

- Şi mie.

25 iulie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=z60nMSZ9zDQ

"Început fără sfârşit", cu Emerson Non-Duality

Întâlnire online cu Emerson Non-Duality. Urmăriţi selecţii dintr-una din şedinţele recente.

Iată o întrebare: *„Bună, Emerson! După ultima întâlnire online cu tine, am avut o Întrezărire şi totul a fost minunat timp de o săptămână, după care eul a revenit foarte puternic. Cum să revin la starea de dinainte?”*

În cadrul poveştii, Întrezărirea este acel moment de percepere directă că cel care priveşte de obicei, de fapt, nu există. Descoperi eroarea de funcţionare. Iar eroarea este eul sau personajul. Întotdeauna se întâmplă aşa.

Repet, în momentul în care apare o idee, dacă te prinde, acela este începutul separării. În momentul în care crezi că o înţelegi, apare separarea. În momentul în care crezi că nu o înţelegi, şi atunci apare separarea. Dar separarea nu e decisă de cineva, ci este doar efectul iluziei. Deci iluzia este foarte persistentă, manifestând continuu efectul de separare.

Aşa că, ceea ce se spune în aceste aparente întâlniri online – cred că au fost două zile la rând, îmi plac aceste formate mai lungi – este doar o poveste, dar oamenii care asistă de obicei se blochează la fraza „Percepţia directă că nu există nimeni aici”. E ca o înfometare, ca o epuizare, pentru că – dacă vreţi să puneţi întrebări, continuaţi să le puneţi – întotdeauna răspunsul va fi că „nu se întâmplă nimic” şi că „nu există nimeni aici”.

Omul încearcă să înţeleagă. Şi apoi tot revine la aceste întâlniri, pentru că nu poate înţelege ceea ce se spune aici.

Întotdeauna nu se va oferi nimic aici, dar căutătorul sau eul vrea să priceapă ceva din chestia asta. De obicei, asistă la întâlnirile astea şi oboseşte tot încercând să priceapă – dar şi asta e tot o poveste. Observ uneori, în discuţiile individuale, că atunci când omul încearcă să înţeleagă, automat se declanşează iluzia separării. Este automată. Se întâmplă de fiecare dată. Este aceeaşi naraţiune în diverse forme: despre înţelegere, despre neînţelegere, despre „cum să pricep asta”, despre „nu voi înţelege niciodată asta”.

Ceea ce se întâmplă când aleargă pe roata cunoaşterii – căci încercarea de a înţelege este ca un roată care se învârte în gol – este că aparentul cunoscător se prăbuşeşte total epuizat. Dar asta-i doar o

poveste. Şi totul e uşor, totul e bine. Fiindcă se percepe limpede că nimic nu se întâmplă cu adevărat.

* * *

Salut, Brian, ce mai faci?

- În ultimele zile, am încercat să înţeleg ce anume alimentează în mod constant această separare. Şi mă întrebam dacă are legătură cu faptul că creierul suprapune foarte uşor nişte poveşti imaginare peste ceea ce se întâmplă în realitate. De exemplu, dacă te aud spunând că „există un singur Dumnezeu", în realitate, doar vibrează nişte corzi vocale. Dar eu interpretez imediat că ai spus ceva cu sens, că „există un Dumnezeu şi că numele lui Dumnezeu este Allah". Şi automat voi accepta afirmaţia sau o voi respinge, ceea ce-i acelaşi lucru. Voi dezvolta o credinţă bazată pe ea sau contrară ei.

Chiar dacă nu-i neapărat o credinţă. Este acelaşi lucru. Repet, este o chestie ciclică. Tot ce iese din minte este o iluzie. Orice explicaţie este iluzia separării în acţiune. Deci, înţelegerea este separare, neînţelegerea este tot separare. Parcă ar fi Geneza mereu. Este un permanent început. Dar este şi Apocalipsa simultan. Este începutul şi sfârşitul în acelaşi timp. Deci în momentul în care aude că „Nu este nimic aici de priceput", personajul se va gândi că „Ei, lasă că o să pricep eu" – iar prin asta deja s-a separat. Dar în momentul în care apare această aparentă separare, se şi dizolvă. Şi apoi se va ivi alta: „Ei bine, de acum cred în chestia asta".

Prin urmare, orice se manifestă este vid, dar eşti mereu înghiontit să crezi că totul ar fi real, că s-ar întâmpla cu adevărat. „Ai dreptate, Brian, nu te poţi înşela, Brian". Este acelaşi fel de gând. Deci apare tot mereu câte ceva.

E ca şi cum fiecare moment este începutul şi sfârşitul. Geneza şi Apocalipsa simultan, începutul şi sfârşitul. Ceea ce înseamnă că nu se întâmplă cu adevărat. Nimic din toate astea nu se întâmplă. Noi nu vorbim cu adevărat aici. Doar se desfăşoară o iluzie în care nimicul pare a exista într-o formă, exprimând credinţă sau neîncredere, înţelegere sau neînţelegere.

Aşa că, fie că există înţelegere, fie că există neînţelegere, fie „pricep asta", fie „nu pricep asta", Asta este dintotdeauna aceeaşi. Doar iluzia apare şi apoi se dezintegrează. Cea care crede că a înţeles sau nu a înţeles, sau care face distincţia dintre eu şi Sine este iluzia. Deci ce spun eu aici este că totul este gol, nimic nu se întâmplă acum. Nu se întâmplă absolut nimic. Singurul lucru care se întâmplă, în mod aparent, este ideea iluzorie că s-ar întâmpla ceva. Care se bazează pe iluzia că ar exista o separare.

Rădăcina tuturor iluziilor – am mai spus-o – este ceea ce, aparent, emană din „tine”. Pentru că nu există un „tu”. Deci pare că emană din tine, dar nu se întâmplă cu adevărat, din cauză că nu există un „tu” din care să iasă. De exemplu, această plenitudine, această atemporalitate, veşnicie, va fi întreruptă prin iluzia că ceva începe. E secţionată. Parcă ar vrea să ascundă faptul că acesta este doar nimicul fără seamăn, un vis nemărginit. Şi aşa apar segmentele: „Ştiu despre ce vorbeşte Emerson”. Înseamnă că nu ştii despre ce vorbesc. Pentru că nu există nimeni care ar putea să ştie sau să nu ştie despre ce vorbesc – asta spun eu aici.

Prin urmare, iluzia eului sau a personajului sau a separării este cea care se vâră în fiecare clipă şi începe geneza unei poveşti. Care devine o poveste în interiorul unei poveşti în interiorul unei poveşti. Este precum gaura de iepure a cunoaşterii. „Păi, eu ştiu asta sigur.”. Dar pe ce te bazezi? Şi răspunsul continuă să întărească convingerea că ar exista o separare, că ar exista un început, că ar exista un sfârşit. Este foarte simplu.

- Iar ideea că problema apare din faptul că chiar se întâmplă ceva în realitate – e tot doar o poveste.

Totul e doar această iluzie ingenioasă şi persistentă că „asta mi se întâmplă mie”. Dar dacă analizezi această iluzie – deşi e doar o expresie, căci nu există nimeni în realitate – vei găsi că rădăcina personajului supus la toate aceste iluzii este Marea Iluzie, producând constant iluzii. Tot timpul pompează iluzii. Deci orice ar inventa este o iluzie. O iluzie, cu rolul de a păstra separarea. Pentru că, numai fiind separat, „mă voi putea ilumina cândva”. Şi uite aşa se scufundă în acea falsă naraţiune despre iubire şi lumină, în ideea că „eu sunt special”.

Iar ce spun eu aici strică toată petrecerea, totul se anulează, când spun că „totul se întâmplă, pur şi simplu”. Nu există nici „mai înalt”, nici „mai jos”. Totul este identic, totalitate, unitate – dacă vreţi să folosiţi acest cuvânt – alăturare. Şi nu a fost niciodată fragmentat. Dar fiecare cuvânt e ca un cuţit care secţionează totalitatea.

Însă ea nu poate fi tăiată. Tăierea este iluzia. Totalitatea nu poate fi separată. Nici măcar aceste idei nondualiste, această cunoaştere, această înţelegere, nici măcar această înţelepciune nu poate s-o taie, pentru că nu există nimeni care să fie înţelept. Nu există nimeni care să cunoască ceva. În momentul în care apare cunoaşterea, ea devine o manifestare a separării. Şi încă una foarte persistentă.

- Iar căutarea adevărului are loc în acest context iluzoriu, în care eu cred că pot să disec totalitatea.

„Îi voi da de capăt într-o zi!”. Chiar şi când spui că „Voi ajunge acolo într-o bună zi” sau „Cum să ajung acolo?”, acest gând reîntăreşte iluzia. Pentru că ideea că asta i se va întâmpla unui „eu” – „Voi pricepe asta!” sau „Nu voi pricepe niciodată asta!” – este una şi aceeaşi reacţie.

Este ca o sală cu oglinzi care se reflectă una pe alta, care se recunosc una pe alta, oglinzi ale iluziei care se reflectă reciproc. E năucitor pentru minte, care nici nu există, de fapt. Cum spuneam, misterul nu poate scăpa de mistere, pentru că este alcătuit din ele. Iluzia operează doar cu iluzii, deci nu poate ieşi dintre iluzii.

Iar iluzia este foarte înşelătoare, din cauză că întotdeauna menţine separarea. Întotdeauna generează separare. Este ca acele oglinzi puse faţă în faţă. Între ele nu este nimic. Dar când le aşezi împreună, apare o reflecţie nesfârşită a nimicului.

- Precum „reţeaua lui Indra”, cam aşa ar fi oglinzile care reflectă holografic acelaşi nimic…

Da, este magnific şi uimitor. Percepând că totul este o iluzie care pare absolut reală, mă minunez adeseori: „Ia uite, ce copac! Ia uite, ce se întâmplă!”. E doar o aparenţă care nu există cu adevărat.

Ştiinţa este şi ea tot un gen de cunoaştere, dar hai să preluăm ideea ştiinţifică că lucrurile solide sunt 99,99% spaţiu gol. Atunci cum de pot să ţin această ceaşcă în mână?! E un mister. Dar sunt o mulţime de ipoteze.

Sau, o altă afirmaţie a oamenilor de ştiinţă este că universul este o stimulare, dar a nimănui, ci o simulare apărută de la sine. Însă imediat, mintea ne va conduce la ideea că trebuie să existe o prezenţă sau o putere superioară sau o fiinţă sau o cauză – ceea ce-i doar o altă încercare de cunoaştere care despică totalitatea. Se întâmplă chiar în momentul în care mintea crede că înţelege, că pricepe.

De aceea se spune că iluminarea este doar o prea-fericită ignoranţă. Adică, inocenţa şi puritatea intuiţiei că orice se vede este deja Asta. Şi nimic nu poate schimba acest adevăr. Asta este deja totul. Chiar dacă o recunoşti sau nu o recunoşti, Asta va fi întotdeauna aşa cum e. De aceea spun uneori că Asta este şi Asta nu este.

- Şi fiecare întrebare care apare înseamnă că este…

Este răspunsul.

- Este doar un ocol pentru a evita să ajungă la final.

Pentru că cel care pune întrebarea este însuşi obiectul căutării. Cel care este confuz este însuşi Vidul. Deci orice întrebare care apare este o expresie a Infinitului manifestat sub forma unor întrebări.

- Mulţumesc.

Mulţumesc, Brian.

* * *

Oh, scuze, sunt câteva întrebări aici... Scuze, nu am răspuns la întrebarea „*De ce eul revine înapoi?*”. Întrebarea se mai poate pune „*De ce nu a dispărut eul?*”. Aşa cum spuneam, mintea se loveşte ca de un zid iar şi iar.

În cursul trezirii, există doar percepţia că nu se întâmplă nimic, nu se întâmplă nimic. Însă, de obicei, când eul se întoarce, apare din nou separarea, credinţa că ar fi separat. Deci când apare cel care crede, atunci dispare şi percepţia realităţii.

* * *

- Bună Emerson! Ştii ce se spune, că există doar acum, dar în acest acum există mai multe realităţi. Trăim într-un univers holografic. Poate că aici nu ai succes, nu ai iubire, nimic nu-ţi merge, dar în altă parte, dacă ai putea să accezi acolo, trăieşti o viaţă de vis.

Ce fantezie grozavă. Este o fantezie, un roman. Este o fantezie să crezi că există altceva în afară de Asta. Ce spun eu aici este că tot ce există este Asta. Chiar şi ideea că ar exista o realitate separată sau o conştiinţă 5D sau altceva de genul acesta – care este o promisiune, o altă versiune a raiului, o altă idee despre viaţa după moarte, o altă idee despre realitate – orice astfel de idee ocultează ceea ce se întâmplă deja. Omul caută altceva, din cauză că ceea ce priveşte este învălurit de aceste idei fanteziste de separare, şi de aceea caută altceva mai bun. În iluzia separării, există acest program automat, pentru că, în realitate, totul este doar Asta. Iar acest program spune: „Nu poate fi doar asta”. Care este începutul, geneza ideii de separare, ce apare instantaneu. „Trebuie să existe altceva decât asta”. Afirmaţia aceasta e deja separarea.

Prin urmare, ceea ce este deja evident, uimitoarea claritate că tot ceea ce se întâmplă este deja Asta, este secţionată de ideea despre realităţi alternative sau dimensiuni vibratorii diferite, ca într-un vis cu ochii deschişi. E doar o altă idee.

Ceea ce am perceput direct – şi e doar o sugestie – este că atunci când acest eu a dispărut, când eul a murit, tot ce există e doar Asta. Deci obstacolul în a percepe Asta constă în credinţa în concepte, cum ar fi dimensiunile vibratorii, realităţile paralele mai fericite sau un univers alternativ. Deci aceste idei de separare continuă să apară, din cauză că aceasta este natura iluziei, să le pompeze mereu, această credinţă ori necredinţă. Şi te împing la căutarea a ceva mai bun. Dar asta-i o sclavie, căutarea a altceva mai bun înseamnă suferinţă. Pentru că mereu vei dori să ajungi altundeva. Or ceea ce exprimă acest mesaj este că tot ceea ce

există-i deja iubirea necondiţionată şi libertatea fără condiţii, ceea ce înseamnă că este în regulă tot ceea ce se întâmplă.

Când cauţi altceva mai bun decât ce este deja, e ca şi cum ai reproşa că asta nu-i în regulă. Respingi ceea ce există deja. „Nu vreau asta, mă simt separat de asta, vreau o experienţă mai plăcută".

Dar poate să existe şi această aparentă mulţumire cu ceea ce se întâmplă – atunci când nu există nimeni aici. Atunci, orice se întâmplă este, pur şi simplu, ceea-ce-există. Omul nu mai visează la altceva. Are onestitatea să recunoască faptul că doar Asta există.

- Deci şi realităţile paralele sunt un fel de credinţă spirituală, ca cea când spui că există Dumnezeu şi că într-o zi vei ajunge în rai şi va fi...

Analizând credinţele, observăm că ele se reiau şi se reciclează, aşa e cu poveştile, uneori se reciclează. De exemplu, majoritatea personajelor de la aceste întâlniri nondualiste au început, probabil, ca persoane foarte religioase, care credeau în Dumnezeu şi în toate alea. Apoi, când credinţa asta nu le mai convine, li se pare mai mişto să creadă în Sinele superior. Apoi ajung la spiritualitate, la meditaţie, la practici pentru a se trezi sau a se uni cu acel Sine superior. Trec la purificări şi practici. Iar apoi credinţa iarăşi se metamorfozează, devenind o credinţă în Maeştri ascensionaţi, în fiinţe superioare, în diferite dimensiuni vibratorii. Este doar o schimbare de formă, care devine mai subtilă, se ascunde în subteran. Dar este tot o credinţă în separare.

Poate că ce spun acum va trezi controverse. Dar tocmai de asta îmi place să fac aceste întâlniri neconvenţionale, pentru că uneori pot întrece măsura. Deci credinţa în Dumnezeu este separare. Credinţa într-o Fiinţă superioară este separare. Credinţa în Maeştrii ascensionaţi este separare. Credinţa în Conştiinţa pură este tot separare. Credinţa în Divinitate este tot o separare. Toate sunt o credinţă că ar exista ceva mai mare decât mine sau mai puţin decât mine. Sau că eu voi ajunge acolo cândva. Credinţă ce provine din senzaţia că aş fi nevrednic. Cam asta se petrece, dar, oricum, într-o poveste.

- Da. Spui că se ascunde sub o formă mai subtilă, în subteran.

Da, asta face.

- Deci am putea tot vorbi despre ea şi s-o analizăm, dar ea continuă dedesubt...

Continuă în subteran, într-o altă formă deghizată. Când crezi că ar exista altceva mai bun decât Asta, în învăţături ce promit să-ţi ridice nivelul – „Emerson, trebuie să ajungi la un nivel superior!" – este tot o credinţă ascunsă. Niveluri, ierarhii, una, alta. Acest personaj, Emerson, a trecut prin toate prostiile astea. A participat la retrageri, a mers la guruşi.

Îmi amintesc că odată m-am dus la un guru care stătea sub un copac. Tocmai asta era chestia tare, mi se spusese aşa: „Acest guru nu vorbeşte, tu doar aşază-te lângă copac şi vei simţi toată energia”. M-am dus şi: „La naiba! Iarăşi nu-i nimic, n-am găsit nimic”.

Uneori m-am prefăcut, de parcă m-aş fi simţit în al nouălea cer. Dar e în regulă şi treaba asta, pentru că, oricum, nu e acţiunea nimănui. Nu dorisem să renunţ la biletul de avion retur, care făcea parte din ofertă, aşa că am rămas la tot acel retreat şi am cântat cu toată lumea.

E vorba de credinţă, din nou zic. Deci personajul este credinţa că ar exista altceva în afară de Asta. Ca să devină mai înţelept, vizitează diverşi guruşi, zboară cu avionul cine ştie pe unde, se ploconeşte la picioarele cuiva, crede în conştiinţa superioară şi tot felul de chestii de genul ăsta.

- *Am fost crescută în religia romano-catolică.*

La fel şi eu.

- *Şi ziceam: „Doamne, nu sunt vrednică să Te văd, dar spune doar un cuvânt şi sufletul meu va fi al Tău”. Dar niciodată nu am simţit că sufletul meu va fi vindecat vreodată sau că voi fi vreodată vrednică. Iar concluzia este că...*

Eşti o păcătoasă, Anne, eşti o păcătoasă! ☺ Trebuie să te pocăieşti sau să-ţi speli toate păcatele pentru a intra în împărăţia lui Dumnezeu. Trebuie să practici continuu meditaţia pentru a putea accede la Conştiinţa pură sau la o Conştienţă superioară. Totuna. Este o capcană.

- *Oh, da.*

E amuzant că se întâmplă chiar şi în non-dualitate. Continuă în subteran, mereu se transformă în altceva. Deci întâi apare credinţa într-un Dumnezeu separat, apoi apare credinţa într-o Fiinţă superioară, iar apoi apare credinţa în Conştiinţa Eului superior, care se transformă în „Tot ceea ce există este doar Conştiinţa pură, dar trebuie să rămâi în ea!”. Iar pentru asta trebuie să atingi niveluri de moralitate tot mai înalte, chestii de genul acesta. E aceeaşi idee că eşti un păcătos, că eşti nevrednic, că nu te vei ilumina din cauza asta. Iarăşi, separarea.

Deci când se înfăţişează Plenitudinea, imediat apare şi iluzia, care o taie pe din două şi aşa se manifestă ideea de separare sub pretextul nevredniciei. „Ce să fac pentru a ajunge acolo, ce trebuie să fac, cum să o ating, oare trebuie să sufăr mai mult, trebuie să mă îmbunătăţesc?”. Este o continuă căutare şi credinţa...

- *Este o dilemă încurcată. Nu ai cum s-o scoţi la capăt.*

Da, e o capcană, e ca o cămaşă de forţă. Credinţa e cămaşa ta de forţă. Şi odată ce ai ieşit din ea, îţi pui o cămaşă de forţă şi mai strânsă. În final, ieşi din ea. Deci religia, spiritualitatea, chiar şi non-dualitatea

aplicată sunt nişte capcane, pentru că te captează mereu în idei de genul „Trebuie să rămân mai mult ca şi Conştiinţă, trebuie să fiu Martorul, observatorul gândurilor mele” sau altceva de genul „Trebuie să observ momentul acum”. Sunt acelaşi lucru. Toate sunt la fel.

Aşa cum spuneam, se repetă ciclic tiparul Genezei, început şi sfârşit, început şi sfârşit. Dar nu există început şi sfârşit, asta tot spun, nu există început sau sfârşit. De fiecare dată când apare o idee, începe separarea, care e ideea însăşi. Dar ce spun eu este că nu există început şi sfârşit, pentru că nu există nimeni aici. Nu vorbeşti cu „mine”, nu vorbesc cu „tine”. Ideea că vorbesc cu „tine” este începutul separării. Nu are niciun sens, ştiu...

3 august 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=iQYk4X7SYmw

Tim Cliss discută despre Nondualitate cu Walter

Tim Cliss răspunde întrebărilor despre nondualitate puse de Walter Driscoll. Acesta citează din când în când din cartea acestuia intitulată „This Deafening Silence” (Această tăcere asurzitoare). Site-ul lui Tim este timclissthis.com.

Tot ce putem afirma cu certitudine este doar dacă o fiinţă umană are sau nu mai are convingerea că ar fi separată de tot restul.

Iar marea ironie când discutăm despre Nondualitate este că nu există nicio diferenţă între cele două convingeri. Toate fiinţele umane sunt simple fiinţe umane şi nimic mai mult. În asta constă marea egalitate.

Unii mi-au spus: „Probabil că tu îţi dai seama când cineva mai are un ego sau nu. Poţi să stabileşti dacă încă există un eu într-un om sau este golit de sine”.

Nu. Cât de ridicol, căci toţi sunt deja goi pe dinăuntru! Dacă un om se află încă sub iluzia că are un sine sau nu, asta nu are nicio importanţă. Şi, cu siguranţă, nu se poate observa direct. Ai putea deduce, ai putea bănui din felul în care omul vorbeşte sau se comportă, dar tot va fi o simplă presupunere. Fiecare fiinţă umană este deja golită de sine – tocmai acesta-i mesajul Nondualităţii.

- Da, e frumos. Am citit ceva despre fenomenul ăsta şi cred că cuvântul este „yani”, nu-i aşa?

Da, am auzit şi eu, dar...

- Se spunea că doi „yani” s-ar recunoaşte unul pe altul pe stradă.

Am auzit şi eu treaba asta, dar zic că nu.

- Fără să spun ceva, treci pe lângă mine şi îţi dai seama: „Tipul ăsta e iluminat”. ☺

Dintre toate miturile spirituale, acesta ar fi unul.

- Totuşi, m-am lăsat păcălit şi eu, mi s-a părut interesant.

Mi se pare doar o altă fantezie spirituală. E foarte clar pentru mine.

- Da, pentru că totul este dintotdeauna exact aşa, deci nu ştiu ce ai putea recunoaşte la mine, decât că-mi lipseşte credinţa că aş avea un sine.

Iar asta se poate deduce din comportament şi vorbire, sau ai putea s-o intuieşti după senzaţia pe care ţi-o dă omul respectiv. Însă vreau să subliniez că frumuseţea Nondualităţii este că nimic din toate astea nu are

vreo importanţă. Natura necondiţionată a Sa provine din faptul că iubirea – despre care este cel mai greu de vorbit – este indiferentă la toate astea, există în ciuda tuturor acestora. Este atât de evident că toate aceste idei nu sunt decât nişte idei, minunat de seci, ca toate ideile.

Şi când vorbesc despre iubirea necondiţionată sau despre natura necondiţionată a Nondualităţii, mă refer la derizoriul tuturor acestor clasificări, de superior sau inferior. La lipsa de importanţă a evaluării fiinţelor umane pe orice fel de scală. Bineînţeles că s-a inventat şi o scală pentru Nondualitate: ☺ cât de ciudat eşti sau cât de dus eşti, cât de evaporat eşti, cât de mult eşti în cădere liberă – ştii cum se spune „O, tipul este cu siguranţă în cădere liberă, este complet dus". ☺ Ei bine, poţi să-ţi tot dai cu presupusul. Nu există altceva decât căderea liberă. Aşa că nu are importanţă dacă cineva se simte cu picioarele pe pământ sau nu.

* * *

Cred că ceea ce face iubirea să fie iubire este că nu este meritată. Nu este dobândită prin muncă. Este necuvenită, nu este o răsplată. Deci iubirea nu este adresată unui eu, ci ea există, pur şi simplu.

- Cum ţi se pare cuvântul Graţie, adică un cadou nemeritat?

Foloseam şi eu acest cuvânt, dar acum sunt mai reticent, nu prea îl spun. Pentru că sună atât de creştinesc, atât de religios. ☺ Am fost crescut în creştinism, care uzează mult de acest cuvânt. „Prin Harul lui...". Dar aici nu este vorba de Harul oferit de cineva, ci i-am putea spune doar Graţie, şi atât. Cuvântul are o rezonanţă, o aromă a lui, indicând că primeşti ceva, dar nu pe baza unor merite.

Există multe căi şi practici care afirmă că, prin propriile tale eforturi, te-ai putea apropia de ideal. Însă majoritatea căilor religioase, în esenţă, spun că e necesar să faci toate practicile religioase şi toate lucrările, dar că, în final, munca ta nu are nicio relevanţă. E un aspect comun pentru multe căi spirituale.

Cel puţin, în advaita tradiţională aşa este. Adică faci toată munca de pregătire şi apoi, în momentul realizării sau al dizolvării iluziei, se pare că totul a fost pentru nimic. ☺ În final, totul se dovedeşte a fi fost în van – şi tocmai asta ar fi realizarea Nondualităţii. Şi atunci ai putea s-o numeşti Graţie, cred.

* * *

Un alt cuvânt potrivit este recunoştinţă. Şi totuşi, ar putea părea nepotrivit să foloseşti cuvântul recunoştinţă, chiar dacă apare un sentiment de recunoştinţă. La mine, recunoştinţa apare mult mai frecvent acum decât înainte. Îmi dau seama că nu are sens, pentru că sună ca şi cum ar mai exista aici un eu care se simte recunoscător.

Îndeobşte, se consideră că sentimentul de recunoştinţă nu poate apare decât dacă „cineva" îl nutreşte. Şi asta face mereu „eul", îşi însuşeşte orice, care devine „al meu". Dar, ca toate celelalte calităţi, recunoştinţa este doar o senzaţie absolut naturală pentru fiinţa umană – este foarte natural să simţi recunoştinţă. În mod eronat, este considerată ca fiind „a mea". Dar nu a aparţinut niciodată „eu-lui". Cum spuneam, acum simt recunoştinţă mai mult ca oricând. Poate fi chiar copleşitoare, mişcându-mă până la lacrimi. Sentimentul de recunoştinţă reverberează intens în corp şi ai putea presupune că trebuie să aibă un motiv. Dar adesea nu există ceva anume pentru care simt această recunoştinţă. Doar sentimentul pur de recunoştinţă.

- Hai s-o încercăm pe următoarea. Are titlul „Această solitudine":
«Nu este singurătate. Doar solitudine. E solitudine, atât de solitară! Toate sunt una şi nimic. Solitar, atât de solitar! Atât de solitar! Nicio şansă pentru singurătate.»

Uau. Cine a scris asta? ☺

- Îmi place că există solitudine, dar nu şi singurătate. Poţi vorbi despre această solitudine?

În aparenta absenţă a senzaţiei de eu în relaţia cu ceilalţi, două lucruri au devenit foarte clare. Întâi, că absenţa eu-lui nu era deloc evidentă. Nu exista vreo senzaţie distinctă a absenţei. Tot ce spun despre Non-dualitate ca absenţa sinelui este dedus din lipsa „simptomelor eu-lui", nu din vreo recunoaştere specifică a absenţei sinelui. Asta nu poate fi cunoscută cu mintea.

Şi de aici provenea această solitudine copleşitoare. Pentru că ceea ce de obicei este numită Unime era simţită aici ca solitudine, o totală solitudine. Fiindcă, fără un sine, nu există nici altul. Şi am impresia că nu se vorbeşte prea mult despre chestia asta. Se vorbeşte despre absenţa eu-lui, dar nu se vorbeşte la fel de mult despre absenţa celuilalt. Totuşi, asta sărea în ochi. Nu există nici alţii când nu există un eu. Tot timpul cât am avut un eu priveam celelalte fiinţe umane ca fiind alte variante de eu. Diferite eu-ri. ☺ Iar fără eu, devenise o solitudine copleşitoare – ceea ce era perfect în regulă.

Şi culmea, venea într-un contrast foarte puternic cu singurătatea de care suferisem deseori. Una din dorinţele intense ale acestui eu fusese să nu mai sufere de singurătate, de izolarea specifică eu-lui. Şi nu sunt deloc o excepţie, este o cauză foarte obişnuită de mare anxietate – acest sentiment de singurătate, de izolare. Care, desigur, provine din senzaţia că eu aş fi separat.

Dar acum, această solitudine a pus capăt chiar şi posibilităţii de a mai fi vreodată singur. Nu m-am mai simţit niciodată singur de atunci. Pentru că singurătatea nu-i altceva decât senzaţia de izolare şi separare de ceilalţi pe care o are eul. Iar odată cu solitudinea în lipsa eu-lui, dispare şi posibilitatea de singurătate.

Dar rămâne, totuşi, o anumită nostalgie. Este amintirea acelui dor de a deveni una cu ceva inefabil, după care tânjeşte sinele. Cred că tocmai această năzuinţă de comuniune este sursa principală a energiei căutătorului spiritual. Iar atunci când ea dispare, cel puţin aici, a apărut o jale, o tristeţe profundă că nu va mai fi niciodată posibilă acea închipuită comuniune. Pentru că, desigur, ar fi nevoie mai întâi de un eu, care să devină una cu altul – în orice formă l-aş plăsmui: ca un iubit, ca un zeu, ca universul, ca Brahman, oricum şi-ar închipui eul această comuniune.

Deci imposibilitatea acestei uniri poate fi resimţită ca o mare pierdere. Iar aici s-a jelit mult după ea, fiind clar că nu mai este posibilă. Cred că atunci când mulţi vorbitori nondualişti pomenesc de „sfârşitul speranţei", la asta se referă.

- Se pare că această „Esenţă unică" se manifestă ca o varietate de personaje diferite. Şi astfel, creează iluzia separării şi a individualităţii. Se pare că fiecare om are propriile idei originale despre cum e lumea. Nu-mi plăcea deloc expresia „adevărul meu, adevărul tău", dar acum îmi dau seama că fiecare are propriul său adevăr.

Absolut.

- Versiunea personală despre realitate.

Acesta este singurul adevăr. Nu vorbesc niciodată de realitate sau de adevăr la modul general. Pentru că, chiar dacă nu mai există un eu, totuşi, nu pot rosti decât adevărul fiinţei umane pe care o vezi aici.

- Nu există un adevăr suprem.

Nu. Desigur, poţi emite ipoteze, poţi fantaza despre adevărul suprem, dar doar cu atât vei rămâne, cu ipoteze. Cum altcumva?! ☺ Aşa că sunt destul de reticent când îi aud pe alţii vorbind despre adevărul suprem.

Este adevărul tău, iar dacă încerci să-l predai şi altuia, atunci nu-i de mirare că vor apărea probleme. ☺ Când devine foarte limpede că nu cunoşti nimic despre Absolut – fie că-i spui Realitatea absolută sau Adevărul absolut – când este foarte clar că este incognoscibil, atunci renunţi la investigarea Absolutului. Cred că la asta se referă expresia „pacea care întrece orice înţelegere".

Şi întrece orice înţelegere, fiindcă este sfârşitul celui care încerca să-L înţeleagă. Eu, Tim, am vrut să-L pricep. Nu mă îndoiesc că şi Walter a

vrut să-L înţeleagă. Şi eram disperat, mă uitam cu invidie la unii. Dar, de asemenea, mă uitam de sus la alţii, cu superioritate. Pentru că, dacă tu eşti în căutarea adevărului suprem, îţi vine să te uiţi de sus la cei care vor doar să-şi îmbunătăţească performanţele la sportul de golf. ☺ „Ăsta-i singurul scop pe care ţi l-ai propus în această scurtă viaţă?!"

Deci când eşti un căutător spiritual, te poţi simţi superior şi chiar există un complex de superioritate în aspiraţia spirituală. Ceea ce, repet, moare odată cu Asta. Asta ucide toate pretenţiile de genul ăsta. Deoarece, fie că încerci să-ţi îmbunătăţeşti performanţele la golf, fie că încerci să afli răspunsul la întrebarea supremă, toate sunt văzute doar ca nişte încercări ale individului de a-şi răspunde la orice întrebare şi-ar fi pus. Şi una nu este mai presus decât cealaltă. Ceea ce reuşeşte Asta este că uniformizează totul. Toate scopurile, obiectivele şi aspiraţiile sunt privite ca fiind absolut egale.

- Absolut egale.

Da, şi de aici vine o mare pace. Cel puţin eu, nu mai strâmb din nas la motivele şi intenţiile celorlalţi, căci cine sunt eu să le pun la îndoială?! Pur şi simplu, nu o mai fac.

- Cred că e marele nivelator.

Este un mare nivelator. Şi, repet, o putem numi şi iubire necondiţionată.

- Da. Ce părere ai despre dezvoltarea personală?

Dezvoltarea personală este inevitabilă pentru sine. Ăsta-i impulsul eu-lui, pentru că sentimentul fundamental al sinelui este neîmplinirea. Putem spune că nu există un eu propriu-zis, dar există o senzaţie de incompletitudine – şi tocmai ăsta-i sentimentul de a fi eu. Sinele este foarte conştient de lucrurile la care nu se pricepe, de defectele, slăbiciunile şi eşecurile sale. ☺ Din astea este alcătuit sinele.

Bineînţeles că este foarte comic, pentru că, în paralel, se mândreşte cu toate celelalte lucruri la care ştie că este bun, mai bun decât toţi prietenii săi. „Sunt mai bun la treburile astea decât orice cunoscut de-al meu. În schimb, la astea, sunt absolut jalnic şi le ţin ascunse, le pitesc chiar şi de mine însumi". Eul joacă tot felul de tertipuri cu punctele sale forte şi punctele sale slabe. Pe de o parte, eul se dă mare, iar pe de altă parte, se compătimeşte şi se dispreţuieşte.

- Da, asta s-ar numi „egocentrism cu complex de inferioritate". ☺

Genial, o descriere perfectă! În cea mai mare parte a timpului, fiinţa umană încearcă să-şi evidenţieze punctele forte şi să le spună tuturor cât de bine se descurcă în lucrurile la care crede că e bună. Le spune la toţi cât de bine face. ☺ Iar apoi încearcă să-şi ascundă tot întunericul, toate

slăbiciunile, toată vulnerabilitatea – căci sinele are senzaţia de soliditate, dar o altă natură a sa este sentimentul de vulnerabilitate. Prin urmare, şi-a construit multe şi diferite mecanisme de apărare pentru a proteja acest micuţ sine vulnerabil.

În concluzie, este inevitabil ca sinele să caute să se auto-perfecţioneze.

* * *

Ca orice altceva, aceste emoţii provocate de vanitate au apărut în mod natural. Întâi a fost furie, apoi a fost râset şi apoi au fost lacrimi. Pare jalnic, dar aşa s-a întâmplat. Dar niciuna nu a avut vreo importanţă.

Aşadar, apropo de această idee că ar fi nevoie să existe întâi un eu în care să apară vanitatea: este un nonsens absolut. Toate aspectele despre care se spune că aparţin eu-lui nu au fost niciodată ale „mele", ci ele se manifestă în mod natural în această fiinţă umană. Această fiinţă umană nu este sub controlul eu-lui. Tocmai asta-i iluzia, că aceste aspecte ar depinde de ego, cum că vanitatea de a avea o frizură frumoasă venea de la ego. Nu eu am generat-o, ci această fiinţă umană este în mod natural vanitoasă. Această fiinţă umană, înainte de a ieşi din casă, se uită în mod natural în oglindă şi îşi aranjează părul. ☺

- Am adus subiectul ăsta în discuţie pentru că, atunci când ai pomenit de „vulnerabilitate", m-am gândit la acel moment când ai recunoscut în acel video: „Da, am râs, am plâns, am fost supărat".

Vreau să spun că un motiv pentru care vorbesc despre acest subiect sensibil este absenţa ruşinii. Una dintre cele mai intense emoţii pentru ego este ruşinea. Şi, fără îndoială, ruşinea provine de la sentimentul că tu, personal, ai fi făptuitorul. Deci când toate aceste acţiuni nu se simt ca aparţinând unui eu – ci se întâmplă spontan, literalmente, ca orice altceva, reacţiile emoţionale se întâmplă, pur şi simplu – atunci nu mai poate apărea ruşinea. Iar lipsa de ruşine a vieţii este unul dintre motivele pentru care am putea numi Asta „iubire necondiţionată".

- Uneori îi aud pe nondualişti spunând că nu mai simt jenă.

Da, e acelaşi lucru. Jena arată că acolo este prezentă conştiinţa de sine. Şi un motiv justificat pentru care tot vorbim despre Asta este că nu-i deloc nevoie să te supraveghezi pe tine însuţi. Eul, sinele urmăreşte comportamentul fiinţei umane ca un observator, ca un martor. Dar aici vorbim despre moartea martorului, moartea observatorului, moartea privitorului. Nici nu ne dăm seama cât de mult timp îşi petrec majoritatea fiinţelor umane, mai bine zis, senzaţia de eu îşi petrece timpul urmărindu-se pe sine, verificând şi iar verificând ce-i va ieşi pe

gură, controlând cum arată, supraveghind cum se comportă în relaţiile cu ceilalţi. Scăparea de corvoada asta este o mare eliberare.

Recunosc însă că nu-i acea mare eliberare pe care mi-o imaginam pe vremea când o căutam. Pentru că-mi închipuiam că „eu" voi fi prezent pentru a observa toate astea. Spun adesea că „Asta nu este ceea ce vrei", iar prin această expresie înţeleg că nu este ceea ce ţi-ai imaginat că va fi. Pentru că eul nu-şi poate imagina altfel decât că „eu voi fi prezent în momentul eliberării şi mă voi bucura de dispariţia mea". ☺ Nu funcţionează aşa.

- Îmi aminteşte de citatul lui Nancy: „Este un cadou gol pentru nimeni".

Da, îmi place cum spui. Totuşi, este un cadou, pentru că, dacă nu ar fi un cadou, ar trebui să tăcem naibii din gură! Vorbesc serios.

Viaţa nu este mai bună acum decât era înainte – asta ar fi doar o poveste – şi, totuşi, în poveste, pare a fi. Viaţa nu este nici mai bună, nici mai rea, desigur, fiindcă viaţa este aşa cum este – asta tot repetăm aici. Dar în poveste, în comparaţie cu viaţa „mea", viaţa fără de „eu" este incomparabil mai bună: fără conştiinţă de sine, fără dispreţ de sine, fără ură de sine, fără îndoială de sine. Fie şi numai absenţa îndoielii de sine face să merite să discutăm despre Asta.

- După ce ai trecut prin „mutaţia de conştiinţă", nu ţi s-a întâmplat să bei prea mult şi a doua zi dimineaţă să spui „Sper că nu m-am făcut de râs"?

Ba da, şi am recunoscut-o, dar îţi spun că nu-mi pasă. Deci nu înseamnă că n-ai putea regreta că te-ai purtat ca un tâmpit şi ai deranjat nişte oameni. ☺ Poate exista regretul, dar nu apare ruşinea – asta nu mai apare. Ceea ce-i cu totul altceva. Cineva, care m-a auzit spunând că regret ceva, mi-a reproşat: „Cum adică regreţi, că doar un eu ar putea să regrete?!". I-am răspuns că NU. Dacă, în aparenta poveste, faptele tale au supărat sau necăjit pe o altă persoană, atunci bineînţeles că pot apărea regrete. Dar este o mare diferenţă între regret şi sentimentul de vinovăţie sau cel de ruşine.

Multe dintre diferenţele despre care vorbim sunt neobservabile, sunt foarte subtile. Dar nu înseamnă că nu sunt enorme.

Aşadar, deşi este un cadou gol, este totodată un cadou desăvârşit. Este un adevărat premiu.

* * *

Cum se spune, „după mutaţie" – de fapt, nu a existat un „după", fiindcă n-aş putea preciza momentul exact, dar de dragul discuţiei, „după mutaţia de conştiinţă" – s-a observat un spaţiu imens şi pace, era doar

această esenţă complet vidă, cum s-ar zice. Iar vidul este pace. Şi era foarte evident.

Dar ce lipsea? Ce anume permitea tot acel spaţiu gol? Răspunsul a venit brusc: „Nu există întrebări. Nu-mi vine să pun întrebări”. Nu-mi amintesc să fi pus vreo întrebare, nici măcar nu mă puteam gândi la vreuna. Nu există întrebări. Tocmai faptul că Viaţa nu solicită întrebări este unul dintre aşa-zisele „beneficii” pe care le aduce Asta.

Desigur, nu-s beneficii personale, ci aşa este Viaţa, n-aş vrea să sune cumva c-ar fi vorba despre nişte beneficii oferite cuiva. Nu este un avantaj personal, ci aşa este Viaţa în mod natural. Viaţa este în mod natural goală şi plină cu de toate.

Şi, în principal, este lipsită de întrebări care solicită un răspuns. Viaţa nu pune deloc întrebări. Viaţa nu are nevoie de soluţii sau răspunsuri. Doar eul le cere, „eu” pun întrebările. Iar partea hilară este – dacă se înţelege bine treaba asta – cea mai mare glumă dintre toate este că tot „eu” răspund întotdeauna la întrebări. ☺ Asta-i de-a dreptul amuzant. Când primesc un răspuns la o întrebare de-a „mea”, tot „eu” sunt cel care răspunde. Îmi dau un răspuns bun, care îl satisface pe eu. Şi uite-aşa, energia căutării se stinge, aşteptând următoarea întrebare.

- Însă această satisfacţie este trecătoare.

Da, dar această energie e ca un drog, eu-lui îi place rahatul ăsta. ☺ Nu se satură niciodată de acea senzaţie plăcută că „acum ştiu, am înţeles, am bifat-o şi pe asta”. De parcă aş avea o listă nesfârşită de întrebări la care cred că trebuie să găsesc răspuns. Dar când te izbeşte faptul că Viaţa nu te aude, te simţi distrus. Dacă ai această revelaţie, mai ales după ce ai avut o credinţă în Dumnezeu, simţi că ţi-o pierzi – dacă ai avut o educaţie religioasă şi ai aşteptat mereu ca Dumnezeu să-ţi răspundă la întrebări.

Rugăciunea este încă modul predominant prin care fiinţele umane vorbesc cu Viaţa, prin rugăciune. Iar prin Viaţă mă refer la această Fiinţă imposibil de cunoscut. Nici măcar nu ştiu la Ce anume mă refer exact. Nu sunt deloc pretenţios în privinţa cuvintelor. Alţii sunt chiar foarte atenţi ce cuvinte folosesc. De fapt, niciun cuvânt nu este adecvat. Aşa că, de obicei, prefer cuvântul Asta sau Viaţa.

Iar când devine limpede că nu există ceva numit Viaţă, că nu există ceva numit Dumnezeu, că nu există ceva numit Univers, că nu există ceva numit Conştiinţă – oricum s-ar numi entitatea căreia te adresai, cu care purtai conversaţii, sperând că îţi va răspunde – când îţi dai seama că totul a fost un monolog în speranţa că ţi se va răspunde, atunci te resemnezi total cu ideea că nu există răspunsuri şi că toate răspunsurile primite vreodată ţi le-ai dat singur.

- Adică vorbeşti cu tine însuţi. Când am dat prima oară de spiritualitate, am auzit expresia: „Rugăciunea înseamnă să vorbeşti cu Dumnezeu, iar meditaţia înseamnă să-L asculţi”. Şi este interesant să-ţi dai seama că nu există o separare. Totul este întreg şi desăvârşit. Deci nu există un cineva care să vorbească cu o altă entitate.

Nu.

- Nu există un cineva care să audă vreo entitate, nu există un cineva care să primească răspunsuri transmise cumva din altă parte. Totul este în întregime doar Viaţa şi tot ce se întâmplă este doar Viaţa. [Râsete] Şi se poate manifesta inclusiv sub forma tentativei de a te adresa şi a-L asculta pe Dumnezeu.

Da, poate să apară sub orice formă.

Lucrul minunat legat de Asta este că s-a terminat cu ideea de greşeală. Că nu există fiinţe umane care să înţeleagă Asta greşit. Ceea ce-i minunat. Însă, totodată, se poate simţi şi o tristeţe, o resemnare şi dezamăgire, din cauza imposibilităţii de a O înţelege corect. Deci idealul, toţi eroii, toţi maeştrii, toţi cei aleşi, toţi cei speciali cad de pe piedestalurile lor şi suntem cu toţii la acelaşi nivel. Repet, este un mare nivelator.

Totuşi, nu mă pot abţine, încă mai sunt un pic de fan al lui Isus, nu mă pot abţine să nu fiu un mic admirator al lui.

* * *

- Ce-ţi aduci aminte dintre cuvintele lui Isus care rezonează cu mesajul nondualist?

Sunt foarte multe, dar nu mă pricep deloc la citate. Întotdeauna parafrazez, pentru că nu pot cita exact. De pildă, fraza cu iertarea este grozavă, nu-i aşa: „Iartă-i, căci nu ştiu ce fac”?! Da, am vorbit şi eu despre iertare şi recunoştinţă...

În sensul că, atunci când nu există cineva care să ierte, totul este deja iertat. Indiferent dacă există sentimentul de iertare sau nu, totul este iertat. Căci fără un făptuitor... Iertarea este şi ea un cuvânt înşelător, ca şi recunoştinţa. Spuneam că nu este nevoie de un eu care să fie recunoscător pentru a exista Recunoştinţă. Tot aşa, nu este nevoie de un eu care să ierte pentru a exista Iertare. Când nu s-a întâmplat nimic şi nimeni nu a făcut nimic, totul este iertat în mod natural, fără ca cineva să ierte.

Şi am putea spune acelaşi lucru şi despre Acceptare şi toate celelalte imperative spirituale pe care am încercat să le pun în practică. Recunosc că am fost un căutător spiritual jalnic, dar pe alocuri am încercat şi eu să aplic tehnici precum acceptarea. Iar în psihoterapie se vorbeşte mult

despre acceptare – să-ţi accepţi aspectele personale pe care le respingeai şi să faci toată acea lucrare de auto-ajutorare.

Dar Asta e deja Acceptarea. Dintotdeauna. Deci absenţa aceluia care să accepte situaţia se poate simţi ca fiind însăşi Acceptarea. Absenţa aceluia care să fie recunoscător se simte ca fiind însăşi Recunoştinţa. Îmi dau seama că nu are nicio logică, dar foarte multe dintre aceste aspecte nu au sens când sunt auzite de pe poziţia eu-lui. Pur şi simplu, nu au cum să aibă vreun sens.

* * *

- Să trecem la următorul citat din Tim Cliss. Se numeşte „Frica de întuneric”: ***«Întotdeauna mi-a fost frică de întuneric. Îmi era teamă de necunoscut, teamă să nu pot vedea, teamă să nu ştiu. Am umplut acel gol cu tot felul de monştri. Dar se pare că întunericul era întotdeauna gol, fără „eu” şi monştrii mei.»***

Atât de multe fiinţe umane iubesc lumina şi se tem de întuneric. Am putea spune că asta-i regula. Ce vreau să le spun acestora este că nu au de ce să se teamă. Întunericul este lumina. Şi lumina este întunericul. Unicul se manifestă ca lumină, Unicul se manifestă şi ca întuneric, doar în aparenţă. Unicul este indivizibil, pur şi simplu, există ca întreg.

Unul dintre motivele principale pentru care vorbesc despre Asta este absenţa fricii. Iar una din marile absenţe este lipsa fricii de întuneric şi a fricii de a nu şti. Eul chiar se simte speriat atunci când nu ştie ceva: „Nu ştiu unde mă aflu. Nu ştiu cine sunt.” Vreau să le spun tuturor că-i firesc să nu şti, aşa este viaţa. **Cunoaşterea este o iluzie, iar să nu ştii nimic este modul natural de a fi.** Chiar şi când apare o anumită cunoaştere, în modul natural de a fi, nu ştii cum de ştii şi nici nu-ţi pasă cu adevărat de acea cunoaştere. Acea cunoaştere nu are substanţă.

Cunoaşterea este utilă pentru a schimba o garnitură la un robinet, ca să nu mai picure. Este util să ştii cum să repari ceva. Dar când vorbim despre Asta, cunoaşterea nu are nicio relevanţă.

* * *

Mulţi bărbaţi, şi nu doar bărbaţii, dar mulţi bărbaţi se sinucid de ruşine. Preferă să moară decât să fie ruşinaţi în public, decât să suporte jena, umilinţa. Eul se teme de umilire. Am spus-o şi o repet în glumă, dar conţine un anume adevăr: Dacă ar exista o cale pentru a scăpa de eu, aceea ar fi calea umilinţei, înjosirii şi eşecului. Aceea ar fi calea diminuării eu-lui. Pentru că, atâta timp cât eul se simte bine cu sine, probabil că va continua să-şi urmeze calea obişnuită, pe care se află deja.

- E amuzant că ţi-era atât de teamă de umilire, dar tu eşti profesor, adică, practic, un vorbitor public, stăteai în faţa unei clase.

Da, în fiecare zi. Însă-mi place să mi se dea atenţie. Căutam atenţie. Am putea spune că a rămas la fel pentru acest personaj. Îmi place să fac întâlnirile online prin Zoom. Îmi plac întâlnirile faţă în faţă chiar mai mult. Aşadar, exista un motiv pentru care îmi place să fiu profesor. E ca şi cum ai capturat 30 de copii împotriva voinţei lor, îi pui să stea în faţa ta timp de o oră şi să asculte orice prostie pe care ai de gând să le-o spui. ☺

Întotdeauna mi-a plăcut să fiu în centrul atenţiei. Am fost un copil care căuta foarte mult să i se dea atenţie. Şi cred că nu se poate vorbi de o mare transformare a personajului acesta. E o eliberare pentru personaj să se comporte exact aşa cum îi este natura. Îmi închipuiam, eul îşi croia nişte fantezii cum va simţi Eliberarea personajul Tim. Şi poţi fantaza la nesfârşit despre Asta. La naiba, vei fi exact la fel!

- Credeai că urma să te eliberezi de personaj.

Speram să scap de unele aspecte ale mele. Dar nu trebuie să te eliberezi de nimic. Tocmai asta-i libertatea. Deci este o eliberare de nimic, căci s-a dovedit că acel „eu" nu era nimic.

- E starea noastră naturală, aşa că suntem deja liberi.

Da, desigur, vorbim despre ceva care nu se întâmplă, ăsta-i lucrul cel mai greu de înţeles. Adică, în mod aparent, întâi s-a petrecut această eliberare sau trezire sau iluminare şi apoi vine şi povestea despre ce s-a întâmplat. Ei bine, nimic din trecut nu s-a întâmplat. Trecutul este aici, evident, unde altundeva să fie?! Viitorul este aici, asta-i tot. N-avem cum pricepe. Asta e un mister şi ar trebui să punem punct aici, să încheiem propoziţia. Cum am putea oare înţelege că timpul există numai acum şi că nici măcar nu există un prezent?! Adică existenţa nu se manifestă într-un timp şi loc bine definite, dar nici altundeva. Există doar toate acestea, Asta, ivindu-se în mod miraculos.

- Am auzit pe cineva spunând că e ca şi cum ar apărea şi dispărea ţac-ţac-ţac, uite-aşa de rapid. Desigur, şi asta-i tot o poveste.

Nici măcar aşa nu este, pentru că nu există nici ceva rapid, nici ceva lent. Nu, nu este o succesiune rapidă. E fără timp şi fără spaţiu, este sfârşitul conceptelor... Orice am spune se referă la timp şi spaţiu, aşa că, vorbind despre Asta, de fapt, nu vorbim deloc despre Asta. De aceea mă şi simt atât de liber să vorbesc şi nu critic pe nimeni care îndrăzneşte să vorbească despre Asta, pentru că este imposibil să O descrii corect. E o prostie ideea că unii vorbitori O descriu mult mai clar şi sunt mai aproape de adevăr sau de realitate. Niciodată nu se poate vorbi despre Asta la modul precis. În acest sens, este un lucru minunat, pentru că avem libertatea totală de a vorbi despre Ea.

Când oamenii îşi dau cu părerea despre cine este mai grozav sau mai lamentabil când vorbeşte despre non-dualitate ☺ , de fapt, ei spun de care persoană le place sau nu. Aş vrea să fie mai sinceri în această privinţă şi să recunoască „Îmi place foarte mult cum vorbeşte ea despre asta”. Da, aşa este în regulă. Dar să nu spună că ea ar fi mai precisă, mai clară, acestea sunt simple fantezii că ar fi mai aproape de adevăr. Şi totuşi, spune adevărul – chiar dacă orice vorbitor nondualist vă va spune că nu există un singur Adevăr.

- Există un termen budist, „exprimare eficientă” (upaya-kausalya), adică anumite cuvinte ar fi mai adaptate pentru a sugera mai clar ce se întâmplă.

Da, şi bineînţeles că mai există un mit, acela că, ascultând acest mesaj, te poţi trezi.

- O, da.

E un alt mare mit, că ar exista anumiţi vorbitori care, prin cuvintele lor, au făcut ca mult mai multe fiinţe umane să se trezească sau să se elibereze decât alţii. ☺ Din nou, ce fantezie minunată! Căci fiecare om care vorbeşte despre Asta va recunoaşte că nu există o cauză pentru Trezire. Şi atunci, devine chiar amuzant.

Însă există o mare dragoste de a vorbi despre Asta. Dacă mă întreabă cineva de ce vorbesc despre Asta, o fac pentru că îmi place. Ador să vorbesc despre Asta. Dacă aş putea, aş vorbi toată ziua. De fapt, nu chiar toată ziua, pentru că se angrenează multă energie în vorbire, este o revărsare de energie şi mă pot simţi foarte epuizat după aceea. Probabil că voi merge să mă întind puţin după ce încheiem. [Râsete]

* * *

- Spui că toate sunt nişte poveşti. Cum adică? ☺

Păi, ar trebui să-ţi spun o altă poveste ca să-ţi explic.

Cred că tocmai această înţelegere face viaţa atât de uşoară. Aşa se simte viaţa acum în comparaţie cu viaţa dinainte, când, pentru „eu”, viaţa părea grea. Pentru că poveştile păreau reale, poveştile pe care şi le spunea eul. Iar greutatea nu provenea din poveştile altora, ci întotdeauna era doar povestea „mea” cea care atârna atât de greu. Fiindcă o consideram a „mea” şi simţeam responsabilitatea să fac ceva în legătură cu ea, să acţionez asupra ei, să o îmbunătăţesc.

Dar viaţa „mea” este doar o poveste. Iar dacă Walter mi-ar spune povestea vieţii „lui”, ar fi tot o poveste ca a lui Tim. Asta-i libertatea despre care vorbesc sau lejeritatea ori uşurimea vieţii. Desigur, fiecare om are povestea lui, dar nu-i nimic mai mult decât atât. Nu este povestea „ta”. Nu este povestea „mea”. Doar nişte frumoase poveşti.

Dar unii oameni înţeleg complet greşit Nondualitatea şi au impresia că problema ar fi povestea: „O, el încă trăieşte în poveste”. Există acest mit că eul poate ieşi din poveste, că se poate elibera de poveste. Am pierdut mult timp încercând să scap de povestea „mea”. Este aproape o negare a poveştii. Ei bine, asta nu va fi de niciun ajutor.

- Ar fi o altă poveste. ☺

Desigur.

- Că evadez din povestea mea, că „eu” nu mai sunt în ea.

Absolut. Nu există un cineva care să fie închis în poveste sau care să scape de ea. Tocmai asta-i libertatea. Libertatea este că povestea lui Walter nu-i aparţine lui, ci este doar o poveste pe care o spune Walter.

Chestiunile de care mi-ar fi ruşine şi chestiunile de care aş fi mândru – din povestea „mea” – lucrurile pe care mi-ar place să le spun oamenilor şi cele pe care le ascund în cele mai întunecate colţuri ale inconştientului ca să nu le afle nimeni – din povestea „mea” – toate au aceeaşi valoare. Adică niciuna. Nu au nicio valoare.

Însă apare o problemă, în sensul că toate eu-rile a căror poveste este cumva împletită cu a ta, familia şi prietenii, lor nu prea le va plăcea treaba asta. Probabil că nu le va plăcea. Pentru că sinele insistă că povestea lui este foarte reală, este foarte adevărată, este adevărul „meu”, realitatea „mea”. Adevărul „meu” semnifică povestea „mea”. Dar nu înseamnă nimic. Povestea nu are nicio greutate.

Adorabilul **Paul Hedderman** vorbeşte mereu despre a călători cu mai puţine bagaje. Îmi place să-l ascult pe Paul, îl ascultam foarte mult cu ani în urmă. Iar el vorbea mereu despre a călători mai lejer. Acum înţeleg ce vrea să spună prin această lejeritate. Lejeritatea provine din faptul că povestea rămâne, dar nu mai e a „mea” şi deci nu-i deloc grea, pentru că nu o duc eu. De ce pare povestea atât de grea? Fiindcă atârnă de umărul ăsta al „meu”, e responsabilitatea „mea”, trebuie să car rahatul ăsta cu mine toată ziua.

- Şi nu există o tehnică pentru a renunţa la poveste.

Ei bine, o mulţime de oameni îţi vor spune că există. Nu spun că nu există, ci că ar fi doar o altă tehnică pe care va trebui să o aplic, că este o corvoadă în plus pentru „eu”. [Râsete] Da, poţi găsi o mulţime de psihoterapeuţi care îţi vor da tehnici şi o mulţime de cărţi de auto-ajutorare pentru aşa ceva. Şi nu spun că nu vor fi de folos pentru energia eu-lui, care depune acest efort, aparent. Nu asta spun. Ci spun altceva: că este posibil ca totul să se oprească. Acel impuls energetic de a lucra cu mine însumi, pur şi simplu, nu mai apare. Aşa este aici.

Dar desigur, nu poţi face absolut nimic ca să se întâmple asta. Căci dacă ai putea să faci ceva în sensul ăsta, n-ai face decât să angrenezi o energie suplimentară a sinelui cu rolul de a diminua energia sinelui. ☺ N-ar fi decât acelaşi rahat pe care l-am făcut tot restul vieţii „mele”.

Într-adevăr, ca să devii mai relaxat şi să mai scapi de presiune, da, poţi lucra la aspectul ăsta. Eu nu desconsider deloc psihoterapia. În povestea lui Tim, psihoterapia a fost de ajutor de multe ori. Dar nu are nimic de-a face cu ceea ce vorbim aici, deloc.

- Exact, aşa cum spuneai că îţi perfecţionezi stilul sportiv la golf.

Exact la fel. Chiar am luat lecţii de golf. ☺

- Deci poate exista şi o îmbunătăţire personală, în sensul că aş putea să bat la tobe mai bine, să gătesc mai bine, să fac anumite lucruri, să învăţ o altă limbă.

Da, orice. Iar ceea ce spunem aici este că scapi de ceea ce te inhiba, căci senzaţia de „eu” a fost întotdeauna sursa inhibiţiei. Însă ceea ce am putea numi un dezavantaj este că impulsul de auto-perfecţionare, motivaţia de a îmbunătăţi ceea ce considerai a fi „eul”, pur şi simplu, nu apare.

Şi totuşi, este interesant că încă mai sunt interesat să devin mai bun la golf. [Râsete] Mda, poate apărea orice. Nu e nimic în neregulă cu auto-perfecţionarea.

10 august 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=ww3zVjtrHT8

Simcha Lev, despre viaţa în Starea naturală – nondualitatea

La sfârşitul anului 2018, în Israel, Simcha conducea maşina spre casă, când, dintr-o dată, Simcha a dispărut. În acea clipă, a ştiut că eul ei nu va mai reveni niciodată. De atunci mintea-corp trăieşte fericirea şi prospeţimea fiecărei clipe, singura stare reală şi soluţia la toate problemele. A devenit o fiinţă fericită, radiantă şi plină de compasiune. Contact: simchayula@gmail.com .

Viaţa în starea naturală nu înseamnă că „cineva” trăieşte în starea naturală. Înseamnă că există doar starea naturală şi aceasta este Viaţa. Nu înseamnă că o formă separată a fost „iluminată” şi apoi ea trăieşte în starea naturală.

Deci când Simcha – care este această formă separată – a ajuns în punctul în care a devenit Unime, nu înseamnă că a rămas o persoană Simcha care acum trăieşte iluminarea (sau realizarea de Sine sau recunoaşterea naturii Sinelui), nu înseamnă că forma separată Simcha ar fi acum iluminată. Nu. Există doar această stare naturală, această Unime. Asta este tot ceea ce există. Aceasta este starea.

Deci cum e posibil ca starea naturală să se manifeste prin viaţa lui Simcha în felul în care o face şi cum anume se manifestă?

Primul lucru pe care îl putem spune despre manifestarea acestei stări naturale este că-i automată. E ca şi cum ar exista un plan măreţ sau anumite mişcări care trebuie să se întâmple şi acesta este fluxul lor automat. Iar Simcha – forma separată – nu este implicată în niciun fel în această mişcare.

Iar acest lucru este foarte important de înţeles, deoarece elimină tot efortul pe care îl depune mintea noastră în încercarea de a controla această realitate şi de a acţiona în ea, deoarece totul e făcut automat. Şi nu-i vorba că Simcha nu s-ar mişca, ba iată că acum se mişcă, îşi mişcă mâna, îşi mişcă trupul şi vorbeşte. Dar ceea ce spune ea acum nu sunt cuvintele acelei Simcha separate care în urmă cu patru ani se identifica cu forma ei. Acestea sunt cuvintele Unimii.

Dar şi înainte de această schimbare, ele erau, de asemenea, tot cuvintele Unimii. Doar forma separată credea că Simcha era cea care vorbeşte, că Simcha era cea care acţionează. Acum există doar recunoaşterea acestei continue întâmplări, a acestei creaţii care se mişcă mereu, iar Simcha nu are niciun amestec în asta. Ea doar îşi joacă rolul.

Deci acesta ar fi primul lucru. Aceasta este o mişcare automată. Nimic nu poate împiedica această mişcare. Iar în acest stil de viaţă nu pot apărea probleme, pentru că nu există nimeni care să sufere din cauză că lucrurile nu au decurs conform planului său. Când există o formă separată, ea vrea tot timpul ca lucrurile să se întâmple într-un anumit fel şi, dacă nu se întâmplă aşa, apare dezamăgirea.

Iar în starea naturală nu există o formă separată, deci nu există nici dezamăgire. Tot ceea ce se întâmplă este exact ceea ce ar trebui să se întâmple, există o conexiune cu Unimea, fără acea formă separată. Deci nu poate exista nicio problemă. Cum ar putea exista vreo problemă?!

Înainte de acel moment de schimbare, când Simcha se certa cu cineva, era Simcha şi acel cineva, exista o ciocnire şi apăreau emoţii. Chiar şi acum Simcha se poate certa cu cineva, îi poate spune că greşeşte, ea poate face asta. Dar ea înţelege – de fapt nu ea, ci Unimea – înţelege cine este acel cineva care se ceartă, de ce se petrece această ceartă şi care va fi efectul ei. Deci este ca un joc, un joc amuzant. Totul este un joc în această stare.

În această stare naturală nu poate exista nicio tulburare a formei separate. Nu există nicio formă separată, deci nu există niciun deranj. În această stare naturală, există o mare linişte şi pace. Asta-i natura sa. E natura Unimii. Este o pace constantă şi nemişcată. Este liniştea. E cel mai sigur loc imaginabil unde să trăieşti şi din care să acţionezi. Orice s-a întâmplat în viaţa lui Simcha în ultimii, aproape, patru ani, nimic nu a atins această linişte.

Şi nu-i vorba că nu s-ar fi întâmplat lucruri, pentru că Simcha este căsătorită şi are patru copii, are o familie mare şi are clienţi în afacerea ei video şi are multe dificultăţi. Nu toate lucrurile merg uşor. La fel ca restul oamenilor, trece prin multe dificultăţi. Viaţa lui Simcha nu este diferită. Dar indiferent ce s-a întâmplat în viaţa lui Simcha, reacţiile ei au provenit întotdeauna din această linişte, această linişte.

În această stare nu pot exista sentimente. Sentimentele aparţin formei separate. Sentimentele de iubire sau de ură, de bucurie sau de frică, toate aceste sentimente aparţin formei separate şi o ajută în povestea vieţii. Dar în starea naturală nu pot exista sentimente care să depindă de ceva exterior. În locul acestei game de sentimente schimbătoare, care variază de la un moment la altul, există doar unul singur, îl putem numi emoţie, pentru că nu cunosc un cuvânt mai potrivit – senzaţie, emoţie, stare.

Iar această stare aş putea-o numi prospeţime. E ca şi cum ceva se naşte în fiecare clipă. Deci este cel mai proaspăt lucru pe care vi-l puteţi

imagina. E ca şi cum în fiecare secundă apare ceva foarte, foarte, foarte nou şi interesant. Încercaţi să vă imaginaţi cum ar fi să vă uitaţi la peisajul zilnic sau la lucrurile din jurul vostru şi, de fiecare dată când vă uitaţi la ceva, este ca şi cum l-aţi vedea pentru prima dată. E pentru prima dată când îl vezi. Cât de captivant! Este foarte revigorant şi uimitor. Aceasta este starea naturală, în care totul este mereu nou. Din acest motiv este descrisă ca o stare extatică, pentru că este atât de fascinantă.

Este uimitor să ştim ce suntem când ştim ce suntem – suntem acea stare şi ştim că suntem acea stare. E ca şi cum ne-am admira pe noi înşine. E ca şi cum ne-am uita în jur şi am spune „Wow! suntem atât de uimitori, asta-i atât de uimitor, această muscă ce zboară în jurul meu este o creaţie atât de minunată pe care eu am făcut-o. Se mişcă atât de repede şi are o formă atât de uimitoare şi e o Muscă”.

În urmă cu patru ani, Simcha s-ar fi uitat la muscă, şi-ar fi dorit să dispară şi ar fi crezut că este doar o muscă. Dar starea naturală este uimită în fiecare secundă de propria-i creaţie. Este o stare foarte extatică şi poate fi chiar amplificată atunci când există muzică în jur sau oameni fericiţi. Dar, vai! starea omenirii cuprinde atât de multă suferinţă, atât de multă suferinţă.

În starea naturală, când tu eşti starea naturală, te adaptezi la mediul înconjurător. Natura acestei stări este extazul. Însă nu poţi să-l exprimi plenar de fiecare dată când acţionezi în lume ca individ. Ar însemna, de pildă, ca acum, în loc să explic ceea ce explic, să încep să dansez – căci ceva din interiorul meu abia aşteaptă să danseze, să cânte, să se bucure şi să sărbătorească clipa. Dar n-ar fi logic să fac asta, pentru că acum trebuie să vorbesc.

Deci în această poveste, acum Simcha are cuvântul, ea trebuie să vorbească, nu să danseze. În mod similar, chiar dacă starea naturală este fericirea şi extazul etern, ea se adaptează la ceea ce se întâmplă. Şi dacă se află într-un loc unde trebuie să stea serioasă sau dacă trebuie să se certe pentru a obţine ceva mai bun, o va face. Va face ceea ce este nevoie. Într-un mod foarte, foarte atent şi foarte, foarte concentrat. Acum ai posibilitatea de a fi foarte, foarte concentrat în viaţă, pentru că nu mai cari toată greutatea identităţii tale, a formei tale separate, a ceea ce credeai că eşti. Când nu mai ai această greutate pe umeri, te focalizezi doar pe ceea ce se întâmplă şi poţi acţiona eficient.

Pot spune că, de când a avut loc această schimbare, Simcha este mult mai eficientă. Este concentrată, este foarte, foarte ageră, poate privi lucid situaţia şi înţelege bine ce se întâmplă şi percepe clar oamenii. Şi de

aceea, în această stare, este foarte uşor să percep oamenii, să ştiu în ce stare sunt, ce simt, unde greşesc, cum îi pot ajuta. Pentru că Simcha nu mai întrerupe acest proces. Aici este doar Unimea care se priveşte pe sine şi vrea să se ajute.

Deci există o mare putere de concentrare, deoarece forma separată Simcha nu mai captează toată atenţia, aşa cum obişnuia ea să facă, ca un copil sâcâitor.

Dar în favoarea lui Simcha – care a trăit timp de 45 de ani până la acest moment – şi în favoarea întregii rase umane pot spune că a trăi fără protecţia acestei cunoaşteri, a acestei stări, este extrem de greu. Simcha suferea atât de mult şi nici măcar nu-şi dădea seama. Nu ştia câtă suferinţă trăia ca persoană, până în ziua când această suferinţă i-a fost înfăţişată forme separate drept ca iluzia care este, iar persoana a putut să dispară şi a rămas doar starea naturală.

Atât de multă suferinţă! Ea a suferit şi cred că toată lumea suferă. Este un chin permanent în minte. Te chinui tot timpul. Pot mărturisi cât de nesănătos este acest proces al gândirii, cum stoarce continuu de vlagă forma separată. Neagă speranţa, se hrăneşte din ea însăşi tot timpul.

O admir pe Simcha şi pe toţi cei care acţionează din această stare de separare în această lume iluzorie şi reuşesc să reziste, pentru că este atât de greu. Simcha ştie cât de greu este, nespus de greu. Simcha a fost atât de curajoasă să meargă până la capăt.

Pentru că, acum, starea naturală este atât de uşoară. Este o existenţă atât de uşoară, încât parcă nu-i corect să trăieşti în această stare alături de ceilalţi oameni care trăiesc toată această suferinţă. Şi priveşti această suferinţă şi ştii că Simcha, forma separată, nu poate face nimic pentru ei, să le spună „Da, suferi, dar ia acest remediu, ia două linguri şi totul va fi bine". Nu aceasta este calea. Ea nu poate face asta. Dar vede bine câtă suferinţă marchează viaţa zilnică.

Această Unime, exprimându-se prin Simcha acum, ceea ce vrea să spună este foarte clar. Aşa că luaţi aminte:

Aceasta stare naturală este posibilă. Este reală, este singurul lucru real. Este soluţia la orice problemă pe care o aveţi, indiferent care este situaţia voastră. Aceasta este soluţia. Există o soluţie la problema voastră şi pentru cele mai dificile probleme. Aceasta este soluţia. Recunoaşterea a cine sunteţi rezolvă totul. Este calea de a fi liberi. Este calea de a putea, în sfârşit, să trăiţi, să puteţi trăi.

Aşa că, indiferent ce probleme aveţi, aceasta este soluţia. Acesta este răspunsul. Şi este atât de simplu. Iar ceea ce spune Simcha – forma separată care pare să vă vorbească – este că este ceva real şi se întâmplă.

Se întâmplă celor mai obişnuiţi oameni şi fără vreo practică. Se poate întâmpla. Nu ştiu ce cale urmaţi, poate că calea voastră are o practică, nu ştiu care este calea voastră specifică către această stare.

Dar voi încerca să descriu această stare, această trăire astfel. Este ca şi cum Simcha, forma separată, se plimba într-un deşert, deşertul Sahara, în mijlocul verii, în amiaza mare şi transpira şi ardea pe dinăuntru. Şi deodată, a venit un nor şi s-a aşezat chiar deasupra ei şi a început să plouă peste ea. Şi s-a făcut o umbră mare şi au apărut flori şi păsări şi ploaie şi apă şi dans în locul acelui deşert, în locul acelei greutăţi. Aşa este starea.

Este starea reală şi e singura stare. Şi voi sunteţi deja această stare. Sunteţi deja această Unime. Forma voastră separată vă solicită toată atenţia şi vă cere să vă identificaţi cu ea, şi încă o mai faceţi. Dar asta nu înseamnă că ar fi adevărată, că ar fi starea reală.

Ceea ce vă descriu este starea naturală, este locul în care nu rămâne nicio întrebare fără răspuns. Nicio întrebare fără răspuns. Există doar cunoaşterea însăşi. Iar această cunoaştere nu are nevoie de aprobare din partea nimănui, nici din partea celor care mă ascultă, care mă cred sau nu mă cred, nici din partea familiei mele, căreia nu-i prea pasă de lucrurile pe care le spun. Nu are nevoie de nimic. Pur şi simplu, se exprimă prin intermediul vieţii atât de uşor, atât de lejer, atât de natural, atât de extatic. Aceasta este starea naturală. Aşa trăieşte Simcha de trei ani şi jumătate.

Şi nu-i vorba că Simcha ar fi recunoscătoare pentru că a fost salvată din acest iad teribil în care trăia, deoarece nu există nicio Simha care să fie fericită de această evoluţie. Există doar această Unime. Şi această Unime exprimă acum aceste cuvinte. Această stare este singura stare, este deja starea voastră şi este reală şi vi se poate întâmpla în timpul acestei vieţi. Găsiţi-vă calea! Aduceţi-vă propriul nor să plouă peste voi!

17 august 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Kgh9ICOVT00

Ariana reflects – "Viaţa fără locaţie şi fără relaţie"

Cu o exuberanţă drăgălaşă, iluminata Ariana ne mărturiseşte că nu ne vede ca pe nişte persoane. ☺ Dacă n-ar fi aşa de simpatică, ar fi de-a dreptul înfricoşătoare pentru „eu". Simplitatea şi sinceritatea ei mai atenuează cumva duritatea mesajului nondualist, total impersonal.

Bine aţi venit! E minunat că sunteţi aici. Totuşi, evident, nu există entităţi separate în cameră sau corpuri separate în spaţiu. Există doar Asta, care este doar Energie nelimitată, am putea spune. Deci cam asta ar fi sugestia, că există doar Energia nelimitată care se manifestă ca sunet, lumină, ceea ce pare a fi culoare, ceea ce pare a fi trafic, vorbire, stând pe scaun, totul.

Şi această Energie se poate manifesta ca o persoană separată, când te simţi ca un corp separat de restul mediului. Te simţi ca un corp separat de scaun. Percepi scaunul şi că există o graniţă între tine şi acesta. Dar asta-i o iluzie. De fapt, nimic nu este separat de restul.

Iar când te simţi ca un corp separat de restul mediului, atunci simţi o lipsă, un sentiment profund de nemulţumire, simţi că trebuie să ajungi undeva sau să obţii ceva sau să înţelegi ceva şi acesta-i imboldul căutării, că ar trebui să ştii, că ar trebui să obţii ceva.

Şi, de asemenea, când te simţi separat de mediu, atunci simţi că eşti separat şi de gânduri, de emoţii, de senzaţii. Prin urmare, poţi observa gândurile şi le poţi gestiona, poţi observa emoţiile sau senzaţiile şi le poţi accepta sau poţi încerca să scapi de ele. Şi tot acest joc de-a acceptarea sau ignorarea sau încercarea de a scăpa de ele vine din sentimentul că tu eşti separat de acel disconfort sau de orice altceva, iar apoi încerci să rezolvi cumva problema asta.

Atunci când te simţi ca o persoană separată, ai toate aceste simptome de a relaţiona cu ceea ce se întâmplă şi de a face faţă. Nu-ţi dau deloc o senzaţie de împlinire. În acelaşi timp, te simţi ca o entitate reală în lume. Dar sugestia mea este că această experienţă de a te simţi ca o entitate separată de restul camerei sau ca o entitate stând pe acel scaun sau cineva care priveşte o altă entitate, toată această experienţă de a fi o entitate este iluzorie, este doar o contracţie energetică. Şi nici măcar asta nu pot spune, pentru că, cumva, chiar şi această stare este tot Energia nelimitată. Deci a te simţi în orice fel este oricum aceeaşi Energie infinită.

Şi putem avea o discuţie interesantă, pentru că ar putea exista o agitaţie sau o nevoie de a pune întrebări, deci veţi dori să-mi puneţi întrebări. Poate că mă veţi întreba „care este experienţa ta? cum percepi tu lucrurile?”. Deci mi-aţi pune întrebări simţindu-vă o entitate şi privindu-mă ca pe o entitate care ar putea avea sau şti ceva în plus.

Dar ceea ce afirm aici este că nu suntem entităţi diferite, care să posede lucruri ce-i lipsesc celuilalt. Este un fel de sugestie bizară, radicală, neaşteptată, din moment ce senzaţia ta implicită este că ai fi o persoană într-o lume, care te compari cu alţii – poate că te compari cu cine crezi că aş fi eu, dar eu nu sunt nimic, nici nu exist, această formă umană nu diferă prin nimic de aer sau de cortină, totul este aceeaşi Energie. Este o sugestie cam bizară că putem avea un fel de discuţie, din moment ce nu poţi afla ceva care să te facă să pricepi nondualitatea.

Ai putea gândi că „O, dacă voi pune întrebarea potrivită sau dacă ea va explica mai altfel, poate că mi se va aprinde beculeţul sau piesele de puzzle se vor aşeza la locul lor şi atunci voi pricepe sau voi şti ceva”.

Însă toată această experienţă de genul „trebuie să înţeleg, trebuie să aflu ceva” nu ajunge niciodată la destinaţie, la un final sau la o înţelegere. Toată căutarea şi încercarea de a ajunge undeva, toată chestia asta a fost doar o agitaţie şi atât, iar acum se destramă.

Dar, într-un sens, nu văd nimic ca fiind real şi nici pe voi, ca pe nişte oameni reali – agitaţi sau nu, dorind să aflaţi ceva sau nu. Nu vă pot vedea. Efectiv, nu pot vedea nişte entităţi în faţa ochilor. Nu mă simt ca o entitate care priveşte ceva. Asta e.

Nu ştiu nimic. Aşa că puneţi-mi întrebări. Împărtăşiţi-vă opiniile.

* * *

- Spune ceva despre liberul arbitru.

Nu ştiu dacă există sau nu liberul-arbitru, dar pot spune că toată viaţa mea am simţit că aveam liber-arbitru, nu ca un concept, ci ca o senzaţie de liber-arbitru în corp, de genul „Nu, nu, uite că am liber-arbitru, uite, pot să-mi mişc braţul cum vreau, vezi?!” sau „Am liberul-arbitru să spun cuvintele pe care le doresc”. Aveam o senzaţie corporală de liber-arbitru, dar era un sentiment iluzoriu în corp. Nu era doar un concept. Nu era doar o credinţă în liberul-arbitru. Era senzaţia iluzorie că deţin şi revendic ceea ce se întâmpla.

De pildă, mergeam pe stradă şi revendicam cumva pentru mine acea acţiune. Revendicam şi apropriam toate acţiunile: făcutul unui sandviş, condusul unei maşini sau orice altceva, era senzaţia corporală că „eu fac asta”.

Dar când dispare această senzaţie corporală, care este un miraj iluzoriu, devine evident că toate acţiunile tale, fiecare sandviş făcut, când conduceai maşina, când te spălai pe dinţi, orice acţiune pe care ai făcut-o vreodată, „tu” nu erai acolo când se întâmplau astea. Se întâmplau automat.

Şi acum, când clatini din cap şi ridici sprâncenele a mirare, „tu” nici măcar nu faci asta, ci se întâmplă automat. Acum te întorci spre vecinul şi-l vezi cum îşi ridică sprâncenele. [Râsete] Deci totul se întâmplă automat şi nu există nişte făptuitori sau nişte entităţi încorporate care să facă toate astea.

[Râsete]

Acuma, nu deveniţi prea atenţi la voi înşivă! Dar nu aveţi de ales. Chiar şi când te intimidezi un pic [Râsete], nu „tu” faci asta. Doar se întâmplă în mod natural.

* * *

- *Cum de se întâmplă să mă simt separat? Şi cum să nu mă mai simt aşa?*

Este bizar că, deşi aud ce spui, nu te cred. Ai senzaţia de a fi separat, asta e realitatea pe care o trăieşti, te simţi separat, da, „ăsta sunt eu, am gânduri şi experienţe”, deci te simţi separat. Dar e bizar că, atunci când mirajul a dispărut, nu mai poţi crede că cineva ar fi separat, pentru că nu-l poţi vedea separat. Când senzaţia de entitate a dispărut aici, a dispărut din toţi. Deci nu pot vedea nicio entitate nicăieri. Ideea de „eu şi celălalt” se dizolvă cu totul. Nu-i vorba că dispari tu, dar vezi în continuare alţi oameni ca persoane separate, ci totul se destramă împreună. Însă acum m-am trezit din iluzia asta, de parcă toată chestia cu separarea a fost o poveste. Aş spune că nici măcar senzaţia de a fi separată nu era ceva real, cred.

Iar când spui acolo că te simţi separat, parcă aud un basm. Nu pot să cred asta, pentru că nu pot să văd acel corp separat de restul camerei. Este aceeaşi Energie, la fel ca aerul şi scaunele şi tot restul. Este o singură Energie infinită. Aceeaşi Energie nelimitată se manifestă spunând „mă simt separat”, apoi încercând să înţeleagă ce spun. Orice se întâmplă este doar o întâmplare fără sfârşit. Dar ce ştiu eu...

* * *

- *Ai exprimat destul de clar ideea că nu ne vezi ca pe nişte indivizi, ci ca energie sau ca totul. Deci când vorbesc la microfon, nu vezi un individ separat sau nu vezi un corp?*

E acelaşi lucru. Nu pot vedea acolo un Theo ce spune ceva diferit de o Ariana de aici. Totul este Energia infinită şi, astfel, orice vorbire este

doar sunete fără semnificaţii, este Nemărginirea care se exprimă. Aşa că nu prea pot vedea o entitate Theo vorbind despre ceva anume. Totul este acelaşi cântec. Acea voce este aceeaşi cu această voce. Deci nu există o voce localizată care să iasă dintr-un loc precis. Această voce nu vine dintr-un punct localizat, acea voce nu vine dintr-un punct localizat. Este aceeaşi Energie infinită care se manifestă ca asta.

Deci nu există un ascultător localizat într-un corp, tu nu eşti un ascultător sau un văzător într-un corp. Totul este sunet şi lumină nelimitată. Nu ştiu, nu ştiu.

Aş spune că această senzaţie de separare ar putea fi diferită la alţii. Eu o simţeam ca o separare în tot corpul, din cap până în picioare. Unii oameni pot fi mai intelectuali, sunt centraţi mai mult în cap, iar corpul e mai mult un vehicul. Poate că alţii sunt mai mentali, iar ei se simt mai mult ca o minte separată. Însă eu, când simţeam separarea, aveam o senzaţie din cap până-n picioare că acesta ar fi un corp separat de restul lucrurilor. Mă mişcam prin spaţiu, la stânga, la dreapta şi aşa mai departe. Mă simţeam ca o bucată solidă de „eu” localizată, mişcându-se prin lume.

Dar nu e cazul. În realitate, nu există mişcare sau lucruri separate care se mişcă sau se întâmplă.

[Râsete]

- *Nu mai am ce să adaug. Mulţumesc.*

Da, mulţumesc. Dar nu ştiu, nu ştiu nimic cu adevărat.

* * *

- *O mare parte din pălăvrăgeala mea mentală se referă la depăşirea acestei mari provocări, şi nu ştiu ce este, poate că este doar ceva mental, vreau să înţeleg la se referă non-dualitatea. Cred că, într-un fel, e o joacă a minţii.*

Chiar nu pot să vă urmăresc pe niciunul dintre voi. Nu pot să vă urmăresc mai mult de două secunde, nu pot să vă urmăresc poveştile mai mult de două secunde, pentru că m-am trezit din beţia gândurilor şi nu vă cred pe niciunul dintre voi. Aud doar nişte basme care ies din fiecare. Nici măcar nu vă pot privi ca pe nişte entităţi localizate, cu vieţi reale. Aşa că nu pot să mă adâncesc în aceste poveşti şi să le analizez şi să le explic, pentru că, de la bun început, sunt lucidă. M-am trezit din beţia acestor flecăreli.

Văd ca o iluzie, ca un vis, tot acest flux de gânduri pe care îl aveţi, ca şi cum totul este un vis. Eram şi eu o idealistă, l-am citit şi urmărit pe Eckhart (Tolle) vorbind despre trezirea globală a conştiinţei şi înflorirea conştiinţei şi toate alea. Eram o idealistă în sensul de „Haideţi să fim cu

toţii conştienţi şi să-l urmăm pe acest Eckhart şi atunci ne vom trezi cu toţii şi vom trăi într-o lume paşnică şi armonioasă”. Dar toată chestia asta era o amăgire. Era visul. Iar atunci când toată chestia asta idealistă de a avea o lume conştientă şi de a trăi în armonie, când ideea asta se dizolvă, atunci rămâne doar Asta, care nici măcar nu-i ceva.

Deci nicio colecţie de poveşti sau discuţii nu poate explica Asta – care nici măcar nu-i un obiect solid sau un subiect sau ceva anume. Părem că suntem aici, chiar dacă nu suntem aici, asta e. Nicio călătorie idealistă nu ajunge nicăieri cu adevărat. Iar ceea ce se spune, cum că „dacă toată lumea ar auzi acest mesaj nondualist, doar atunci poate am avea o şansă la armonie”, ei bine, hm, atunci evident că va exista doar Nemărginirea şi nicidecum nişte persoane sau corpuri separate care să se bucure de armonie. Şi orişicum, nu putem scăpa niciodată de durere şi de disconfort, pentru că aşa stau lucrurile, durerea este durere, asta e.

Nu mai există nicio raportare la nimic, este o viaţă fără relaţionare.

* * *

- Da, e minunat să auzi treburile astea, dar e şi înspăimântător. Poate că spun prostii, dar din perspectiva noastră sau din a mea, e destul de înspăimântător să aud aşa ceva. Totuşi, bănuiesc că, odată ce vezi cum stau lucrurile, nu mai simţi această anxietate, când toate aceste iluzii dispar. Aflându-te în acel spaţiu, e o senzaţie plăcută, ne poţi da un feedback de acolo?

Ce?

- Probabil că în lume întotdeauna va exista durere, suferinţă şi bucurie, fericire, tot felul de experienţe. Dar nu există nicio substanţă în toate astea, ci doar Energie care se manifestă, nu-i aşa?

Da, da, doar Energia care se manifestă acum. „Tu” nici măcar nu vorbeşti acolo!

- Din această aparentă discuţie, e cam înfricoşător să afli că nu există niciun control, nicio siguranţă. Ştii, povestea cu catolicismul sau capitalismul… Că faci o rugăciune şi te linişteşti, ştiind că de undeva, de sus, vreun zeu va avea grijă de tine. Dar, încet-încet, descoperi că lucrurile astea dispar pe rând. Până şi spiritualitatea este eliminată.

Poate că ai renunţat deja la ea. Eşti o persoană spirituală?

- Păi, cam fluctuez.

Bine, n-are importanţă, ascultă. Povestea eu-lui de anul trecut este complet diferită acum. Dar în urmă cu cinci ani? Şi mai diferită. Dar ieri? Cam la fel.

Deci nu faci decât să preschimbi povestea tot mereu. Povestea ta de acum cinci ani era la fel de iluzorie ca şi povestea de acum: „Mă aflu în

această cameră, am găsit un mesaj mişto şi sunt la această întâlnire şi aş putea obţine ceva de aici". Toate poveştile sunt la fel de iluzorii. Toate poveştile sunt la fel de iluzorii. Deci o poveste spirituală iluzorie sau o poveste iluzorie despre pacea mondială sau o poveste iluzorie despre extratereştri sau orice altceva, toate sunt egale între ele. Toate poveştile sunt iluzorii, toate poveştile sunt doar poveşti şi atât. Prin urmare, şi povestea că ai dat peste un mesaj special şi acum te îndrepţi spre undeva – pentru că spiritualitatea se dizolvă şi te scuturi de totul şi acum eşti ceva mai aproape – povestea asta este la fel de iluzorie ca oricare poveste a ta.

- Ştiu asta.

„Ştiu asta, DAR stai să-ţi spun ceva!" [Râsete]

- Din punctul tău de vedere, te simţi bine ştiind toate astea?

Vezi tu, aici pierdem conexiunea şi rămâne doar o mare trăncăneală. Din felul cum vorbeşti rezultă că vezi în mine o entitate şi simţi că ea trăieşte altfel de alte entităţi, pe când eu spun că nu-i diferită de nimic altceva. Aşa că, iarăşi, ne dăm cu capul de zid, dăm cu capu-n zid, deşi nu există niciun zid. [Râsete]

- Bine, o să renunţ.

Chiar nu pot să mă complic, pentru că nu mă pot îmbăta cu nimic. Dacă-mi pui o întrebare simplă, mă exprim. Dar când intri în toate aceste detalii, rămân cu gura căscată.

* * *

- Priveşti ştirile sau cum te distrezi?

Cum mă distrez? Nu ştiu, nu ştiu. Asta mă distrează. [Râsete] Îmi plac reacţiile, îmi plac reacţiile oamenilor când sunt provocaţi, unii zâmbesc sau devin contemplativi. Aşa că distracţia mea este să vă trag preşul de sub... nimic. Nu ştiu.

- Pastila roşie, pastila albastră. Ai simţit vreodată...?

Nu m-am uitat la filmul ăla.

- Ai simţit vreodată că ai luat-o pe un drum greşit sau că ai urcat pe muntele greşit? Ori eşti fericită cu orice faci?

Stai aşa, ce-i cu pastila roşie şi cu pastila albastră?

- Una este dacă vrei să realizezi adevărul, iar cealaltă, dacă vrei să rămâi în iluzie.

Şi ce culoare este pentru fiecare?

- Păi, e o întrebare bună. [Râsete] Deci cea roşie este adevărul... Se pare că tu ai ales pastila roşie.

Nu, nu, pastila roşie şi cea albastră sunt, de fapt, amândouă albastre, roşul e o iluzie.

- Ce frumos!

„Ăsta-i un concept mişto, pe care o să mi-l notez pe telefon!” [Râsete]

* * *

- Dacă amândouă pastilele sunt albastre, asta înseamnă că nu există nicio diferenţă între tine şi mine. Doar pare să existe o diferenţă, din cauză că eu îmi imaginez că tu pari diferită, pari împăcată ci sine. Aşa că mă întreb, ce pot să fac ca să fiu ca tine, să am ce ai tu? e cam aceeaşi întrebare.

Cred că asta ar vrea toată lumea să ştie. Nu ştiu, nu ştiu, pentru că nu te văd ca fiind separat de ceea ce există în cameră. Nu există vreun corp separat de ceea ce se întâmplă, e doar Energie infinită. J Deci, nu ştiu. Este Energia nelimitată care se manifestă ca toată această discuţie şi ceea ce se petrece aici.

Se pierde senzaţia de făptuitor, dar totodată se vede că, de la bun început, nu a existat niciodată vreun făptuitor. De pildă, acum apuc acest bidon cu apă. Altădată, simţeam că „eu” fac asta. Dar când acest miraj al făptuitorului s-a evaporat cumva, este limpede că întotdeauna au acţionat numai impulsurile. E doar un impuls, întotdeauna. Prin urmare, cum ar putea să dispară făptuitorul, dacă el deja nu există? Sunt doar nişte impulsuri, doar faptele în sine. Aşa stau lucrurile deja. Vă vorbesc despre situaţia de fapt, despre cum stau lucrurile deja.

Dar... nu ştiu. Această situaţie de fapt se poate manifesta şi ca încercarea de a o schimba. Şi atunci, noua situaţie de fapt devine încercarea de a înţelege ceva.

Tu vrei să pricepi ceva, nu-i aşa? Eu vorbesc însă despre sfârşitul nevoii de a pricepe ceva. Cum poţi pricepe aşa ceva?

- Înţelegând că nu ai nevoie de nimic.

Dar de ce ai avea nevoie să înţelegi că nu ai nevoie de nimic?! Orice înţelegere este doar un concept de doi bani, iar apoi vei trece la un nou concept peste o jumătate de secundă.

Nu există vreo poartă către altceva. Nu există nicio scăpare. Există doar ceea ce se întâmplă deja. Doar această Nemărginire.

* * *

- În viaţa de de zi cu zi, cum te raportezi la alţi oameni, când îţi dai seama că spunem o grămadă de prostii, că suntem în iluzie? Cum te descurci cu prietenii, cu familia în general. Îi tolerezi, pur şi simplu?

Sunt aşa cum mă vedeţi. Nu există altceva decât ceea ce vedeţi. Nu există o lume interioară sau o trăncăneală interioară care să ascundă ceva. Nu există o entitate interioară în acest corp care să ia decizii sau să

facă ceva. Există numai ceea ce vă apare în faţa ochilor: vorbire, mers, alergat pe stradă, filmare. Este doar ceea ce se manifestă.

Cu alte cuvinte, nu există aici ceva în interior care să ia decizii sau să reflecteze sau să judece ce-i bun sau rău sau să viseze cu ochii deschişi la viitor. Întreaga lume interioară se prăbuşeşte, rămâne doar lumea exterioară, într-un fel, dar nu este chiar „exterioară”, pentru că nu există nici „interior”, ci doar Energia fără limite. Prin urmare, nimic nu-i ascuns, totul este expus, doar o exprimare imediată, nefiltrată, doar această voce, care nici măcar nu este localizată undeva, ci este însăşi Nemărginirea, este o exprimare netrecută printr-un proces de gândire înainte de a ieşi pe gură, ci simpla vorbire. Deci este exact cum vă apare.

- Deci nu ai probleme să te raportezi la ceilalţi...

Nu mă raportez la nimic.

- Doar îţi vezi de treaba ta.

Este o independenţă fără limite, pentru că nu simţi dorinţa, nu eşti ataşat sau nu ai nevoie să relaţionezi. Pe de altă parte, toate relaţiile sunt doar schimburi de poveşti. Poţi oare relaţiona altfel decât schimbând poveşti?! Nu. Şi fiind de acord cu poveştile celorlalţi.

Aparent, poate că simţiţi că schimbaţi impresii despre situaţia lumii, dar în realitate doar spuneţi poveşti şi iar spuneţi poveşti şi păreţi a fi de acord cu această realitate comună. Dar sunt doar nişte poveşti iluzorii, prin care păreţi că vă conectaţi şi relaţionaţi prin poveşti. De fapt, sunt doar nişte sunete.

Da, văleu, văleleu! ☺

Dar e foarte clar că nimeni nu vorbeşte despre acelaşi lucru. S-ar putea să vorbiţi despre armonie, s-ar putea să vorbiţi despre trezirea spirituală sau despre altceva. Dar este limpede că nimeni nicăieri, niciun aparent personaj nu vorbeşte, de fapt, despre acelaşi lucru. Nu vorbiţi amândoi despre pacea mondială. Unul are propriul său concept despre pacea mondială şi scoate prostii pe gură, iar celălalt are un alt concept, complet diferit despre pacea mondială şi scoate alte prostii pe gură. Deci nimeni nu vorbeşte despre o aceeaşi realitate comună. Nu există concepte comune sau o înţelegere comună. Cu adevărat, nu există niciun fel de înţelegere şi toată înţelegerea este o visare.

Astfel, de fiecare dată când simţi că relaţionezi cu cineva – fie că este vorba de politică sau de pacea mondială sau de problemele actuale ale lumii, de religie sau de orice altceva – de fiecare dată când ai impresia că relaţionezi cu altcineva într-o conversaţie, de fapt, amândoi ţineţi câte un monolog în care scoateţi pe gură propriile concepte iluzorii şi, de fapt, nu vorbiţi despre acelaşi lucru.

Sau într-o relaţie sentimentală, crezi că eşti foarte apropiat de cealaltă persoană cu care eşti în relaţie, aveţi amintiri comune, 10 ani de convieţuire şi experienţe comune sau credinţe comune – poate că sunteţi în aceeaşi religie. Deşi vorbiţi tot timpul, de fapt, niciodată nu vă referiţi la aceleaşi lucruri. Cei doi visează cu ochii deschişi la realitate, scoţând pe gură propriile interpretări şi imagini mentale despre ceea ce simt ei că ar fi amintirile relaţiei lor. Trăiesc în propriul vis cu ochii deschişi, crezând că au o relaţie.

Şi astfel, de fapt, nu sunt două personaje aflate într-o relaţie, pentru că nici nu există entităţi separate care să poată relaţiona între ele. Amândouă sunt doar expresiile aceleiaşi Energii, sunt nişte sunete şi nişte lumină, şi atât.

27 august 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=xS66BhGmzy8

Theo, monolog mistic: "O, Cosmos sublim!"

În primele minute, misticul Theo meditează cu ochii deschişi la faptul că existenţa este o Glumă cosmică, o iluzie magică perfectă. Îmbătat de parfumul Divinităţii, el descrie apoi ce este rugăciunea, meditaţia şi cele patru mari forme de yoga, în viziunea celui iluminat nondual.

Oh, cuvintele sunt prea limitate pentru a descrie cât de sublim este acest Cosmos!

Mult prea limitate! Dacă i-aş spune fără margini, şi tot ar fi mult prea limitative.

Dacă i-aş spune infinit, ar fi tot prea puţin.

Dacă i-aş spune incredibil, tot ar fi prea puţin pentru cât este de incredibil.

Cât de sublim este acest Cosmos frumos!

Cred că actul rugăciunii a fost greşit înţeles. Ca să fiu sincer 100%, şi eu mă rog. Fiecare clipă este o rugăciune. Nici nu poate fi altfel.

Este o rugăciune, dar nu motivată de dorinţă, nu de ceva ce vreau „eu", de ceva ce am nevoie şi care să-mi fie dat „mie".

Este o expresie de uimire, dar în lipsa unui eu. Asta aş numi eu rugăciune.

Nu te rogi la o Sursă, nu există un eu care să se roage. Este o rugăciune manifestată prin totala stupoare a minţii.

Cred că rugăciunea a fost înţeleasă greşit, presupun că primii care au început să se roage au făcut-o fiind uluiţi de cât de sublim este acest cosmos.

Iar ceilalţi poate că i-au copiat. I-au văzut căzuţi în genunchi... ☺

Dar nu pentru că cereau ceva, ci aşa mulţumeau ei. ☺

Nici măcar nu este un mulţumesc pentru că am primit ceva. Ci pentru cât de sublim este El. Este un mulţumesc fără să fi primit ceva. Este o dăruire, aş spune, un mulţumesc din inimă. Dar s-ar putea ca acest lucru să fi fost înţeles greşit. Unii ar putea interpreta rugăciunea ca pe „mulţumesc, dă-mi mai mult", adică mulţumesc pentru tot ce am şi îmi exprim recunoştinţa ca să primesc în continuare. Dar asta nu-i rugăciune.

Recunoştinţa trebuie să ia naştere dintr-o completă năuceală a minţii. Şi este o expresie. Este pentru nimic şi nu într-un anumit scop.

Este doar o expresie fără limite a deja sublimului Cosmos. Am putea spune că se roagă la sine însuşi, dar am greşi, pentru că nu există doi. ☺

Deci, primii oameni care s-au rugat... Ce subiect!

Existau diferite perspective care au devenit sisteme, poate, diferite cuvinte care au devenit scripturi, diferite mişcări care au devenit ritualuri. Dar rugăciunea trebuia să fi fost spontană şi complet... trebuie să fi fost completă, atât. Trebuie să fi fost întreagă.

Şi trebuie să fi fost lipsită de eu, fără senzaţia de eu, fără sentimentul că eu aş fi făptuitorul, chiar fără gândire.

Poate că, în acelaşi mod, şi meditaţia a fost înţeleasă greşit.

Ea se realizează prin practică, printr-o metodă, dar se bazează pe înţelegerea greşită că ar exista un meditator. Or meditaţia adevărată...

Aş putea spune că eu meditez mereu, dar fără să existe aici un meditator. Este o meditaţie care se întâmplă de la sine, dar nu prin focalizarea pe respiraţie, nu prin focalizarea pe momentul prezent, nu prin focalizarea pe Dumnezeu, nu prin focalizarea pe cuvinte, nu se focalizează pe nimic. Eşti doar tăcut, complet tăcut. Nu are legătură cu postura sau dacă ţii ochii închişi ori deschişi, nu are legătură cu nimic, pentru că este fără un eu, fără meditator. Deci ceea ce consideraţi a fi meditaţie printr-o practică sau metodă este o prostie totală. Nu aia înseamnă meditaţia.

Meditaţia este, la fel cum şi rugăciunea este, pur şi simplu – sunt unul şi acelaşi lucru. Dar poate că rugăciunea este o expresie frumoasă a recunoştinţei, iar meditaţia este o expresie frumoasă a tăcerii.

Este Cosmosul în toată splendoarea sa. Nu meditează cineva. Nu este o stare a cuiva.

E fără cuvinte, este...

Este dincolo de gânduri, dincolo de imaginaţie, dincolo de orice concept.

Repet, e doar o expresie, o manifestare.

Tot aşa... poate că aţi auzit de karma-yoga, serviciul dezinteresat în slujba semenilor.

Tot aşa, este ceva autentic. Dacă nu există un sine aici, nu poate exista un sine nici acolo – ca să nu mai spunem că aici şi acolo sunt noţiuni lipsite de sens şi abstracte. Nu există timp, spaţiu, localizare, cu adevărat, nimic.

Dar cum ai putea să nu dăruieşti celorlalţi din moment ce nu există alţii, mai bine zis, totul este una şi nu eşti diferit de ceea ce percepi?! Nu există subiect sau obiect, sau subiectul devine obiectul, oricum vreţi să spuneţi. Dar, repet, şi karma-yoga este greşit înţeleasă.

Cred că primii karma-yoghini, care nici nu erau consideraţi yoghini, ci erau, pur şi simplu, nişte proşti dezinteresaţi, care umblau fără gânduri, nici măcar nu făceau servicii pentru alţii, ci îşi exprimau aceeaşi recunoştinţă ca prin rugăciune sau meditaţie faţă de acest Cosmos sublim.

Dar acum a devenit un sistem, este o cunoaştere eronată că ar exista un Sine care poate fi realizat prin servicii dezinteresate.

Repet, karma-yoga e o expresie frumoasă. E la fel ca meditaţia, acea meditaţie naturală fără efort, când rămâi tăcut şi nemişcat fără să te străduieşti. Ori poate avea loc când mergi sau vorbeşti, pentru că nu există graniţe, nu există definiţii, nu există vreo diferenţă.

De asemenea, rugăciunea este o expresie a recunoştinţei depline...

Tot aşa, a umbla fără gânduri, sau a sta pe loc, a îndeplini servicii pentru alţii nevăzând niciun „altul", sau fără măcar a face vreun serviciu – şi acest lucru a fost înţeles greşit. Nu are legătură cu persoanele. Nu există niciun sine.

Pur şi simplu, nu există nimeni, nu există substanţă, nu există soliditate.

Dacă nu te vezi pe tine însuţi, dacă nu ai conştiinţă de sine, propria ta oglindă, cum ai putea să vezi „alţii"?! Dar în acelaşi timp, dacă nu vezi „alţii", cum să nu-i ajuţi, dar mai bine zis, cum să nu te manifeşti spontan către ei, cum să nu îi sprijini?! Dar nici măcar nu consideri că-i sprijini, ci doar te îndrepţi în acea direcţie. Este practic imposibil să nu o faci.

Tot aşa, aş spune că şi calea intelectului a fost înţeleasă greşit, căci nu este chiar o cale intelectuală (jnana-yoga).

Presupun că cei care fuseseră complet năuciţi mental îşi puneau întrebări de genul „cine sunt eu?" sau „ce este Asta?" sau „de unde vine Asta?".

Îşi puneau aceste întrebări din cauza totalei uluiri a minţii, nu pentru a ajunge undeva. Deci nu erau pe o cale intelectuală. Erau atât de buimăciţi încât, nemaivăzând pe alţii, au început să vorbească singuri.

Ceea ce, de fapt, era doar o vorbire fără gândire. Dacă nu mai ai o trăncăneală mentală, pur şi simplu, vorbeşti către tine – este şi asta tot o expresie.

Nu înseamnă să fii sub minte, ci să fii complet dincolo de ea. Pentru că, dacă eşti sub minte, nu diferi cu nimic de un nebun sau bolnav mintal. Eu însă mă refer la a fi mai presus de minte, dincolo de percepţie, dincolo de orice tip de înţelegere. Este doar claritate, totul este atât de clar, încât nu vezi „alţii", nu te vezi pe tine însuţi şi este doar o frumoasă vorbire. S-

ar părea că vorbeşti singur, dar nici nu poate fi altfel – chiar şi acest lucru a fost înţeles greşit.

Pot spune că toate aceste căi, cum ar fi bhakti-yoga, raja-yoga, karma-yoga, jnana-yoga, toate acestea au fost înţelese greşit şi traduse greşit.

În bhakti-yoga, există cineva... de fapt, nimeni cu adevărat, dar de dragul conversaţiei, există un cineva atât de... atât de departe de gândurile diavoleşti, încât nu poate decât să-şi exprime recunoştinţa deplină faţă de Unime. Dar nu sunt doi cu adevărat – este doar o expresie.

În raja-yoga, pur şi simplu, rămâi tăcut. Dacă eşti tăcut, dacă nu mai ai o minte – şi nici nu a existat vreodată o minte – pur şi simplu, rămâi tăcut şi cam asta-i tot. Nu mai vorbeşti. Nu mai gândeşti. Pentru prima dată, asculţi. Întregul cosmos vorbeşte.

În karma-yoga, viaţa este atât de plină de bucurie, viaţa este atât de frumoasă şi de nedivizată, încât simţi nevoia să o împarţi cu ceilalţi, care nu sunt altcineva decât tu însuţi.

Iar în jnana-yoga nu este vorba de investigaţia de sine, nu este vorba de a realiza Sinele eliminând sinele artificial şi plonjând adânc în cel real. Ci mintea îţi este atât de răvăşită, încât nu ţi-a mai rămas decât să vorbeşti singur, deşi nu-i niciun sine aici.

Dar toate acestea sunt decât nişte expresii. Nu contează care domină, nu contează care e aleasă. Poate fi una dintre ele, pot fi toate... Dar vă garantez că ele au fost înţelese greşit şi că, în realitate, au pornit de la nişte aparente personaje care se exprimau în felul lor. Unul era nebun de iubire, unul era nebun de tăcere, unul era nebun de împărtăşire şi unul era nebun de vorbă cu sine însuşi.

Dar prin copiere, prin imitare... Îmi amintesc de un videoclip pe YouTube, era cu un tip din Himalaya. Practic, era un indian în Himalaya şi turiştii au început să-l filmeze. Bineînţeles că erau nişte pretinşi căutători spirituali, care erau interesaţi cum să mediteze – ceea ce din start este greşit, pentru că nu există cineva care să mediteze, niciun meditator. Fie există Energia total nelimitată, fie există senzaţia contractată de eu, care este complet opusă – dar, totodată, este doar o altă expresie.

Dar ei erau interesaţi cum să mediteze. Iar acest tip măcar a fost sincer. Nu le-a spus „aşa se meditează”. Nu. Le-a spus „eu nu am învăţat niciodată cum să meditez, ci tot ce am putut face a fost să-i imit pe sfinţii care meditează”. Deci, pur şi simplu, stătea în poziţia lotus aşteptând să se întâmple ceva, sau făcea ce credea el că fac sfinţii.

Dar a mima, a urma metode, a urma învăţături, toate astea sunt artificiale. Este o prostie... Pare a avea sens, dar din perspectiva Asta este un nonsens total, pentru că nu există nimic de obţinut şi nicăieri unde să ajungi.

Aşa că singura opţiune este să te laşi uimit în fiecare secundă, iar secundele dispar.

Iar apoi, indiferent cum te exprimi, nu contează. Poţi să râzi, poţi să cânţi, poţi să plângi, poţi să dansezi. Nu există vreo cenzură şi nu tu eşti cel care se va exprima. E o simplă expresie.

Este doar expresia cosmică, în continuă mişcare, rămânând, în acelaşi timp, nemişcată.

Aşadar, imitând sau urmând metodele adresate corpului şi minţii, vei rămâne mereu captiv în gândurile despre corp şi minte, căci nu există un corp şi o minte reale.

Urmând aparenţele, vei ignora complet Non-fiinţa şi vei reuşi să fii ceva, dar asta şi aia, una şi alta.

Aşa că, mişcarea minţii va deveni şi mai activă.

Starea fără de minte este un domeniu complet diferit.

Mintea este o afacere. Este un interes. Chiar şi când te rogi lui Dumnezeu şi vrei să pari umil, eşti al naibii de şiret. Chiar şi când stai aşezat în meditaţie, ai un motiv. Eşti încă în mişcare din cauza gândului. Este un vicleşug la mijloc. Mintea, oricât de umilă şi nevinovată ar părea, ascunde întotdeauna o şiretenie când te îndeamnă s-o urmezi.

Dar să rămâi complet lipsit de minte, asta aş numi eu inocenţă. Asta aş numi rugăciune. Asta aş numi meditaţie, yoga, oricum i-am zice. Pur şi simplu, să-ţi bei ceaiul... fericit.

Aşadar, există o aparentă diferenţă.

Poţi să imiţi, poţi să te grăbeşti, poţi încerca să înţelegi, să obţii, dar întotdeauna idealul te va ocoli şi nu va deveni o experienţă proprie.

Vei obţine un rezultat al pălăvrăgelii mentale. N-are cum fi altfel.

Dar când percepi sublimul Cosmos în toată splendoarea sa, deja îl exprimi. Pentru că nu-l vezi în afara ta. Văzătorul deja a dispărut. Meditatorul deja s-a pierdut în meditaţia naturală.

Însă chiar a spune asta e o prostie. De fapt, nu a existat niciodată un sine. Nu a existat niciodată vreo separare, o apariţie urmată de o dispariţie.

A existat întotdeauna Asta. Dintotdeauna, numai Asta.

Nu contează cât de departe credeai că ai ajuns, întotdeauna era numai Asta.

Iar Asta nu-i un obiect. Asta nu poate fi percepută. Nu are legătură cu a sta, cu a merge, cu a vorbi, cu a acţiona.

Este un mister frumos.

Unii îi spun Dumnezeu, Sursa, Sinele, Energia, Universul. Dar nu are vreun nume, nu are vreo formă.

Doar zâmbeşte din fundal la orice încercare, orice efort zadarnic de a-L cunoaşte.

Aşa că, la urma urmei, ce rost are să urmezi, de exemplu, o carte sfântă precum Bhagavad-gita, să urmezi căi spirituale, dacă deja nu există nicio cale şi niciun căutător?! Ce rost are să iei, să zicem din Biblie, pe Isus Cristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu sau Dumnezeu însuşi?! Nu există niciun Isus, însă Cristos străluceşte mereu, nu poate fi trecut cu vederea.

Ce rost are să încerci să înţelegi chiar şi ce este non-dualitatea, să încerci să o obţii, să încerci să o cunoşti, dacă nu au existat niciodată doi?!

Nimic nu are rost. Eşti în mijlocul pustietăţii. Însă doar în mijlocul pustietăţii lucrurile sunt clare, pentru că nu ai nicio perspectivă. Şi când nu ai nicio perspectivă a ta, Dumnezeu îţi oferă perspectiva Sa. Când tu nu exişti şi nu se vede nimic, non-dualitatea este, pur şi simplu, aşa-cum-este.

Dar repet, aşa cum spuneam la începutul videoclipului, cuvintele sunt neputincioase... Poţi alege cel mai potrivit cuvânt posibil, cu cea mai profundă semnificaţie, şi tot va fi greşit. Orice tip de limbaj pentru a descrie Asta va da greş.

Nu se poate transmite prin niciun limbaj, nici măcar prin rezonanţă. Însă nu poţi s-o ratezi. Asta-i tot ce pot spune.

Iar dacă nu poţi s-o ratezi, atunci unde s-o cauţi?! Înseamnă că ai dat deja peste Ea. ☺

Deci, în fond şi la urma urmei, ce este un yoghin? Cel care urmează o cale? Nu.

Ci este cel prin care Se exprimă, nu cel care exprimă, ci acela prin care Se exprimă această Non-fiinţă. Asta aş numi eu un yoghin adevărat, nu cineva care se izolează, nu cel care se supune la tapas (asceze), nu cel care meditează, nu cel care vrea să pară sfânt, ci acela care este atât de golit de eu, încât însăşi Vacuitatea se manifestă pe deplin prin el, cum vrea Ea.

Este cineva care, practic, nu există. Ceea ce este deja cazul.

Am practicat yoga de ani şi ani şi ani. Şi multe alte metode, practici.

Dar în primul moment în care a dispărut orice fel de cunoaştere, atunci am văzut că eram deja un yoghin – o simplă expresie. Nu omul de pe saltea, nu corpul; nu mintea – care încerca mereu fie să se abandoneze, fie să dobândească ceva – ci o expresie golită de un eu.

Şi toţi acei ani au dispărut, toate practicile s-au dus. Dispar de la sine.

În yoga (uniune) se percepe ceea-ce-există. Nici măcar nu mai există un yoghin, ci este o disoluţie completă, totală, iar yoga înseamnă să vezi că aceasta era deja situaţia. Prin acel căutător, prin acel practicant, meditator, yoghin, prin totul şi nimic în acelaşi timp, dintotdeauna exista yoga (uniunea), este aceeaşi situaţie şi acum, există doar Unimea. Nu pune condiţii, nu are reguli şi nicio minte nu o poate cuceri, poseda sau înţelege, din moment ce mintea înseamnă doar separare, iar Asta nu are minte. Fără minte, fără minte, fără minte.

Fără minte şi nicio minte! ☺

Deci yoghinul care dorea să realizeze maha-yoga era visul însuşi. Visătorul este visul. Fără visător, nu există nici vis.

Dar nici în absenţa visului nu apare ceva real. Este o uniune de nedescris, acest Cosmosul în toată măreţia lui, nici real şi nici ireal. Este aşa-cum-este.

Cum să nu te înclini până la pământ?! – repet, nu în rugăciune, ci să te înclini în pace. Nu să te înclini într-o asană pentru a controla energia, ci pentru a te odihni. Cum să nu saluţi cu „namaste” dintr-o totală stupoare a minţii şi cum să nu râzi la cea mai mare Glumă cosmică din toate timpurile?! ☺

Orice ai citi despre Ea, nu numai că este fals, dar va fi şi reinterpretat. Orice imiţi, orice metodă pe care o urmezi, va fi o eroare din ambele puncte de vedere (şi originalul, şi copia).

Şi aş spune că cea mai mare minciună dintre toate este să crezi că există un făptuitor real în corp, o minte, o personalitate care este solidă şi care există de sine stătătoare. În realitate, există doar nişte gânduri şi nu a existat niciodată vreo separare, nu a existat niciodată vreun eu sau orice alt pronume şi nici măcar o poveste sau un vis. Dintotdeauna a existat numai Asta – expresia supremă, yoga supremă, odihna totală.

Căutătorul este aparentul cunoscător. Cunoscătorul pretinde cunoaştere. Iar cunoaşterea înseamnă doar nişte obiecte separate. Căutătorul nu poate fi altfel decât agitat, nu poate fi decât neliniştit, nu poate fi altfel decât îngrijorat sau deprimat.

Dar dincolo de acest căutător, dincolo de căutare există doar odihna, doar odihna.

Cunoaşterea pură, aflată la mijloc între subiectul cunoscător şi obiectul cunoscut, nu poate fi atinsă. Ea este deja Claritatea absolută.

Senzaţia de eu, sau mintea, nu trebuie ucisă. Cine ar face-o?! Mintea nu se poate sinucide.

Dar dacă acest mesaj este auzit şi este simţit intuitiv sau energetic, atunci este sfârşitul jocului, „game over".

Însă nu-i sfârşitul călătoriei. Se pare că nici n-a existat vreodată o călătorie. Dintotdeauna a existat numai sublimul Cosmos. Asta-i tot.

Deci nu este o eliberare de căutător, nu este eliberarea de senzaţia de eu, nu este o eliberare de ceva. Asta e însăşi libertatea, exact aşa-cum-este. Nimic mai mult, nimic mai puţin. Doar nimicul ce se exprimă.

O frumuseţe neîntreruptă.

Este frumoasă, pentru că Asta este deja deschisă. Asta este complet deschisă.

Dar cunoaşterea o face să pară închisă. Când nu ştii nimic, nu ai cum să ştii ceva sau să ştii ce anume nu ştii.

Ne prefacem că avem o viaţă, dar nu se întâmplă nimic cu adevărat. Ne prefacem că vorbim, dar nimeni nu vorbeşte cu adevărat. Ne prefacem că avem o conversaţie, dar nu există doi subiecţi care să interacţioneze unul cu celălalt. Ne prefacem că răspundem la întrebări şi ne prefacem că punem întrebări.

Nu se întâmplă nimic. E doar un joc de-a prefăcătoria.

Dacă-i doar jocul de-a prefăcătoria şi înţelegi asta, atunci nu-i nicio problemă. Dar dacă îl iei în serios, seriozitatea asta omoară inocenţa, omoară atitudinea jucăuşă şi vei începe să te rogi ca să o recapeţi – dar deja ai ratat rugăciunea Asta. ☺

31 august 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=mWKeBTrjlXQ

Suzanne şi nondualitatea: "Visul întoarcerii Acasă"

Suzanne Chang, aşa cum ne-a obişnuit, ne împărtăşeşte reflecţiile sale despre cum era înainte şi cum este după iluminare sau trezirea nonduală. Am adăugat şi un fond sonor pe muzică de Bach, care ne adânceşte într-o stare meditativă.

Ştii, când eşti la şcoală şi te uiţi pe fereastră şi visezi cu ochii deschişi la un mâine mai bun, la ce vei face în weekend, la viitorul tău, care va fi diferit faţă de ce-i acum, mai bun decât Asta. E această capacitate de a proiecta o lume sau un timp sau un viitor imaginat care nu există cu adevărat, dar care îţi poate oferi satisfacţia anticipării „când voi ajunge acolo, atunci voi fi fericit”. Îţi generează un sentiment de speranţă.

Este de-a dreptul minunat că se poate întâmpla aşa ceva, că poţi crede în acea imaginaţie şi o poţi simţi ca fiind ceva real. Această speranţă poate îndemna corpul să acţioneze pentru a crea acel vis, acea idee, acel moment viitor imaginat. Aşa par că se desfăşoară lucrurile.

Şi continui să visezi, poate că şi eşuezi de câteva ori, dar reuşeşti să obţii acel vis, îl realizezi. Obţii casa şi partenerul. Şi totuşi, ceva lipseşte. Apoi faci un copil. Poate că ceva încă mai lipseşte.

N-am să pot numi toate lucrurile pe care cineva poate dori să le obţină – cariera perfectă, titlul perfect, salariul perfect, vacanţa de vis, orice ar fi. Dar este foarte frumos că toate aceste aparente experienţe se pot întâmpla. Iar ceea ce le-a creat este senzaţia energetică de „eu”, senzaţia unui aici, în corp, că eu aş fi acest corp şi că aş deţine controlul şi că-mi pot crea viaţa pe care o vreau plecând de la imaginaţie, din lumea viselor.

Prin urmare, în loc de ceea-ce-există, în loc de doar-Asta, în loc de ceea ce pare să se întâmple, în loc de simplitatea a ceea ce se iveşte aici şi acum, se profilează această senzaţie energetică ce speră, se mişcă, se visează într-un viitor imaginat, rememorează un trecut imaginat. Trăieşte într-un vis cu ochii deschişi, este chiar întregul vis, este falsa realitate a unui „eu” trăind viaţa „mea”, o auto-creaţie.

Acest vis este frumos. În aparenţă, îţi poţi crea o mulţime de poveri, o mulţime de regrete, de vinovăţii: „Ar fi trebuit…, aş fi putut…, ce-ar fi fost dacă…, sper că…”. Poţi acorda o anumită semnificaţie atât de multor lucruri, dar şi asta-i tot rodul imaginaţiei. Este o proiecţie psihologică,

pentru că nimic nu are vreun sens real. Totul este, pur şi simplu, doar ceea ce se vede.

Însă, la un moment dat, se percepe că, de fapt, aici nu există nimeni, nu există un „eu”, nu există o „persoană”, nu există nimeni în corp care să acţioneze corpul, să gândească, să simtă, nimeni care să se mişte prin timp, nu există trecut, prezent şi viitor, ci există doar Asta, simplitatea Asta, şi nimic nu ar putea fi adăugat sau scos din Asta. Chiar şi imaginaţia este tot o aparenţă a lui Asta.

Nu a existat niciodată nimic în afară de Asta. Nu a existat niciodată vreo destinaţie viitoare. Iar această constatare este absolut devastatoare pentru cel care se simte a fi real. Ce sugerează acest mesaj este că tot ceea ce a sperat el, tot ceea ce a visat, tot ceea ce presupunea că ştie, toate lucrurile în care credea, tot ceea ce avea o semnificaţie pentru el – totul este născocit, nu este cu adevărat real. Într-un fel, este fals, dar „eu” îl pot simţi ca şi cum ar fi adevărat – este adevărul „meu”.

Aşa că ar putea fi cel mai cumplit mesaj pe care îl poate auzi vreodată acel „eu”, pentru că nu i adresează acelui „eu”. Afirmă că acel „eu” este visul, că acela pare să creeze separarea dintre „mine” şi lume, dintre „mine” şi orice alt obiect – şi atunci „eul” se simte special, „eul” se simte separat, „eul” se simte valoros. Chiar dacă se simte nevrednic, „eul” tot se simte diferit, distinct, separat.

În această aparentă realitate a „eu”-lui, se desfăşoară un fel de auto-naraţiune foarte familiară, foarte intimă, ca şi cum ar fi vocea „mea” sau mintea „mea”, gândurile „mele”. În mod automat, „eu” mi-o însuşesc, dar este un fenomen energetic. Nu gândurile sunt problema. De fapt, nimic nu este o problemă. Nici dacă nu se percepe non-separarea, nici asta nu-i o problemă. Oricum, totul este deja nedespărţit, totul era deja viu, liber, eliberat, Viaţa trăindu-se.

Chiar şi senzaţia de „eu” este tot Asta. Aşadar, acesta ar putea fi cel mai devastator mesaj pe care un „eu” îl poate auzi. Este sfârşitul oricărei semnificaţii, sfârşitul oricărui scop pentru „sine”, pentru propria viaţă. Sfârşitul viitorului, sfârşitul oricăror ţeluri. Sfârşitul reperelor. Sfârşitul acumulării de experienţe. Sfârşitul sentimentului că „a meritat să-mi trăiesc viaţa”, că „am trăit o viaţă bună”, că „am trăit o viaţă împlinită”, că „am trăit o viaţă onorabilă”, că „am lăsat ceva valoros în urmă”. Este sfârşitul a toate acestea. Este sfârşitul oricărei moşteniri.

Este sfârşitul oricărui câştig. Şi este, de asemenea, sfârşitul oricărei pierderi, pentru că numai acea senzaţie de separare poate simţi că câştigă şi pierde, câştigă şi pierde, că se simte fericită şi nenorocită, că are succes şi eşec, că se simte valoroasă şi nevrednică.

Există o frumuseţe în acest tip de existenţă, aducând multă suferinţă şi multe momente extraordinare. Dar acest mesaj indică spre cu totul altceva, spre absenţa aceluia care simte că poate dobândi ceva sau poate pierde, care simte că se poate îmbunătăţi.

Nu că n-ar putea apărea şi îmbunătăţiri – asta-i doar o idee. Ci îmbunătăţirile pot apărea în continuare, doar că nu se întâmplă cuiva şi nimeni nu le produce.

Deci ceea ce rămâne când acea senzaţie de separare se dizolvă, se stinge, când acea călătorie de întoarcere Acasă dispare, când călătoria „mea" şi a vieţii „mele", a existenţei „mele", toate aventurile şi eşecurile „mele", cartea cu poveşti despre „mine" şi despre cum am murit „eu" înainte să moară trupul, când toate acestea dispar, ceea ce rămâne este simplitatea Asta. Absolut liberă şi nelimitată, de nerecunoscut, nedefinibilă, incognoscibilă, neatinsă de niciun cuvânt, Asta este totul. Este complet goală şi plină de energie, pulsând de viaţă.

O putem numi iubire necondiţionată, iubire pură, iubire fără scop, total impersonală, nelocalizabilă. Nu o poţi căpăta şi nu o poţi pierde. Pur şi simplu, există. Este totul. Totul este ea.

Şi atunci se vede că nimeni nu era adormit, că, de fapt, nu exista nimeni. Aşa că nimeni nu trebuie să se trezească, totul este deja pe deplin trezit. Totul este liber să fie aşa cum este.

Nu lipseşte nimic. Nimic de câştigat, nimic nu poate fi pierdut, nimic nu poate fi adăugat la Asta. Nimic nu există în afară de Asta. Nu a fost niciodată posibil ca cineva să atingă vreodată Asta, s-o obţină, în sfârşit, să poată afirma: „Sunt iluminat, sunt liber, sunt eliberat". Nu a existat niciodată această posibilitate.

Însă tocmai asta vrea „eul", asta-i ceea ce aşteaptă. Nici nu poate face altcumva. Crede că va ajunge acolo.

Acest mesaj vorbeşte despre moartea „ta". Într-un fel, nu este un mesaj prea frumos şi ţi-ar putea distruge viaţa, din cauză că reprezintă, pur şi simplu, sfârşitul unui „eu" şi unui „tu".

Asta este deja plină şi desăvârşită.

Orice pare că ai fi câştigat este tot Asta, doar că se suprapune peste ceea ce aparent ai pierdut, aşa că nu pare a fi o mare scofală. Nu că n-ar fi posibil să jeleşti pierderea „eu"-lui sau că n-ar putea apărea vreo altă reacţie, dar totodată simţi că nu lipseşte nimic. Aşa că nu mai simţi că s-ar fi pierdut vreodată ceva.

Când nu mai există aici un „eu" pentru a putea poseda ceva, atunci nimic nu este al „meu". Nimic nu poate fi luat de la „mine", pentru că „eu" nu exist. Pare doar un flux de energie care curge mereu.

Ceea ce cauţi este moartea „eu"-lui. Acest mesaj nu are ca scop să te facă o persoană mai bună, mai blândă, mai virtuoasă. De fapt, atunci când acea senzaţie de „eu" moare, poţi părea cam dereglat sau te poţi simţi cam dezorientat. Tot ceea ce ai sperat sau toate concepţiile după care ai trăit se dizolvă, iar lucrul ăsta poate fi foarte dureros. Şi rămâi cu nimic. Dar când nu mai există absolut nimic, nici măcar un „tu" care să fie trist dintr-un motiv sau altul, atunci viaţa este trăită pe deplin. Corpul nu este separat de nicio altă aparenţă. Există o singură mişcare în care este inclus şi corpul, aşa cum e el. Nimic nu are o valoare mai mare. Totul este la fel. Nimic nu este cu adevărat diferit de orice altceva.

Într-un fel, abia acum este corpul absolut liber să se manifeste pe deplin uman, să se exprime pe deplin aşa cum este el, în felul său. Condiţionările pe care corpul pare să le aibă se pot manifesta acum pe deplin. Se poate manifesta aparenţa de mamă, tată sau cea de fiică. Dar nu o manifestă cineva. Te exprimi pe deplin, chiar dacă doar taci sau faci altceva. Acea energie a persoanei, care se judeca pe sine – nu că judecata n-ar mai putea apărea ca un gând, nu-i nimic în neregulă cu asta – dar aceea care se gândea mereu la sine şi simţea că „vreau să fiu aşa, ar trebui să fiu aşa" sau „am dreptul la asta, sunt nedemnă de asta", „persoana" asta chiar că dispare.

Şi este foarte greu de descris cum e, pentru că nu înseamnă că jena n-ar putea apărea. Totul poate apărea.

Inclusiv acest aşa-zis proces poate părea dificil, chiar dacă timpul nu există şi, de fapt, nu se întâmplă nimic la modul continuu. Ar putea exista o perioadă în care totul se năruie şi acţiunile corpului se schimbă puţin, de parcă condiţionările nu te mai apasă. Anumite aspecte par să dispară, pentru că acum nu mai există un sine identificat cu acestea – nu c-ar fi existat vreodată un sine, dar nu mai există nimeni care să simtă că trebuie să se comporte şi să apară într-un anumit fel, să facă anumite lucruri pentru a se simţi satisfăcut, pentru a se simţi suficient de iubit. Nu mai există nimeni care să acţioneze din teamă – teama de a nu fi agreat sau teama de a eşua sau alte chestii de genul ăsta.

Orice descriere poate produce confuzie, pentru că, practic, orice poate apărea în continuare, mai ales la începutul aparentei mutaţii de conştiinţă. Doar că acum se vede clar că nimeni nu face nimic din toate astea. Ele se petrec de la sine. Aşa-zisul personaj, pur şi simplu, acţionează după cum îi este felul. Dar nu există cu adevărat niciun personaj, există doar aceste caracteristici pe care le etichetăm şi le identificăm ca fiind un personaj. Însă, de fapt, nu există nimic solid. Doar

pare un anumit mod de a fi, pe care îl etichetăm ca fiind un anumit personaj.

Şi nu are, cu adevărat, niciun rost ca să imitaţi ceea ce vă relatez. Nu vă ofer aici decât o descriere, una singură dintre miliarde de alte descrieri a ce pot trăi corpurile umane. Prin urmare, nu înseamnă nimic.

În esenţă, îţi dispare nevoia de altceva: nevoia de altceva decât Asta care există deja, nevoia de a visa cu ochii deschişi la o întâmplare viitoare, nevoia de a-mi imagina un „eu” mai bun în viitor, nevoia de a-mi imagina o situaţie mai bună, nevoia de a evada. Toate se evaporă. Deoarece, dacă nu există separare, dacă nu există nimic altceva decât Asta, atunci ce ar putea fi obţinut şi de către cine?!

14 septembrie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=k4hmfpvqRQ4

Ce este nondualitatea (1)

Nondualitatea nu este o filosofie, ci o experienţă directă. Totuşi, **Richard Sylvester**, care este un filosof şi iluminat autentic, ne clarifică teoretic acest domeniu exotic al spiritualităţii. Am putea chiar să rămânem cu o stare aparte de relaxare şi dorinţa de a asculta tot mai mult. Asta înseamnă că deja „am intrat în gura tigrului”, de unde nu mai avem scăpare. Şi vom începe să ne reevaluăm toate credinţele de până acum. Conferinţa de faţă inaugurează un serial ce-şi propune să lămurească psihologic şi filosofic ce este nondualitatea.

Vacuitatea – percepţia că sunt nimic

Ce este non-dualitatea? Non-dualitatea este un cuvânt care indică spre posibilitatea unei percepţii cu totul diferite.

Vom începe prin a spune că experienţa normală pentru majoritatea dintre noi, în cea mai mare parte a timpului, este că trăim într-o lume a dualităţii. Cu alte cuvinte, întotdeauna par să existe două aspecte în experienţa noastră.

Unul dintre aceste două aspecte este senzaţia mea puternică că sunt o persoană individuală, că trăiesc în ceea ce am putea numi „separare”, pentru că sunt separat de orice altceva, sunt separat de tot ceea ce mă înconjoară.

Al doilea aspect al experienţei obişnuite a dualităţii este că există o lume exterioară. De aici provine senzaţia de dualitate (dualitatea însemnând două lucruri). Am putea spune că întotdeauna par să existe două lucruri care se întâmplă. Primul este o lume exterioară, o lume plină de obiecte şi de alţi oameni. Iar al doilea sunt eu, eu însumi, un individ autonom, care pare că se mişcă prin acea lume exterioară. Iar în mişcarea prin acea lume, desigur, trebuie să interacţionez cu obiectele, dar şi cu acele fiinţe ceva mai problematice: oamenii.

Iar această senzaţie că aş fi un individ autonom care trăieşte într-o lume a separării aduce cu ea ceea ce am putea numi daruri sau blesteme, ori, mai bine zis, daruri şi blesteme. De exemplu, ca şi copil, pe măsură ce cresc şi sunt iniţiat de către adulţii din jur în ce înseamnă a fi un individ care trăieşte în această lume, probabil că mi se vor conferi anumite daruri minunate, care se pot dovedi, de fapt, a fi nişte blesteme. Iar aceste daruri ar include convingeri precum „Sunt responsabil de viaţa mea” şi „Sunt responsabil pentru mine însumi, pentru că am acest minunat liber-arbitru, prin care pot lua decizii cu privire la ce s-ar numi viaţa mea”.

Deci, dacă nu sunt un individ excepţional – şi există unii dintre aceştia – probabil că voi creşte cu sentimentul că am primit acest dar minunat: viaţa „mea”, fiinţa „mea”, individualitatea „mea”. Însă acest dar e însoţit de o mare responsabilitate, pentru că îmi revine ca sarcină să scot tot ce se poate din el, să-mi făuresc propriul destin.

Şi se pare că provin dintr-un trecut plin de nişte experienţe care mi s-au întâmplat; şi se pare că mă îndrept spre un viitor, un viitor asupra căruia am control. Deci liberul-arbitru, responsabilitatea, controlul şi existenţa ca identitate individuală sunt primordiale pentru experienţa de viaţă a celor mai mulţi dintre noi în majoritatea timpului.

Nondualitatea indică spre apariţia unei posibilităţi complet diferite, posibilitatea de a percepe că acel individ separat – despre care mi s-a spus că aş fi şi care chiar simt că există – că acea individualitate separată este, de fapt, o iluzie totală. Şi se sugerează că acea senzaţie că aş fi un individ cu liber-arbitru şi cu opţiunea de a alege şi un destin de împlinit (sau, poate, de a eşua în a-l împlini), acea senzaţie poate, pur şi simplu, să dispară. Şi poate apărea recunoaşterea faptului că nu există interior şi exterior, din cauză că nu există niciun eu care să simtă ceva în interiorul său.

Dacă această posibilitate se concretizează, dacă apare această percepţie, atunci putem spune că poate induce un şoc extraordinar. Adesea oamenii mărturisesc că este un şoc extraordinar. Pentru că această personalitate, acest ego, acest individ – puteţi numi cum vreţi ceea ce stă aşezat în acest scaun – e confruntat brusc cu înţelegerea faptului că toate credinţele sale, toate experienţele sale de viaţă de până atunci, aşa cum am spus, s-au bazat pe o iluzie.

Iar omul poate rămâne cu gura căscată de uimire, i se poate tăia respiraţia de la şoc când acest sentiment că ar exista o lume dualistă în care eu joc un rol şi ceilalţi oameni joacă un rol, când măcar pentru o fracţiune de secundă întrevede că nu este aşa. Şi, adeseori, cam asta se întâmplă prima dată când se percepe direct ceea ce descriu eu aici. Senzaţia de persoană poate dispărea pentru o fracţiune de secundă, apărând o recunoaştere instantanee a faptului că ceea ce a părut întotdeauna atât de solid şi atât de real aici – şi arăt intenţionat încoace, spre acest corp aparent – recunoaşterea bruscă a faptului că nu este nimic aici. Repet, literalmente, aici nu e nimic.

Nu vorbesc de acea desfirare sau rafinare sau transluciditate a persoanei, care poate apărea, de exemplu, în meditaţie sau în alte practici spirituale. Nu mă refer deloc la asta. Mă refer la posibilitatea

recunoaşterii bruşte a faptului că acesta este în întregime vid. Din nou, arăt spre mine însumi: acesta este în întregime vid.

Iar această recunoaştere tinde să aducă cu ea o altă recunoaştere, şi anume că – iar acum arăt încolo, către lumea exterioară – că şi aceea este complet goală. Nu are substanţă. Acesta nu are substanţă, aceea nu are substanţă. Şi astfel poate apărea şi uluitoarea revelaţie că sunt la fel, pentru că, dacă nici una, nici alta nu au substanţă, înseamnă că nu există nicio diferenţă. Aşadar putem spune că se poate întrevedea în acel moment, chiar şi numai pentru o fracţiune de secundă, că eu nu exist, nu am existat niciodată, nu voi exista niciodată. Şi, dacă ceva pare că există, este doar un fel de strălucire evanescentă care pare să se ivească din nimic, iar apoi, la fel de misterios, se scufundă înapoi în nimic.

Cei care au avut această percepţie directă au bâjbâit după cuvinte ca să o descrie, de-a lungul secolelor ce par a fi trecut în aparenta istorie a omenirii. Dar am eşuat cu toţii, pentru că este, pur şi simplu, imposibil să pui în cuvinte adecvate acea primă percepţie că totul este vid: „Eu nu exist, eu sunt vid, existenţa este vidă, lumea este vidă”. Este imposibil să exprimi asta prin cuvinte. Şi totuşi, dacă apare această percepţie, chiar şi pentru o fracţiune de secundă, este de necontestat.

Ceea ce am descris aici este o primă întrezărire a Unimii.

Există o carte interesantă scrisă de un autor olandez, nu-mi amintesc numele lui, care se numeşte „A glimpse of nothingness” [n.tr. - O licărire a nimicului, de Janwillem Van De Wetering). Iar la începutul cărţii e dat un mic citat dintr-un învăţător zen: „**Ceea ce cauţi este chiar asta, este asta, asta este ceea ce cauţi tu. Eşti ca un peşte care se plânge că îi este sete**”. Îmi place această metaforă, pentru că am putea spune că noi, ca aparente persoane, suntem nimic înotând prin nimic. Însă noi credem că am fi cineva care se mişcă într-o lume exterioară reală. Şi de aici apar foarte multe dintre problemele noastre.

Menţionând câteva chestiuni în această scurtă conferinţă, nu ştiu dacă v-am trezit interesul, dar am pomenit nişte idei importante legate de liberul-arbitru şi de lipsa existenţei eului personal. Sunt sigur că voi reveni şi în alte conferinţe, când voi vorbi mai mult despre ele. Cam atât, deocamdată.

În concluzie, am vorbit despre percepţia vacuităţii, care pentru multe aparente persoane este prima revelaţie a faptului că nondualitatea nu este o filozofie, nu este o religie, nu este o cale spirituală, ci pur şi simplu este. Pur şi simplu, este. Data viitoare voi vorbi despre cealaltă posibilitate de percepţie în non-dualitate. Am vorbit despre posibilitatea ca aparentul individ să perceapă că nu este nimic, iar data viitoare voi

vorbi despre posibilitatea ca individul să perceapă că este totul. Dar, deocamdată, ne oprim aici.

mai 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=jXpeCZeHtKg

Ce este nondualitatea (2)

Richard Sylvester susţine conferinţe despre nondualitate din anul 2005 şi a scris patru cărţi pe acest subiect. Una dintre ele se numeşte **"Bea ceai, gustă prăjitura" (Întâlniri în şapte oraşe germane)**. În episodul 2 din acest serial, ne povesteşte o mică anecdotă de la o astfel de întâlnire cu cei interesaţi de nondualitate.

Plenitudinea – percepţia că eu sunt totul

În prezentarea anterioară am vorbit despre faptul că, uneori, poate apărea un moment – poate doar o fracţiune de secundă – de percepţie directă că eul care am crezut întotdeauna că sunt, persoana solidă care părea întotdeauna să existe, este, de fapt, un vid complet, total lipsit de orice fel de substanţă. Adeseori, aşa se manifestă trezirea iniţială. Care poate instaura o perioadă de, să o numim, disperare.

Când mă contactează unele persoane pentru şedinţe individuale în care îmi împărtăşesc ceea ce li se întâmplă apropo de non-dualitate, adesea, tocmai acesta este motivul: faptul că au intrat în acea perioadă denumită uneori „noaptea întunecată a sufletului" sau „deşertul". Este o experienţă destul de obişnuită.

Cauza din care, destul de des, poate apărea disperarea după trezirea iniţială este că omul a întrevăzut posibilitatea de a pune capăt tuturor căutărilor sale, nemulţumirii de a fi un eu separat, dar această percepţie fiind temporară, i se pare că, după ce abia i se oferise, i-a şi fost retrasă imediat. Şi poate rămâne cu impresia de genul „Am avut o percepţie, dar am pierdut-o şi acum ştiu că nimic din ce aş putea *eu* face nu mă poate aduce înapoi acolo, din cauză că e foarte limpede că *eu* nu sunt decât o iluzie".

Ceea ce poate pune capăt acelei perioade de disperare este o altă deschidere, să-i zicem aşa, o a doua percepţie. Poate că cel mai bun mod de a descrie a doua percepţie este că nu mai apare doar vacuitatea a tot ce există – vidul persoanei şi vidul lumii exterioare aparente în care persoana pare să se mişte. Ci, când nondualitatea este percepută pe deplin, dispărând separarea dintre ceea ce pare a fi eul şi ceea ce pare a fi lumea exterioară, atunci se mai percepe în plus că, deşi acesta – şi acum arăt spre eul aparent – pare a fi vid (ceea ce chiar este) şi aceea – arăt acum spre ceea ce pare a fi lumea exterioară – pare a fi tot vid (ceea ce chiar este) – totuşi, sunt, în acelaşi timp, plinătate.

În acest punct simt întotdeauna nevoia să mă opresc şi să-mi cer scuze pentru acest paradox, pentru că sună, cu siguranţă, ca un paradox.

Iar în mintea căutătorului, în mintea celui care pare a fi o persoană, este normal să apară gândul „Păi, cum poate să fie şi gol, şi plin, asta n-are niciun sens". Într-adevăr, pentru minte, nu are şi nici nu poate avea niciun sens. Însă când apare percepţia directă, atunci devine, pur şi simplu, evident. Nu mai rămâne nicio îndoială că totul este atât vid, cât şi plin. Că totul este, dacă vreţi, nimicul care apare, simultan, ca vid şi ca plin.

Despre plenitudine este foarte dificil, ba chiar imposibil să găseşti cuvinte care să o descrie în mod adecvat. Dar expresia adesea folosită pentru realitatea despre am scris şi vorbit (şi despre care scriu şi vorbesc şi alţii) conţine aceste două cuvinte: **iubire necondiţionată**. Mintea ar putea fi îndreptăţită să întrebe: „Dacă totul şi nimic este plenitudine, în ce constă acest plin?". Nu există un răspuns satisfăcător la această întrebare, dar expresia „iubire necondiţionată" mi se pare că o cuprinde mai bine decât oricare alta (şi la fel li se pare şi altor scriitori şi vorbitori care au încercat să comunice despre acest subiect).

Prin urmare, atunci când eul se destramă şi realitatea este simţită în plinătatea sa, natura totului-nimic este percepută ca iubire necondiţionată. Cuvântul dificil din această expresie nu este „iubire". Oricine poate înţelege şi face asocieri cu cuvântul iubire într-un fel sau altul. Ci dificultatea este că acea iubire percepută când eul dispare este „necondiţionată". Tocmai acest cuvânt face ca ceea ce spun să fie o adevărată provocare pentru minte. Mintea operează întotdeauna cu condiţionări. Nici nu se poate abţine să nu opereze cu condiţii, aceasta fiind chiar natura ei.

Cu alte cuvinte, mintea împarte lumea în diverse moduri. Mintea împarte lumea în eu şi lumea exterioară, în asta şi aia, după tot felul de criterii. Modul primitiv în care mintea priveşte lumea este împărţind-o în: ceea ce iubesc şi ceea ce urăsc, ceea ce îmi place şi ceea ce nu-mi place, ceea ce aprob şi ceea ce dezaprob. Mintea are foarte multe emoţii şi foarte multe păreri. Iar dualitatea pozitiv şi negativ, dragoste şi ură, pace şi mânie este de bază.

Deci mintea nu va putea înţelege niciodată iubirea necondiţionată. Dar afirm aici că, în ciuda acestui fapt, iubirea necondiţionată poate fi percepută atunci când mintea este detronată prin vederea nondualităţii. Atunci devine limpede că condiţiile puse de minte prin ce îi place şi ce nu-i place, prin ce este pregătită să iubească şi ce nu este pregătită să iubească, prin ce o înfurie şi ce nu o înfurie, că toate aceste distincţii nu există în realitatea ultimă. Pentru că, la nivelul suprem, totul este o revărsare a iubirii necondiţionate.

Probabil că mintea se va revolta împotriva acestei idei, pentru că ea se va gândi imediat la toate lucrurile care îi displac, la toate lucrurile pe care le urăşte, la toate lucrurile care o înfurie şi să replice „Nu, nu, nu – iubirea necondiţionată nu are cum exista". Tocmai acesta este unul dintre motivele pentru care mintea nu poate să perceapă niciodată nondualitatea, să înţeleagă faptul că totul – fără nicio excludere – este o revărsare de iubire necondiţionată.

Uneori povestesc următoarea anecdotă de la o conferinţă pe care am ţinut-o în Germania, pentru a sublinia că mintea şi ceea ce gândeşte ea nu are importanţă în acest context. Susţineam o conferinţă în Germania şi în public era o tânără care nu a spus absolut nimic în timpul conferinţei, dar la sfârşitul acesteia s-a ridicat imediat şi a venit la mine, în timp ce eu încă stăteam pe scaun. „Am o întrebare pentru dumneavoastră", a spus, „spuneţi că iubirea necondiţionată îmbrăţişează totul. Asta include şi rahatul de câine?". M-am uitat la ea şi i-am răspuns „Ei bine, da, iubirea necondiţionată este necondiţionată, îmbrăţişează şi include totul". În acel moment, această domnişoară cu un aer mai degrabă sever şi serios, mi-a zâmbit larg: „Asta am vrut să vă aud spunând" şi m-a îmbrăţişat călduros. Cel puţin ea înţelesese că nu are nici un fel de importanţă ce are mintea de cârcotit în privinţa asta.

Tot ce putem spune este că, pur şi simplu, iubirea necondiţionată există. Şi orice argumente ar aduce mintea, orice ar obiecta, mai putem adăuga doar că acest adevăr fie este perceput direct, fie nu este perceput direct. Până când nu este perceput direct, nu are nicio semnificaţie reală şi este irelevant. Dar când este perceput direct, devine, pur şi simplu, de necontestat.

Iar sugestia este că această percepţie – faptul de a vedea că totul este atât plin, cât şi gol şi că plenitudinea este iubire – această percepţie este cea care pune cu adevărat capăt căutării şi ideii de a mai căuta în continuare. Pentru că, atunci când se percepe asta, ce altceva ar mai fi de căutat?! Şi orice poveşti cu care s-a hrănit mintea (dacă i-au plăcut astfel de poveşti) despre sensul şi scopul vieţii şi despre nevoia de a găsi un sens şi un scop, probabil că se vor sfârşi în acel moment.

„Şi după aceea ce urmează?"

Ei bine, după aceea, urmează să se se întâmple orice s-ar întâmpla. Poate fi bun, poate fi rău, poate fi plăcut, poate fi neplăcut. Însă orice s-ar întâmpla este perceput ca ceea-ce-există.

Deci, ca să rezumăm, am putea spune că destul de des – dar nu întotdeauna – percepţia directă a ceea ce încercăm cu disperare să descriem aici se desfăşoară uneori în acest fel: Mai întâi apare o percepţie

sau o intuiţie sau o înţelegere a faptului că totul este vid. Dar asta nu va pune capăt căutării, pentru că se recunoaşte intuitiv că este încă incompletă.

În a doua fază poate apărea percepţia că, da, totul este gol, dar este şi plin. Abia această ultimă percepţie tinde, în cele din urmă, să pună capăt căutării. Sau ar fi mai corect să spunem că pune capăt iluziei că există un căutător. Pentru că orice s-ar întâmpla după aceea, pur şi simplu, se ştie, se recunoaşte, se înţelege că nu mai există nimic altceva în plus de perceput.

Aşadar, am putea rezuma ceea ce am discutat până acum astfel: Non-dualitatea este percepţia directă că eu nu sunt nimic, că nu există nimeni aici. Dar este, în acelaşi timp, şi percepţia directă că eu sunt totul şi că totul reprezintă o apariţie a iubirii necondiţionate – indiferent dacă persoanei i se pare că nu este posibil aşa ceva.

Şi astfel, indiferent de mijloacele cu care am căutat până în acel moment – unii caută prin poveşti religioase, alţii caută prin filosofie, unii caută prin căi spirituale, prin meditaţie, alţii caută prin practici precum mindfulness sau investigaţia de sine – în momentul de care vorbesc, când adevărul este perceput pe deplin, atunci toate acestea devin irelevante.

Nu înseamnă că unele dintre acestea nu pot continua fie ca o poveste în minte, fie ca ceva de care se poate bucura personajul, personalitatea sau marioneta divină care îşi continuă viaţa pe mai departe. Astfel, poate rămâne încă un interes pentru speculaţii filozofice, poate rămâne legătura sentimentală cu calea religioasă care a fost urmată timp de mulţi ani, poate exista încă plăcerea unei practici, cum ar fi meditaţia. Eu însumi, de exemplu, încă mai meditez. Dar există conştientizarea (din partea nimănui) că niciuna din acestea nu duce nicăieri, că nu există niciun scop la care să poată ajunge persoana prin vreuna dintre acestea – o persoană care s-a dovedit că nici nu există.

Cred că este suficient deocamdată şi ne vom opri aici, urmând să revenim cu un alt episod.

12 mai 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=zVseUe-xQRU

Ce este nondualitatea (3)

Liberul-arbitru este una dintre chestiunile contestate de nondualitate, generând, probabil, la fel de multe controverse precum afirmaţia că „Nu există nicio persoană”. Mitul liberului-arbitru poate fi risipit pe trei căi. Prima este prin recunoaşterea directă ce are loc în timpul trezirii nondualiste („percepţia mistică”), a doua este prin raţionamentul filosofic, iar a treia, pe baza descoperirilor neuroştiinţelor. În acest episod, iluminatul Richard Sylvester abordează prima cale.

Liberul-arbitru în percepţia mistică

Bine aţi venit la cel de-al treilea episod din „Ce este nondualitatea”. În primele două episoade am vorbit despre posibilitatea de a percepe vacuitatea. Sau, am putea spune, a percepe că eul este vid şi a percepe că totul este plin. Sau, am putea spune, a percepe că totul este plin de iubire necondiţionată.

Astăzi aş vrea să vorbesc despre liberul-arbitru şi actul deciziei. Cei mai mulţi dintre noi creştem cu impresia că am fi indivizi separaţi, nişte persoane care trăiesc într-o lume aflată în exteriorul nostru. Această experienţă are anumite caracteristici. Una dintre ele este că aflăm că deţinem acest bun considerat preţios, anume posibilitatea de a alege pe baza liberului nostru arbitru. Cu alte cuvinte, eu pot decide cum acţionez şi mă comport lume, iar aceste decizii vor contribui la construirea a ceva numit „viaţa mea”. Şi pot lua aceste decizii mulţumită acestui bun foarte preţios numit liberul-arbitru.

În multe filosofii, religii şi căi spirituale, acesta este considerat a fi temelia pe care se construieşte tot restul, cheia de boltă de care depinde acest lucru numit „viaţa mea”. Sunt responsabil pentru această viaţă şi, prin liberul meu arbitru şi alegerile pe care le fac, eu răspund dacă îmi va merge bine sau rău.

Unul dintre cele mai incitante aspecte legate de non-dualitate, una dintre cele mai provocatoare constatări atunci când se percepe vacuitatea şi plenitudinea, este că – deoarece eul este o iluzie, deoarece eul, de fapt, nu există – liberul arbitru se evaporează şi el. La urma urmei, nu există nimeni aici – şi arăt din nou intenţionat spre acest corp, unde pare că există un eu. Nu există nimeni aici care să îşi exercite o voinţă liberă şi să ia decizii cu privire la ceva numit viaţa şi viitorul „său”.

Desigur, aceasta este o mare provocare pentru oameni, pentru că majoritatea valorilor noastre, simţul moralităţii, multe dintre convingerile noastre despre lume şi motivul pentru care lumea are sens

se bazează pe această piatră de temelie, conform căreia tocmai pentru că sunt un individ separat, pot alege singur modul în care acţionez în lume şi pot lua decizii, suportând apoi consecinţele acestor decizii în bine sau în rău.

Deci ceea ce afirm aici este că liberul-arbitru despre care am vorbit în acest episod este o iluzie, dacă vreţi, este un fel de eroare divină. Iar asta face parte din şocul ce apare când se percepe direct – chiar şi numai pentru o fracţiune de secundă – că cel ce stă aşezat aici şi pare atât de solid, care pare a fi o persoană, este, de fapt, doar vidul care se manifestă ca sunet, ca simţire, ca vedere, ca auz, ca vorbire.

Această senzaţie, această recunoaştere, această realizare că eul nu există şi, prin urmare, nici liberul arbitru nu există, îl poate pironi într-o adevărată stare de şoc pe cel care pare că stă în acest scaun, când apare pentru prima dată această percepţie directă.

Într-un fel, prăbuşirea acelei senzaţii de sine şi de liber-arbitru face ca toate poveştile pline de înţelesuri despre lume – cu care am crescut, pe care mi le spun mie însumi, prin care simt că viaţa are un sens – face ca toate aceste poveşti să se prăbuşească şi ele.

Am mai vorbit de faptul că, uneori, revelaţia iniţială referitoare la inexistenţa sinelui poate conduce personajul, îl voi numi aşa, poate conduce personajul la o stare de disperare. Iar ceea ce am spus astăzi explică parţial acest efect. Pentru că cel care a crezut că „are" o viaţă pe care o poate controla, cel care a crezut că îi poate merge bine sau rău conform cu deciziile pe care le ia, suportând consecinţe bune sau rele prin alegerile pe care le face, acela, acea persoană nu există, pur şi simplu. Deci niciuna dintre alegerile pe care, aparent, le-am făcut nu au fost nişte decizii reale, decurgând din ceva numit „voinţa mea". Iar această constatare poate fi foarte şocantă.

Pe de altă parte, poate fi şi foarte reconfortantă. Astfel, atunci când este percepută non-dualitatea, unul dintre aspectele constatate este o evaporare a sentimentului de vinovăţie pentru acţiunile din trecut şi o evaporare a sentimentului de responsabilitate. Şi poate, de aceea, o creştere a sentimentului de libertate. Aş putea să-l exprim printr-un sunet, ca o expiraţie, un fel de „Aaah!", o eliminare a aerului în semn de relaxare şi uşurare.

Ce relatează oamenii este că – chiar şi după numai o fracţiune de secundă de percepţie a vidului – strânsoarea fermă de oţel a trecutului asupra noastră poate slăbi sau se poate elibera în întregime, fiindcă devine foarte clar că eu – şi arăt din nou încoace, spre cel ce pare a fi o persoană – „eu" nu am făcut niciodată vreo alegere cu privire la lume – şi

arăt din nou încolo, spre ceea ce pare a fi lumea exterioară. „Eu” nu am luat niciodată vreo decizie cu privire la lume, după care să urmeze nişte consecinţe bune sau rele.

Însă a existat aparenţa alegerii, cu siguranţă, a existat senzaţia de decident, cu siguranţă, au existat urmări ce păreau a fi rezultatele acelor decizii, cu siguranţă. Dar odată cu percepţia că asta, asta este vacuitate, toate acestea se evaporă, pur şi simplu. Nu a existat niciodată cineva care să fi făcut vreo alegere. Nu a existat niciodată cineva care să fi luat vreo decizie. Nu a existat niciodată cineva care să fi cauzat evenimente – lucruri bune, de care să fii mândru ori mulţumit, sau lucruri rele, pentru care să te simţi vinovat ori să ai remuşcări.

Voi vorbi cu o altă ocazie cum se schimbă enorm senzaţia timpului şi, chiar a spaţiului odată cu trezirea, cu perceperea non-dualităţii.

Deocamdată, mă voi concentra asupra acestei eliberări şi uşurări de imensa povară pe care o purtăm, numită consecinţele lucrurilor pe care le-am făcut şi, în special, consecinţele – între ghilimele – „greşelilor” pe care le-am făcut. Mulţi dintre noi trăiesc cu un acut sentiment al poverii trecutului şi cu un acut sentiment de vinovăţie. Acestea sunt cealaltă faţă a „darului” – folosesc acest cuvânt un pic ironic – de a simţi că ni s-a conferit onoarea de a fi o persoană cu liber-arbitru. Deci, din cauza acestui dar, trebuie să suport consecinţele senzaţiei că, uneori, mi-am exercitat acest liber-arbitru în moduri nechibzuite, poate chiar distructive.

Aşa că, atunci când auzim oameni vorbind despre libertatea care apare prin percepţia nondualităţii, parţial despre asta-i vorba. Este ca şi cum ne-am fi eliberat de o mare povară, povara liberului arbitru şi a vinovăţiei. Am vorbit uşor neglijent, desigur; de fapt, nu ne-am eliberat de această povară, pentru că „noi” nu existăm, deci n-o putem face. Totuşi, apare această senzaţie, un sentiment de libertate sporită, când înţeleg că nu mai trebuie să car în spinare greutatea trecutului, pentru că atunci nu a existat niciodată un cineva. În cazul de faţă, nu a existat niciodată un Richard care să fi luat decizii cu consecinţe neplăcute acum.

Acesta este unul dintre lucrurile cele mai fundamentale şi mai provocatoare legate de nondualitate. Este o sfidare – ezit să folosesc acest cuvânt, nefiind prea adecvat, dar îl voi folosi deocamdată – este o sfidare la adresa oricărei poveşti despre moralitate pe care aş fi crezut-o vreodată, care mi-ar fi fost predată, care mi-ar fi fost oferită de către adulţii din jur pe când creşteam – fie că erau părinţi bine intenţionaţi, fie că erau personalităţi religioase bine intenţionate (sau poate nu atât de bine intenţionate), preoţi, moralişti de orice fel.

Deci, într-un fel, percepând că liberul-arbitru dispare, discutăm chiar despre dispariţia moralităţii şi a moralizării. Şi folosesc aceste două cuvinte cu mare atenţie. Sunt conştient că, în mintea obişnuită care aude asta, va apare instantaneu gândul acuzator, deşi nu obligatoriu, dar de obicei apare: „Bine, bine, dar fără moralitate, ar fi o completă anarhie. Am ieşi cu toţii în stradă şi ne-am omorî unii pe alţii".

Ce vreau să vă spun este că povestea moralităţii a fost întotdeauna falsă, a fost întotdeauna doar o poveste. Că noi întotdeauna facem, am făcut şi vom face întotdeauna ceea ce se întâmplă aparent, ceea ce apare spontan. Că, bineînţeles, în fiecare dintre noi există un personaj: aici există un personaj, acolo există un personaj. Şi acel personaj se va auto-exprima, ca să zic aşa, în lume.

Vorbeam despre acest lucru la o conferinţă acum mulţi ani şi era o tânără în primul rând care s-a cam îngrozit de ce auzea despre liberul-arbitru şi voinţa personală şi, prin urmare, despre moralitate. Şi mi-a zis, uşor indignată, „Dacă ceea ce spui este adevărat, Richard, atunci aş putea foarte bine să ies în stradă şi să încep să ucid oamenii"... Cam acesta este genul de reacţie la ceea ce vorbim aici, dacă chestiunea nu este înţeleasă prea clar. Vreau să spun că ceea ce o oprea pe acea tânără să iasă în stradă şi să ucidă oameni nu era învăţătura morală primită în copilărie că ar fi o faptă foarte rea. Ceea ce o oprea să ucidă oamenii pe stradă era ceva foarte evident, anume că tânăra de acolo nu avea caracterul unui criminal.

Prin urmare, psihopatul, care chiar poate să acţioneze în acest fel, nu va fi împiedicat de nicio poveste moralizatoare. La fel şi pentru aceia dintre noi – mă bucur să pot spune că marea majoritate dintre noi – care nu ieşim pe străzi şi nu ucidem oameni la întâmplare: ceea ce ne opreşte nu este vreo poveste moralizatoare. Ci ne opreşte faptul că nu există în noi un astfel de personaj.

Deci nu-i deloc cazul să ne îngrijorăm că, dacă un mare număr de oameni ar conştientiza că nu există liber-arbitru, ar izbucni în masă un tip de comportament foarte rău.

Nu voi intra în detalii aici, ci doar voi menţiona în treacăt, pentru că este oarecum relevant: Există argumente care sugerează că tocmai credinţele noastre morale, convingerile noastre foarte fixe sunt cele care îi fac pe mulţi dintre noi să se comporte în moduri destul de negative; şi că, dacă am privi aceste poveşti în adevărata lor lumină, atunci, în general, lumea ar fi mai bună. Dar acesta este un alt subiect, puţin mai filozofic, la care vom reveni, poate, cu altă ocazie.

Deocamdată, cred că ar fi momentul pentru un rezumat, aşa că voi încerca să-l fac. Deci sugestia este că, la un moment dat, s-ar putea percepe că nu există nicio persoană aici, se percepe direct că nu există nimeni care acţionează în ceva numit lumea „exterioară”, că nu există nimeni care ia decizii despre cum va acţiona în lumea exterioară. Iar atunci când apare această percepţie, se vede că liberul-arbitru şi ideea de moralitate, pur şi simplu, nu se susţin, nu au nici un punct de sprijin, absolut niciunul. Acesta este unul dintre motivele pentru care este atât de dificil de pus de acord ceea ce se spune despre non-dualitate cu conţinutul religiilor, filozofiilor morale şi căilor spirituale. Căile spirituale şi religiile tind să fie pline de învăţături morale. Cu alte cuvinte, sunt inundate de fraze conţinând „ar trebui” şi „este necesar”. Oratorul religios şi învăţătorul religios, oratorul spiritual şi învăţătorul spiritual şi filosoful moral, aproape sigur, nu vor putea rezista tentaţiei de a vă indica vouă – subliniez, vouă – cum ar trebui să vă comportaţi, cum este necesar să vă comportaţi, cât de rele au fost faptele voastre de până acum şi cum vă puteţi îndrepta, astfel încât faptele voastre să devină mai bune.

Cu alte cuvinte, căile spirituale, religiile şi filosofiile morale tind să fie pline până la refuz de expresiile „ar trebui”, „trebuie” şi „este necesar”. În general, acestea au un efect destul de negativ asupra noastră. Iar unul dintre aceste efecte negative este destul de evident: ele au tendinţa să ne facă extrem de nevrotici. Cu cât ai în cap mai multe de „ar trebui”, „trebuie” şi „este necesar”, cu atât este mai probabil să devii mai nevrotic. E valabil şi invers: cu cât eşti mai nevrotic, cu atât este mai probabil să ai în cap mai multe de „ar trebui”, „trebuie” şi „este necesar”.

Terapeuţii şi alţi oameni şi învăţători care au înţeles asta, care au observat ce impact negativ au asupra noastră învăţăturile morale, au inventat un cuvânt ce provine din englezul „must” (trebuie). Aşa că terapeutul îţi dă adesea sfatul să eviţi „must-urbarea” :)☺. Şi desigur că englezul „ought” (e necesar) întăreşte „ought-oritarismul”. :)☺

Aşadar, antidotul la toate acestea este relaxarea. Dar nu vă sugerez că „ar trebui” să vă relaxaţi. Ci, dacă doriţi să vă relaxaţi şi găsiţi modalităţi de relaxare, va fi absolut încântător, absolut minunat. Dar prin ce spun aici, nu adaug vreun alt „trebuie”, de genul: „e necesar să te relaxezi”. Ceea ce subliniez aici este că, dacă nondualitatea este percepută şi nu mai eşti înşelat de senzaţia de persoană, atunci „ar trebui”, „trebuie” şi „este necesar” probabil că vor dispărea sau se vor diminua radical, iar relaxarea se va amplifica de la sine imens, foarte probabil.

Deseori citez următoarea zicătoare buddhistă tibetană: „Relaxarea este cheia către starea de Buddha, aici şi acum”. Dar nu vă sugerez că ar

trebui să vă relaxaţi pentru a deveni precum Buddha. Ceea ce spune acea zicală şi ceea ce spun şi eu aici este, pur şi simplu, o descriere, o observare a faptului că, atunci când eul se destramă şi când este perceput adevărul, atunci relaxarea tinde să crească.

Am putea spune aşa: cu cât eul este mai puţin prezent, cu atât poate exista mai multă relaxare. Cam aşa putem să exprimăm chestiunea asta.

Deci cum să încheiăm, cum să rezumăm?! Liber-arbitru, decizie – uitaţi de ele. Uitaţi de conceptele astea. Pur şi simplu, nu se aplică.

Totuşi, s-ar putea să nu fie cea mai înţeleaptă decizie să intraţi într-un bar sau într-un grup de oameni necunoscuţi (sau chiar de prieteni) şi să-i anunţaţi această descoperire. Puţine lucruri vor stârni o ceartă la fel de repede ca negarea existenţei liberului arbitru şi a voinţei personale. Aşa că poate ar fi mai bine să păstrăm secretul între noi sau să-l împărtăşim ori să vorbim despre el doar în comunităţile non-dualiste. Poate că acesta este unul dintre motivele pentru care este minunat să fii într-o comunitate de oameni care rezonează cu non-dualitatea: că putem spune lucruri ce, în spaţiul public, ar suna destul de şocant pentru cei care ne-ar auzi acolo.

Nu zic nici să ţineţi asta doar pentru voi. Nu este vreun secret ezoteric, deşi este o mare recunoaştere. Este o mare recunoaştere, dacă şi când apare. Liberul arbitru şi voinţa individuală sunt caracteristicile unei persoane, ale unui eu. Însă nu există nicio persoană. Nu există niciun eu individual. Deci nici liberul arbitru şi alegerea nu există.

O să mă opresc deocamdată aici şi ne vom revedea într-un alt episod.

14 mai 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Z7JMqL3MXm8

Ce este nondualitatea (4)

Richard Sylvester susţine conferinţe despre nondualitate din anul 2005 şi a scris mai multe cărţi pe acest subiect. A cincea sa carte, „Confesiunile unui căutător”, relatează despre anii săi îndelungaţi de căutări spirituale, dar include şi un capitol despre liberul-arbitru. În acest episod, Richard explorează mitul liberului-arbitru şi cele trei moduri de a-l demantela: 1) filosofic, 2) pe baza descoperirilor neuroştiinţelor şi 3) prin recunoaşterea directă ce apare în trezirea nonduală (“percepţia mistică”).

Trei moduri de a demonta liberul-arbitru

Salut! În ultimul episod din „Ce este non-dualitatea?” am vorbit despre liberul-arbitru. În acest episod voi continua subiectul, citind din cartea mea, „Confesiunile unui căutător”, capitolul despre liberul-arbitru.

Acest capitol începe cu un citat din James B. Miles, care spune aşa: „Liberul-arbitru este un mit dăunător”.

* * *

«Un mod simplu de a începe o ceartă cu cineva, dacă aveţi acest gând, este să îi sugeraţi că nu există liber-arbitru. Această tactică nu va funcţiona cu toată lumea, desigur, fiindcă unii dintre noi sunt deja conştienţi că liberul-arbitru este o iluzie. Dar majoritatea oamenilor încă mai cred în existenţa lui şi mulţi vor reacţiona la afirmaţia că acesta nu există de parcă ar fi fost profund insultaţi.

Negarea liberului-arbitru pare a fi, de asemenea, o negare a multor lucruri pe care le considerăm cele mai importante şi mai de preţ legate de noi înşine, de vieţile şi valorile noastre. A contesta noţiunea de liber-arbitru poate fi o lovitură pentru însăşi sensul şi scopul nostru în viaţă. Este în joc însăşi moralitatea sau, cel puţin, viziunea convenţională asupra moralităţii. S-ar putea să aveţi o distracţie pe cinste în acest fel cu preoţii şi pastorii.

Şi totuşi, într-un fel, este surprinzător că această noţiune are o influenţă atât de puternică asupra multora dintre noi, cât şi asupra culturii noastre per ansamblu. Pentru că, de fapt, este foarte uşor să demontezi liberul-arbitru din punct de vedere filosofic şi logic. Argumentaţia, care este destul de simplă ca să fie înţeleasă şi de un copil de 14 ani suficient de inteligent, sună astfel:

Fie universul este în întregime determinist, fie nu este. Dacă universul este în întregime determinist, nu există loc pentru liber-arbitru, deoarece toate aparentele alegeri şi decizii sunt în întregime influenţate şi determinate de cauze anterioare. Aceste cauze anterioare includ atât

factori moşteniţi, cât şi factori culturali sau o combinaţie între natură şi educaţie.

Dacă universul nu este în întregime determinist, atunci există doar două posibilităţi: fie este parţial, fie, în întregime aleatoriu. Dar o alegere sau o decizie luată parţial sau în întregime la întâmplare nu implică liberul-arbitru în niciun fel.

Prin urmare, ori că universul este în întregime determinist, ori că este complet aleatoriu, ori că este un amestec de determinism şi întâmplare, nu există posibilitatea liberului-arbitru.

Bineînţeles, nicio persoană sănătoasă la cap nu crede că universul este în întregime aleatoriu. Dovezile experienţei noastre zilnice neagă acest lucru. Am inclus aici posibilitatea unui univers total întâmplător doar pentru a completa argumentaţia.

Pe când Sir Isaac Newton guverna fizica, cei mai isteţi pariau că universul este în întregime determinist. Dar descoperirile fizicii cuantice au tulburat apele. Acum pare probabil să joace un rol şi întâmplarea, cel puţin la un anumit nivel în univers. Dar nu voi risca să mă fac de râs aici scriind mai mult despre fizica cuantică, un subiect pe care nici măcar fizicienii cuantici nu îl înţeleg.

Mulţi filozofi, cunoscuţi în branşă sub numele de „libertarieni" şi „compatibilişti", insistă asupra faptului că există liber-arbitru. Ei refuză să recunoască faptul că acest lucru este o imposibilitate, deoarece nu le plac implicaţiile ideologice ale acestei concluzii. Argumentele lor pentru existenţa liberului-arbitru tind să fie extrem de complexe, alambicate şi misterioase. Însăşi acest aspect ne indică faptul că încearcă să ne tragă pe sfoară, deoarece, în esenţă, aceste argumente pot fi reduse la una sau alta dintre următoarele afirmaţii scurte şi simple:

Fie trebuie să am liberul arbitru, deoarece am impresia că îl am. Fie impresia că am liber-arbitru este un substitut suficient şi echivalează cu a avea liber-arbitru în fapt. Aceste două propoziţii sunt atât de evident false, încât nici nu merită să mai fie comentate aici.

Mulţi dintre aceşti filosofi libertarieni şi compatibilişti sunt dirijaţi de ideologia lor. Ei tind să fie neo-liberali de dreapta, adepţi ai pieţei libere. Insistenţa lor asupra faptului că există liber-arbitru se potriveşte cu convingerile lor ideologice, care sunt exemplificate în mitul fundamental american „de la cabana de lemn la Casa Albă". El mai este cunoscut şi sub denumirea de mitul „omului care a reuşit în viaţă prin propriile puteri" (self-made man). „Întrucât avem liber-arbitru, susţin ei, oricine poate reuşi în viaţă şi se poate îmbogăţi într-o economie de piaţă liberă, indiferent de cât de neprielnice sunt circumstanţele în care s-a

născut. Prin urmare, nu este nevoie de a egaliza şansele de reuşită prin acţiuni sociale, economice şi politice”.

Problema pentru aceşti neoliberali ideologici este că, dacă recunosc natura iluzorie a liberului-arbitru, îşi vor contrazice credinţele şi atitudinile despre societate pe care le preţuiesc cel mai mult. Atunci, Doamne fereşte, s-ar putea să fie nevoiţi să susţină reformele sociale.

Un alt grup de filozofi, cunoscuţi sub numele de „iluzionişti”, ştiu foarte bine că liberul-arbitru este o iluzie, dar susţin că nu trebuie să le-o spunem şi maselor, ca să nu şi-o ia în cap. „Filozofilor li se poate încredinţa această cunoaştere, susţin ei, dar dacă află turma, ar putea începe să se revolte pe străzi”. Acest grup de filozofi este, de asemenea, compus în cea mai mare parte din neoliberali.

Un filosof, Galen Strawson, îşi prezintă atitudinea faţă de liberul-arbitru într-un mod remarcabil de direct şi pragmatic. Într-o emisiune radiofonică, el recunoaşte cu toată sinceritatea că liberul-arbitru nu poate exista. Dar continuă spunând foarte clar că, în viaţa de zi cu zi îi este imposibil să simtă acest lucru.

Bineînţeles, aceasta este experienţa majorităţii oamenilor. Şi este unul dintre motivele pentru care-i atât de uşor să începi o ceartă plecând de la acest subiect. Negarea liberului-arbitru pare a fi un atac direct la realitatea experienţei noastre de zi cu zi. De asemenea, pare a fi un atac la moralitate.

După cum spune cercetătorul în neuroştiinţe şi scriitorul Dick Swaab, „Simţul nostru moral stă la baza ideii că fiecare individ este responsabil pentru propriile fapte”, dar apoi el adaugă „deşi este iluzoriu”. Swaab subliniază, de asemenea, că, de fapt, comportamentul moral este imprimat în noi în urma a milioane de ani de evoluţie. Deci a existat dintotdeauna o caracteristică umană importantă care ar putea fi numită „moralitate naturală”.

Prin urmare, nu avem nevoie de precepte religioase care să ne îndemne să ne comportăm moral. De fapt, religiile apar şi deturnează morala mult mai târziu în dezvoltarea noastră. Apoi ele afirmă că credincioşii religioşi manifestă mai multă moralitate în comportament decât necredincioşii. Însă nu există niciun fel de dovezi pentru această afirmaţie. Probabil că ar fi mai uşor de demonstrat contrariul.

Swaab îl citează pe Arthur C. Clarke: „Poate că cea mai mare tragedie în întreaga istorie a omenirii este deturnarea moralităţii de către religie”. Am putea adăuga aici cuvintele fizicianului laureat al premiului Nobel, Stephen Weinberg: „Întotdeauna vor exista oameni buni care fac lucruri bune şi oameni răi care fac lucruri rele, dar pentru a-i face pe oamenii

buni să facă lucruri rele este nevoie de religie". Iar Christopher Hitchens, într-unul din marile sale afronturi împotriva religiei, ne aminteşte că „Religia a determinat nenumăraţi oameni să se comporte în moduri care l-ar scandaliza pe un paznic de bordel sau pe un susţinător al epurării etnice".

În esenţă, liberul-arbitru este o idee incoerentă. Nimeni nu a reuşit vreodată să explice într-un mod satisfăcător cine sau ce sau cum îl exercită. Există câteva cărţi care merită citite despre liberul arbitru. Una dintre acestea este „Iluzia liberului arbitru" de James B. Miles. Este un scriitor slab şi exasperant de repetitiv, iar cartea sa este marcată de furia sa personală faţă de implicaţiile sociale ale acestui subiect. Totuşi, dacă doriţi nişte explicaţii foarte clare şi într-o manieră uşor de priceput, „Iluzia liberului arbitru" este cea mai potrivită carte.

Apropo, dacă, din anumite motive, nu aţi fost impresionaţi de argumentele elementare prezentate mai sus împotriva liberului-arbitru, poate că aţi dori, în schimb, să vă aruncaţi privirea la noua neuroştiinţă. De ceva timp, în lumea neuroştiinţelor se acumulează nenumărate dovezi concrete că nu există posibilitatea existenţei unui liber-arbitru şi nici a unui eu central care să-l exercite, chiar dacă ar exista. De fapt, senzaţia că „eu aleg să fac asta" pare să fie adăugată după eveniment, după ce decizia a fost luată, de fapt, prin procese inconştiente. În unele cazuri, aceste procese au avut loc deja cu câteva secunde înainte ca noi să devenim conştienţi de decizie. Abia în acest moment ulterior se formează impresia că noi am ales acea decizie.

Este interesant faptul că, într-un fel, prin aceste descoperiri recente, omenirea se întoarce într-un cerc complet, deoarece neuroştiinţele secolului XXI ne oferă o viziune asupra inexistenţei eului care este surprinzător de apropiată de opiniile exprimate cu milenii în urmă de către mistici.

Şi dacă considerăm că experimentele efectuate de savanţii în neuroştiinţă sunt prea enigmatice şi tehnice pentru ca profanii să le poată înţelege, atunci am putea observa că până şi un ziar popular precum „The Daily Mail" le admite. Ba chiar le admite de mai mulţi ani. Mai mult, înţelege că aceste experimente implică inexistenţa liberului-arbitru. În 2008, „The Daily Mail" a publicat un articol al editorului său ştiinţific, Michael Hanlon, sub titlul „Este liberul arbitru doar o iluzie?". După ce descrie unul dintre experimentele relevante, Hanlon scrie: „Implicaţiile sunt extrem de semnificative, deoarece experimentul sugerează că ceea ce noi considerăm a fi o decizie conştientă ar putea, de fapt, să nu fie aşa ceva. Eul nostru conştient este doar un observator pasiv, care leneveşte

într-un scaun şi priveşte cum se întâmplă totul. Este ca şi cum ceea ce luăm noi la cunoştinţă nu este decât un film, iar luarea deciziilor are loc în mod absolut inconştient”.»

(Citiţi online articolul din "Daily Mail")

Comentariile traducătorului

Argumentaţia *logico-filosofică* a lui Richard Sylvester de la începutul articolului nu mă convinge. Eu susţin că atât determinismul, cât şi întâmplarea, cât şi liberul-arbitru au drept egal de existenţă şi se completează reciproc. Singura problemă este că niciuna din cele trei nu are o existenţă independentă, ci toate sunt expresii ale marii Voinţe Divine. Cu alte cuvinte, aceeaşi Voinţă Divină se manifestă fie într-un cadru strict ordonat şi obiectiv de cauze şi efecte, fie absolut aleator, fie ca o aparentă voinţă individuală. Liberul-arbitru personal nu există, dar asta nu poate fi demonstrat *logic*, ci constatat direct *experienţial*.

Nu putem trage concluzii metafizice pe baza vreunei argumentaţii *logice*. Nu atât raţionamentul e problema, ci premisele de la care plecăm. În cazul meu, am plecat de la premisa că există o aşa-zisă „Voinţă Divină” şi am ajuns la altă concluzie decât au ajuns filosofii, care pornesc de la premisa că nu există decât ori determinism strict cauzal, ori pură întâmplare.

Cei care vor să demonstreze *logic* inexistenţa liberului-arbitru pleacă de la o intuiţie personală puternică, pe care apoi încearcă să o justifice prin diverse sofisme. Nu e greşit ce fac ei (fiindcă intuiţia este corectă), dar nici corect (fiindcă demonstraţia este greşită).

De asemenea, oricât de justificată ar fi critica religiei, ea nu adaugă niciun argument la inexistenţa liberului-arbitru. Religia este doar o altă invenţie a pretinsului eu individual. Ca şi ateismul, care nici el nu-i mai breaz. Ca orice altceva a născocit mintea omenească – toate sunt nişte iluzii în Marea Iluzie.

Iar în privinţa dovezilor „materiale” adunate de neuroştiinţe privind rolul de simplul martor pasiv al conştientului, oricât de extraordinare ar fi, nu le pot acorda decât un credit limitat. De ce? Pentru că, conform relatărilor exploratorilor astrali (cei care se pot dedubla şi călători conştient în lumile subtile), în dimensiunea vibratorie astrală (uşor mai elevată decât vibraţia fizică), oamenii duc o viaţă similară cu cea de pe Pământ, deci continuă să fie iluzionaţi că au un sine şi o voinţă individuală. Constituţia corpului astral nu conţine niciun organ intern şi nici creier, deci dovezile neuroştiinţifice nu sunt valide în acel mediu

„imaterial”. Se pare că abia de la nivelul subtil următor (să-l numim tărâmul pur mental) senzaţia de eu începe să se dizolve rapid.

19 mai 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=t4_GpI2VphY

Ce este nondualitatea (5)

Richard Sylvester susţine conferinţe despre nondualitate din anul 2005 şi a scris cinci cărţi pe acest subiect, inclusiv iubita cărticică „Sper că vei muri curând!”. (Acest titlu este urarea pe care i-a făcut-o Tony Parsons pe când Richard trecea prin aşa-zisa „noapte întunecată a sufletului”, după prima trezire spirituală, când trăirea nonduală încă nu se instalase complet în fiinţa sa. Este vorba, desigur, despre moartea iniţiatică sau psihologică.) În acest episod, Richard tratează subiectul dificil al timpului şi spaţiului.

Timpul şi spaţiul

În episodul anterior din „Ce este nondualitatea?” am vorbit despre liberul-arbitru şi voinţa personală. În acest episod vreau să vorbesc despre ceva care, adesea, îi pare minţii foarte dificil de înţeles: vreau să vorbesc despre timp şi spaţiu şi de ce, uneori, unii spun sau puteţi citi în cărţi despre nondualitate că nu există timp şi spaţiu. Vreau să încerc să explic ceea ce, pentru minte, pare o afirmaţie evident lipsită de sens.

Primul lucru pe care vreau să-l spun este că nu-i vorba aici de nimic filosofic. Atunci când se spune că „nu există timp şi spaţiu”, este doar o tentativă de a explica o percepţie directă. Pur şi simplu, este o încercare de a descrie cum se simte Asta – mă refer la orice se întâmplă acum şi aici, fără a face vreo distincţie între lumea interioară şi cea exterioară. Deci a spune că „nu există timp şi spaţiu” este mai degrabă o încercare de a descrie Asta atunci când este percepută, dar nu de o persoană, adică o percepţie lipsită de eul personal.

Iar această reinterpretare a timpului şi spaţiului poate avea loc chiar şi după numai o fracţiune de secundă de trezire spirituală. Chiar şi numai o fracţiune de secundă de trezire poate lăsa personajul, care reapare atunci când acea fracţiune de secundă s-a terminat – observaţi că trebuie să folosesc expresii bazate pe timp pentru a descrie situaţia – acel personaj poate rămâne cu uluitoarea recunoaştere a faptului că timpul şi spaţiul nu există sau, am putea zice, că timpul şi spaţiul sunt o iluzie.

Să începem cu timpul. În cursul trezirii se vede că tot ceea ce există este Asta, adică orice se desfăşoară într-un „moment atemporal” – şi folosesc această expresie pentru că trebuie să ne bazăm cumva pe limbaj. Dar deja observăm cât de inadecvat este limbajul, din cauză că, desigur, „moment” este un cuvânt care presupune existenţa timpului. Cât de lung este un moment? ne-am putea întreba. Un moment ar trebui să aibă durată, un început şi un sfârşit. Deci chiar şi acest cuvânt este inadecvat pentru a descrie percepţia că timpul nu există. Şi din acest motiv, destul

de des puteţi auzi sau citi comunicări despre non-dualitate de genul „Tot ce există este Asta”. Asta nu este un moment, Asta nu are început, mijloc şi sfârşit, pentru a fi apoi urmată de un alt moment cu început, mijloc şi sfârşit, generând astfel timpul.

Prin urmare, nu există nicio modalitate de a înţelege Asta din punct de vedere filozofic. Am putea spune despre Asta că această realitate fie este percepută, fie nu este percepută. Dacă nu este percepută, dar apare în minte un interes în legătură cu ea, atunci aceste afirmaţii pot fi crezute sau pot fi respinse. Şi, desigur, oricum nu contează.

Cu toate acestea, în acea fracţiune de secundă de trezire care se poate întâmpla, se percepe că nu există decât Asta, că Asta este atemporală, că Asta este, să zicem, eternă – unde „eternă” nu înseamnă că durează foarte mult timp, ci înseamnă în afara timpului. Când Asta e percepută – dar nu cu mintea – este veşnicia, în afara timpului. Doar când mintea pare să privească la Asta, atunci este construit şi timpul.

Am putea întreba „Bine, şi ce importanţă are acest lucru?”, la care răspunsul ar putea fi „Păi, niciuna. Nu contează absolut deloc”. Nu sugerăm că ceea ce se spune aici ar avea vreo importanţă. Ceea ce încercăm să descriem fie este perceput, fie nu este perceput, şi fie există un interes, fie nu există niciun interes pentru acest subiect. Şi chiar nu contează care dintre ele.

Cu toate acestea, voi continua să vorbesc puţin despre timp. Ce se observă adesea după ce a avut loc o trezire spirituală este o reorientare a celui care revine – persoana, individul, personajul, marioneta divină – faţă de propria istorie personală, care, desigur, pare să se fi petrecut în timp, deci această orientare se schimbă radical. Desigur, relaţia „mea personală” cu timpul constă într-o oarecare conştientizare a trecutului şi a evenimentelor care par să se fi petrecut în trecut, precum şi în relaţia „mea” cu viitorul – speranţele, temerile şi grijile de viitor. Aşa că voi spune câte ceva despre asta, ca o simplă descriere.

Deci, ca o simplă descriere, atunci când are loc o trezire, am putea spune că realismul experienţei trecutului se destramă. Trecutul pare să nu mai fie real.

Nu vreau să spun că evenimentele din trecutul personal ar fi uitate, că ar dispărea. Nu mă refer aici la vreo amnezie totală sau o izbucnire bruscă a demenţei, când povestea personală este uitată. Ci, după trezire, desigur, toate informaţiile autobiografice rămân intacte. Eu încă îmi pot aminti la ce şcoală primară se pare că am intrat când aveam şase ani. Dar am putea spune că toată povestea rămâne fără vlagă, rămâne fără energie. Aşa încât pare mult mai puţin reală. Iar dacă trecutul ne tulbura

memoria, atunci, de asemenea, probabil că acum ne va tulbura mult mai puţin, pierzându-şi din realism.

O metaforă pe care am mai folosit-o este că, pentru o persoană obişnuită – cineva care se simte real, un om care simte că are posibilitatea de a alege şi o anume responsabilitate – amintirea trecutului este ca un model tridimensional. Asta ar înseamna că deţine o realitate proprie, adică, într-un fel, pot intra în acest model tridimensional şi mă pot plimba prin el. Desigur, exact asta fac mulţi dintre noi cu trecutul lor. Suntem destul de tentaţi să ne revizităm trecutul, să ne plimbăm prin el, să îl privim, să îl analizăm şi să trăim tot felul de emoţii legate de el. Unele emoţii ar putea fi minunate, cum ar fi amintirile momentelor fericite şi nostalgia, care poate fi, într-o anumită măsură, plăcută. Dar, bineînţeles, după cum ştiu mulţi dintre noi, destule dintre emoţiile asociate cu trecutul pot fi extrem de tulburătoare. Când mă plimb prin trecut pot da peste sentimente de vinovăţie, sentimente de regret, sentimente de pierdere, sentimente de durere şi o mulţime de idei „ce-ar fi fost dacă?" şi „dacă ar fi fost altfel!" legate de aceste amintiri. „O, dacă n-aş fi spus asta, dacă n-aş fi făcut aia, ce s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi făcut asta sau n-aş fi spus aia sau cum ar fi fost să mă fi căsătorit cu cealaltă persoană în loc să mă căsătoresc cu persoana asta?!". Este firesc ca cel care se percepe pe sine ca fiind o persoană să aibă o mulţime de probleme cu trecutul, unii mai multe decât alţii.

Deci sugestia este că ajunge o fracţiune de secundă de trezire spirituală ca să ne modifice radical percepţia asupra trecutului şi experienţa trecutului. Continuând metafora, acel model tridimensional al trecutului, care părea să aibă atât de multă realitate, după trezire, se poate transforma brusc într-un fel de imagine bidimensională. Deci în loc de un spaţiu cu trei dimensiuni prin care ne puteam plimba, acum există o imagine bidimensională la care ne putem uita, dar în care nu putem intra şi nici nu suntem tentaţi să intrăm.

Ideea cu imaginea bidimensională este că toate informaţiile sunt încă acolo, în ea. Aşa cum am spus, nu-i vorba de nicio amnezie – eu încă îmi pot aminti numele şcolii la care am mers. Dar sugestia ar fi că într-o imagine bidimensională nu poţi intra prea uşor şi să te plimbi prin ea. S-ar putea să reuşeşti şi asta, dacă îţi forţezi imaginaţia, dar este probabil că dorinţa de a o face va fi dispărut.

Deci toate informaţiile sunt încă acolo, dar încărcătura lor emoţională a dispărut sau s-a redus mult. De aceea spunem adesea că, chiar şi după un moment de trezire, anumite emoţii neplăcute ar putea să dispară definitiv. De exemplu, vinovăţia, regretul şi nostalgia, toate

aparţinând trecutului. Atâta timp cât trecutul pare real, este foarte posibil şi chiar probabil să le trăiesc. Dar când devine evident că trecutul este ireal, atunci este mult mai puţin probabil să simt nostalgie, regret sau vinovăţie – deşi ar putea să mai apară ocazional, am putea spune, dintr-o proastă obişnuinţă.

Aşadar, un lucru absolut clar este că atunci când are loc trezirea, probabil va avea loc o recalibrare radicală a relaţiei dintre aparentul individ – marioneta divină, dacă vrem să folosim acest termen – şi ceea ce părea a fi până în acel moment trecutul său personal, dar care acum este perceput ca o simplă poveste.

Acum doresc să trec la a doua parte a acestui mesaj misterios, destul de des auzit la conferenţiarii şi scriitori de non-dualitate, cum sunt şi eu. După reacţia „O, deci nu există timp, asta-i destul de derutant!”, apare şi afirmaţia că nu există nici spaţiu. Să ne oprim puţin şi asupra acestui aspect.

Spun din nou, este imposibil pentru minte să înţeleagă aşa ceva, este imposibil să rezolve acest mister, absolut imposibil. Însă, repet, până şi o fracţiune de secundă de trezire poate să ne genereze percepţia directă că şi spaţiul este tot un fel de iluzie.

Aşadar, voi afirma – şi ştiu că mulţi dintre cei care ascultă sau privesc acum o ştiu deja din experienţă directă – dar o spun din nou: chiar şi printr-o singură fracţiune de secundă de trezire – după care persoana poate reveni aproape complet la forma iniţială – se recunoaşte faptul că, deoarece „eu” nu există în Asta, pe cale de consecinţă, nu există spaţiu. Spaţiul este creat de iluzia sau aparenţa că „eu” exist – şi din nou, arăt cu intenţie spre mine ca persoana fizică care stă aşezată aici. Spaţiul, ideea de spaţiu, senzaţia de spaţiu este creată de percepţia sau senzaţia că „eu” exist ca persoană, că „eu” ca persoană exist în acest corp, iar acest corp există în această cameră. Această cameră ar fi spaţiul în care acest corp există şi se mişcă.

Dacă însă dispare această senzaţie că persoana ar fi reală, chiar şi pentru o fracţiune de secundă, atunci se percepe că conştiinţa – voi folosi aici acest cuvânt destul de complicat, „conştiinţă”, asupra căruia poate vom reveni într-un alt episod – deci conştiinţa nu este în niciun fel stabilită sau localizată aici. Conştiinţa este peste tot. Peste tot în această cameră există conştiinţă, în egală măsură. Şi astfel, am putea spune că, deoarece conştiinţa este pretutindeni, nu există un „spaţiu”, ci există, pur şi simplu, doar Asta. Nici măcar nu putem spune că ar exista un spaţiu umplut cumva de conştiinţă, deoarece, dacă conştiinţa este pretutindeni, nu există spaţiu. Ceea ce creează aparenţa de spaţiu este localizarea

conştiinţei într-un anumit loc, iar în afara conştiinţei părând să existe alte locuri.

Prin urmare, repet ce am mai spus, chiar şi într-o fracţiune de secundă de percepţie directă, se recunoaşte că, deoarece conştiinţa există peste tot, este la fel de logic să spunem că nu există nicăieri. Şi nici nu are unde să existe, spaţiul neexistând. Am putea spune că conştiinţa, pur şi simplu, este. Ar fi chiar exagerat să spunem că conştiinţa există. Conştiinţa, pur şi simplu, este.

Simt că ne apropiem de finalul acestui episod, dar nu ştiu dacă v-am ajutat să înţelegeţi sau să vă faceţi o idee despre ce-i vorba în chestiune. După cum spun şi scriu mulţi mesageri ai non-dualităţii şi după cum spun şi scriu şi eu, Asta fie este percepută, fie nu este percepută. Când această realitate este percepută, nu mai este nevoie de cuvinte pentru a o descrie. Iar când nu este percepută, a o descrie în cuvinte şi a asculta aceste cuvinte nu e de niciun folos.

Iar acum, la sfârşitul acestui episod, am putea să răspundem din nou la întrebarea: „De ce ne deranjăm să vorbim despre non-dualitate şi să scriem despre ea, de ce ne deranjăm să ascultăm dialoguri despre non-dualitate şi să citim cărţi despre ea, de ce ne deranjăm să stăm la taclale cu alţi oameni pasionaţi de non-dualitate?”. Din simpla bucuria de a o face, pur şi simplu, fiindcă, la un moment dat, ceva din noi ne împinge spre acest mesaj, ceva ne atrage spre această comunicare. Nu prea avem sorţi de izbândă, căci mintea nu va pricepe niciodată, iar, dintre toate aspectele despre non-dualitate pe care le-am putea aborda, subiectul inexistenţei timpului şi spaţiului este, probabil, printre cele mai dificile. Dar, oricum, noi ne-am străduit în această seară.

O să ne oprim aici, vom încheia acest episod, un altul urmând peste puţin timp. Deocamdată, vă las cu acest memento: a percepe non-dualitatea nu înseamnă doar percepţia că nu există un „eu”, că nu există persoana, ci şi recunoaşterea faptului că povestea personală nu este „personală”, ci doar o poveste ca oricare alta; şi că nu există un timp în care ea s-a desfăşurat şi nu există nici un spaţiu locuit de această persoană.

21 mai 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Qi8iT_fFl3U

Ce este nondualitatea (6)

În a cincea sa carte, „Confesiunile unui căutător”, iluminatul Richard Sylvester relatează despre anii săi îndelungaţi de căutări spirituale, dar include şi capitole despre liberul-arbitru, conştiinţă şi religie. Pe alocuri, este extrem de amuzantă şi, pe alocuri, extrem de gravă. Unul dintre capitole tratează chestiunea spinoasă a conştiinţei, ce este şi dacă este. În acest episod, autorul citează un mic fragment din carte legat de acest subiect.

Conştiinţa

Aş vrea să vorbesc astăzi despre conştiinţă – ce este şi, de fapt, dacă există.

Am vizionat odată începutul unui lung videoclip de pe Youtube. Era o discuţie de o oră şi jumătate despre natura conştiinţei între doi învăţători spirituali foarte bine cunoscuţi. Principalul lucru pe care l-am observat a fost că, încă din primele patru sau cinci minute, a devenit foarte evident că aceşti doi mari experţi în domeniu nu erau de acord şi nici nu puteau să se pună de acord asupra a ceea ce este conştiinţa. Nu puteau să se pună de acord asupra celui mai elementar lucru despre subiectul discutat. Cred că asta ne semnalează că ne ocupăm de un subiect extrem de alunecos.

Aş sugera că, în discuţiile spirituale, filozofice, cuvântul „conştiinţă” nu înseamnă nimic. Am putea, de exemplu, să înlocuim cuvântul „conştiinţă” cu „experienţă”. Şi am putea spune, cred eu, destul de limpede, că experienţa este ceea ce se cunoaşte, se ştie că există. Aş sugera că ceea ce cunoaştem este numai experienţa. Este singurul lucru care se recunoaşte că există. Tot ceea ce se poate cunoaşte este o anumită experienţă. Iar dacă adăugăm că, pentru ca experienţa să aibă loc, ar trebui să existe ceva numit conştiinţă, de fapt, nu am adăugat nimic. Nu am făcut decât să tulburăm apele şi să semănăm confuzie.

Desigur, o parte a problemei provine din faptul că cuvântul „conştiinţă” poate fi folosit în mai multe moduri, iar, pentru scopul nostru, aş zice că este folosit predominant în două moduri diferite.

În primul mod, mai ales în cercurile spirituale, cuvântul „conştiinţă” este folosit pentru a indica sau sugera că în univers ar exista un fel de substanţă misterioasă sau că ar exista o substanţă misterioasă din care este alcătuit universul. Am putea respinge această idee foarte simplu, pur şi simplu, observând că este redundantă.

Ştiţi, au existat în trecut concepte ştiinţifice care păreau să aibă sens, dar pe măsură ce cunoştinţele noastre s-au extins, acele noţiuni au

devenit complet redundante, excesive. O astfel de idee a fost „flogistonul", o alta a fost „eterul" – se spunea că există în univers o substanţă misterioasă numită „eter". Pe măsură ce cunoştinţele noastre ştiinţifice au progresat, a devenit evident că era o noţiune redundantă, nefolositoare. Poate că şi cea de conştiinţă este la fel. Dacă afirmăm că trebuie să existe conştiinţă pentru ca să apară experienţa, oare am spus ceva în plus decât că există experienţa?! Doar experienţa este cunoscută, experienţa este singurul lucru cunoscut.

Un alt mod în care este folosit cuvântul „conştiinţă", tot în cercurile spirituale, este acela de a indica un gen de calitate personală – ştiţi cum se zice: conştiinţa „mea". Iar când luăm în serios această idee, foarte repede apare şi noţiunea de „niveluri de conştiinţă". Şi trebuie să acceptăm sugestia că o fiinţă umană ar deţine ceva foarte preţios, o calitate numită conştiinţă şi, prin dezvoltarea sa, ar putea parcurge diferite niveluri de conştiinţă, de la cel mai modest până la cel mai înalt nivel – 7, 25 sau 36, sau oricâte niveluri de conştiinţă ne-am imagina că există. Din cauză că aceasta este o simplă poveste, o ficţiune, am putea alege câte niveluri dorim. Şi există şcoli de practici spirituale care vă vor învăţa, aparent, cum să urcaţi prin aceste niveluri de conştiinţă. Căutaţi pe internet şi veţi găsi cursuri online, destul de scumpe, care pretind că vă învaţă să ascensionaţi pe diferite niveluri de conştiinţă.

Această idee a stat la baza a destul de multor şcoli spirituale de-a lungul istoriei. Repet, v-aş sugera să scăpăm de această noţiune, cum că ar exista niveluri de conştiinţă. Există personalităţi diferite, există experienţe diferite, dar chiar „niveluri" de conştiinţă, oare?!

Prin urmare, sugerez că atât ca noţiunea de substanţă care permite existenţa a orice, cât şi ca noţiunea de calitate personală pe care o putem dezvolta, în ambele sensuri, însăşi ideea de „conştiinţă" este redundantă.

Acum câţiva ani, s-a publicat o enciclopedie de psihologie, numită „Dicţionarul internaţional de psihologie", iar definiţia „conştiinţei" era foarte scurtă, chiar foarte scurtă. Iar după această definiţie, Stewart Sutherland, cel care a scris-o, a mai adăugat: „Conştiinţă – nu s-a scris nimic despre ea care să merite a fi citit". Îmi place să spun că ne-am putea mulţumi cu asta: Nu s-a scris nimic despre conştiinţă care să merite a fi citit. Şi, de asemenea, nu s-a spus nimic despre ea care să merite a fi repetat, inclusiv acest episod de pe Youtube. Poate că-i un fel de episod de Youtube autodistructiv, în care eu însumi devin redundant, subliniind că ceea ce spun aici, de fapt, nu are niciun sens.

Aş vrea să închei acest episod cu o lectură. Cartea mea „Confesiunile unui căutător spiritual" conţine un capitol despre conştiinţă. Se numeşte

„Cum gândeşte materia”, acesta fiind unul dintre modurile de a pune problema conştiinţei. Deci voi încheia acest episod citind acest capitol în cele ce urmează.

* * *

«Am o discuţie aprinsă cu prietena mea, Annie. Eu susţin că ştiinţa nu va explica niciodată conştiinţa. Prin „conştiinţă” nu înţeleg o substanţă misterioasă care pătrunde universul şi nici vreo calitate personală pe care o putem dezvolta urmând cu asiduitate o cale spirituală. Mă refer, pur şi simplu, la experienţă sau percepţie. Afirm în faţa lui Annie că ştiinţa nu va explica niciodată cum universul fizic poate da naştere unei experienţe subiective.

De fapt, cuvântul „subiectiv” este redundant în această ultimă expresie. E adevărat că mulţi oameni se gândesc că experienţele pot fi împărţite în experienţe exterioare obiective şi experienţe interioare subiective: o masă este considerată obiectivă, iar un sentiment de fericire ca fiind subiectiv. Însă este foarte real şi evident că orice experienţă este subiectivă. Îmi aparţine mie sau ţie, subiectul.

Unii oameni preferă să folosească cuvântul „conştienţă” în loc de conştiinţă, dar acest lucru poate semăna confuzie. Ca şi conştiinţa, conştienţa poate fi considerată un efluviu universal misterios sau o calitate personală care poate fi dezvoltată. Iar asta poate duce la tot felul de învăţături obositoare şi stresante, menite să ne sporească conştienţa sau să ne ridice nivelul de conştienţă, când, de fapt, tot ce trebuie să facem este să ne trezim dimineaţa şi gata! uite conştienţa. Supremul dar gratuit, darul experienţei. Experienţa a ce? Experienţa fenomenelor. Tot ceea ce avem este percepţia fenomenelor.

Deci chestiunea pe care o discut cu Annie este: cum poate materia fizică să dea naştere la percepţie. Cea mai bună formulare pe care am întâlnit-o este „Cum gândeşte materia?”. Putem formula problema şi în alte moduri, chiar şi mai încurcate: Cum simte materia emoţiile? Cum simte materia empatie? Cum iubeşte materia? Aceste întrebări indică faptul că misterul este, cu adevărat, foarte adânc.

Annie crede că ştiinţa a rezolvat deja problema conştiinţei. Ea subliniază că neuroştiinţele ne-au sporit foarte mult înţelegerea a ceea ce se întâmplă în creier atunci când se produc percepţiile. S-au cartografiat impulsurile electrice şi neurotransmiţătorii. În anumite cazuri, chiar s-au stabilit care dintre celulele cerebrale se activează atunci când percepem un anumit fenomen, cum ar fi culoarea roşie sau mirosul de lămâie.

Filozofii conştiinţei numesc experienţele individuale unice şi personale cu termenul de „qualia” (senzaţii calitative).

Astfel, atunci când privesc un măr, percep qualia de roşu. Când adulmec o lămâie, percep qualia mirosului de lămâie. Alte exemple de qualia (care este pluralul cuvântului qualis din latină) sunt senzaţiile unui sărut sau al unei dureri de dinţi, sentimentul de fericire când vedem un apus de soare sau de tristeţe când pierdem un prieten, căldura unei ceşti de cafea ţinută în mână sau răceala unui cub de gheaţă atins de buze.

Referinţe suplimentare: What is Qualia? | Ce este qualia?

Îi spun lui Annie: Ştim că activarea neuronilor dă naştere la percepţii, dar cum anume se întâmplă acest lucru este un mister. Un mister fără nicio rezolvare, cel puţin în prezent.

Annie spune că activarea neuronilor şi percepţiile pe care le generează sunt unul şi acelaşi lucru. Deci nu mai trebuie explicat nimic.

Eu răspund că nu pot fi acelaşi lucru, deoarece nu putem fi niciodată direct conştienţi de activarea neuronilor în propriul creier; în schimb, suntem direct conştienţi de propriile percepţii. În acest mod esenţial, dacă nu în altul, sunt evident diferite.

Annie crede că o contrazic doar din cauza obtuzităţii sau încăpăţânării mele. Şi îl citează pe Daniel Dennett. Iar Daniel Dennet, care-i un filozof american foarte bine plătit, este de acord cu ea. Poate că-i cel mai bine plătit filozof din lume. A scris chiar şi o carte în care este de acord cu ea.

Îi răspund lui Annie că mulţi oameni de ştiinţă, filosofi şi psihologi sunt de acord cu mine, chiar dacă nu câştigă la fel de mult ca Daniel Dennett. Probabil că, între ei, se înţeleg. Aceştia recunosc că chestiunea conştiinţei este extrem de greu de soluţionat. Chiar o numesc „problema cea grea". Uneori vorbesc de „fisura explicativă" pentru a indica faptul că lipseşte ceva în înţelegerea noastră. Iar ceea ce lipseşte este o teorie coerentă despre cum fenomenele fizice, cum ar fi activarea neuronilor, pot da naştere percepţiei sau qualia. Au scris şi ei cărţi. Am impresia că Daniel Dennett este un foarte bine plătit prost.

Poate că şi eu, la rândul meu, cred despre Annie că este încăpăţânată sau obtuză, dar nu i-o spun în faţă, pentru că ţin la dragostea ei.

De fapt, rezonez cu opinia ei într-o anumită privinţă şi anume credinţele absurde. Cred că unii savanţi şi filosofi neagă existenţa „problemei dificile", deoarece se tem că este o uşă prin care ar putea să se năpustească tot felul de superstiţii. Odată ce se recunoaşte că experienţa sau conştiinţa sau conştienţa este un mister şi că nu avem nicio idee cum

se produce, nenumărate idei iraţionale ar putea să pună piciorul în prag, de la îndoirea linguriţelor până la vindecarea cuantică. Cu toate acestea, cred că rigoarea intelectuală cere recunoaşterea „problemei dificile” şi că, în acelaşi timp, putem să închidem uşa superstiţiilor.

Annie şi cu mine discutăm aprins şi despre religie. Eu cred că viziunea ei despre Biserică este prea îngăduitoare, deoarece a fost contaminată de educaţia ei catolică. Cred că favorizează Biserica aşa cum nu o face cu alte organizaţii. Dar ea consideră că eu sunt excesiv de dur în judecăţile mele despre Biserică şi, în general, despre credinţele religioase. În mod ironic, pe acest subiect, eu şi Daniel Dennett suntem în consens, iar Annie este cea în dezacord.

În cele din urmă, îi spun lui Annie: „Cred că ar trebui să nu mai vorbim despre conştiinţă sau religie. Nu vom fi niciodată perfect de acord cu niciunul dintre aceste subiecte, iar asta nu va reuşi decât să ne enerveze. Aşa că, ce rost are?”, dar certurile noastre şi-au lăsat micile lor cicatrici. Acesta poate fi unul dintre multele motive pentru care Annie nu mai este prietena mea.

Mulţi filozofi, savanţi în neuroştiinţe şi psihologi recunosc că nu au nicio idee despre cum anume activitatea fizică a creierului dă naştere percepţiei, conştiinţei sau qualia. Nici măcar nu au vreo teorie rezonabilă în acest sens şi nici vreo modalitate de a o testa, chiar dacă ar avea.

Unii oameni de ştiinţă şi filozofi susţin că conştiinţa ar putea fi explicată, în cele din urmă, prin fizica cuantică. Probabil că cel mai cunoscut dintre aceştia, la momentul acestei scrieri, este Roger Penrose, care a teoretizat că conştiinţa ar putea fi cauzată de activitatea cuantică din microtubulii din creier. Însă, aşa cum a subliniat un critic al său, Patricia Churchland, teoria lui Penrose nu are mai multă putere explicativă decât dacă am susţine că conştiinţa este produsă de praful magic.

Unii filozofi propun existenţa teoretică a „zombilor”. În sens filozofic, un zombi este o fiinţă care se comportă exact ca noi în toate privinţele, dar nu are viaţă interioară. Pentru un zombi, nu există experienţă, nici conştiinţă, nici qualia. Cu alte cuvinte, luminile sunt stinse şi nu-i nimeni acasă. Nu pare să existe niciun motiv, cel puţin în teorie, pentru care un astfel de zombi să nu existe şi niciun motiv, din cunoştinţele noastre, pentru care creierele fizice ar trebui să dea naştere la experienţa conştiinţei. În fond, fiecare dintre noi avem doar propria experienţă directă că noi înşine nu suntem zombi, dar pare rezonabil să ne îndoim în privinţa celorlalţi.

Unii filozofi şi savanţi în neuroştiinţe consideră că problema conştiinţei nu va fi niciodată explicată de ştiinţă. Sunt de acord cu ei. Prin natura sa, orice explicaţie ştiinţifică ar trebui să fie fizică, or, tot prin natura sa, conştiinţa este o experienţă subiectivă non-fizică. Aici apare acea blestemată de „fisură explicativă” la care m-am referit mai devreme.

Desigur, ştim că structura fizică a creierului influenţează foarte mult modul în care este experimentată conştiinţa. De exemplu, experienţele noastre subiective se pot schimba radical atunci când creierul este afectat de un accident sau de boala Alzheimer sau când echilibrul său chimic este alterat de droguri. Dar rămâne un mister legătura concretă dintre creierul fizic şi conştiinţa însăşi. Şi probabil că va rămâne un mister pentru foarte mult timp sau chiar pentru eternitate.»

Şi mai este o notă suplimentară despre Daniel Dennett.

«După ce am scris rândurile de mai sus, am elaborat o teorie mai sofisticată pentru a explica obtuzitatea lui Daniel Dennett în privinţa conştiinţei. S-ar putea ca Dennet să fie el însuşi un zombi, în sens filosofic, desigur, nu în sensul magiei voodoo. În acest caz, fiind lipsit de orice trăire subiectivă internă, noţiunea de experienţă interioară nu ar avea, în mod natural, niciun sens pentru el. Un prieten filozof mi-a sugerat că mintea lui Dennett ar putea fi chiar un avansat robot cu inteligenţă artificială. Dar, bineînţeles, la fel ar putea fi şi mintea mea sau a ta, aşa că, să nu ne afundăm prea departe în vizuina iepurelui.

Iar dacă aveţi obiecţii că un filosof amator ca mine îl înfruntă pe un profesionist foarte bine plătit precum Daniel Dennett, aţi putea urmări unele dintre videoclipurile de pe Youtube ale lui Sam Harris pe această temă şi scrierile sale. Harris îi face lui Dennet o critică mult mai rafinată decât mine, în ciuda faptului că Dennet îi este prieten.»

23 mai 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=lXyGq2vKZ6A

Ce este nondualitatea (7)

"Scutiţi-vă de ore întregi de urmărit videoclipuri lungi şi derutante despre conştiinţă cu ajutorul acestui ghid complet de două minute şi jumătate ce cuprinde tot ceea ce se poate şti despre acest subiect", ne îndeamnă Richard Sylvester.

Conştiinţa, explicată în mai puţin de 3 minute

«Am putea petrece multe ore citind cărţi şi vizionând videoclipuri despre conştiinţă. Dar ceea ce vreau să sugerez este că, oricât timp am petrece studiind acest concept alunecos, nu vom afla niciodată ce este, sau, mai aproape de adevăr, nu vom descoperi vreodată dacă măcar există.

Ceea ce sugerez este că singurul lucru cert este că există experienţa. Cu alte cuvinte, există fenomenele. În acest moment, când staţi aici, pot apărea diverse fenomene: sunetul unei voci, imaginea de pe ecran, poate sunetul unei maşini care trece prin apropiere, poate senzaţia căldurii camerei. Toate astea se pot cunoaşte. Dar oare aceste experienţe au nevoie de ceva numit conştiinţă sau conştienţă în care să apară? Sincer, nu avem cum s-o identificăm.

Dar poate există atunci ceva numit conştiinţă personală, care este o calitate şi care poate fi dezvoltată? Mulţi învăţători spirituali şi mulţi guru sugerează că acesta ar fi adevărul. Şi vor fi fericiţi să afirme că ei sunt cei care ne vor permite să ne dezvoltăm această minunată calitate personală, poate trecând prin mai multe niveluri. Ei bine, există aşa ceva? Nici aceasta nu poate fi identificată.

Aşa că, fie că ne gândim la conştiinţă ca la un fel de substanţă misterioasă sau mistică, care pătrunde în tot universul şi permite experienţei să se întâmple; fie că ne gândim la conştiinţă ca la o calitate personală, pe care, prin efort asiduu şi muncă intensă şi purificare, vom fi capabili să o dezvoltăm, ceea ce sugerez este că ambele concepte, ambele abordări mentale sunt la fel de zadarnice.

Prin urmare, într-un final, am face mai bine să ne relaxăm.»

28 mai 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=iDDQiTdrvdQ

Ce este nondualitatea (8)

Mulţi oameni relatează că, după o primă Trezire spirituală, trec printr-o perioadă de disperare. În acest episod, Richard explică de ce această disperare ar putea să nu fie un lucru complet negativ şi ne prezintă Marea Mantră: „Fără speranţă, fără ajutor şi fără sens".

Disperarea de după Trezire

«Astăzi aş vrea să vă vorbesc despre disperare. Şi vreau să vă sugerez că disperarea nu este chiar atât de negativă pe cât pare. Mă refer, în special, la acea disperare care poate apărea după Trezirea spirituală. Mă contactează periodic – atât prin e-mail, cât şi în şedinţe individuale – persoane care trec printr-o perioadă neplăcută după Trezire. Şi adesea, o parte din disconfortul pe care îl resimt este cauzat de sentimentul de disperare.

Există un motiv destul de simplu pentru care o primă Trezire iniţială ne va lăsa, probabil, într-o oarecare stare de disperare. Motivul este că, în Trezire, se percepe că nu există nimeni şi, prin urmare, nimeni nu poate rezolva ulterior dilema că te simţi separat.

Înainte de Trezire, poate că exista mereu o speranţă – speranţa că „eu" pot face ceva în legătură cu dilema mea, oricare ar fi aceasta. Dacă am înclinaţii spirituale, aş putea să meditez, să urmez un guru, să urmez o cale spirituală, să devin budist şi să practic mindfulness. Problema ce apare odată cu Trezirea şi unul dintre motivele pentru care evenimentul Trezirii poate zdruncina persoana atât de tare este că, din moment ce nu există nimeni aici – şi arăt din nou intenţionat spre ceea ce pare a fi aici o persoană în carne şi oase – înţeleg că nimeni nu are cum face ceva în legătură cu dilema de a mă simţi separat.

Prin urmare, sentimentul de deznădejde este o reacţie obişnuită, sentimentul de disperare, senzaţia că încă sunt cumva prins în capcana separării. Recunosc că există ceva ce nu reuşesc să am, dar mi-a dispărut orice speranţă că pot face ceva pentru a-l dobândi.

Astfel, după o primă Trezire, se întâmplă destul de des, de exemplu, că renunţ la practicile mele spirituale, renunţ la citirea cărţilor spirituale. Dar încă mai am sentimentul că sunt blocat aici şi că nu pot face nimic să mă eliberez.

Am născocit ceea ce eu numesc „Marea mantră". Mi-a venit într-o zi, pe când ascultam pe altcineva vorbind despre non-dualitate într-o conferinţă. Mi-au venit în cap cuvintele „Marii mantre", cum îi spun eu.

Aceste cuvinte sunt: „Fără speranţă, fără ajutor şi fără sens”. Şi dacă a existat vreodată un strigăt de disperare, aceste cuvinte o rezumă. Am strigat atunci această mantră în public, pentru că am simţit că era foarte relevantă. Iar în pauza de ceai de mai târziu, un cunoscut a venit la mine, şi-a pus braţul pe după umărul meu şi mi-a spus: „Richard, acesta a fost cel mai deprimant lucru pe care l-am auzit vreodată”. Automat, am început să îmi cer scuze pentru că i-am provocat acest necaz. Dar el a zis: „O, nu, nu, nu, a fost minunat!”.

Asta cred şi eu, că Marea mantră – „Fără speranţă, fără ajutor şi fără sens” – este, de fapt, o minunată înţelegere. Şi că, deşi suntem condiţionaţi să ne gândim la disperare ca la ceva foarte, foarte negativ, sugerez că disperarea nu este neapărat atât de oribilă pe cât pare. Suntem condiţionaţi să credem că trebuie să trăim cu speranţă şi să evităm disperarea. Aş spune însă că, într-un fel, speranţa este foarte crudă, iar disperarea, în mod ciudat, poate fi o mângâiere.

Oricum am privi disperarea, este foarte probabil ca ea să ne cuprindă după o primă Trezire, din cauză că ne dăm seama că, după ce am întrezărit ceva nespus de preţios, incomparabil de frumos, imediat ni s-a smuls acea licărire de lumină. Iar în locul ei, am rămas cu conştientizarea faptului că, neexistând aici nicio persoană, din acest motiv nimeni nu poate soluţiona dilema persoanei care încă se simte separată. Şi astfel, simţim că, de acum înainte, viaţa nu mai are sens.

Cândva, credeam că viaţa avea un sens, oricare ar fi fost acela. Poate credeam că sensul vieţii era să îl slujesc pe Dumnezeu. Sau sensul vieţii era să îmi purific karma. Sau sensul vieţii era să mă pun în slujba semenilor. Dar acum, a dispărut orice sentiment că viaţa are vreun sens şi a fost înlocuit, poate, de înţelegerea că viaţa doar-este şi atât.

Şi s-ar putea să simt deznădăjde, fiindcă încă mă simt separat. Înainte, simţeam că meditaţiile mele zilnice mă pot aduce cu un pas mai aproape de Dumnezeu-Tatăl (sau oricum i-aş spune), iar acum recunosc că nimic din ceea ce pot face „eu” nu mă poate scoate din dilema mea, pentru că „eu”, realmente, nu exist. Şi fără niciun sens, da, conştientizez că totul este fără sens. Totul, pur şi simplu, doar-este.

Când, în sfârşit, nu mai eşti păcălit că ar exista o aparentă persoană, în parte, tocmai recunoaşterea lipsei de sens face totul atât de măreţ – recunoaşterea faptului că nimic nu trebuie să aibă semnificaţie, că totul, pur şi simplu, există în propria sa fascinaţie. Problema este că semnificaţia este întotdeauna o construcţie mentală, iar mintea ne îndepărtează întotdeauna de contactul direct şi nemijlocit cu realitatea înconjurătoare. Mă refer aici la orice pare să se întâmple: sunetul unei

voci, culoarea unei imagini pe care o privim, senzaţia tactilă a blănii unei pisici, mirosul sau gustul unei ceşti de cafea, orice apare i-mediat. Deoarece semnificaţiile constau în construcţii mentale, ele tind să ne îndepărteze de percepţia i-mediată.

Recunoaştem faptul că Asta nu are sens, Asta nu are niciun sens. Altfel spus, recunoaştem că Asta nici nu are nevoie să aibă vreun înţeles. Poate că, spunând-o în felul acesta, vom auzi mai degrabă partea pozitivă decât pe cea negativă: Asta nu are nevoie să aibă vreun înţeles. Este deja atât de bogată şi atât de plină, încât niciun înţeles pe care i l-am atribui nu i-ar adăuga nimic.

Desigur, în general, fiinţele umane sunt atrase de semnificaţii. Am botezat fiinţele umane „rachete în căutarea unei ţinte cu sens". Deci este foarte probabil ca, în senzaţia noastră de separare, să încercăm să dăm un înţeles existenţei – ce pare a fi existenţa noastră – atribuindu-i vreun sens. Poate fi un sens religios. Poate fi un sens filozofic. Poate fi un sens existenţial. Oricum, fie vom atribui vieţii un sens, fie vom crede că există un sens care trebuie descoperit, chiar dacă încă nu l-am găsit.

Deci, la modul cel mai simplu, putem crede în mântuirea oferită de un Dumnezeu creator, ceea ce va da sens, poate, multor aspecte ale vieţii noastre. Sau pe un nivel mai sofisticat, putem căuta vreun sens misterios, pe care nu l-am găsit încă, dar care simţim că se ascunde cumva pe undeva.

Totuşi, odată cu Trezirea, este foarte posibil ca aceste concepte să se destrame, căci sensurile pe care tocmai le-am menţionat alcătuiesc o poveste, desigur, sunt doar o născocire a minţii. Iar când toate poveştile se spulberă şi se percepe direct că doar Asta există, ei bine, da, atunci poate apare disperarea, dar se poate ivi şi relaxarea.

Disperarea şi speranţa sunt, în mod clar, opuse. Suntem condiţionaţi să credem că speranţa este bună şi că disperarea este rea şi trebuie evitată. Însă problema este că speranţa este un stăpân foarte sever. Atâta timp cât „noi" avem speranţă, înseamnă că există întotdeauna ceva ce putem face şi chiar ar trebui să facem pentru a ne apropia de vreun scop imaginar. Aşa că, speranţa poate fi foarte obositoare.

L-am mai citat pe personajul lui John Cleese din filmul „Clockwise", care, în încercările sale disperate, frenetice de ajunge la împlinirea visurilor sale, planurile şi schemele pe care şi le face i se năruie una după alta, iar la un moment dat strigă: „Nu-i vorba de disperare, pot suporta disperarea. Speranţa n-o mai pot suporta!".

Deci speranţa este foarte obositoare. Speranţa este foarte insistentă. Speranţa ne poate epuiza. Atâta timp cât există speranţă, există

întotdeauna ceva ce „tu” ai putea şi ar trebui să faci. „TU” ai putea şi ar trebui să faci.

Acum, dacă speranţa dispare – şi este destul de probabil să dispară prin recunoaşterea faptului că „eu” sunt nimic – şi este înlocuită cu disperare – „Ah, nu pot face chiar nimic în legătură cu dilema mea, pentru că eu nu exist” – atunci este probabil să apară măcar un uşor suspin de uşurare, un gen de expiraţie, un sunet „HAA”. Este destul de probabil să apară măcar o oarecare relaxare până la urmă.

Acesta este un fenomen foarte obişnuit, acest sentiment de disperare, provenit din senzaţia că mă simt încă blocat în această existenţă, şi totuşi, îmi dau seama că nicio rugăciune, nicio sfântă mantră, nicio tehnică, niciun pas pe calea spirituală nu mai oferă vreo soluţie. Deci tot ce pot face este să îmi observ disperarea. Ei bine, observarea disperării poate fi relaxantă.

Şi dacă disperarea pare prea mare, dacă simţim că ne copleşeşte, ce să facem? Ei bine, faceţi ceva simplu, ceva foarte simplu, faceţi orice vă este cât de puţin plăcut.

Când treceam prin perioade de disperare, obişnuiam să-l sun pe Tony Parsons. Iar Tony mă asculta şi apoi îmi sugera să fac ceva foarte simplu. Ar fi putut spune ceva de genul „Conduci maşina, Richard?”. I-aş fi răspuns că da, conduc. „Dar îţi place să conduci?”. Da. „Păi, de ce nu te duci tu să te plimbi cu maşina la ţară?!” – ceva de genul ăsta, desigur, parafrazez acum. La momentul respectiv, o parte din mine se gândea „Asta sună prea banal, nu vreau să aud asta. Vreau să primesc o înţelepciune mult mai profundă decât asta.” Şi totuşi, am acţionat conform acestui sfat şi, ce să vezi, m-a ajutat. Chiar m-a ajutat. Şi mi-am dat seama că, de fapt, este un sfat foarte bun.

Aşa că, dacă apare disperarea, apare şi gata. Doar observând-o, cumva, s-ar putea dovedi măcar un pic plăcută. Dar după ce ai observat-o suficient de mult timp, ei bine, ridică-te şi fă ceva simplu, ridică-te şi fă altceva! Orice ţi-ar plăcea. O plimbare prin soare sau o plimbare prin ploaie, o plimbare cu maşina la ţară sau o plimbare în oraş. Ţine-ţi pisica în poală, dacă ai una, şi mângâie-o. Citeşte o carte. Uită-te puţin la televizor. Orice activitate care să te relaxeze un pic.

Dar principalul lucru pe care vreau să vi-l spun şi cu care voi încheia acest episod este să ştiţi că nu sunteţi singurii, există un tipar. Nu sunteţi singurii, şi ţin foarte mult să vă spun asta. Dacă aţi trecut sau treceţi printr-o Trezire, disperarea este o reacţie obişnuită – când aţi perceput vacuitatea a tot ceea ce există şi inexistenţa eului, dar încă nu a apărut recunoaşterea sau percepţia plenitudinii a tot ceea ce există. Da, eul nu

există, eul este un etern vid, dar această aparentă existenţă nu este doar goală, ci şi plină. Însă până când nu este văzută şi plinătatea, se poate trăi o vreme în disperare.

Iar dacă simţiţi disperare, găsiţi ceva simplu şi plăcut de făcut şi faceţi-l! Vă doresc toate cele bune!»

30 mai 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=0k74u9zXtuc

Ce este nondualitatea (9)

Un alt episod susţinut de iluminatul Richard Sylvester.

Bucuria şi tristeţea

«Astăzi aş vrea să vă vorbesc despre bucurie şi tristeţe. Şi aş vrea să combat un mit, mitul conform căruia ar exista o stare de Trezire fără nicio tristeţe sau suferinţă.

Îmi amintesc că, în urmă cu mulţi ani, ascultam pe cineva care conferenţia despre non-dualitate şi cineva din public i-a pus o întrebare de acest gen: „După trezire, atunci când este percepută non-dualitatea, oare suferinţa se diminuează?". Iar vorbitorul l-a privit destul de aprig şi a răspuns: „Nu, s-ar putea chiar să crească". Parafrazez acum, dar cam aceasta a fost esenţa răspunsului.

Prin urmare, aici combatem atât un mit, cât şi tendinţa căutătorului de a-şi proiecta propria imaginaţie asupra persoanelor pe care le consideră ca fiind trezite. Anume că acestea trăiesc într-o stare în care măcar nu există suferinţă sau există chiar o beatitudine permanentă. Acesta este mitul căruia vreau să îi pun capăt astăzi.

Îmi vin în minte câteva citate. Primul, din tradiţia zen. Maestrul zen Kaho Zenji, a spus „Nimeni nu cunoaşte durerea ca un maestru zen". Este exact ce tocmai am spus, că după trezire, s-ar putea să existe chiar mai multă suferinţă, nu mai puţină. Vom reveni imediat şi vom explica de ce poate fi aşa.

Apoi, din tradiţia budistă tibetană, o declaraţie similară a lui Sogyal Rinpoche afirmă: „Chiar şi în cel mai mare yoghin, bucuria şi tristeţea continuă să apară". Din nou, este aceeaşi sugestie că trezirea nu aduce o stare binecuvântată în care există doar bucurie, doar fericire, doar beatitudine.

Deci în primul rând, să îngropăm acest mit. El ar putea fi un rezultat al proiecţiilor căutătorului asupra învăţătorului sau gurului sau yoghinului sau maestrului zen, oricine ar fi el. Poate că, într-un episod ulterior, voi vorbi mai mult despre aceste proiecţii. Dar deocamdată, putem să le respingem. Ideile pe care le avem despre starea de trezire sau de iluminare sau de eliberare a maestrului, ei bine, din nefericire, ne cam deturnează de la realitate.

Totuşi, am putea rămâne cu o nelămurire. Deci „nimeni nu cunoaşte tristeţea ca un maestru zen". Chiar aşa?! Dar de ce ar trebui un maestru zen să simtă mai multă tristeţe şi nu tot atâta sau mai puţină tristeţe? De

ce oare, prin Trezire, sentimentele de tristeţe s-ar putea să fie mai acute şi amplificate, în loc să se diminueze?

Există o explicaţie foarte simplă pentru acest fenomen. Şi anume că, prin Trezire, să o numim aşa, este foarte probabil ca toate experienţele obişnuite să devină mai intense, mai clare. Iar acest lucru se datorează, cel puţin în parte, faptului că o parte din gunoiul mental şi proiecţiile mentale care se interpun între ceea ce pare a fi „eu” – dar bineînţeles că nu este niciun eu adevărat – şi ceea ce pare a fi lumea exterioară – dar bineînţeles că nu este cu adevărat o lume exterioară – o mare parte din acest gunoi se poate eroda sau poate dispărea sau se subţiază. Şi astfel, orice experienţă a realităţii exterioare va fi percepută cu o mai mare claritate.

Dacă-i vorba de o experienţă care ne-ar putea aduce un sentiment de plăcere sau fericire sau chiar beatitudine, atunci este probabil ca acesta să devină mai pur, am putea spune, mai puţin voalat de nevroză, de exemplu, mai puţin perturbat de acel monolog intern obişnuit. Aşa că orice se întâmplă – dar deocamdată să ne gândim la o experienţă plăcută – probabil că va fi resimţit într-un mod mai nemijlocit şi mai direct.

Poate că din acest motiv, auzim destul de des poveşti şi anecdote de la oameni care spun că, după Trezire, simt o mare fascinaţie pentru lucrurile simple. Am putea auzi relatări că cineva a stat pe o bancă şi a privit neîntrerupt linia orizontului ore în şir, sau a privit fascinat o veveriţă pe trunchiul unui copac, sau a privit o furnică târându-se pe o creangă, sau a privit o pasăre croindu-şi drum pe cer, cu o bucurie neîntreruptă. Motivul este că aceste experienţe sunt acum trăite fără să le mai stea în cale mintea sau eul nevrotic. Şi astfel, experienţele care pot crea fericire, bucurie sau entuziasm, probabil că vor fi trăite mai intens sau într-o formă mai pură.

Dar, bineînţeles, acelaşi lucru este valabil pentru orice tip de experienţă. Prin urmare, dacă există un sentiment de durere sau tristeţe sau alte experienţe obişnuite, cum ar fi furia, de asemenea, şi acestea vor fi resimţite într-un mod mai pur, mai puţin denaturat. Ceea ce se întâmplă în Trezire este că o parte sau o mare parte sau chiar toată nevroza pe care o poartă mintea persoanei, se va destrăma. Iar nevroza este o modalitate admirabilă de a atenua sau diminua percepţia a ceea ce există, aparent, în afară, în ceea ce pare a fi realitatea exterioară.

Deci când nevroza se reduce sau se destramă sau se stinge, atunci orice experienţă din aparenta viaţă exterioară este probabil să fie resimţită într-o formă mai neprelucrată. Atât experienţele de bucurie, cum ar fi dansul incredibil al veveriţei printre crengile copacilor, dansul

incredibil al frunzelor ce se scutură pe gazon, dansul incredibil al valurilor când briza mişcă apele lacului. Cât şi, de asemenea, împunsătura dureroasă a tristeţii, indiferent care i-ar fi cauza, şi aceasta este probabil să fie resimţită într-un mod mai natural şi mai nealterat. Mânia, dacă apare, va fi probabil o mânie mai intensă. Fericirea va fi probabil o fericire mai intensă, tristeţea, o tristeţe mai intensă şi aşa mai departe.

Însă, dacă apare ceea ce este considerat un sentiment negativ, cum ar fi tristeţea sau mânia, este foarte probabil să treacă mai repede. Este destul de probabil ca norul acelui sentiment să treacă mai repede pe cerul conştiinţei – poate că nu-i o expresie potrivită, dar o voi folosi deocamdată – pentru că nu va mai fi prezentă mintea nevrotică care să se agăţe de el şi să-l păstreze şi să aibă grijă de el, ca un câine care are grijă de osul lui.

Prin urmare, am putea spune că sentimentele de orice fel, pozitive sau negative, se vor ivi într-un mod mai natural şi vor dispărea mai natural şi, indiferent de forma lor, vor fi resimţite cu o mai mare forţă, nediluată de mintea nevrotică – minte care înlocuieşte o parte din experienţa reală cu lamentările şi suspinele ei legate de situaţie.

Încheiem aici acest episod şi poate că vom reveni altădată ca să discutăm mai mult despre proiecţii şi de ce ar trebui căutătorul spiritual să se ferească de ele, mai ales atunci când stă la picioarele învăţătorului.»

2 iunie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=DxrO2hxdhl4

Ce este nondualitatea (10)

"Seeing I am nothing is wisdom, seeing I am everything is love." Nisargadatta Maharaj.

Vacuitatea şi înţelepciunea, plinătatea şi iubirea

«Voi începe astăzi cu un citat din Nisargadatta Maharaj. Nisargadata a spus: „Să văd că eu nu sunt nimic este înţelepciune. Să văd că eu sunt totul este iubire”. Aceste câteva cuvinte rezumă minunat esenţa perceperii non-dualităţii.

Când vorbeşte despre percepţia că „eu sunt nimic”, Nisargadatta se referă la acea sclipire a vacuităţii, în care se realizează că totul este gol. Că acesta – sinele – este vid, iar aceea – lumea exterioară – este de asemenea vidă. Iar pentru că ambele sunt goale, desigur, ele sunt identice. „Asta”, de fapt, nu există, în vacuitatea sa.

Ei bine, dar cum de se poate spune că a vedea vacuitatea tuturor lucrurilor, inclusiv vacuitatea mea, ar fi înţelepciune?!

Prima noastră presupunere ar fi că înţelepciunea constă în ceva, într-un fel de cunoaştere, un fel de intuiţie, cu alte cuvinte, ceva care se adaugă la „eu”. Poate că încep fiind un prost şi, prin practică sau noroc, devin înţelept.

Dar nu acesta este sensul acestei afirmaţii, nicidecum. Motivul pentru care se spune că cel în care s-a întâmplat perceperea vacuităţii este mai înţelept nu se datorează faptului că i s-a adăugat înţelepciune, ci pentru că i-a fost înlăturată nebunia. Cu alte cuvinte, ceva a fost eliminat, nu adăugat.

Când spun că „a fost înlăturată nebunia”, mă refer la faptul că „persoana” – cea care se simte separată, care se simte reală şi trăind într-o lume exterioară – tinde să poarte cu ea o mulţime de poveşti despre tot felul de lucruri, dar mai ales poveşti despre sensul existenţei. Pentru că cel care se simte separat, adesea, nu poate rezista tentaţiei de a ţese poveşti sugerând că existenţa „mea” are o anumită semnificaţie, existenţa „mea” este specială şi preţioasă.

Cunoaştem cu toţii unele sau multe dintre aceste poveşti. Unele sunt poveştile credinţelor religioase, altele sunt poveştile spirituale şi există şi poveşti filosofice.

Deci cel care se simte o „persoană” probabil că va căra după sine cel puţin una, dacă nu mai multe, ba chiar foarte multe astfel de poveşti despre sens şi scop. Ştiu că sună foarte dur, însă haideţi să suportăm

următoarea afirmaţie: s-ar putea spune că toate aceste poveşti sunt o nebunie, din cauză că toate încearcă să descrie ceva indescriptibil şi toate încearcă să fixeze ceva care nu poate fi fixat, să definească ceva ce nu poate fi definit, afirmând nu numai că această existenţă are un anumit sens şi un scop, ci şi că „eu" – în calitate de preot, filozof, swami sau oricare altcineva – sunt capabil să ştiu care-i acel sens.

Am putea spune că orice afirmaţie că Asta – această Existenţă – are vreun alt scop decât să fiinţeze pur şi simplu este un fel de nebunie. Este o nebunie foarte populară, este o nebunie care, în istoria aparentă, a fost urmată şi i s-au dedicat mulţi filosofi, mulţi învăţători spirituali, mulţi lideri religioşi.

Dar chiar şi numai într-o fracţiune de secundă de percepţie a vacuităţii, este foarte probabil ca toate aceste poveşti să se prăbuşească, să fie demascate ca falimentare, din cauză că, percepându-se că nu există nimeni aici, în inima Existenţei, înseamnă că nu mai există nimeni pentru care vreo poveste să aibă sens sau căruia să i se aplice vreuna dintre ele. Când se percepe că nu există nimeni aici, atunci se percepe, de exemplu, că nu există nimeni care să facă mici paşi pe calea spre iluminare. Când se percepe că nu există nimeni aici, atunci se percepe, de exemplu, că nu există nimeni care să poată mulţumi sau nemulţumi pe vreun zeu creator prin acţiunile sau inacţiunile sale.

Astfel, ceea ce se întâmplă prin Trezire uneori – căci nu se întâmplă întotdeauna, dar se petrece suficient de frecvent pentru a merita discuţia – este că poveştile despre căi spirituale, scop şi sens, pe care le-am dus cu noi în mod conştient sau, uneori, doar subconştient – fiindcă am absorbit aceste poveşti în copilărie, de exemplu – probabil că aceste poveşti se vor destrăma, lăsând în locul lor un spaţiu gol. Un spaţiu care până atunci era umplut cu nebunie, iar care acum este un simplu spaţiu gol şi care poate fi umplut cu orice apare în câmpul percepţiei.

Deci, în loc de o poveste despre ce trebuie să fac pentru a linişti un zeu furios ca să nu fiu pedepsit şi să pot merge în rai, spaţiul care rămâne brusc în urma destrămării ei poate fi umplut, de exemplu, cu ceva foarte simplu care apare în Asta, cum ar fi o înghiţitură de cafea sau vederea unei păsări pe cer sau mirosul atrăgător al unei flori.

Prin urmare, „a vedea că eu nu sunt nimic" este înţelepciune, în sensul că nebunia tinde să se destrame. După perceperea nimicului, nu există nimeni mai înţelept, pentru că nu există nimeni, pur şi simplu. Cu toate acestea, e posibil să apară ceva mai multă înţelepciune şi ceva mai puţină nebunie.

Bun. A doua parte a citatului din Nisargadatta este „să văd totul este iubire”. Am mai vorbit despre asta cu altă ocazie, aşa că nu voi insista la fel de mult ca despre „să văd nimicul”. Dar a vedea Întregul înseamnă a vedea că eu sunt iubire. A vedea Întregul înseamnă a vedea că totul este iubire necondiţionată. (Mai arunc câte o privire pe sumarele notiţe pe care mi le-am luat înainte de începerea înregistrării, ca să nu uit citatul.) Deci a vedea Întregul înseamnă a vedea că totul este iubire necondiţionată. Asta – iar prin „Asta” mă refer la orice ar apărea în câmpul percepţiei – este, pur şi simplu, o revărsare de iubire necondiţionată.

Nu mă voi ocupa aici de cât de revoltător sună această afirmaţie pentru minte. Pentru moment, voi presupune că mintea a fost răsturnată de la putere, dar poate vom reveni asupra acestui aspect într-o altă discuţie. Deocamdată, mintea care a fost supusă vede că această creaţie aparentă – care este nimicul ce apare sub toate aceste forme – este însăşi iubirea creatoare.

Desigur, am putea să nu fim de acord în privinţa limbajului. Aţi putea replica aşa: „Să văd că eu sunt totul... Dar nu există niciun eu, deci cum aş putea vedea că eu sunt totul?”. Dar să lăsăm asta, ştiţi, limbajul este înşelător. Este imposibil să vorbim despre Asta fără să cădem în capcanele limbajului, într-o oarecare măsură. Haideţi să trecem cu vederea! Să avem bunăvoinţă faţă de cel care încearcă să comunice despre Asta, fie oral, fie în scris. Să recunoaştem că a vorbi şi a scrie despre non-dualitate este o sarcină imposibilă şi chiar un fel de nebunie.

Şi acum – după ce ne-am luat această rezervă şi, prin urmare, fiind îngăduitori cu privire la lipsurile limbajului – poate că vom accepta că există multă înţelepciune în ceea ce spune Nisargadatta. Am putea parafraza „să văd că eu sunt totul” prin „percepţia că tot ce există este un întreg”. „Eu” nu mai apare în propoziţie, pentru că „eu” nici nu exist. Aşadar: „Percepţia că totul este un întreg dezvăluie că totul este iubire necondiţionată”. Limbajul şi descrierile sunt atât de înşelătoare! Aş fi tentat să spun că totul „este plin” de iubire necondiţionată sau că totul „radiază” iubire necondiţionată sau că totul „este creat” din iubire necondiţionată. Însă toate aceste expresii sunt, desigur, cam derutante, dacă nu chiar foarte înşelătoare. Tot ce putem spune este că, atunci când Asta este percepută în plenitudinea sa, se percepe că natura sa este iubirea necondiţionată.

În concluzie, prin perceperea vacuităţii, se poate destrăma o mare parte din nebunie. Iar, în absenţa nebuniei, se poate manifesta înţelepciunea. Nu are nimic de-a face cu „noi”, nici cu „mine”, nici cu

„tine”, ci, pur şi simplu, se poate manifesta de la sine. Multe lucruri care erau foarte neclare, foarte greu sau imposibil de înţeles pentru căutător, acum, brusc, se pot aşeza la locul lor sau se pot ticlui – dacă se percepe Vidul, chiar şi numai pentru o fracţiune de secundă.

Deci, datorită absenţei nebuniei, a apărut înţelepciunea. Nu are nimic de-a face cu „mine”, nimic de-a face cu „tine”, şi totuşi se poate întâmpla.

Iar apoi, prin perceperea Întregului, poate apărea minunata recunoaştere a faptului că acel vid perceput prin Trezire este un gol-plin, iar acea plenitudine este iubire necondiţionată. Şi astfel, „să văd că sunt totul”, adică percepţia că tot ce există este un întreg, este iubire.

Şi mă voi opri aici deocamdată.»

6 iunie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=w6p-bAYRujU

Ce este nondualitatea (11)

Proiecţiile mentale sunt periculoase, dar trezirea nonduală are tendinţa de a le pune capăt.

Proiecţiile şi miracolul castravetelui

«Aş vrea să vă vorbesc astăzi despre proiecţii şi despre miracolul castravetelui.

Cu mulţi ani în urmă în istoria acestei aparente persoane, stăteam într-un ashram din India şi un tânăr foarte entuziast şi impresionabil, care stătea lângă mine la micul dejun, mi-a relatat următoarea întâmplare.

Gurul care conducea acel ashram era foarte interesat de ceea ce se întâmpla în bucătărie. Se mai ştia că era uşor iritabil. Într-o zi, a vizitat bucătăria pentru a-i urmări pe discipoli la lucru şi s-a apropiat de unul care felia un castravete. L-a urmărit şi, când a terminat, gurul a spus: „Nu, nu, nu, nu aşa se face. Trebuie să faci cum îţi arăt eu şi să obţii 28 de felii din fiecare castravete”.

Aşa că gurul a luat cuţitul, castravetele şi a început ţac-ţac-ţac, până a feliat tot castravetele. În acest timp, discipolii îl înconjuraseră şi îl priveau cu uimire, ca de obicei, numărând fiecare felie. Când a terminat de tăiat, 24, 25, 26, 27. Nicio altă felie! Trebuie să fi existat printre ei un sentiment de consternare şi groază. Şi chiar a existat, după cum mi-a confirmat informatorul meu, pentru că se părea că gurul făcuse o greşeală. Or, bineînţeles, gurul nu poate greşi niciodată.

Dar apoi gurul a întors cuţitul şi acolo, pe partea cealaltă a cuţitului, era lipită cea de-a 28-a felie de castravete. Ce mai uşurare pentru toată lumea! Poate că grupul a izbucnit în aplauze şi urale spontane. Nu ştiu asta, dar îmi pot imagina că aşa s-a întâmplat. Astfel, gurul s-a dovedit încă o dată a fi acel izvor infailibil de înţelepciune şi adevăr.

Dar tâlcul acestei întâmplări nu este povestea în sine, ci tonul de admiraţie şi reverenţă cu care discipolul mi-a relatat-o. În mod clar, l-am numit în sinea mea „miracolul castravetelui”. Şi când mă gândesc la respectul cu care acel devot mi-a povestit acest episod, mi se pare potrivit. Mi l-a relatat ca pe un miracol minor, unul dintre multele pe care gurul, probabil, era capabil să le realizeze în fiecare zi.

Prin urmare, aceasta este o poveste despre proiecţie şi despre pericolul proiecţiilor. Într-un fel, până la un anumit moment dat, nu ne putem abţine să nu facem proiecţii – dacă avem această înclinaţie, dacă

suntem acest tip de personaj – asupra gurului şi învăţătorilor spirituali şi fiinţelor sfinte şi, poate, asupra sanyasinilor şi, poate, asupra lamaşilor tibetani. Îi privim prin filtrul proiecţiei. Nu-i putem vedea aşa cum sunt ei de fapt, pur şi simplu, nişte fiinţe umane ca şi noi.

Iar aceste proiecţii, desigur, aduc cu ele şi pericole. Unul dintre pericole poate fi acela că, atunci când gurul ne priveşte cu ochi spirituali adânci şi umezi şi ne spune „Repetă mantra după mine: «Deschide-mi portofelul şi serveşte-te!»", este foarte posibil să îi dăm guru-ului cardurile noastre bancare, banii şi chiar, în unele cazuri, chiar şi iubitele noastre. Acestea pot fi unele dintre necazurile pe care tind să ni le producă proiecţiile.

Pe de altă parte, este foarte probabil ca într-o trezire – chiar şi într-o trezire de o fracţiune de secundă, când se percepe doar vacuitatea tuturor lucrurilor, dar încă nu şi plenitudinea tuturor lucrurilor – atunci este foarte probabil ca multe, dacă nu chiar toate proiecţiile noastre să dispară pur şi simplu.

În unele privinţe, acest lucru poate părea destul de trist pentru personajul rămas, pentru că majoritatea ţinem foarte mult la poveştile noastre despre învăţătorii spirituali, suntem chiar dependenţi de ele. Aşa că, într-un fel, putem regreta dispariţia acestor proiecţii, chiar dacă, două sau trei zile mai târziu, putem merge la cel mai apropiat centru de caritate cu o cutie enormă plină cu cărţile noastre spirituale şi cărţi scrise de guru pentru a le dona.

Da, într-un fel, poate fi destul de trist şi un şoc să nu ne mai lăsăm înşelaţi de proiecţiile noastre. Însă, în alt fel, este un pas inevitabil pe drumul spre libertate. Pentru că proiecţiile, cumva, ne înrobesc şi a te elibera de proiecţii este şi el un tip de libertate.

Deşi nimeni nu poate face nimic în această privinţă, ca în cazul oricărui alt lucru – căci proiecţiile fie apar, fie nu apar în mod natural – totuşi, poate că avem un motiv de sărbătoare dacă nu ne vom mai lăsa înşelaţi de „miracolul castravetelui".»

9 iunie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=-gJ4-WAnWOw

Ce este nondualitatea (12)

Ideea că ar exista în lume nişte fiinţe iluminate ne încurajează să facem nişte proiecţii psihologice care ne-ar putea determina "să ne pierdem relaţiile, banii şi chiar minţile". Articolul citat în video face parte din cartea lui Richard Sylvester "*Non-Duality Questions, Non-Duality Answers*" ("Întrebări şi răspunsuri despre nondualitate").

Neprihănirea iluminaţilor

Cu câţiva ani în urmă, un web-site despre non-dualitate, numit nondualitymagazine.org [n.tr. — în prezent desfiinţat], a invitat colaboratorii să scrie articole ca răspuns la o lungă serie de întrebări pe care le-au pus despre non-dualitate, în special, despre comportamentul unei persoane iluminate, un bărbat iluminat sau o femeie iluminată. Atunci mi s-a părut că acea invitaţie era o adevărată încurajare să facem proiecţii psihologice şi o încurajare a ideii că ar exista persoane iluminate. Aşa că, am decis să scriu un răspuns din acest unghi şi să le dau celor de la nondualitymagazine.org ceea ce li se cuvenea. Până la urmă, mi-au publicat articolul.

Invitaţia consta, în parte, din numeroase întrebări adresate colaboratorilor care trimiteau articole, despre fiinţele iluminate şi alte chestiuni. Pentru răspunsul meu, am rezumat aceste nenumărate întrebări în câteva, pe care le voi citi imediat. Iar apoi vă voi citi articolul pe care l-am scris.

Am rezumat întrebările lor în felul următor: Ce se întâmplă cu mintea la moarte? Există reîncarnare? Ar putea o persoană iluminată să se teamă de moarte sau de păianjeni? O persoană iluminată şi-ar da cu ruj pe buze sau şi-ar face operaţie de liposucţie? Cu alte cuvinte, ar mai avea acel tip de ego care să se preocupe cum arată şi cum este percepută de ceilalţi? Şi, în final: Ar putea o persoană iluminată să simtă furie sau anxietate sau să nu-şi asume răspunderea în privinţa ofertei sale? Cu alte cuvinte, ar putea o persoană iluminată să simtă în continuare emoţii neplăcute? Iar ultima parte a întrebării cred că era o mică critică la adresa diverselor website-uri despre nondualitate care apăruseră la acea vreme, cu câţiva ani în urmă, unde o parte a ofertei avea la sfârşit un mic dislaimer (clauză de absolvire de responsabilitate): “Nu sunt terapeut, nu sunt profesor, nu ofer niciun sfat, nu pot fi considerat responsabil din punct de vedere legal pentru orice se întâmplă ca urmare a citirii conţinutului din acest website.”

Acum voi citi scurtul articolul pe care l-am trimis ca răspuns la invitaţia lor.

«Presupunerea care stă la baza acestor întrebări este că ar putea exista o persoană iluminată – sau chiar mai rău, o Persoană Iluminată, cu majuscule – care ar putea avea nişte caracteristici prin care ar putea fi recunoscută ca atare. Aceste caracteristici ar putea include:

- să ştie ce se întâmplă cu mintea la moarte şi dacă există renaştere,
- să nu se teamă de moarte sau de păianjeni,
- să nu se dea cu ruj şi să nu-şi facă liposucţie,
- să nu-şi piardă cumpătul şi să nu fie niciodată îngrijorat,
- şi, desigur, să nu declare că nu-şi asumă nicio răspundere pentru ce fac cititorii săi.

Ar fi de ajuns să admitem ca valabile unele dintre aceste caracteristici şi deja am creat ideea de semizeu sau semizeiţă. Însă aş spune că, în general, bărbaţii-zei şi femeile-zeiţe sunt de rău augur. Probabil că aceştia ne vor antrena într-un dans vesel, în timpul căruia ne putem pierde relaţiile, banii şi chiar minţile. La fel cum fac unii iubiţi, adesea, ne frâng inimile.

Dar un bărbat-zeu sau o femeie-zeiţă este doar o idee şi nu există o persoană iluminată sau o Persoană Iluminată, cu majuscule. De aceea putem respinge pe oricine care afirmă că se încadrează într-una din aceste categorii. „Iluminarea” este un cuvânt-capcană, pe care de obicei îl evit, dar cum nondualitymagazine.org a pus întrebările folosind acest termen, îl voi folosi şi eu. E revista voastră, cu regulile voastre.

Iluminarea constă tocmai în perceperea directă a faptului că nu există nicio persoană. Deci nu au cum să existe „persoane iluminate”. Nu există niciun eu sau sine, deci însăşi căutarea non-sinelui este zadarnică. Căutăm să pierdem ceva ce nici nu avem, pentru că nimeni nu are un sine.

Deşi nu există reguli în această privinţă, perceperea directă a Unităţii probabil că ne va face să recunoaştem că nu ştim absolut nimic. Întrebări precum: „Ce se întâmplă la moarte? Există reîncarnare şi karmă?” şi „Este o vanitate să mă dau cu ruj, iar dacă nu, ce nuanţă mi s-ar potrivi?” se dizolvă în această mare Necunoaştere. Mintea – pretinzând pentru o clipă că ar exista aşa ceva – pur şi simplu, îşi pierde interesul pentru nişte subiecte bazate doar pe speculaţii nefondate. Şi, în loc de a pune întrebări fără răspuns, poate apărea relaxarea. Nu există vreo metodă, dar dacă ar exista vreuna, aceea ar fi relaxarea. De aceea, recomandarea mea este, uneori: „Bea ceai şi mănâncă prăjituri”.

Permiteţi-mi să închei cu un citat din Longchenpa: „Un nebun care se încrede în dogma sa este prins într-o capcană. Pierzându-se în intelect, nu reuşeşte să înţeleagă cu adevărat.” Iar traducătorul său, Keith Dauman, a adăugat: „Relaxarea este cheia către starea de Buddha, acum şi aici”.»

12 iunie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=uKgZ5a-v2Hw

Ce este nondualitatea (13)

Ce există? Ceea ce (aparent) se întâmplă.

Există doar Asta!

Există doar Asta. Doar Asta există, efectiv. Există doar Asta. Ce înseamnă Asta? Ce este Asta? Ei bine, Asta e orice apare. Am putea spune că Asta înseamnă orice experienţe care se ivesc.

De exemplu: sunetul unei voci, senzaţia de presiune când stai pe scaun, forma şi culoarea tabloului din faţa mea, sunetul unei maşini care trece pe stradă. Poate că un gând apare, iar gândul ar putea fi despre orice. Gândul ar putea fi despre ce voi mânca la cină. Gândul ar putea fi despre non-dualitate: ce vrea să însemne „există doar Asta?”. Gândul ar putea fi despre ceva ce s-a întâmplat ieri, când am avut o conversaţie cu vecinul.

Deci, cu alte cuvinte, „există doar Asta” înseamnă că există, pur şi simplu, orice fenomene care apar, orice se întâmplă. Asta poate include orice gând: orice gând despre un viitor imaginat, orice aparentă amintire despre trecut, orice gând despre ceea ce pare a fi prezentul, orice emoţie, orice simţământ, orice senzaţie, absolut orice senzaţie.

„Există doar Asta”, dar ce este Asta? Este orice experienţă care se întâmplă, orice experienţe care se produc. Iar dacă nu are loc nicio experienţă, atunci Asta este absenţa oricărei experienţe.

Este o afirmaţie greu de înţeles, aceea că „există doar Asta”. Mintea chiar nu o poate pricepe. Şi nici n-are vreun rost ca mintea să încerce s-o priceapă. Şi totuşi, în trezirea nondualistă, Asta este, pur şi simplu, ceea ce se vede. Se vede că există, efectiv, doar ceea ce se întâmplă, orice experienţe se petrec, orice fenomene avem impresia că apar.

26 iunie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Gdgw01da2sI

Ce este nondualitatea (14)

Când se percepe că sunetul şi liniştea sunt acelaşi lucru, că mişcarea şi neclintirea sunt acelaşi lucru, atunci locurile sunt la fel de speciale pretutindeni sau nicăieri.

Oriunde este un loc la fel de sfânt

Se spune uneori, în tentativa de a descrie percepţia non-duală – care oricum este o încercare de a descrie indescriptibilul – că tăcerea şi sunetul sunt acelaşi lucru, iar nemişcarea şi mişcarea sunt acelaşi lucru. Desigur, asta sună ca o contradicţie flagrantă sau, cel puţin, ca un paradox extrem. De fapt, nu-i niciunul dintre acestea, ci doar o încercare de a pune în cuvinte o percepţie, care, desigur, nu poate fi exprimată în cuvinte.

Deci aceste două propoziţii sunt o încercare de a descrie ceea ce se percepe efectiv în trezirea non-duală, anume că există doar tăcere şi nemişcare, dar că ele se manifestă ca sunet şi mişcare. Deci, oricât de mult sunet şi mişcare ar fi, există întotdeauna şi tăcere şi nemişcare.

Iar această percepţie demască ca fiind un nonsens ideea că eu, ca persoană, trebuie să caut liniştea şi nemişcarea în locuri speciale, pe care le-aş considera mai sfinte, pentru că e mai multă pace acolo, pentru că au mai multă linişte şi neclintire. Dezvăluie ca fiind o simplă poveste ideea că aş avea nevoie să merg într-un loc sfânt – să zicem, în India – pentru a găsi liniştea şi nemişcarea, când ele există pretutindeni de fapt.

Astfel, e posibil să observ că, stând în cea mai aglomerată parte a celui mai aglomerat oraş, există acolo la fel de multă linişte şi nemişcare ca într-o mânăstire. Dacă stau în Piccadilly Circus din Londra, unde maşinile se învârt în jur şi pietonii trec grăbiţi pe lângă mine, acolo este la fel de linişte şi nemişcare precum în cea mai sfântă mânăstire din Japonia sau în cea mai sfântă cameră de meditaţie din India.

Ram Tzu, pseudonimul lui Wayne Liquorman, scria că, atunci când suntem căutători, credem că iluminarea poate fi găsită doar într-un loc cu WC-ul în curte. Este un alt mod de a exprima ceea ce încerc să spun aici. Când suntem aspiranţi spirituali, avem tendinţa de a crede că o realizare specială poate fi găsită doar într-un loc foarte special.

Cineva mi-a spus odată, pe un ton de maxim respect, că există un templu în Japonia unde se intonează rugăciuni neîntrerupt de 800 de ani, şi repet, omul îmi vorbea cu o atitudine de extremă admiraţie. Când apar poveşti de acest gen, se sugerează implicit, şi uneori explicit, că

există locuri speciale, deosebit de sfinte, unde, prin urmare, putem fi atinşi de o graţie spirituală.

În realitate, pretutindeni şi nicăieri este la fel de special, pretutindeni şi nicăieri este tăcere, pretutindeni şi nicăieri este nemişcare. Pretutindeni se revarsă iubirea necondiţionată.

Aşa că nu-i nevoie să căutăm o linişte specială, o nemişcare specială şi locuri sacre speciale, deşi, dacă ne simţim atraşi să facem asta, bineînţeles că nu-i greşit s-o facem. Şi dacă suntem atraşi s-o facem, poate foarte bine să se întâmple.

Şi totuşi, se poate observa că, mergând prin cea mai aglomerată parte a celui mai aglomerat oraş sau, poate, conducând chiar pe cea mai aglomerată autostradă, există tot atâta linişte şi nemişcare cât ar putea fi oriunde. Pentru că numai ea există şi a existat vreodată, manifestându-se ca tot ceea ce, aparent, se petrece în lume.

28 iunie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Mv7tC9uwmB4

Ce este nondualitatea (15)

Există multe diferite interpretări ale non-dualităţii, ceea ce dă naştere la numeroase controverse. Cineva a descris trei tipuri diferite de non-dualitate: „advaita tradiţională”, „neo-advaita” şi „pseudo-advaita”. În acest episod al serialului „Ce este non-dualitatea?”. Richard descrie diferenţele dintre aceste „trei tipuri de Unime” şi, de asemenea, vă cere ajutorul pentru a-l lămuri ce ar putea fi aceea o „practică fără de practică”. Citatele sunt din cartea lui Richard „Non-Duality Questions, Non-Duality Answers”.

Există trei feluri de Unime?

Există o mulţime de controverse despre non-dualitate, aşa cum există o mulţime de controverse în legătură cu aproape orice, pentru că mintea noastră are tendinţa de a fi foarte combativă. S-a ajuns chiar la ideea că există trei tipuri de non-dualitate sau, dacă vreţi, trei tipuri de Unime. Cu ceva timp în urmă, cineva m-a contactat prin e-mail şi mi-a pus o întrebare despre acest subiect. Am să-i citesc întrebarea, ca o introducere la acest subiect.

Iată întrebarea: «Într-o carte despre non-dualitate pe care am citit-o recent se spune că există Conştiinţa şi că putem deveni iluminaţi dacă devenim din ce în ce mai conştienţi de această Conştiinţă. Aceasta pare a fi metoda prescrisă de acel autor. Se pare că dumneavoastră vedeţi lucrurile altfel. Scrieţi că, pur şi simplu, nu există un cineva, nu există un sine. Mă simt atras foarte mult mesajul dumneavoastră că nu există o metodă şi nu există bine sau rău. Îmi mai place că spuneţi că, din punctul de vedere al stării de eliberare, totul este lipsit de semnificaţie şi fără scop. Sunteţi de acord că există diferite versiuni ale non-dualităţii pe piaţa spiritualităţii?»

Da, desigur, există diferite versiuni despre non-dualitate, aşa cum există diferite versiuni ale creştinismului, islamului, budismului, marxismului, psihanalizei. Stă în natura minţii să creeze diviziuni în jurul oricărui lucru. Iar în privinţa non-dualităţii, putem să simplificăm chestiunea foarte mult, pentru că, dacă analizăm toate care se spun, le putem reduce la trei interpretări diferite ale non-dualităţii.

Există un scriitor în acest domeniu, Dennis Waite, care a scris o carte în care a rezumat extrem de bine aceste trei tipuri de non-dualitate sau advaita. Desigur, orientarea lui Dennis şi a mea sunt în profund dezacord. Cu toate acestea, are meritul de a prezenta foarte clar care sunt argumentele fiecărei orientări non-dualiste.

Ceea ce sugerează Dennis este că există ceva numit non-dualitate tradiţională sau advaita tradiţională, care aş spune că este strâns aliniată la ceea ce se consideră ca fiind spiritualitatea. Ideea principală în advaita tradiţională este că există un fel de ţel care trebuie atins – să-l numim iluminare sau eliberare sau o stare lipsită de eu. Şi că există o cale sau chiar mai multe căi prin care această stare poate fi atinsă. Deci există metode care ne vor ajuta pe această cale. Acesta ar fi primul fel de Unime.

Pe cel de-al doilea tip de Unime, Dennis Waite îl numeşte neo-advaita. Pe scurt, neo-advaita sugerează că există un scop, deşi cuvântul nu este chiar adecvat. Dar există ceva ce am putea numi trezire – nu-mi vine să folosesc cuvântul iluminare. Deci am putea spune, poate, că există ceva numit eliberare, dar nu există nicio metodă prin care „noi" să putem ajunge la ea. Aici am putea adăuga că – cel puţin parţial, dacă nu chiar total – cauza este că, de fapt, problema suntem chiar „noi". Tot ceea ce „noi" credem că facem pentru a ne elibera provine dintr-o senzaţie puternică de sine. Eliberarea poate fi percepută doar atunci când această senzaţie intensă de eu dispare, şi nu putem face nimic pentru a o provoca.

Aşadar, acesta este al doilea tip de Unime sau de non-dualitate: există un fel de scop – dacă vreţi să-l consideraţi aşa – dar nu există nicio cale pentru a ajunge la el. Iar Dennis o denumeşte neo-advaita.

Iar el mai sugerează – ceea ce este foarte adevărat, căci foarte mulţi oameni vorbesc în acest fel – că există un al treilea tip de non-dualitate sau de Unime, pe care Dennis îl numeşte pseudo-advaita. În pseudo-advaita, am putea spune că nu există nici scop – adică nu există nimic de realizat şi, prin urmare, evident – nici o cale către acel non-scop, cum s-ar zice. Am putea spune că în pseudo-advaita chestiunea se pune cam aşa: mă trezesc dimineaţă, îmi iau micul dejun şi, în acest timp, mă uit în jur şi eu sunt tot aici, iar micul dejun este tot acolo şi totul este normal, şi mă gândesc în sinea mea „O, da, sunt iluminat, dintotdeauna am fost iluminat sau eliberat" sau orice cuvânt aleg să-i dau această semnificaţie.

Ca să recapitulăm rapid, sper că nu sună prea complicat, Dennis sugerează următoarele interpretări ale advaitei:

O advaita tradiţională, în care există un scop şi o cale pentru a ajunge la acel scop.

Apoi, în neo-advaita, există un scop, dar nu şi o cale prin care să putem ajunge la acel scop.

Şi mai există pseudo-advaita, unde nu există nici scop, nici cale, desigur, şi eu decid, pur şi simplu: „Ei bine, există iluminarea, iar eu am obţinut-o”, orice ar însemna asta.

Deci acestea explică unele dintre disputele – atât cele amiabile, cât şi cele uneori foarte serioase – care pot avea loc între diferiţi vorbitori şi scriitori care susţin interpretări diferite.

Încă o observaţie. Am scris despre aceste interpretări într-una dintre cărţile mele şi am adăugat o notă relevantă. Aşa că voi încheia acest scurt videoclip de pe YouTube cu această notă. ☺ Este o mică observaţie despre o carte peste care am dat. De fapt, însuşi autorul mi-a scris despre ea, întrebându-mă dacă aş putea scrie o recomandare sau o cronică pozitivă care să fie publicată împreună cu această carte, iar eu am refuzat foarte politicos. Iar motivul refuzului meu a fost că am citit descrierea pe care autorul o făcuse cărţii, unde afirma că „această carte respinge orice căi şi practici”, dar cu toate acestea, autorul promitea „instrucţiuni detaliate despre o practică fără de practică”. Nu am absolut nicio idee ce ar putea fi acea „practică fără de practică”. Mie îmi sună – şi mi-a sunat şi atunci când mi s-a cerut să-i dau recomandarea – a totală gogomănie. ☺ Şi, după cum spuneam, am refuzat politicos, deoarece nu am nici cea mai mică idee ce aş putea spune despre o „practică fără de practică” sau ce ar putea fi asta.

Am putea spune că şi în cazul advaita, la fel ca în cazul tuturor religiilor, nu există limite pentru nebunia sofisticată pe care mintea noastră de maimuţă răutăcioasă o poate produce atunci când ne gândim la ea, când scriem despre ea, când vorbim despre ea şi când discutăm cu alţii despre ea.

Mă opresc aici. Dacă vreunul dintre voi poate găsi vreo definiţie sau să descrie o „practică fără de practică” care să aibă sens pentru voi, v-aş fi foarte recunoscător. O puteţi pune la comentarii în acest videoclip şi, dacă voi considera că are sens – ceea ce trebuie să spun că este foarte puţin probabil – dar dacă voi crede că are logică, voi posta acel comentariu sub acest videoclip.

Comentariul traducătorului:

Iluminarea poate fi „corelată” cu o metodă spirituală, dar nu este „cauzată” de ea

Cei care au urmat o cale şi apoi au ajuns la iluminare simţeau inconştient că ea se apropie şi – prin rezonanţă cu viitorul sau ca într-un fenomen de tip „magnet temporal” – au fost atraşi de învăţăturile

spirituale. Orice metodă sau tehnici ar fi aplicat, iluminarea tot urma să apară. Nu este meritul metodei sau perseverenţei lor pe acea cale, deşi aşa li se pare. Pur şi simplu, le era predestinat, iar ei doar au venit în întâmpinarea inevitabilului. Chiar dacă stăteau degeaba, tot s-ar fi iluminat, dar eul nu le dădea pace, simţea nevoia şi trebuia să acţioneze cumva.

În viziunea mea filosofică, există două tipuri perpendiculare de cauzalitate. Primul, obiectiv, de la cauză la efect. Al doilea, subiectiv, de la scop la mijloc (care este iluzoriu, conform neo-advaita). Prin urmare, *efectul* iluminare are cu certitudine o cauză, dar care nu poate fi *mijlocul* propus de noi.

Iar cauza este Divinul sau Absolutul. Unii, precum învăţătorii spirituali, spun că Divinul este inteligent şi că are un plan, un scop cu noi. Alţii, precum neo-advaitinii, spun că Absolutul nu are minte, ci toate mişcările sale sunt oarecum „instinctive”, spontane.

9 iulie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=WU5CE8hL1A4

Ce este nondualitatea (16)

Cu o uimitoare simplitate şi claritate, Richard Sylvester desluşeşte misterul nondualităţii pe înţelesul oricui. Nicio persoană, nicio semnificaţie, niciun scop. Atunci de ce să ne mai vorbim despre ceva ce nu există? "Dar de ce n-am vorbi?!", răspunde Richard.

Sfârşitul oricărui sens şi scop

Perceperea non-dualităţii aduce sfârşitul oricărui sens şi scop. Pentru că se recunoaşte faptul că nu există nimeni, nu există vreo persoană care să găsească vreo semnificaţie sau vreun scop. Nu există decât Asta, pur şi simplu, orice se întâmplă, orice apare.

Însă când există o persoană, senzaţia de persoană, când există senzaţia de separare, problema este că Asta – simplitatea a orice se vede, orice se aude, orice se trăieşte direct – tinde să nu fie suficientă, pare să nu aducă destulă împlinire. Persoana, din cauza contracţiei şi separării resimţite, simte adesea că: „A, dar lipseşte ceva, ar trebui să mai fie ceva, trebuie să pot găsi ce mai este”.

Una dintre modalităţile de a rezolva această aparentă problemă – o problemă ireală, deşi aparent reală – este să simţi că această experienţă, această viaţă, acest eu „ar trebui să aibă o semnificaţie, trebuie să aibă un scop”. Cu alte cuvinte, trebuie să conducă undeva. Sensul şi scopul sunt întotdeauna orientate spre viitor. Ele se referă întotdeauna la ceea ce încă nu este, dar ar putea fi într-o bună zi.

Aşadar, deşi acum mă simt izolat ca persoană, ca individ separat, deşi această condiţie nu e prea satisfăcătoare, totuşi, într-o bună zi, poate că totul va deveni sfânt sau totul va deveni foarte clar sau va fi dezvăluit un mare secret. Şi astfel, pot să-mi îndrept gândurile şi emoţiile mele de nemulţumire spre un viitor posibil – un viitor care, desigur, nu vine niciodată.

Iar poveştile despre sens şi scop pot avea un aspect metafizic, pot fi religioase, pot fi spirituale, pot fi poveşti despre o posibilă mântuire în viitor, poate, prin supunerea mea faţă de un Dumnezeu Creator sau, poate, datorită dezvoltării mele spirituale tot mai mari, voi atinge acea stare magică cunoscută sub numele de „iluminare personală”.

De asemenea, poveştile despre sens şi scop pot fi pur lumeşti, legate de intenţia sau speranţa mea de a crea o lume mai bună în viitor, poate, luptând pentru o lume mai dreaptă sau muncind hotărât pentru o lume mai bună.

Într-un fel, scopul chiar nu are importanţă. Cu adevărat important este că mi se pare că există un scop viitor spre care mă îndrept. El justifică cumva de ce simt această separare şi condiţia aparent nesatisfăcătoare a vieţii mele din acest moment.

Însă, unul dintre cele mai mari şocuri pe care le poţi avea – chiar şi numai într-o fracţiune de secundă de Trezire – este atunci când înţelegi brusc că nimic din toate astea nu se aplică, că nu există nicio semnificaţie şi niciun scop şi că nu există nicio persoană separată care ar putea atinge un anumit ţel în viitor. Pentru că tot ce există este Asta, nu există decât ceea ce apare chiar acum. Nu există decât aceste experienţe sau fenomene, sunetele, mirosurile, priveliştea a orice, aparent, „eu" pot vedea. Nu există decât această prezenţă directă şi imediată. Iar odată cu această apercepţie, ideea că ar putea exista vreun scop sau sens orientat spre viitor în viaţa acestui aparent eu din această aparentă lume, ideea asta se destramă, se prăbuşeşte, se evaporă.

Uneori, în timpul Trezirii, se poate declanşa râsul. Acest râs poate avea cauze diferite. Iar unul din motive este înţelegerea bruscă a faptului că poveştile care mi-au susţinut viaţa până în acel moment se revelează a fi doar nişte baliverne. Toată devoţiunea mea, poate, faţă de un Dumnezeu Creator exterior sau faţă de un guru care îmi va oferi mântuirea sau, poate, dedicarea mea pentru munca de îndreptare a karmei din multele mele vieţi anterioare şi orientarea karmei mele într-o direcţie pozitivă pentru multe – ori, dacă sunt norocos – pentru mai puţine vieţi viitoare, deci orice aş fi crezut, indiferent dacă avea un scop metafizic sau nu, ei bine, înţelegând adevărul, recunoscând brusc că ceea ce am luat foarte în serios este, de fapt, doar o fabulă, o naraţiune, o poveste – revelaţia asta îmi poate provoca o criză de râs sau măcar un zâmbet ironic.

Aşadar, Asta pune capăt oricărei semnificaţii. Este sfârşitul oricărui scop. Este sfârşitul poveştilor orientate spre viitor. Este sfârşitul speranţei în orice fel de mântuire metafizică. Iar, în schimb, rămâi captiv în ceea ce există de fapt, în Asta, în orice apare în realitate. Şi observi faptul că, în acest Întreg plin, nu mai este nevoie de nicio poveste despre o presupusă existenţă viitoare.

1 august 2022

Link-ul: https://www.youtube.com/watch?v=B0_fEG34Hy0

Ce este nondualitatea (17)

Richard Sylvester, despre schimbarea ce poate apare după iluminare.

Nondualitatea ne poate însingura

Fără îndoială că perceperea non-dualităţii, fie şi doar într-o fracţiune de secundă de trezire, sau simplul entuziasm pe care-l simţim pentru non-dualitate la nivel mental şi emoţional, fără a înţelege prea bine despre ce-i vorba, ne poate produce un sentiment de izolare de familie, prieteni şi cunoscuţi. Acest sentiment de izolare este un fel de însingurare, deşi există un paradox aici, deoarece chiar şi numai o fracţiune de secundă de trezire poate pune capăt fostelor sentimente reale de singurătate. Poate ar fi mai exact să spunem că, atunci când suntem cuprinşi de non-dualitate, în noi poate apare o senzaţie de înstrăinare între noi şi familie sau prieteni.

Şi există câteva motive pentru acest lucru. Cel mai evident, atunci când ne cuprinde nondualitatea – mi-e greu să descriu altfel acest fenomen – dar chiar şi când simţim doar un profund interes crescând pentru non-dualitate şi, mai ales, dacă deja a avut loc o trezire, atunci ne-am putea pierde interesul pentru tot felul de lucruri de care eram interesaţi sau chiar pasionaţi înainte. Ne putem pierde interesul pentru lucruri care, înainte de aceasta, ne defineau ca persoană şi, poate, creau legături profunde cu familia sau cu prietenii, cu iubiţii, cu partenerii.

Aş putea da câteva exemple simple. Poate că participam la unele credinţe şi ceremonii religioase împreună cu cei apropiaţi şi dragi sau cu un grup de prieteni. Poate că împărtăşeam cu ei acelaşi entuziasm pentru o anumită cale spirituală, pentru un anumit guru. Poate împărtăşeam acelaşi entuziasm în practicarea tehnicilor de meditaţie. Poate că, o dată pe lună, ne adunam un grup de prieteni pentru a sta liniştiţi şi a asculta sunetele bolurilor tibetane.

Nu înseamnă că vreunul dintre aceste lucruri trebuie neapărat să dispară atunci când este percepută non-dualitatea sau când suntem cuprinşi de entuziasm pentru non-dualitate. Putem foarte bine să ne bucurăm în continuare de meditaţia pe sunetele bolurile tibetane, de practica noastră de yoga sau tai-chi, şi de orice altceva. Însă problema este că, deşi ne putem bucura şi acum de aceste practici, ca şi de multe alte lucruri, probabil că ne va fi imposibil să le mai luăm în serios. Probabil că le vom simţi ca pe nişte, îmi vine în minte cuvântul, distracţii, nişte activităţi relaxante.

Or, dacă avem în jurul nostru un grup de oameni cu care, poate de mulţi ani, împărtăşim pasiunea şi credinţa în importanţa acestor lucruri – poate o credinţă comună într-o anumită viziune religioasă sau metafizică despre viaţă, de exemplu, poate că suntem într-un grup de prieteni care cred cu pasiune în sângele mielului, Isus Cristos, pentru a primi mântuirea – atunci perceperea nondualităţii poate căsca brusc o prăpastie uriaşă de semnificaţii, interpretări şi interes între noi şi oamenii pe care poate că îi iubim, de care ne simţim foarte apropiaţi, dar nu mai putem vedea niciun sens în poveştile după care îşi conduc traiul.

Astfel, ne putem simţi înstrăinaţi de prietenii şi familia noastră. Şi ei, la rândul lor, se pot simţi înstrăinaţi de noi, se pot îngrijora foarte mult în privinţa noastră.

Dacă familia sau prietenii noştri au o mentalitate pragmatică, pot avea impresia că trecem printr-o cădere nervoasă şi să ne recomande ajutorul terapeutic sau chiar psihiatric. Probabil că va fi cel mai bine să evităm această presiune din partea familiei sau prietenilor noştri.

Dacă familia sau prietenii noştri sunt dedicaţi unei poveşti religioase, o poveste despre impactul profund pe care-l avem pentru scopul universului, ei pot simţi că ne-am pierdut credinţa, ne-am pierdut convingerile, ne-am pierdut calea şi pot simţi că este foarte important să ne readucă cumva pe ceea ce ei consideră a fi drumul cel drept. Ne-am putea pomeni că au invitat acasă vicarul local sau swami-ul local sau guru-ul local sau yoghinul local – chipurile, „doar pentru o mică conversaţie plăcută la o ceaşcă de ceai” ☺ – ca să ne descoasă şi să afle ce suferinţă teribilă ne-a lovit.

Deci există multe motive pentru care o deschidere bruscă sau chiar treptată către conştientizarea golului-plin al tuturor lucrurilor şi inexistenţa „persoanei” – căci, într-adevăr, trecutul şi vicarul şi vindecarea, toate acestea par brusc să nu mai aibă importanţă – poate să ne creeze dificultăţi, mai ales dacă este vorba de iubitul, partenerul, soţia sau soţul, cu care împărtăşeam o anumită credinţă profundă, dar acum simţim că ea nu mai face parte din lipiciul care ne ţine legaţi.

Sunt deseori contactat de oameni care trec exact prin acest fenomen, acest sentiment de pierdere a legăturii cu persoanele apropiate, care se simt tulburaţi de acest lucru şi totuşi nu pot face nimic. În fond şi la urma urmei, dacă am văzut lipsa de sens a poveştilor religiei, a guru-şilor spirituali, a trecutului spiritual, atunci nu mai putem fi iluzionaţi şi devine imposibil fie să regăsim vreo semnificaţie în aceste poveşti, fie să ne prefacem că mai găsim vreo semnificaţie în aceste poveşti, doar

pentru a calma neliniştile prietenilor sau ale vicarului local sau ale persoanei care este interesată de noi.

Desigur, nu fac aceste videoclipuri pentru a aduce alinare cuiva – cu adevărat, nu există nimic în non-dualitate care ne-am putea imagina că ar aduce vreo mângâiere cuiva ☺ – dar pe de altă parte, ştiu bine că aceasta este o experienţă comună, pe care am avut-o şi eu şi care mi-a fost prezentată de foarte mulţi oameni de-a lungul anilor în e-mailuri, la telefon şi faţă în faţă.

Deci, deşi cuvintele mele nu au menirea să consoleze pe cineva, pe de altă parte, este bine de ştiut că, dacă treceţi prin aşa ceva, nu sunteţi singuri. ☺ Pur şi simplu, este unul dintre fenomenele care apar, căci perceperea non-dualităţii sau simplul fapt de a fi cuprins de entuziasm pentru non-dualitate poate produce o majoră reorientare a celui care pare a fi o persoană, dar nu este cu adevărat o persoană.

Aşa că, dacă vi s-a întâmplat sau vi se întâmplă acest fenomen, vă doresc tot binele şi, dacă aveţi ocazia să petreceţi ceva timp împreună sau să comunicaţi cu alte persoane care împărtăşesc acelaşi entuziasm pentru non-dualitate, vă garantez că ar fi un lucru foarte, foarte sănătos.

7 august 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=JdOiR2UbdSk

Ce este nondualitatea (18)

Richard Sylvester spune că, orice ai face, nu eşti tu făptuitorul.

Esenţa non-dualităţii este că nu există un sine

Foarte multe s-au scris şi vorbit despre non-dualitate. Şi trebuie să ridic mâna şi să recunosc că şi eu sunt vinovat de adăugarea multor cuvinte vorbite şi scrise la imensul munte de cuvinte despre non-dualitate. Dar, în esenţă, ceea ce spunem aici şi ceea ce scriem în alte locuri este cu totul şi cu totul foarte simplu. Şi poate fi rezumat în câteva cuvinte.

Esenţa non-dualităţii este că nu există un sine. Nu există un eu. Dacă percepţia non-duală înseamnă ceva, înseamnă să percepi sau să observi că nu există un eu. Dacă acele cuvinte dificile şi oarecum înşelătoare precum „iluminare, eliberare, trezire" înseamnă ceva, atunci, repet, miezul acestora este că nu există un sine. E o simplitate absolută în acest mesaj. Este cu totul şi cu totul extrem de simplu. Este vorba doar de observarea faptului că nu există niciun eu. Aceasta este non-dualitatea.

Dar apare, desigur, o problemă. Iar problema este că, deoarece nu există un sine, acest adevăr nu poate fi observat de nimeni. ☺ Am putea spune că, deoarece nu există niciun sine, „noi" nu putem observa acest lucru, din cauză că „noi" nu existăm. Ideea este că nu există nimeni aici (Richard) şi nu există nimeni acolo (ascultătorul) care să observe că el nu există, că sinele său este inexistent.

Sună ca un paradox teribil. Este chinuitor pentru minte. De fapt, mintea poate fi complet zăpăcită. Poate rămâne năucă ani de zile.

Deci ceea ce se spune aici – care poate suna iremediabil de paradoxal, chiar contradictoriu, dar vă garantez că nu-i aşa – este că nu există un sine. Şi acest lucru poate fi perceput, dar nu de către „mine". Nu a fost perceput de „eu", nu poate fi perceput de „tine", nu va fi perceput de „voi". Cu toate acestea, senzaţia că există cineva care stă aici şi caută non-dualitatea, eliberarea, trezirea, iluminarea, sau oricum vrem să-i spunem, senzaţia că există cineva aici care o caută şi, poate, că există cineva acolo – n-am cum să nu presupun asta – care caută non-dualitatea, această senzaţie poate, pur şi simplu, să dispară. Şi dacă acea senzaţie dispare, atunci ce rămâne? Atunci ce este acolo?

Dacă acea senzaţie dispare, atunci ceea ce rămâne este, pur şi simplu, orice se întâmplă, tot ceea ce există, pur şi simplu, tot ceea ce apare în Unime, tot ceea ce se iveşte în Vacuitate. Iar tot ceea ce apare în

Vacuitate nu conţine un sine, nu va conţine un sine, nu poate conţine un sine. Pentru că sinele nu există.

Aşadar, dacă ne simţim confuzi în privinţa non-dualităţii, ☺ derutaţi de toate lucrurile care se spun şi de limbajul specific şi de neînţelegerile dintre diferiţi vorbitori şi de disputa dacă poate exista sau nu o cale şi practici nondualiste, într-un fel, toate acestea pot fi lăsate deoparte, căci totul este minunat de irelevant, este glorioasa minte de maimuţă care îşi face lucrarea ei de a ne ameţi cu confuzii atractive – mintea de maimuţă care nici măcar nu există, dar care pare, totuşi, să existe.

Putem uita de toate astea. Aici vorbim despre ceva atât de minunat şi de şocant şi de absolut de simplu. Sfidează orice logică, sfidează experienţa personală – mai bine zis, ceea ce pare a fi experienţa „mea personală”, pentru că, de fapt, nu există aşa ceva. Sfidează bunul simţ, sfidează experienţa de zi cu zi, sfidează toate astea.

Şi totuşi, atunci când este perceput, este totalmente inevitabil şi absolut incontestabil: nu există vreun sine.

Dar dacă nu aveţi suficienta înţelepciune de a nu vă lăsa atraşi într-o conversaţie sau chiar o dispută într-un pub, bar sau cafenea, ştiţi voi, cu nişte prieteni sau chiar, Doamne fereşte, cu un străin care vrea să ştie care-i treaba cu non-dualitatea asta în care v-aţi băgat, probabil că cel mai bine ar fi să evitaţi acest tip de discuţii, dacă se poate. Dar dacă nu le puteţi evita absolut deloc şi vreţi să limitaţi explicaţiile la nivelul cel mai simplu, căci nu-i o idee bună să intraţi în complexităţi, atunci menţionaţi că puteţi să le oferiţi doar această sumară descriere: Ce este nondualitatea? Este percepţia faptului că nu există un sine. Iar dacă sunteţi norocoşi, fraza asta ar trebui să încheie definitiv discuţia ☺ şi toată lumea să continue apoi să-şi bea fericită berea şi să vorbească despre politică, fotbal şi religie sau orice altceva este pe ordinea de zi.

Mă opresc aici. Acesta este un mesaj extrem de simplu, în ciuda numeroaselor complexităţi care par să fie agăţate de el. Dacă trezirea înseamnă ceva, dacă eliberarea înseamnă ceva, dacă percepţia non-dualităţii înseamnă ceva, este percepţia, înţelegerea, recunoaşterea directă a faptului că nu există un „eu”.

Vă las cu asta, în timp ce mă chinui să găsesc butonul de oprire al acestei înregistrări.

14 august 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=xp7eM1nDBbE

Ce este nondualitatea (19)

Richard Sylvester esenţializează mii de ore de discuţii despre nondualitate în 3 minute.

Fundamentele non-dualităţii în şapte propoziţii

În acest foarte scurt videoclip voi încerca să descriu fundamentele absolute ale non-dualităţii în şapte propoziţii distincte.

Numărul unu. Asta este deja totul. Asta este deja ceea ce căutăm.

Numărul doi. Ceea ce este, este şi ceea ce nu este, nu este. Ceea ce există, există şi ceea ce nu există, nu există.

Numărul trei. Nu există timp sau spaţiu. Nu există decât veşnica Asta, adică orice aparent se iveşte, orice aparent se întâmplă.

Numărul patru. În Asta, apare un vis despre timp şi spaţiu şi, de asemenea, un personaj care aparent locuieşte în acel timp şi spaţiu şi pare să trăiască în separare, separare de tot şi de toate.

Numărul cinci. Poate apărea convingerea că personajul din vis deţine nişte daruri preţioase, cunoscute sub numele de alegere liberă şi acţiune liberă, iar prin exercitarea acestor daruri preţioase, personajul poate crea ceva numit „viaţa mea".

Numărul şase. Acest personaj visat care, aparent, s-a ivit nu are cum să nu se lase amăgit de vis, tocmai pentru că este un personaj în vis.

În sfârşit, numărul şapte. Şi totuşi, cu toate acestea, personajul din vis poate dispărea spontan şi atunci toate acestea se pot revela, pot fi percepute aşa cum sunt în realitate, dar de către nimeni. Uneori, acest fenomen este cunoscut sub numele de trezire.

25 august 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=J5W5iEkc3Pw

Ce este nondualitatea (20)

Richard Sylvester ne şochează cu un slogan paradoxal, dar pe deplin justificat în cazul nondualităţii.

Dacă nu eşti confuz, înseamnă că nu eşti atent

Există o zicală care spune aşa: „Dacă nu eşti măcar puţin trist, înseamnă că nu eşti atent la ce se petrece în lume”. Ei bine, pentru intenţiile noastre, vreau s-o schimb puţin şi, în contextul non-dualităţii, voi spune astfel: „Dacă nu eşti confuz, înseamnă că nu eşti atent”.

De fapt, ceea ce încerc să subliniez aici este totala imposibilitate de a vă dumiri ce este non-dualitatea sau, dacă vreţi, de a înţelege non-dualitatea. Am putea spune despre cineva care a studiat şi cercetat mult că „înţelege” non-dualitatea, în sensul că a acumulat o mulţime de cunoştinţe despre ea. Dar asta nu înseamnă că chiar a desluşit non-dualitatea. Non-dualitatea nu poate fi înţeleasă de minte. Nu poate fi cunoscută de minte. ☺ Aşa că, dacă credem că am înţeles Asta, cu siguranţă că nu am fost atenţi.

Există câteva motive pentru care non-dualitatea nu poate fi înţeleasă. Unul dintre ele este, pur şi simplu, natura cuvintelor. Tot ceea ce avem la dispoziţie fie pentru a comunica despre Asta cu alţi oameni, fie pentru a ne gândi la Asta, a ne lămuri în mintea noastră, tot ceea ce avem la dispoziţie sunt doar cuvinte, concepte alcătuite din cuvinte. Iar problema cu cuvintele este că ele pot descrie numai aspecte ale dualităţii.

Cuvântul „împărtăşire” descrie un aspect al dualităţii. Cuvântul „existenţialism” descrie un aspect al dualităţii. Chiar şi cuvântul „nondualitate” descrie un aspect al dualităţii, pentru că descrie un gând, un concept, un „lucru”, dacă vreţi – pentru că doar atât pot face cuvintele. Şi, desigur, este un truism, după cum ştim cu toţii, cuvântul „pisică” nu este o pisică, ☺ expresia „ceaşcă de ceai” nu este o ceaşcă de ceai, nu o putem bea, iar cuvântul sau expresia „nondualitate” nu este non-dualitatea. Cuvintele ne induc în eroare permanent şi inevitabil. Ele sugerează în mod continuu şi inevitabil, de exemplu, că „lucrurile” există şi că pot fi împachetate sub formă de idei, deci şi că Asta poate fi împărţită şi divizată şi definită şi categorisită.

Non-dualitatea nu se pretează la niciuna dintre aceste abordări. Deci cuvintele sunt veşnic înşelătoare, ne înşală chiar şi atunci când vine vorba de lucrurile foarte obişnuite. Dar, cu toate acestea, cuvintele sunt

extrem de utile, ☺ ele sunt, la urma urmei, tot ceea ce avem la dispoziţie pentru a comunica idei, gânduri, imagini mentale.

Prin urmare, să nu desconsiderăm cuvintele, dar în acelaşi timp să le recunoaştem limitările foarte drastice. Este imposibil să transmiţi în cuvinte chiar şi o experienţă foarte simplă cum ar fi, de exemplu, cum simt eu căldura soarelui, senzaţia de căldură a soarelui care îmi luminează faţa. Cu cât mai imposibil devine când vorbim despre non-dualitate.

Un alt motiv pentru care putem spune că „dacă nu eşti confuz, înseamnă că nu eşti atent" atunci când vine vorba de non-dualitate, este că, lăsând la o parte dificultatea de a pune Asta în cuvinte, oricum, nimeni nu înţelege non-dualitatea. Chiar vreau să accentuez: nimeni nu înţelege non-dualitatea. Nici căutătorul care asistă la o întâlnire despre nondualitate, nici căutătorul care citeşte o carte pe acest subiect, nici autorul care a scris cartea, nici vorbitorul care stă în faţa ascultătorilor, nimeni. Nimeni, indiferent de cât de mare i-ar fi pălăria de guru ☺ şi de cât de lungă i-ar fi barba de guru şi oricât de multe ghirlande de flori ar avea la gât, nimeni nu înţelege non-dualitatea.

Cum este posibil să spun aşa ceva? Este absolut normal să o spun. Este posibil, pentru că non-dualitatea nu se pretează la vreo înţelegere. Înţelegerea ţine de minte. Repet, înţelegerea aparţine gândirii. Înţelegerea aparţine, repet, în parte, lumii limbajului şi cuvintelor. Non-dualitatea nu poate fi înţeleasă. Însă conceptele despre non-dualitate pot fi înţelese. Descrierea unei experienţe pe care cineva a avut-o la perceperea non-dualităţii poate fi înţeleasă, până la un punct. Dar non-dualitatea nu poate fi înţeleasă.

Non-dualitatea, aşa cum am spus de multe ori şi cum au spus-o şi alţii, non-dualitatea fie este percepută, fie nu este percepută. Iar când este percepută, în niciun caz nu este percepută de „mine" şi nu este percepută de „tine". „Eu" şi „tu" suntem, cum s-ar spune, pe vecie împiedicaţi de a percepe non-dualitatea. Poate că sună cam tragic: „O, nu, iată că cineva este exclus pentru totdeauna de la bucuria nondualităţii!". ☺ Nu, nu asta spunem aici.

Motivul pentru care „eu" şi „tu" nu putem percepe niciodată nondualitatea este acela că nici „eu" şi nici „tu" nu există. În momentul perceperii non-dualităţii, nu de către cineva, nu de către un „eu" şi nu de către un „tu", se poate recunoaşte – aş spune chiar că se va recunoaşte aproape cu certitudine – că „eu" nu exist, „tu" nu exişti, „noi" nu existăm. Aşa că nu ar trebui să fim neliniştiţi sau trişti când auzim pe vreun vorbitor spunând: „Tu nu vei percepe niciodată non-dualitatea". Aceasta

nu este o sentinţă. Ci este o expresie, n-aş zice neapărat de speranţă, ci expresia posibilităţii ca atunci când „tu”, cel ce crezi că eşti, dispare, atunci să se dezvăluie şi non-dualitatea.

Se dezvăluie, dar nu este niciodată înţeleasă. Iar dacă cel care mă ascultă acum simte că a înţeles-o sau crede că este posibil să o înţeleagă, nu-i mai mult decât un sentiment, un gând că acest ceva ar putea fi înţeles – lucru absolut zadarnic şi inutil. Nu contează deloc dacă cuvintele şi frazele despre non-dualitate sunt înţelese sau nu. O voi repeta, căci vreau să subliniez asta. Nu contează deloc dacă cuvintele şi frazele despre non-dualitate sunt pricepute. Cui îi pasă dacă cuvintele şi frazele şi ideile despre non-dualitate sunt înţelese?! Ar fi doar un alt ornament pe raftul înţelegerii. La ce bun?! N-are niciun rost, nu înseamnă nimic.

Nicio atitudine pe care aş avea-o „eu” faţă de Asta – faţă de non-dualitate şi această aparenţă – nu are vreo utilitate. Şi totuşi, totuşi – merită spus întreit – totuşi, Asta, non-dualitatea – în lipsa altui cuvânt mai bun, pentru că „non-dualitate” nu este un cuvânt potrivit, dar nu există altul mai adecvat – Asta, non-dualitatea, se poate dezvălui, dar nu „mie”, nu „ţie”, nu „nouă”. Însă chiar şi atunci când se va dezvălui, confuzia noastră poate rămâne, confuzia poate chiar să crească, cine ştie. Nu contează. Aici nu este vorba despre a fi sau nu confuz, nu este vorba despre a fi sau nu fericit, nu este vorba despre faptul că „eu” sau „tu” am realiza ceva în vreun fel.

Dacă non-dualitatea se dezvăluie, atunci se dezvăluie, şi gata. Ce frumoasă tautologie pentru a termina acest scurt episod!

Aşadar, voi repeta cu ceea ce am început: dacă nu eşti confuz, înseamnă că nu eşti atent. Iar dacă eşti confuz, ei bine, chiar nu ştiu ce să spun, ☺ dar aş spune totuşi: dacă eşti confuz, atunci poate că ai un motiv de sărbătoare. Pentru că, deşi nu te poţi apropia de nondualitate, poate că, în mijlocul acestei confuzii, eşti un pic mai aproape de ea. Da, sunt foarte conştient de paradoxul sau chiar flagranta contradicţie a ceea ce tocmai am spus. ☺ Dar, din nou, simt nevoia să spun că, dacă asculţi sau citeşti ceva despre non-dualitate şi nu începi să detectezi destul de repede paradoxuri şi, probabil, chiar contradicţii, atunci probabil că citeşti sau asculţi ceva care nu merită cu adevărat. ☺

Aşadar, voi concluziona, ba nu, nu voi trage nicio concluzie, ci mă limitez la asta: Dacă nu sunteţi confuzi, înseamnă că nu aţi fost atenţi.

Sper că v-a plăcut acest episod şi că vă veţi bucura pe deplin de confuzie. *8 septembrie 2022*

Video: https://www.youtube.com/watch?v=BtnAyjFDMhQ

Ce este nondualitatea (21)

Richard Sylvester ne vorbeşte despre pretenţia pe care o au unii de la nondualitate.

„Dacă Asta-i tot, n-ar trebui să fie ceva mai bine?!”

Uneori, în cadrul întâlnirilor, mi se pun unele întrebări care mi se pare că au la bază o altă întrebare. Iar întrebarea fundamentală pe care o depistez este un fel de plângere, care sună cam aşa: «Dacă Asta-i tot, dacă Asta este tot-ce-există şi nu există altceva, atunci n-ar trebui oare să fie mai bine decât este?!». Deci se presupune că perceperea nondualităţii ar trebui să ne îmbunătăţească viaţa.

Dar ceea ce spun eu este că nondualitatea nu înseamnă că trebuie să îmi facă „mie” viaţa mai bună sau să îţi facă „ţie” viaţa mai bună. Ea este acea percepţie că nu există un cineva care să aibă o viaţă, „eu” nu am o viaţă şi nici „tu” nu ai o viaţă. Viaţa se desfăşoară, pur şi simplu, şi se desfăşoară întotdeauna şi inevitabil exact aşa cum o face – uneori mai bine, alteori mai rău, am putea zice. Deci viaţa se desfăşoară exact aşa cum se desfăşoară, fie că „noi”, „eu”, „tu” vrem sau nu vrem.

Prin urmare, aici nu se promite nimic, în orice comunicare autentică despre non-dualitate nu există nicio promisiune specială. Aceasta nu este o cale pentru ca cineva să dobândească o viaţă mai bună. Ci este vorba despre recunoaşterea faptului că nu există vreun cineva care să aibă o viaţă a sa, dacă vreţi, nimeni nu-şi deţine viaţa.

Ramana Maharshi spunea aşa: «Dacă ţi-a intrat capul în gura tigrului, atunci nu mai există scăpare». Am putea parafraza această afirmaţie astfel: „Dacă nondualitatea te prinde, dacă te captivează entuziasmul pentru nondualitate, dacă capeţi dependenţă pentru nondualitate – iar dacă ţi s-a întâmplat deja, vei înţelege ceea ce spun – atunci nu există nici o posibilitate de a o evita. Dacă eşti pasionat de nondualitate, atunci asta se va întâmpla.

Aşa că, repet, nu înseamnă că acest lucru îţi va face viaţa mai bună sau că îţi va face viaţa mai rea – din fericire, nu-i vorba nici despre asta din urmă. ☺ Viaţa este imprevizibilă, viaţa este imprevizibilă, indiferent dacă nondualitatea a fost sau nu a fost percepută. Cum spuneam, este vorba despre perceperea faptului că nu există vreun cineva care să posede o viaţă, care să aibă viaţa lui personală.

Prin urmare, dacă te-a prins tigrul nondualităţii, te va târî spre nondualitate, indiferent de orice ai dori tu. ☺ Iar dacă tigrul

nondualităţii nu a pus stăpânire pe tine, probabil că oricum nu vei privi acest videoclip, va fi o chestiune irelevantă pentru tine.

Cam atât, deocamdată. Un alt episod va veni la timpul său.

22 septembrie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=hOZr_uHtFuI

Ce este nondualitatea (22)

Richard Sylvester recunoaşte că şi nondualismul este tot o poveste, dar nu oricare, ci "muma tuturor poveştilor".

Este Nondualitatea doar o poveste?

Pe măsură ce creştem mari, ni se umple capul cu poveşti. Pot fi poveşti religioase, poveşti despre semnificaţia şi scopul vieţii, poveşti despre politică, poveşti despre ce înseamnă să fii o fiinţă umană şi cum ar trebui să ne comportăm ca atare. Multe dintre aceste poveşti sunt pline de semnificaţii, care ni se oferă în speranţa că le vom urma pentru tot restul vieţii. Deseori, suntem fascinaţi de aceste sensuri, le urmăm, fac parte din condiţia noastră umană. Uneori, denumesc fiinţele umane drept „rachete balistice căutătoare de sensuri". E de ajuns să ni se prezinte un sens, iar noi adulmecăm aerul, devenim interesaţi şi plecăm imediat după el. Şi poate chiar ne ataşăm de acel sens, oricare ar fi el, un sens religios, un sens spiritual, un sens despre progres. Ne putem ataşa de acel sens pentru întreaga noastră aparentă viaţă.

Uneori, când spuneam aceste lucruri în cadrul unor întâlniri, eram provocat, chiar destul de des, de cineva din public care îmi replica: „Dar oare nu este non-dualitatea tot o poveste, faptul că staţi aici şi ne vorbiţi despre non-dualitate nu este oare la fel de mult o poveste ca şi dacă ne-aţi vorbi despre, să zicem, dragostea lui Isus sau vreun crez politic sau altceva de genul acesta?".

Iar răspunsul meu la această întrebare este întotdeauna acelaşi. Anume: sigur că da, non-dualitatea este, de asemenea, o poveste, nu există niciun dubiu în privinţa asta. Nimic din ce poate fi pus în cuvinte nu are cum să nu fie o poveste. Prin simpla punere în cuvinte a ceva, prin simpla exprimare verbală, intrăm într-o poveste. Deci, da, povestea non-dualităţii este tot o poveste.

Dar... Poate că aţi intuit deja că urmează şi un „dar". Afirmaţia pe care o voi face, pretenţia absolută este că, deşi şi non-dualitatea este o poveste, ea este „muma tuturor poveştilor". Este, să zicem, povestea de bază, povestea fundamentală. Este povestea care se apropie cel mai mult de realitate, deşi nicio poveste pusă în cuvinte nu este prea aproape de realitate, totuşi, este povestea care descrie realitatea cel mai fidel posibil. Este povestea care are cele mai puţine ornamente, cele mai puţine decoraţiuni – uneori spun că are cele mai puţine onduleuri şi turnuleţe care se pot vedea în arhitecturile foarte fanteziste. Povestea non-

dualităţii este, de fapt, foarte simplă şi clară. Iar unora dintre noi li se pare foarte frumoasă tocmai datorită simplităţii ei, pentru că nu i se adaugă ornamente inutile.

Dacă vă gândiţi la unele oferte de poveşti, în special cele religioase, ele sunt incredibil de decorative. Într-un fel, chiar asta ne atrage la ele. Dar, de asemenea, ar trebui să fim conştienţi de faptul că, cu cât o poveste devine mai împodobită, cu atât se îndepărtează de descrierea realităţii sau de Asta.

De exemplu, dacă luăm povestea catolicismului: pentru unii este o poveste foarte frumoasă, dar pentru alţii, cu siguranţă că nu este. Însă indiferent de poziţia noastră, putem vedea foarte uşor că este un sistem extrem de complex. Sunt straturi peste straturi peste straturi de complexitate suprapuse în povestea – poate că ar trebui să spun multele poveşti – ale catolicismului.

Dacă luăm căile spirituale yoghine, iarăşi am putea vedea că – deşi poate că la bază există ceva foarte, foarte simplu, căci în centrul acestor poveşti există non-dualitatea – poveştile în sine devin extrem de complexe şi extrem de împodobite. Am putea iubi aceste poveşti – eu însumi sunt atras de poveştile cu Hanuman, zeul maimuţă ☺, şi cum am putea să ne îndeplinim mai bine dorinţele. Şi ce ar putea să nu ne placă la Ganesha, atât zeu, cât şi elefant, ce minunat!

Şi totuşi, putem observa că este un construct foarte ornamentat al minţii. Şi deşi, într-un fel, poate sugera realitatea, o sugerează prin multe năucitoare – hai să le spunem ornamente, dar cuvântul care mi-a răsărit în minte era aiureli ☺ – prin multe aiureli năucitoare. O, vai, uite că deja am rostit cuvântul ăsta, aşa că nu mai pot da înapoi. ☺ Este minunat, este frumos – pentru unii dintre noi este minunat şi frumos – este un fel de piesă de teatru frumoasă, o piesă frumoasă şi absurdă.

Prin urmare, da, non-dualitatea este o poveste, dar ea indică spre ceea-ce-există. Când spun realitate, mă refer la ceea ce există, la Asta, la Asta. Asta este ceea ce există, Asta este singura realitate. Deci nondualitatea indică spre ceea ce există. Indică spre plinătatea care este realitatea, ca şi spre golul care este realitatea. Şi indică spre ea, nu direct, pentru că cuvintele nu pot niciodată să indice direct, dar indică spre ea pe cât de direct este omeneşte posibil.

Aşadar, dacă ne plac decoraţiile, onduleurile şi ornamentele, atunci poate că ne-ar putea încânta poveştile despre Shiva şi Kali, sau despre sfinţii catolici, şi despre sângele lichefiat în flacoanele de la Vatican sau altele de acest gen, s-ar putea să ne încânte aceste poveşti. Dar dacă vrem să auzim, dacă ceva din noi simte atracţia către o poveste sau acea

Poveste care indică mai direct decât oricare alta spre Asta, spre realitate, atunci o vom găsi, fără îndoială, în Povestea nondualităţii.

Aş dori să închei acest scurt video spunând că, pe când mă gândeam la chestiunea asta mai devreme, mi s-a părut relevant să închei cu un, să zicem, „citat" din Buddha – nu avem nicio certitudine, desigur, dacă este într-adevăr un citat din Buddha sau nu, ☺ dar aşa este el prezentat şi ar trebui să mă explic.

Am dat peste acest citat, scris pe un covoraş pentru bere, într-un pub din Ţara Galilor – care nu-i deloc un loc obişnuit pentru sutre buddhiste. ☺ Dar în acest pub din Ţara Galilor, unde am fost acum câţiva ani, era un set de covoraşe de bere foarte filozofice, care aveau citate din Nietzsche, din Karl Marx, din Buddha, din alte câteva personalităţi, cred că avea chiar şi un citat din W.C. Fields, marele „filozof" W.C. Fields ☺ [de fapt, un comedian - n.tr.]. Şi am impresia că este un citat bine-cunoscut, dar mi se pare foarte relevant pentru ceea ce vorbesc aici.

Deci, conform covoraşului galez, Buddha ar fi spus următoarele: «Nu credeţi nimic, indiferent cine a spus-o, nici măcar dacă am spus-o eu, dacă nu este în acord cu propria raţiune şi cu propriul bun simţ.»

Cred că e potrivit să încheiem cu acest citat. Cu alte cuvinte, nu există cu adevărat nicio autoritate, nu există nicio autoritate în afară de ceea ce percepi direct. Nu există vreo altă autoritate.

În concluzie, lumea este plină de poveşti, lumea – care nu există – este plină de poveşti – care nu există – pe care eu le pot crede – care nu exist. ☺ Non-dualitatea este, de asemenea, o astfel de poveste. Dar este Muma tuturor poveştilor. Ea indică cel mai direct spre Asta – spre ceea ce există, spre Asta, spre existenţa aşa cum este ea – mai mult decât orice altă poveste.

Voi încheia acest scurt videoclip aici.

29 septembrie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=3MGefTNqjsk

Ce este nondualitatea (23)

Richard Sylvester susţine că iubirea necondiţionată nu este accesibilă persoanei, ci doar când eul s-a evaporat.

Iubirea necondiţionată nu este personală

Iubirea necondiţionată nu ţine de persoană, de individ, de cel care se simte separat. Singurul gen de iubire pe care îl poate cunoaşte persoana, individul, cel separat este iubirea condiţionată: iubirea unor persoane, iubirea de lucruri, iubirea de evenimente, iubirea de cine ştie ce. Dar întotdeauna există o condiţionalitate. Iubirea personală nu poate fi niciodată atotcuprinzătoare şi necondiţionată.

Desigur, destul de multe căi spirituale şi chiar şi unele tradiţii religioase sugerează că omul ar putea iubi necondiţionat. Problema cu această sugestie este că poate crea multă, să-i spunem, indigestie emoţională şi stres emoţional. În calitate de individ, aş putea resimţi acea senzaţie „delicioasă” de vinovăţie, din cauză că vreun swami, vreun guru, vreun învăţător, vreun reverend sau cine ştie cine mi-a sugerat că ar trebui să devin mai iubitor şi chiar să iubesc necondiţionat. Iată că s-a ivit aici un „trebuie” care, destul de probabil, îmi va da o dispoziţie proastă sau oricum, îmi va genera o reacţie adversă.

Iar dacă cred în povestea că iubirea necondiţionată ar putea fi obţinută de, să zicem, „aspiranţii spirituali”, atunci mă aşteaptă o perioadă foarte nefericită şi, posibil, plină cu învinovăţiri de sine. Aş putea chiar ajunge să mă „bucur” de un imens sentiment de vinovăţie de fiecare dată când nu reuşesc să „iubesc necondiţionat", de fiecare dată când am vreun gând negativ sau vreun sentiment negativ faţă de o persoană oarecare sau cineva din viaţa mea.

Problema cu iubirea necondiţionată este că ea nu ţine de persoană. Persoana trăieşte întotdeauna într-o stare de condiţionalitate. Acest cuvânt „stare” este puţin înşelător, aşa că hai să renunţăm la el. Persoana, individul, cel care se simte separat trăieşte întotdeauna în condiţionalitate. Şi trăieşte întotdeauna între opuse: lumină şi întuneric, iubire şi ură, simpatie şi antipatie.

Iubirea necondiţionată este percepută sau cunoscută doar atunci când nu mai este prezentă persoana. Doar atunci când persoana dispare poate fi percepută natura de iubire necondiţionată a lui „Asta”, a tuturor lucrurilor, a lui Totul-şi-nimic. Şi această iubire, fiind necondiţionată,

îmbrăţişează orice. Voiam să spun „orice lucru”, dar am ezitat, pentru că este o expresie inadecvată. Dar o vom folosi, totuşi.

Am fost întrebat odată, la o întâlnire (am mai povestit asta), am fost întrebat de o tânără dacă iubirea necondiţionată include şi rahatul de câine. I-am răspuns: „Sigur că da, desigur. Iubirea necondiţionată include totul, nu exclude nimic”. Ea a părut foarte mulţumită de acest răspuns, părea să fie răspunsul pe care-l aştepta. Într-un fel, întrebarea poate părea ca o glumă, dar atinge, de fapt, esenţa a ceea ce discutăm aici.

Deci, ca persoană, ca personaj, ca maşină minte-corp, ca păpuşă divină, oricum am numi această chestie aparentă de carne şi sânge şi minte şi emoţii şi limitări, oricum am vrea să numim asta, ea trăieşte, eu trăiesc, noi trăim totdeauna ca personaje în cadrul condiţionalităţii.

Sugestia mea este că iubirea necondiţionată poate fi percepută. Ezit puţin, pentru că nu ştiu dacă să folosesc cuvântul „percepută” sau „cunoscută”, ambele expresii fiind, desigur, total nepotrivite. Deci sugestia aici este că „Asta” are o natură de plinătate, iar această plinătate este iubire, care este necondiţionată. Aceasta este sugestia mea.

Dar sugestia mai continuă şi că „eu”, ca personaj, „tu”, ca personaj, nu o poţi percepe niciodată şi nu o vei percepe niciodată. Cu toate acestea, sugestia este că, totuşi, poate fi percepută.

În schimb, sugestia că noi am putea deveni mai necondiţionaţi şi chiar să iubim necondiţionat, existentă în căile spirituale sau conform unor autorităţi religioase, poate fi extrem de dăunătoare pentru sănătatea noastră mentală şi emoţională. ☺ Cu certitudine, ne poate genera o mare dispepsie sau, îmi vine în minte expresia, „indigestie a sufletului”.

Nu afirm că avem un suflet sau că sufletul există. Cu toate acestea, „indigestia sufletului” mi se pare o expresie potrivită pentru ceea ce ni se poate întâmpla dacă credem în vreo poveste provenită de la învăţătorii spirituali, de la liderii religioşi sau alţii: că acesta ar fi scopul nostru, poate chiar destinul nostru, de iubi necondiţionat ca oameni, ca persoane, ca personaje. Aia nu va fi niciodată o iubire necondiţionată şi „ăsta” [aratând către ascultător], îmi pare rău să ţi-o spun, nu va iubi niciodată necondiţionat. ☺ Iar dacă „ăsta” face efortul de a iubi necondiţionat, probabil că va căpăta o severă durere de cap destul de rapid.

O problemă ivită când încerci să iubeşti necondiţionat sau, pur şi simplu, să devii mai iubitor este că apare aici un „ar trebui”, un „e necesar” şi poate chiar un „e obligatoriu”. Şi, aşa cum am spus de multe

ori, aceste imperative tind să ne dea o cumplită, voi folosi aceeaşi expresie, indigestie a sufletului, indigestie a spiritului.

Aşa că, referitor la iubirea necondiţionată, ei bine, putem s-o lăsăm mai moale şi să ne relaxăm. Sugestia mea este mereu, dacă există posibilitatea de a ne relaxa, atunci să ne relaxăm (nu că ar şi exista cineva care s-o facă!). Cu toate acestea, dacă aceste cuvinte sunt auzite, în privinţa iubirii necondiţionate, ca şi a orice altceva, dacă ne este posibil, să fim relaxaţi. Să uităm că „trebuie" şi „e necesar" şi „e obligatoriu" să devenim mai iubitori, să iubim necondiţionat.

O să vă spun ceva – fraza tocmai mi s-a ivit în minte, aşa că o voi spune. Vreau să spun că are grijă universul de treaba asta. Are grijă universul de chestiunea asta. Dar chiar în timp ce spun aceste cuvinte, o parte din mine se revoltă cu groază. ☺

Hai să o luăm doar ca pe o metaforă. Ca pe o metaforă. Nu vreau să atrag atenţia „Poliţiei Advaita" fiindcă am spus ceva atât de aberant precum „universul are grijă de iubirea necondiţionată". Dar atâta timp cât o considerăm o metaforă, o imagine, un simbol dacă vreţi, atunci o putem afirma şi chiar am făcut-o.

Prin urmare, ne putem relaxa. Ne putem destinde. Iubirea necondiţionată fie nu este percepută, fie este percepută. Iar în acel moment, ceea ce apare în viaţa personajului poate fi iubire, pot fi multe alte emoţii şi sentimente şi experienţe. Oricum, când este percepută iubirea necondiţionată, asta se întâmplă datorită faptului că nu există o persoană care să o perceapă.

6 octombrie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=f4TQV5Svf24

Ce este nondualitatea (24)

Richard Sylvester răspunde la două întrebări ce revin mereu de la cei interesaţi de nondualitate. Totuşi, răspunsurile sunt ambivalente, iar el explică de ce.

Este Asta reală sau ireală? Trezirea este ceva obişnuit sau extraordinar?

O întrebare care se pune adesea este: „Asta – Asta fiind lumea – este reală sau ireală?”. Iar răspunsul cel mai exact este „Da... şi nu”. Destul de frustrant!

Cu alte cuvinte, „Asta” este atât reală, cât şi ireală. Într-un sens, „Asta” – prin care înţeleg orice se iveşte, orice experienţe ce apar – este singura realitate – dacă cuvântul real sau realitate înseamnă ceva – şi vreau să vă sugerez că, în mod clar, înseamnă ceva. Deci dacă cuvintele real şi realitate înseamnă ceva, înseamnă Asta – spre Asta indică, pentru că vorbele nu pot decât să indice spre ceva.

Deci „Astă” experienţă, indiferent ce se întâmplă – sunetul unei voci, vederea a ceva care se iveşte, senzaţia de presiune a şezutului pe scaun, senzaţia de căldură în această zi (care este una dintre cele mai călduroase zile ale anului de până acum) – toate acestea sunt experienţe şi Asta este ce-i real. Sunetul unei voci este real. Un gând este real, este un gând real.

Totuşi, putem spune şi că, într-un alt sens foarte important, este ireal. Ar fi mai clar să spunem că este o iluzie.

Cuvântul „iluzie” este important şi este adesea înţeles greşit, pentru că atunci când folosim cuvântul iluzie, de multe ori este luat ca însemnând ceva ce nu există. Ca fiind mai degrabă imaginar decât real. Dar nu asta înseamnă cu adevărat. Cuvântul iluzie înseamnă că ceea ce apare este diferit de ceea ce considerăm că ar fi. Dacă este o iluzie, înseamnă că-i diferită de ceea ce considerăm ca „realitate”.

Prin urmare, ceea ce am putea spune despre „Asta” este că-i o „iluzie reală”.

De exemplu, pare a fi plină, dar în realitate este goală. Deci nu este ceea ce pare a fi. Acolo unde pare a fi plin de tot felul de lucruri şi de experienţe, de tot felul de emoţii, totuşi, în realitate, „Asta” este o revărsare, am putea spune, de Iubire necondiţionată. Şi totuşi, pentru cel care stă pe un scaun sau într-un autobuz sau merge pe stradă trăind-o, s-ar putea să nu pară deloc ceea ce este. Deci este o iluzie, în sensul că este ceva diferit faţă de cum apare.

Prin urmare, lumea, realitatea, experienţa, oricum am numi-o, este atât reală, cât şi ireală.

Problema pentru persoană – omul care se simte separat şi solid, trăind în ceva ce pare a fi o lume exterioară – problema pentru persoana respectivă este că „Asta” pare a fi exclusiv reală. Irealitatea ei nu este percepută.

Desigur, persoana poate deveni interesată de chestiuni filosofice sau spirituale şi poate intelectualiza în tot felul de moduri că „Asta” nu este reală în fapt. Dar nu are nicio valoare, pentru că nu-i decât un alt gând sau un alt mod de a gândi. Cu adevărat transformator este ca „Asta” să fie percepută ca fiind ireală. În acelaşi timp, continuă şi percepţia realităţii sale.

Acum, se iveşte o întrebare conexă: „**Trezirea spirituală este ceva obişnuit sau ceva extraordinar?**”. Iarăşi, ca şi în cazul răspunsului la prima întrebare din acest scurt video, poate frustrant, poate chiar enervant, răspunsul la această întrebare este atât da, cât şi nu.

Într-un sens, am putea spune că Trezirea este cel mai obişnuit lucru din lume. Pentru că, odată cu Trezirea, nu se schimbă nimic. Prin Trezire, se percepe că aparentul trăitor al tuturor experienţelor, pur şi simplu, nu există, este vid. Astfel, am putea spune că, în Trezire, totul continuă ca înainte. Fără lumini strălucitoare, fără îngeri exuberanţi zburdând prin jur. Totul rămâne perfect cotidian şi perfect „normal”. Doar se recunoaşte că nu se petrece în faţa nimănui sau că nu este trăit de cineva anume. Trăirile există, dar nu există un trăitor.

Aşa că, într-un sens, am putea spune că este complet ordinar, total banal. Dacă o persoană îşi bea ceaşca de ceai şi în clipa următoare se percepe „Asta”, rămâne doar băutul ceştii de ceai, nemaiexistând cineva care face asta.

Şi, da, există şi un alt sens în care putem spune că Trezirea este, cu siguranţă, extra-ordinară. Pentru că este extraordinar să vezi că cineva care, aparent, şi-a „trăit o viaţă personală” – indiferent câţi ani a trăit pe această planetă, 20, 30, 40, 50, vârsta nu contează – este absolut extraordinar pentru cel care a simţit că este o persoană separată, să vadă că acea persoană nu există în realitate. Dacă vreţi, există doar vid acolo unde pare să fie o persoană. Astfel încât toate acestea, totul, fiecare parte a realităţii apare, dar nu ca percepută de cineva. Apare, dar nu apare cuiva sau pentru cineva.

În loc de o persoană care trăieşte toate acestea, s-ar putea, eventual, percepe că apare Iubirea necondiţionată. Or, lucrul acesta nu poate fi descris, în niciun caz, ca fiind ceva obişnuit.

Aşa că, da, Trezirea este obişnuită, în sensul că totul continuă ca înainte. Şi este extraordinară, în sensul că apare percepţia că tot ceea ce se întâmplă nu se întâmplă pentru cineva anume, ci pentru iubirea necondiţionată. Iar această iubire necondiţionată nu are nimic de-a face cu „mine", cu cine credeam eu că sunt. Acesta este un subiect la care ar merita să revenim mai târziu, într-o altă discuţie, în cadrul acestei serii.

Voi încheia aici cu un mic rezumat. Este Asta reală sau ireală? Ambele. Este Trezirea ceva obişnuit sau extraordinar? Ambele.

28 octombrie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=5T3K3X3nado

Ce este nondualitatea (25)

Richard Sylvester trece în revistă absurdităţile credinţei catolice, care este una din poveştile pe care am putea s-o alegem în locul poveştii nondualităţii.

Poveşti alternative la non-dualitate: "Povestea catolicilor"

Într-un episod anterior am vorbit despre cum perceperea Non-dualităţii tinde să răstoarne toate poveştile despre sens şi scop din viaţa cuiva, inclusiv toate poveştile religioase. Desigur, această afirmaţie provoacă obiecţia, pe care chiar am auzit-o de la mulţi oameni prezenţi la întâlnirile pe care le-am ţinut, obiecţia fiind „Păi, nu este şi Non-dualitatea tot o poveste?”.

Iar răspunsul este: Bineînţeles că da, absolut, sigur că este. Orice poate fi pus în cuvinte sau idei este o poveste. Cu toate acestea, eu susţin că Non-dualitatea este mama tuturor poveştilor. Este povestea care are cele mai puţine detalii ciudate şi înflorituri şi ornamente inutile în comparaţie cu alte poveşti despre sens şi scop, cum ar fi religiile lumii sau poveştile spirituale.

Aşadar, aş dori ca – în unul sau două sau poate chiar trei sau mai multe episoade – să analizez unele dintre aceste poveşti alternative şi mult mai complicate, prin care dăm semnificaţie şi scop vieţii noastre. Voi începe astăzi cu povestea catolicismului. Şi am să citesc un capitol din cartea mea „**Confesiunile unui căutător spiritual**”, care se numeşte „*Printre catolici*”.

«Voi petrece o după-amiază la o mănăstire benedictină. Acesta este un fapt neobişnuit pentru mine. De fapt, nu am mai făcut-o niciodată până acum. Şi nici nu am mai făcut-o vreodată de atunci. Am fost invitat de un prieten ca oaspete într-un retreat de weekend pentru membrii Bede Griffiths Sangha. Aceasta este o comunitate care caută să combine spiritualitatea occidentală cu cea orientală, aşa cum a făcut însuşi Bede Griffiths, un călugăr benedictin. Deşi era romano-catolic, a ajutat la înfiinţarea unui ashram în Kerala, bazat parţial pe modelul hindus, şi a trăit mulţi ani într-un alt ashram în Tamil Nadu. Şi-a luat un nume sanscrit, devenind cunoscut sub numele de Swami Dayananda.

Am asistat la discuţii, la cântece şi la o meditaţie, apoi la un exerciţiu, în care suntem împărţiţi în subgrupuri şi ni se dă o foaie de hârtie. Pe aceasta sunt scrise o serie de citate la care trebuie să reflectăm.

Fiecare dintre noi trebuie să alegem un citat scris pe prima pagină a hârtiei. Pe rând, îl vom citi în faţa subgrupului nostru şi apoi vom vorbi pe scurt despre motivul pentru care l-am ales.

Edward, care este liderul subgrupului nostru, ne explică faptul că acestea sunt instrucţiunile, dar că el este un lider cu vederi liberale al unui grup cu vederi liberale, aşa că le putem interpreta cât de liberal dorim. Încep să-l plac pe Edward.

Îmi place în mod deosebit un citat de pe verso-ul foii de hârtie. Este uşor de recunoscut că-i despre Non-dualitate, un subiect care mă fascinează. Aşa că, atunci când îmi vine rândul, cer subgrupului meu să întoarcă pagina pe verso, ca să-l urmărească în timp ce eu îl citesc. Edward intervine imediat: „Vi s-a cerut”, îmi aminteşte el cu severitate, „să alegeţi un citat de pe prima pagină. Vă rog să urmaţi instrucţiunile!”.

Liberalismul său a dispărut în mod misterios. Tonul său sugerează faptul că, din cauza unei astfel de insubordonări, s-ar putea prăbuşi imperii. Şi că, fiind un oaspete, aproape un intrus, refuzul meu deliberat de a urma instrucţiunile care mi-au fost date atât de clar este şi mai odios. Dacă nu voi fi împiedicat, este posibil să dezlănţui dulăii haosului şi să ameninţ însăşi ordinea lumii.

Se pare că citatele de pe pagina doi a suportului de curs sunt pentru o sesiune din ziua următoare. Tocmai am fost împiedicat să sabotez acea şedinţă. O victorie la limită, într-adevăr. Nu-l mai agreez pe Edward. Înţeleg acum mai bine expresia „un pumn de fier într-o mănuşă de catifea”.

Prietenul meu îmi spune mai târziu că Edward suferă de depresie. Nu mă surprinde. Nu mă surprinde nici că şi alte persoane de la retreat suferă de crize de depresie şi că, după patru sau cinci ore petrecute cu ei, am impresia că sunt un grup de oameni foarte tulburaţi.

La acel moment, credeam că reprimarea emoţiilor duce la depresie. Cred asta şi acum. La acel moment credeam că cea mai rapidă cale spre eliberare este să ne îngăduim să ne simţim emoţiile. Cred asta şi acum. Mă refer la eliberarea de bolile psihologice, nu la libertate în vreun sens filozofic. Această cale spre libertate este uneori numită de psihoterapeuţi „ne-evitarea trăirilor psihologice”. Cred că această expresie vorbeşte de la sine.

Participanţii la retreat sunt oameni în mod conştient virtuoşi şi morali. Sunt decişi să facă intenţionat binele şi să evite intenţionat răul. Dar, ascultându-le discuţiile, mă frapează cât de chinuiţi par mulţi dintre ei. Ce loc bun au găsit aici! Edward este doar o extremă.

Problema lor pare a fi că au descoperit falsurile care le-au fost spuse de Biserica catolică prin educaţie. Dar, în ciuda enervării, sunt încă prea prinşi în propaganda Bisericii pentru a se elibera complet de ea. Pe scurt, sunt extrem de confuzi şi încă hipnotizaţi, într-o oarecare măsură. Aproape că se aude zumzetul disonanţei cognitive bâzâindu-le în creier.

Nu vorbim aici de fundamentalişti şi evanghelişti. Aceşti membri din Sangha sunt oameni inteligenţi şi chibzuiţi. Ei şi-au dat seama de multe absurdităţi prezente în miezul doctrinei catolice, precum şi de groaznicele rele comise de Biserica lor:

Unu. Virginitatea ante-partum, in-partum şi post-partum a Mariei?

Doi. Înălţarea fizică a Mariei la ceruri, poate înainte de a avea loc degradarea trupului?

Teologii catolici se ceartă în legătură cu aceste prime două puncte. Faceţi o pauză şi digeraţi acest fapt. Nişte fiinţe umane inteligente şi foarte educate, dintre care unele au probabil doctorate de la universităţi respectabile, se contrazic în legătură cu aceste prime două puncte...

Trei. Transformarea reală a pâinii şi vinului de împărtăşanie în carne şi sânge uman real?

Patru. Secolele de măceluri sângeroase? Măcel peste măcel...? Măcelărirea păgânilor, măcelărirea catharilor, măcelărirea evreilor, măcelărirea femeilor nevinovate acuzate de vrăjitorie, măcelărirea hughenoţilor, poate 20.000 de oameni masacraţi în ziua Sfântului Bartolomeu şi în săptămânile următoare?

Cinci. Cruciada copiilor ?

Şase. Inchiziţia? Torturarea şi executarea ereticilor?

Şapte. Violarea copiilor de către preoţi? Bătăile aplicate copiilor de către călugăriţe şi preoţi?

Opt. Cei 350 de ani câţi au fost necesari până ca Biserica să îi ceară scuze lui Galileo, recunoscând că el avea dreptate şi că, în mod uimitor, Pământul se învârte în jurul Soarelui?

Nouă. Secolele de minciuni calomnioase împotriva evreilor, falsele acuzaţii că beau ritualic sângele unor băieţi creştini, pogromurile şi crimele sângeroase?

Zece. Interdicţiile împotriva contracepţiei de tip barieră? Biserica să provoace răspândirea sifilisului şi a SIDA în întreaga lume, în special în rândul celor săraci şi needucaţi? Căci catolicii din clasa de mijloc din Occidentul îmbelşugat au bunul simţ de a-şi ignora Papii, cel puţin în această problemă care îi afectează atât de direct.

Unsprezece. Toate acele false promisiuni, de care doar Homo sapiens este suficient de inteligent pentru a se lăsa păcălit? Yuval Harari

scrie: „Nu poţi convinge o maimuţă să-ţi dea o banană în schimbul promisiunii de banane nelimitate după moarte, în Raiul maimuţelor”.

Doisprezece. Toate acele cărţi interzise? Toată acea încătuşare a minţii umane? Distrugerea aproape totală a învăţăturilor antice, civilizaţia occidentală fiind dată înapoi cu, poate, o mie de ani?

Treisprezece. Toate acele taxe de protecţie dirijate de biserică? Vânzarea de indulgenţe, zeciuiala „dă-ne banii tăi sau vei fi torturat în purgatoriu”? Toate acele şantaje?

Prostii peste prostii. Prostii periculoase. Prostii care îi determină pe oamenii buni să facă lucruri îngrozitoare. „Primul lucru pe care îl va face cineva pentru idealurile sale”, scrie Joseph Schumpeter, „este să mintă”. Iar Biserica protestantă nu este cu nimic mai brează în multe dintre aceste chestiuni.

Care persoană inteligentă şi bine intenţionată ar vrea să facă parte din astfel de cluburi? Şi totuşi, membrii Bede Griffiths Sangha nu prea reuşesc să se elibereze. În loc să respire aerul pur al libertăţii, ei se agaţă de toate fragmentele de credinţă pe care le pot păstra. Se tem că, dacă le vor abandona complet, se vor îneca. Şi totuşi, dacă ar renunţa complet, în loc să se înece, s-ar putea să se pomenească plutind liber.

Ceva mai târziu, încerc să-i vorbesc prietenei mele despre experienţa mea cu membrii Sangha. Nu-i deloc încântată. În copilărie, a fost infectată de acelaşi virus ca şi ei. Deşi este extrem de inteligentă şi nu mai este deloc o practicantă, nici ea nu se poate elibera cu totul de influenţa nefastă a Bisericii.

Neagă chiar că Biserica ar interzice contracepţia de tip barieră. Ei bine, poate că ne putem contrazice în privinţa unor cuvinte, dar am fost martor când un cardinal din America de Sud a declarat direct în faţa camerei, în contradicţie cu dovezile ştiinţifice, că „Oricum, prezervativele nu oferă nicio protecţie împotriva SIDA. Latexul are găuri suficient de mari pentru ca virusul SIDA să treacă prin el”. E prost sau mincinos? Cu siguranţă că trebuie să fie una din aceste două.

Prostii peste prostii. Minciuni. Femei ucise. Copilaşi morţi. Biserica impunând pedepsa pentru ceea ce consideră a fi păcat: „Plata păcatului va fi moartea”. (Romani 6:23 - n.tr.)

În cele din urmă, eu şi prietena mea cădem de acord să nu fim de acord, deşi tensiunea generată între noi nu va dispărea cu totul.

Nu mai sunt invitat niciodată la Bede Griffiths Sangha.»

5 noiembrie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=FrWulJ09eTM

Ce este nondualitatea (26)

Richard Sylvester ne oferă un sfat psihologic foarte eficient pentru îndepărtarea disconfortului creat de stările neplăcute de tristeţe, anxietate, iritare şi alte emoţii nevrotice.

Eşti bucuros, furios, înfricoşat sau trist?

Te simţi bucuros, furios, trist sau înfricoşat? Poate că pare o întrebare ciudată, dar este o întrebare pe care o pun uneori terapeuţii clienţilor lor sau facilitatorii de grup sau terapeuţii de grup în grupurile lor. Are rolul de a obţine un fel de reacţie la emoţii.

Ideea din spatele întrebării este că, de fapt, există foarte puţine, să le zicem, emoţii reale, foarte puţine simţăminte reale. Uneori, psihologii le numesc sentimente naturale sau emoţii fundamentale. Sugestia este că, în esenţă, acestea sunt doar patru.

Există furia, există tristeţa, există frica şi există bucuria – căreia i-am putea spune iubire sau, dacă vrem, fericire.

Deci sugestia este că, în esenţă, emoţiile sunt foarte simple, dar ceea ce se întâmplă pentru mulţi dintre noi este că intră în scenă nevroza, începe o poveste nevrotică. Şi, de fapt, ceea ce ne permitem să simţim este un amestec de emoţii diminuate – uneori acestea sunt numite emoţii nevrotice sau pseudo-emoţii. Ele sunt considerate fie variante atenuate ale emoţiilor de bază, fie un amestec de emoţii de bază.

Iată un exemplu foarte evident: am putea spune că ne simţim anxioşi, neliniştiţi fără motiv, dar anxietatea este, desigur, o versiune redusă sau atenuată sau oarecum îngrădită a fricii. Sau am putea spune că ne simţim iritaţi şi, desigur, a te simţi iritat sau deranjat este, pur şi simplu, un fel de versiune a furiei – pe care nu ne permitem fie să o simţim pe deplin, fie să o recunoaştem că există.

Prin urmare, ideea este ca, pentru a ne raporta într-un mod sănătos la emoţiile noastre, ar fi bine să trecem dincolo de aceste emoţii atenuate sau diminuate – să zicem, acest sentiment de enervare, de iritare – şi să luăm contact cu emoţia reală, cea de furie, i-am putea spune emoţia de furie pură, care stă la baza lui.

Una dintre problemele aduse de aceste emoţii diminuate sau atenuate – uneori numite emoţii nevrotice sau pseudo-emoţii – este că ele sunt însoţite de o poveste repetată mereu în minte. Iar problema ar fi că, astfel, ele tind să se prelungească, să dureze foarte mult. În unele cazuri, o pseudo-emoţie precum iritarea sau agasarea poate dura la

nesfârşit – din cauza poveştii din minte despre motivul pentru care sunt enervat, despre lucrul care mă enervează, pe care o pot repeta aproape la nesfârşit. Oricare dintre noi ne putem aminti, probabil, de cel puţin o persoană pe care am întâlnit-o sau pe care o cunoaştem care este în stare să rămână indispusă sau iritată ore, zile, săptămâni, luni, poate chiar ani.

În schimb, o emoţie naturală – fie o emoţie naturală de furie, fie o emoţie naturală de supărare, fie o emoţie naturală de frică – datorită faptului că nu este blocată într-o poveste nevrotică, va tinde să iasă din sistemul nostru psihic relativ repede şi fără a cauza prea multe daune psihologice, eventual niciunul, care apar atunci când suntem captivi într-o poveste nevrotică.

Deci furia pură poate apărea, este simţită, poate fi exprimată sau poate să nu fie exprimată şi apoi dispare. În schimb, iritarea, enervarea, supărarea, îmbufnarea, acestea pot fi menţinute şi continuă şi tot continuă, măcinând şi iar măcinând nervii sistemului nostru psiho-fizic.

Prin urmare, sugestia noastră ar fi că, practic, este foarte dificil să prelucrăm emoţiile nevrotice sau pseudo-emoţiile. Este foarte dificil să prelucrăm iritarea sau agasarea. De exemplu, este foarte dificil să depăşim anxietatea, în parte, din cauza acestei tendinţe de a ne lăsa prinşi în povestea recirculată în capul nostru despre motivul agasării, tristeţii, anxietăţii.

Sugestia noastră – de fapt, venită, de asemenea, din multe alte locuri şi de la mulţi alţi oameni – este că ne vine mult mai uşor şi durează mai puţin timp să procesăm aceste simţăminte inconfortabile dacă putem ajunge la emoţia de bază, care se află dedesubt. Nu se află cu adevărat dedesubt, ci este, pur şi simplu, emoţia cea adevărată, dacă putem trece dincolo de poveste, dincolo de emoţia atenuată şi să ne permitem să simţim emoţia reală de dedesubt.

Iar pentru cei mai mulţi dintre noi nu este foarte dificil să facem acest lucru. Deci, când, de exemplu, avem o iritare sau ne macină un deranj, dacă recunoaştem că, probabil, dedesubt zace o furie, cei mai mulţi dintre noi vom putem intra destul de uşor în contact cu ea – dacă ne aşezăm într-un loc liniştit, dacă suntem atenţi la corp mai degrabă decât la povestea din minte, dacă intrăm în rezonanţă cu corpul nostru şi simţim unde se află senzaţia fizică reală, fiindcă întotdeauna va exista şi o senzaţie fizică care însoţeşte emoţia. Iar dacă nu reuşim să o localizăm, este probabil din cauză că suntem prea captivaţi de povestea din mintea noastră.

Deci, dacă mă simt iritat de Fred, să zicem, din cauza a ceva ce mi-a spus ieri, atâta timp cât repet în capul meu povestea despre ce a spus

Fred, probabil că îmi va fi foarte greu sau imposibil să localizez acea senzaţie de furie. Dar dacă mă aşez liniştit, dacă pot lăsa să dispară povestea despre cât de mult sunt supărat pe Fred, dacă o las să dispară pentru o vreme şi, în schimb, sunt atent la corp, probabil că voi reuşi să localizez emoţia. Emoţia se va regăsi aproape întotdeauna undeva în trunchiul corpului meu. Va fi, probabil, legată de locul în care simt că se va aflǎ unul dintre organele majore ale trupului.

Dar dacă pot să mă detaşez, să-mi distrag atenţia de la povestea din minte şi să localizez senzaţia în corp şi să-i îngădui să existe, doar să-i acord puţină atenţie, atunci probabil că nu mai trebuie să fac nimic altceva sau foarte puţin. Probabil că tot ce trebuie să fac este să îi acord atenţie.

Deci, dacă simt tristeţe, localizez tristeţea în corp şi doar sunt atent la ceea ce simt. Dacă simt furie sau frică, fac acelaşi lucru, localizez senzaţia şi doar îi acord atenţie. Îi acord atenţie pentru o vreme şi apoi fac altceva. Iar apoi, dacă mai apare, mă aşez din nou şi îi ofer din nou atenţie pentru o vreme, iar apoi mă duc să fac altceva.

Nu e nimic rău cu distragerea atenţiei. Nu-i bine să acord prea multă atenţie acestor senzaţii prea mult timp. Dar asta-i o modalitate mult mai nevinovată de a face faţă, „problemei” emoţiilor deranjante. Este o modalitate mult mai inocentă, decât să mă las prins în repetarea la nesfârşit în minte a poveştii, ca apoi, poate, să fiu nevoit să merg la un terapeut şi să plătesc sute şi sute şi sute de euro pentru a desluşi despre ce este vorba în acea poveste. Şi cred că nu este necesar.

N-aş spune nici că ar fi un lucru rău, deloc, dar cu toate acestea, în privinţa multor probleme, dacă pot localiza care este emoţia reală, emoţia esenţială – o variantă de furie, o variantă de frică, o variantă de tristeţe sau un amestec din acestea – dacă pot localiza acea emoţie de bază şi să-i acord atenţie, foarte adesea, aceasta este una dintre cele mai rapide modalităţi de a rezolva măcar disconfortul provocat de aceste emoţii.

Nu voi vorbi aici despre problema emoţiei în sine. Emoţia poate fi sau nu o problemă. De ce să o transformăm într-o problemă? Ci vorbesc despre neplăcerea pe care o provoacă.

Prin urmare sunt furios, înfricoşat, trist sau bucuros? Eşti furios, înfricoşat, trist sau bucuros? Dacă eşti bucuros, să sărbătorim! Dacă sunt bucuros, să sărbătorim! Dar dacă tu şi cu mine suntem furioşi, înfricoşaţi sau trişti, poate că există o modalitate mai rapidă de a procesa asta, de a o rezolva. Asta-i sugestia noastră: aşază-te, stai liniştit, fii atent la ceea ce spune corpul, doar fii atent şi lasă-l într-ale lui.

15 nov 2022 Video: https://www.youtube.com/watch?v=fvTISEx6D7E

Simcha Lev – Distincţia dintre iubire şi Starea naturală

Iluminata Simcha Lev, din Israel, ne explică diferenţa dintre, pe de o parte, iubirea omenească, chiar şi cea mai înaltă cu putinţă, anume iubirea necondiţionată, şi, pe de altă parte, Starea naturală, autentică, divină.

Dar despre iubire?

Eu nu folosesc acest cuvânt şi ştiu exact de ce nu folosesc acest cuvânt atunci când descriu Starea naturală sau iluminată. Pentru că observ o mare confuzie în privinţa cuvântului „iubire", la fel ca şi în cazul cuvântului „Dumnezeu".

Pentru mine, iubirea este un cuvânt infectat de mentalitatea omenească. Este un cuvânt ce ridică anumite întrebări şi nu poate fi folosit pentru a descrie Starea naturală. Şi mă refer la toate felurile şi tipurile de iubire, chiar şi la cea necondiţionată.

Unii spun că iubirea necondiţionată ar fi sinonimă cu Starea iluminată, pentru că iubeşti totul şi iubirea ta nu depinde de ceva, nu câştigi nimic prin ea, ci doar iubeşti. Însă, pentru că Starea naturală recunoaşte faptul că nu există nimic şi nu există nimeni, înseamnă că nu poţi oferi iubire necondiţionată nimicului, nu există cineva care să dăruie această iubire necondiţionată şi nici cineva care să o primească. Iubirea este o emoţie care ţine de forma separată, la fel cum şi celelalte emoţii aparţin formei separate: ura, gelozia, frica, îngrijorarea.

Totuşi, în această gamă de emoţii, iubirea este cel mai înalt mod în care se poate exprima o formă separată, pentru că iubirea o face să se deschidă. Atunci când iubim ceva sau pe cineva, vrem să îi oferim ceva, suntem fericiţi să îi acordăm atenţia noastră persoanei sau lucrului pe care îl iubim, suntem bucuroşi să ne dăruim lucrului sau aceluia pe care îl iubim, pentru că este al nostru, ne identificăm cu el. Atunci când iubim ceva, devenim una cu acela, în condiţia noastră de formă separată. Astfel experimentăm unirea cu lucrul pe care îl iubim. Acesta este un mecanism al Unimii.

Dar Unimea însăşi nu poate fi acest mecanism, deoarece forma separată are motivele sale pentru a iubi, iar în Starea naturală, Starea iluminată, nu există motive.

Celălalt aspect al acestei deschideri, a dăruirii şi a iubirii a ceva, cealaltă latură este posesiunea. Atunci când iubim ceva, îl iubim pentru că este al nostru, îl iubim pentru că ne aparţine. Îl posedăm şi aşa putem

să devenim una cu el. Astfel ne agăţăm de el. Deci aceasta este condiţia pe care o punem: „Voi iubi acest lucru pentru că este al meu, îl voi ţine pentru mine”.

Chiar şi în iubirea romantică în care cineva iubeşte pe altcineva, dar cealaltă persoană nu-l iubeşte, putem spune că există o iubire – iubeşti acea formă separată şi nu o ai, nu o deţii. Dar chiar şi în acest caz, când iubeşti pe cineva şi iubirea nu e reciprocă, persoana tot îţi aparţine. Tu eşti „eroul” care iubeşte pe cineva şi acesta nu îţi înapoiază iubirea, dar el tot îţi aparţine, sub forma acelui personaj ce nu-ţi pretinde iubirea. Deci ceva îţi aparţine şi anume dezamăgirea ta, durerea ta şi acela care nu te iubeşte, dar îţi aparţine, în această poveste. Tot îl poţi iubi, chiar dacă nu te iubeşte la rândul său, pentru că el îţi aparţine în imaginaţie, în această poveste.

Aşa că, atunci când vorbim despre iubirea trăită de forma separată, se pot spune următoarele trei lucruri:

1) Iubirea te deschide sufleteşte şi te poţi exprima şi poţi deveni una cu lucrul sau cu persoana pe care o iubeşti – este un proces minunat.

2) Apoi, te agăţi de ceea ce iubeşti, chiar dacă nu îl posezi fizic, îl faci al tău iubindu-l, devine al tău. Repet, aşa este mecanismul unirii.

3) Şi în al treilea rând, nu putem compara această iubire omenească din starea de separare cu Starea naturală, chiar dacă o numim iubire necondiţionată. Pentru că şi iubirea necondiţionată în cadrul formelor separate tot iubeşte ceva. Or în Realitatea absolută nu există nimic, nu există niciun iubit şi nimic de iubit.

Poate că ce spun aici pare extrem de lipsit de afecţiune, pentru că noi idolatrizăm iubirea, atât de multe lucruri se fac în numele iubirii. Uneori se fac şi lucruri groaznice, la fel ca şi în numele lui Dumnezeu. În numele iubirii se justifică şi se fac multe lucruri, pentru că ea are o putere. Oamenii îşi pot ruina vieţile, pe ei înşişi şi familiile lor din cauza „iubirii”.

Când, de fapt, este doar nevoia lor de a se agăţa de ceva, de a poseda ceva al lor şi de a se simţi foarte bine, pentru că pot trăi această emoţie înaltă şi o pot dărui cuiva, şi atunci se simt mai bine în pielea lor.

Dar acesta este jocul pe care forma separată îl joacă cu ea însăşi: „cât de bun sunt eu, cât de bună este viaţa mea, eu pot fi o persoană iubitoare şi pot dărui dragostea mea altora, deci devin o persoană mai bună.”

Şi este adevărat că a dărui iubire este un lucru minunat. Este cel mai uimitor lucru pe care forma separată îl poate face. Dar aici nu vorbesc despre ce este mai bine de exprimat în această realitate. Dintre toate sentimentele, desigur că iubirea este cea mai înaltă, este cea mai nobilă şi

trebuie să aspirăm să iubim, să iubim necondiţionat, să simţim această emoţie şi să ne deschidem sufletul.

Dar dacă o comparăm cu Starea naturală şi încercăm să facem diferenţa între ele, atunci trebuie să dăm la o parte conceptul de iubire aşa cum o vedeţi voi acum. Pentru că acum există CEVA ce iubeşti şi cu care devii una şi încă iubeşti ceva doar pentru tine însuţi. Chiar dacă este o iubire necondiţionată, tot există un cineva care oferă această iubire necondiţionată.

Ar trebui să nu existe vreun cineva care să exprime iubirea. Aceasta este cea mai înaltă Stare posibilă, când nimicul nu exprimă nimic faţă de nimic. Folosesc cuvântul „nimic" şi poate că vă sună groaznic şi, rostindu-l, mă gândesc „oare ce cred cei care mă ascultă şi încă nu se află în poziţia mea de acum?!". Aceste cuvinte par dure şi reci şi teribile.

„Iubirea de nimic... Nimeni nu iubeşte... Iubirea este pentru Sine... Nu există iubire necondiţionată". E cumplit! Dar Realitatea absolută, cea încă atât de bine ascunsă... nici măcar nu îndrăznesc să o descriu, pentru că este atât de diferită de experienţa trăită de omenire în fiecare milisecundă. Nu se poate înţelege despre ce fel de Stare vorbesc. Iar când afirm că „nimicul e cel ce iubeşte", că „nu există ceva de iubit", că „iubirea nu are nevoie să se exprime", mă refer la altceva decât ceea ce credeţi voi.

A iubi ceva înseamnă a deveni una cu acel ceva. Or Asta este deja una cu Ea însăşi, aşa că nu are nevoie de procesul de iubire pentru a-şi exprima iubirea. Pur şi simplu, este singurul lucru care există.

Un cuvânt mai potrivit decât iubirea pentru această Stare este Compasiune şi Dăruire. Iar când spun că această Stare este Compasiune şi Dăruire de sine fără să existe cineva care să primească sau să fie compătimit, înseamnă că există doar Ea. Deci elimin procesul de exprimare a acestui sentiment.

Ceea ce facem noi aici, ca forme separate, este să exprimăm aceste emoţii. Dar în Starea naturală nu-i nevoie să facem nimic pentru a o exprima, pentru că Ea este deja Asta. Este vie, este minunată, este plină, este profundă şi nu are nevoie să o dovedească. Pe când iubirea omenească este o provocare zilnică să îţi demonstrezi iubirea, să îţi exprimi iubirea şi să faci lucrurile cu iubire.

În Starea naturală nu trebuie s-o faci, pentru că Ea este deja Asta. Şi nici nu-i nevoie să simţi ceva special, pentru că Asta este deja specială. Este atât de curată, debarasată de tot spectacolul. Este pură, este o Stare pură, pentru că există doar Ea în sine. Poate exista o intensă acţiune de iubire în această Stare şi poţi exprima această Iubire în lume. Dar aflându-te în această Stare, nu vei simţi iubire sau compasiune sau orice

„sentimente bune” pe care crezi tu că ar trebui să le simţi când faci aceste lucruri minunate. Le vei face, pur şi simplu. Ele se vor întâmpla de la sine.

Nu există cineva care să-ţi accepte Iubirea. Nu există cineva care să-ţi primească Compasiunea. Există doar Asta. Este ca un cuvânt din dicţionar, doar definiţia Dăruirii, cam cum arată Ea.

Poate că acum vă gândiţi „O nu, aş prefera mai degrabă acest carusel al iubirii omeneşti, atât de minunată în toate expresiile ei: iubirea unei mame pentru copil sau iubirea romantică – cea care ne farmecă, care ne transformă ca oameni, care ne schimbă priorităţile şi ne deschide sufletele şi devenim atât de diferiţi când iubim pe cineva.”

Deci aţi putea spune: „Nu vreau să fiu în acea Stare în care nimicul iubeşte nimicul şi totul decurge după o linie dreaptă şi se întâmplă de la sine. Sună atât de plictisitor. Nu asta cred eu despre dragoste.”

Şi totuşi, când ne gândim la acest cuvânt, poate că tocmai acesta este motivul pentru care nu sunteţi încă realizaţi sau iluminaţi: pentru că iubiţi povestea, iubiţi caruselul. Vă place să existe un efect şi o cauză, iubiţi spectacolul. Credeţi că această Simplitate este prea simplă – doar să exişti în mijlocul a ceea ce există împrejur.

De aceea omenirea este captivă în forma separată: pentru că îi place. Îi place lumea din jur, cu tot spectacolul ei, cu lucrurile rele şi bune şi cu poveştile. Iar când vine vorba de iubire, vrea să iubească, vrea să simtă senzaţiile tari ale acestui carusel nebunesc şi să se sacrifice în numele iubirii şi să se transforme în numele iubirii.

Şi atunci se întâmplă acel declic şi simţiţi că iubiţi, totul vine din interior şi sentimentele sunt atât de puternice când iubiţi ceva, este o senzaţie atât de intensă şi elevată. Aşa că vă place şi asta este ceea ce vreţi să aveţi.

Nu vreţi Starea naturală pe care o descriu eu, care este atât de simplă şi plictisitoare şi fără inimă...

De aceea vreau să fac o afirmaţie clară, definind iubirea ca fiind foarte, foarte diferită de Starea naturală. După descrierea Stării naturale, poate părea că iubirea în cadrul formelor separate ar fi mai înaltă decât Starea naturală.

Dar încercaţi să vă imaginaţi Ceva care nu este o emoţie a cuiva, care doar-este, iar în interiorul ei se află tot ceea ce cunoaşteţi: mediul înconjurător, inclusiv tot ceea ce vedeţi, toate peisajele, frumoasele apusuri de soare şi cerul nemărginit şi stelele şi persoanele din jurul vostru, toate acestea; şi toate emoţiile voastre apărute în cadrul formei separate, toată dragostea pe care aţi oferit-o şi toate sentimentele pe care

le-aţi avut de-a lungul vieţii, toată frica, toată ruşinea, tot ceea ce aţi simţit, toate aceste lucruri pe care le cunoaşteţi ca expresii ale voastre şi modul în care înţelegeţi lumea, încercaţi să vi le imaginaţi ca fiind un singur lucru, inclusiv toată dragostea pe care aţi simţit-o în întreaga voastră viaţă, şi încercaţi să vedeţi că totul – fie că are o formă fizică, fie că este o emoţie – este această Stare unică.

Deci gândiţi-vă aşa: dacă iubirea umană este atât de profundă, de deschisă şi de uimitoare, atunci cum oare este Asta, cât de imens de mare, de profundă, de sălbatică, de sănătoasă este Ea în comparaţie cu această concepţie îngustă a iubirii omeneşti?! Este cu mult mai mare decât această iubire. Nici nu se poate pune pe aceeaşi scală de măsură. Nu există comparaţie. Nu există nicio legătură între acestea două.

Iubirea aparţine formei separate şi gamei sale de emoţii. Şi, în această gamă, este uimitoare. Dar această Stare naturală, această Stare naturală liniştită şi simplă este cea absolut autentică. Dacă vreţi să folosiţi cuvântul Iubire – şi îl voi folosi o singură dată acum – dacă îl comparaţi cu iubirea umană, este cu mult, mult mai mare decât iubirea necondiţionată, care este cea mai înaltă iubire posibilă în cadrul formei separate.

Este minunat să simţim şi să experimentăm iubirea omenească. Eu o încurajez. Mi-ar plăcea să văd că oamenii se iubesc pe ei înşişi şi pe ceilalţi şi se deschid sufleteşte şi manifestă iubire şi fac ceea ce este corect în numele iubirii, nu distrug în numele iubirii, ci construiesc în numele iubirii. Dar vreau să fac această distincţie foarte, foarte clară. Această iubire nu este Ceea-ce-Este. Această iubire nu este Starea iluminată, nu are nicio legătură cu Starea iluminată.

Iar dacă te gândeşti „poate că, practicând iubirea, prin această iubire voi ajunge la Starea iluminată şi prin compasiune voi ajunge la Starea iluminată”, părerea mea este că nu te poţi forţa să iubeşti pe toţi şi pe toate, nu este ceva normal. Eu nu-ţi voi spune: „Iubeşte tot ce te înconjoară, de la furnica de pe jos până la persoana pe care o admiri în secret, sau până la socrii tăi...”. Deci nu pot să afirm „practică iubirea tuturor, pentru că, fiind o iubire necondiţionată, te va conduce la realizare”. Nu ai cum să faci asta. Poţi doar să-ţi urmezi intuiţia. Iar intuiţia îţi va arăta ce să iubeşti.

Şi atunci vei vedea ce fel de iubire oferi şi cum face ea ca totul să se transforme, fiind legată de acţiune şi fapte. Pentru că simpla iubire nu este suficientă. Ea trebuie să fie demonstrată de ceea ce faci pentru alţii şi pentru tine însuţi. Trebuie să-ţi exprimi iubirea într-un mod util pentru ca ea să fie o practică.

Însă nu puteţi practica această Iubire. Nu puteţi practica Compasiunea. Puteţi şti că Starea naturală este Compasiune, dar nu o puteţi practica.

Nu poţi alege tu ce să iubeşti, căci – aşa cum am făcut şi eu până în momentul în care percepţia mea s-a schimbat – iubirea este foarte misterioasă şi alege singură: inima vrea ceva şi este atrasă de acel ceva. Din acest motiv iubeşti pe cineva sau ceva. Şi pentru că îţi aparţine. Deci nu poţi tu alege. Aşa este implementat acest proces în povestea ta.

Dar tu poţi fi conştient că această iubire face parte din forma separată. Ca parte a formei separate este minunată, dar nu este finalul, nu este cel mai înalt aspect, care eşti Tu. Este doar o altă stare a formei separate, o stare minunată, dar nu este acea Stare autentică. Iar Starea autentică este Tăcere.

Prin urmare, iubeşte, iubeşte cât de mult poţi, fă cu această iubire cât de mult bine poţi. Dar să ştii că această iubire este foarte, foarte limitată şi diferită ca natură de Ceea-ce-Este. Iar Ceea-ce-Este, cum să zic... nici măcar nu pot încerca să spun ce este. Gândiţi-vă doar că este atât de mult, atât de mult, atât de mult mai mult...

Acest Nimic complet în sine – care înseamnă tot ceea ce vedeţi şi simţiţi în jurul vostru ca formând realitatea voastră şi decurgând după o linie dreaptă, o sfântă linie dreaptă şi liniştită - este Asta. Nu are nevoie de exprimări. Aici doar te odihneşti. Nu ai nevoie să iubeşti.

23 decembrie 2022

Video: https://www.youtube.com/watch?v=dYlGSofti_k

„Sper să mori curând” (1)

Richard Sylvester ne oferă cartea sa "***SPER SĂ MORI CURÂND. Cuvinte despre non-dualitate şi eliberare***" în propria lectură audio (orig. "I Hope You Die Soon. Words on Non-duality and Liberation), în serial.

Motto: Nu-i uşor să scrii o carte despre nimic

SUMAR:

INTRODUCERE

Cea mai răspândită concepţie greşită despre eliberare este că ar putea fi obţinută de către persoană. Dar eliberarea este o pierdere – pierderea senzaţiei că a existat vreodată un individ separat care ar fi ales să acţioneze cumva pentru a obţine eliberarea.

Când se percepe că nu există nicio separare nicăieri, dispare sentimentul de vulnerabilitate şi frică ataşat de persoană, iar ceea ce rămâne este minunea vieţii care se întâmplă, pur şi simplu. În loc de vreo semnificaţie, vezi doar o veveriţă nemişcată pe un trunchi de copac gri, cu picioarele desfăcute, cu capul ridicat, privind direct la tine. În loc de vreun scop, vezi textura uimitoare a blănii pisicii sau modul incredibil în care o furnică se târăşte pe o creangă. Pierderea speranţei nu este nicio pierdere atunci când este înlocuită de lişiţele care plonjează în lac.

Atunci când încetează senzaţia că ai deţine controlul asupra vieţii tale şi că ar trebui să o faci să se desfăşoare într-un anumit fel, atunci trăieşti într-o stare de relaxare. Te simţi comod faţă de orice apare şi nu te mai agăţi de vreo preferinţă despre ce ar fi putut fi.

1. DESPRE ELIBERARE

Preliminarii

Eliberarea nu poate fi descrisă în cuvinte. Ea nu poate fi înţeleasă de minte. Ea nu poate fi percepută până când nu se dezvăluie singură. Iar atunci, niciun cuvânt sau idee nu o poate exprima şi nicio minte nu o poate înţelege.

Totuşi, eliberarea este tot ce există. Chiar acum.

Un paradox.

Perceperea eliberării nu are nimic de-a face cu mintea. Şi totuşi, iată eliberarea chiar aici, acoperită de minte. Acoperită de mintea care nici măcar nu există.

Un paradox.

Eliberarea este sfârşitul căutării şi sfârşitul sensurilor. Eliberarea dezvăluie că sensul vieţii este viaţa însăşi. Nu mai poate exista o căutare a ceea ce este evident că deja există.

Prin natura sa, limbajul descrie dualitatea – evenimente, experienţe, lucruri, gânduri, sentimente. Fenomene. Lucrurile care se întâmplă. Nu există însă niciun limbaj care să descrie non-dualitatea. Cel mult, putem să o sugerăm.

Deci, să facem nişte sugestii.

Trezirea: Să vezi că nu există nimeni

Totul începe cu după-amiezile de sâmbătă în Hampstead, când ascult discuţiile despre non-dualitate susţinute de Tony Parsons. Nu înţeleg multe din ceea ce se spune, dar ceva mă tot cheamă acolo. Şi îmi plac glumele, conversaţiile şi băutura de după, aşa că revin din nou şi din nou.

Apoi, într-o gară din centrul Londrei, într-o seară călduroasă de vară, persoana, sentimentul de sine dispare brusc şi complet. Totul rămâne ca mai înainte – oameni, trenuri, peroane, alte obiecte – însă totul este văzut pentru prima oară fără ca o persoană să medieze sau să interpreteze. Nu-mi apar lumini orbitoare, nici focuri de artificii, niciunul dintre vârtejurile date de LSD sau de ciupercile halucinogene. Dar acesta este adevăratul „Wow!”, să vezi o gară obişnuită, pentru prima dată fără senzaţia de sine. Aici este obişnuitul văzut ca fiind neobişnuit, răsărind în Unime, fără să existe cineva anume care să îl experimenteze.

În această clipă, se percepe că nu există nimeni. Sentimentul că există o persoană a fost permanent până în acest moment şi a dat sens acestei vieţi. Timp de atâţia ani, nu a fost niciodată pus la îndoială. Era atât de clar că aş fi eu, centrul meu şi poziţia mea, încât nici măcar nu a fost remarcat. Acum se vede ca fiind o totală inutilitate. Dintr-o dată, devine clar că nu am avut niciodată o viaţă a mea, pentru că nu a existat niciodată vreun „eu". Într-o fracţiune de secundă de eternitate, fără un „eu", totul este văzut pentru prima dată, pur şi simplu, aşa cum este. Eu nu trăiesc, ci sunt trăit. Nu eu acţionez, ci acţiunile se petrec prin mine, marioneta divină.

Dispare într-o clipă orice grijă a acestei mici, dar atât de importante aparente vieţi.

După o secundă, sinele se întoarce, întrebându-se „Ce naiba a fost asta?". Dar acea fracţiune de secundă de fiinţare ca nimeni aduce schimbări irevocabile în peisajul intern. Căci această percepţie te poate buimăci complet.

Trecutul devine bidimensional. Înainte de asta, trecutul era un peisaj tridimensional pe care îl vizitam frecvent. Mă aruncam în el, sărind din loc în loc; fiecare scenă avea energie şi o realitate a ei. Această energie apărea sub forma unor emoţii şi gânduri, majoritatea legate de regrete şi vinovăţii derulate la nesfârşit, de genul „Ce-ar fi fost dacă..." şi „Dacă ar fi fost altfel...". În consecinţă, trecutul era şlefuit şi reevaluat, imaginând inutil diferite posibilităţi, ca şi cum această revedere obsesivă ar fi putut schimba cumva geografia sau aduce înapoi o iubită pierdută sau şterge vreo ofensă aruncată sau primită. Acum, după acea fracţiune de secundă în care nu mai exista nimeni, deşi persoana s-a întors, trecutul pare ca un tablou plat. Toate scenele sunt încă acolo – căci nu-i vorba de Alzheimer aici – dar nu mai au energie, nu mai au realitate şi nu prea mai există impulsul de a vizita vreuna dintre ele. Din când în când, o scenă sau alta din trecut se trezeşte la viaţă pentru o vreme, dar apoi se stinge din nou. Regretul şi vinovăţia îşi slăbesc strânsoarea.

Încă mai apar unele dificultăţi şi probleme, dar ele nu mai persistă ca înainte. Începe să se prăbuşească peretele de stâncă care le oferea o priză fermă pentru a se căţăra şi a mă strânge de gât. Peisajul intern a devenit alunecos. Aşa cum spune Nisargadatta, lumea este plină de cercuri, dar cârligele ne aparţin nouă. Acum cârligele se dizolvă. Cu toate acestea, pe parcursul anului următor, sinele încearcă cu frenezie să se reafirme, uneori cu mult succes aparent când problemele reapar, căci se pare că plictiseala, disperarea, durerea emoţională încă trebuie să fie trăite.

Un lucru care se observă imediat este natura tuturor aparentelor experienţe spirituale ivite în timpul anilor de căutare şi de urmare a unor căi false şi guru falşi. Dintr-o dată, ele sunt văzute cum sunt cu adevărat, adică nişte experienţe emoţionale şi psihologice petrecute unei persoane ireale şi care nu sunt mai importante decât încălţarea unui pantof sau sorbirea unei ceşti de cafea.

Experienţele spirituale nu sunt greu de provocat. Meditaţi intensiv, cântaţi lungi perioade de timp, ingeraţi anumite substanţe, nu mâncaţi şi nu dormiţi, puneţi-vă în situaţii extreme. Probabil că vor da rezultate. Eu făcusem toate acestea şi au apărut multe experienţe spirituale. Cântasem ore întregi şi meditasem în bătaia unor gonguri tibetane puternice. L-am văzut pe guru, aşezat pe un podium, îmbrăcat în haine impresionante, cum s-a dizolvat într-o lumină aurie în faţa ochilor mei. Identitatea personală se rafinase şi se dizolvase în beatitudinea transcendentală. Universul respira prin mine pe măsură ce conştiinţa mea se extindea pentru a umple totul.

Şi ce dacă?

Întotdeauna era cineva acolo care avea acea experienţă spirituală. Persoana mea, oricât de rafinată, era întotdeauna prezentă. Toate aceste evenimente mi se întâmplaseră „mie”. Niciuna dintre ele nu a avut vreo legătură cu eliberarea mai mult decât mângâierea unei pisici.

Şi, oricum, „Nu poţi sta prea mult timp în lumea lui Dumnezeu. Acolo nu există restaurante sau toalete.”

Eliberarea nu este personală şi nu are nimic de-a face cu nicio experienţă psihologică, emoţională sau „spirituală”, oricât de rafinată ar fi ea. O experienţă spirituală sau psihologică este doar o experienţă personală. Odată ce se percepe că eu sunt nimic, se percepe, de asemenea, că orice experienţă apare doar pentru o *aparentă* persoană şi se dizolvă iar în Unime, fără să aibă nicio semnificaţie. Experienţa nu apare într-o persoană reală şi nu există nici posibilitatea să aibă vreo semnificaţie.

Iar eliberarea nu are nimic de-a face cu absenţa sau prezenţa problemelor sau a dificultăţilor, care pot continua să apară sau nu.

Eliberarea nu aduce fericirea fără de sfârşit. Pentru asta, încearcă cu heroină, prozac sau o lobotomie.

Ce uşurare! Eliberarea nu-ţi cere să fii în vreun fel anume.

Eliberarea nu cere nici măcar să existe un „tu”. Nu o persoană scrie aceste cuvinte. Unimea este cea care scrie aceste cuvinte. Şi tot Unimea le citeşte.

8 ian 2023 Video: https://www.youtube.com/watch?v=Ik1HiCV-nQk

„Sper să mori curând” (2)

Richard Sylvester ne oferă cartea sa "***SPER SĂ MORI CURÂND. Cuvinte despre non-dualitate şi eliberare***", în propria lectură audio (orig. "I Hope You Die Soon. Words on Non-duality and Liberation).

* * *

În poveste, perioada de trezire durează un an. În acest răstimp, simţul persoanei se reafirmă, uneori puternic, apoi se topeşte şi revine iar. Pentru o vreme, este un deşert în care durerea personală e la fel de intensă ca înainte, dar toate vechile consolări şi mecanisme de a-i face faţă şi-au pierdut sensul. Una din încurajări fusese credinţa că durerea avea sens, că era necesară pentru evoluţia mea spirituală. „Nu există câştig fără suferinţă”. Acum acel gând îmi pare de-a dreptul ridicol. Încep să înţeleg că această trezire este nemiloasă, înlăturând orice credinţă de care m-am agăţat vreodată. Acum nu mai există nicio barcă de salvare, nici măcar o bucată de lemn de care să mă prind.

Se spune uneori că Asta îţi distruge viaţa. Ei bine, îţi distruge ceea ce credeai că este viaţa ta. Şi îmi amintesc o vorbă acum. „De ce vrei eliberarea? De unde ştii că ţi-ar plăcea?”.

Doamne! Lucrurile s-au înrăutăţit, nu s-au îmbunătăţit. Înainte, măcar exista speranţa.

Eliberarea: Să vezi că „Eu” sunt Totul

În poveste, la un an de la trezire, mă aflu într-un magazin dintr-un oraş obişnuit de la ţară. Dintr-o dată, dar cu mare blândeţe, obişnuitul este înlocuit de neobişnuit. Persoana dispare din nou complet şi acum se vede clar că conştiinţa este pretutindeni şi totul. Senzaţia de sine localizată se dovedeşte a fi doar o aparenţă. Nu există nicio locaţie, nu există un aici sau un acolo. Există doar Unimea care apare ca fiind totul şi asta sunt „eu” cu adevărat. „Eu” sunt magazinul, oamenii, tejgheaua, pereţii şi spaţiul în care totul apare. Când eul dispare şi se percepe conştiinţa ca fiind totul, atunci vezi cu adevărat ceea-ce-există, o minunată hologramă susţinută de iubire.

La un moment dat în copilărie, conştiinţa pare să se coaguleze într-un spaţiu distinct, devenind solidă şi separată de orice altceva. Asta creează sentimentul de „eu”, cu speranţele şi temerile, iubirile şi responsabilităţile sale împovărătoare. Gândurile şi emoţiile şi fenomenele senzoriale – care doar apar în conştiinţă, şi atât – sunt acum

deţinute de cineva, sunt acum resimţite ca aparţinând „mie". Şi astfel începe drama de a fi o persoană.

Conştiinţa nu are altă locaţie decât „pretutindeni". Există doar libertatea. Dar în această libertate poate apărea şi chiar apare senzaţia că „eu" nu sunt eliberat. Ea se manifestă ca senzaţia de separare, de a fi localizat aici şi nu acolo, separat de toţi ceilalţi oameni şi lucruri. Asta provoacă teamă, dorinţă şi speranţă şi este foarte persuasivă. Nu se poate observa pe ea însăşi şi poate continua timp de şaptezeci sau optzeci de ani, până când se termină la moarte. Sau se poate sfârşi mai devreme, oriunde, în orice moment.

* * *

Eliberarea înseamnă eliberarea de povara de a fi o persoană care, în aparenţă, trebuie să facă alegeri şi să ia decizii; alegeri şi decizii care au consecinţe. Ce minunată uşurare e să vezi că nu există nici alegere, nici persoană, nici separare. Nimic din ceea ce ai făcut vreodată nu a condus la ceva, pentru că nu ai făcut niciodată nimic. Nimeni nu a făcut vreodată nimic, deşi se pare că s-au realizat multe lucruri.

Nu-i aşa că-i minunat că nu ai făcut niciodată vreo alegere în viaţa ta?! Nu ai nimic de regretat, nimic pentru care să te simţi vinovat. Nimic nu ar fi putut fi diferit, nimic nu ar fi putut fi altfel. Nu-i asta o uşurare?! Nimic nu contează. Nu trebuie să te duci nicăieri. Nu trebuie făcut nimic. Nu există nimic important şi nici principii morale. Nu există ajutor şi nici speranţă. Poţi lăsa totul să se ducă, poţi elibera toată tensiunea. Poţi începe să te bucuri de minunea lipsei de speranţă şi de darul lipsei de sens. Poţi începe să te bucuri de totala ta neajutorare.

În eliberare, se vede că nimic nu are vreo semnificaţie deosebită, ci este doar ceea-ce-este. Povestea ta nu se opreşte. Povestea continuă, dar acum se vede că este doar o poveste. Toate pasiunile din aparenta ta viaţă sunt *doar nişte lucruri care se întâmplă*. Conflictele, iubirile, luptele pentru control şi putere, victoriile şi înfrângerile sunt doar nişte fenomene care apar în Unime şi apoi se destramă, fără nicio importanţă.

Nimic nu are mai multă importanţă decât orice altceva şi nimic nu ar putea fi mai mult sau mai puţin. Războiul troian şi un pahar de bere sunt egale.

Dar nu şi în viziunea minţii, bineînţeles.

* * *

Tu nu poţi câştiga eliberarea. Eu nu am câştigat eliberarea. Nimeni nu va câştiga vreodată eliberarea. Nu poţi deveni suficient de bun, nu poţi munci suficient de mult sau nu poţi fi suficient de sincer pentru a o merita. Eliberarea nu mi s-a întâmplat mie şi nici ţie nu ţi se va întâmpla.

Şi totuşi, eliberarea există. Nu există decât libertatea. Perfecţiunea este deja aici. Ceea ce eşti este deja divin.

Căutarea nu te va duce nicăieri, dar nu-i nimic rău în a căuta. În acest aparent proces, ai putea auzi că nu are niciun sens să cauţi, dar nu vei putea renunţa la căutare până când ea nu se opreşte. Când se termină, apare percepţia că ceea ce căutai a fost întotdeauna cu tine, de fapt, a fost mereu chiar ceea ce eşti.

Dar sugestia să renunţi la căutare pentru a găsi libertatea este inutilă. Nu contează dacă te îmbeţi, meditezi, citeşti ziarul, stai cu gurul sau mergi la curse. Niciuna dintre acestea nu va face mări sau micşora şansele de eliberare. A căuta sau a nu căuta, a medita sau a nu medita, ideile astea nu au legătură cu eliberarea. Pentru că nu există nimeni care să poată alege să facă vreunul dintre aceste lucruri. Dacă meditaţia se întâmplă, se întâmplă şi va continua să se întâmple până când nu se va mai întâmpla. La fel e şi cu îmbătatul. Ar fi bine să renunţi la credinţa că poţi alege ceva, orice.

Doar că nici asta nu poţi face...
până în clipa când o vei face.

* * *

Eliberarea este ceea ce rămâne atunci când eul dispare.
Dar eul este, pur şi simplu, libertatea care apare ca un sine limitat.
Eliberarea este tot ceea ce se întâmplă în timp ce tu cauţi eliberarea.
În interior, ştii deja acest lucru.

Să fii treaz și să fii adormit sunt același lucru – cu excepţia cazului în care dormi

Când se percepe libertatea, se înţelege că a fi treaz în eliberare nu diferă de a fi adormit. Ambele sunt văzute, pur şi simplu, ca fiind Unimea ce se manifestă ca somn sau ca trezvie. În eliberare, sunt înlăturate toate confuziile despre iluminare şi se dezvăluie caracterul său absolut obişnuit. Munţii sunt văzuţi doar ca munţi.

Dar pentru căutătorul care încă doarme şi care, în somn, caută neobosit să pună capăt sentimentului de separare, pare să existe o prăpastie între stare sa şi eliberare. Eliberarea pare a fi un minunat premiu care trebuie dobândit, promiţând sentimente de fericire, salvarea de durere şi suferinţă, sfârşitul tuturor problemelor, poate puteri magice şi, desigur, admiraţia pizmaşă a prietenilor. Acesta este motivul pentru

care căutarea eliberării poate fi atât de disperată şi întrebarea „O voi obţine oare?”, atât de intensă.

Tot ceea ce împiedică perceperea eliberării este gândul „nu sunt eliberat”. Prin urmare, unii spun că ceea ce trebuie să faci pentru a percepe eliberarea este să renunţi la acest gând. Dar nu există un cineva care să poată alege să facă asta. Gândul că „asta nu-i eliberarea” – care-i acelaşi cu gândul „sunt separat” sau „sunt în căutare” – continuă până când se dizolvă de la sine. Aparentul eu nu poate face nimic pentru a descoperi că el însuşi este o iluzie – o aparenţă nu poate descoperi realitatea.

Eliberarea este percepută fie în timp ce mintea-corp încă funcţionează, fie la moartea minţii-corp – şi nu contează care din cele două, decât în cadrul poveştii. „La moarte, există doar eliberarea. Numai că-i mai şic să percepi eliberarea când eşti în viaţă.”

În eliberare se vede că nu a existat niciodată nimic de căutat. Ceea ce cauţi a fost întotdeauna cu tine, ceea ce eşti a fost întotdeauna ceea ce eşti. Când se percepe asta, orice căutare se sfârşeşte.

Sper să mori curând

Odată ca niciodată, eram un căutător spiritual foarte dedicat. Meditam sincer, aveam grijă de karma mea, primeam shaktipat, chakrele îmi erau deschise şi purificate de guruşi binecuvântaţi, şi credeam că mă îndrept către undeva.

Apoi s-a produs catastrofa. L-am întâlnit pe Tony Parsons. Şi acela a fost sfârşitul a ceea ce credeam că fusese viaţa mea. Tony, cel care m-a îmbrăţişat la sfârşitul uneia dintre întâlnirile sale şi mi-a spus: „Sper să mori curând”. Tony, cel faţă de care simt cea mai profundă recunoştinţă, chiar dacă nu există nimeni.

Nu găsesc un mod mai potrivit de a încheia acest capitol. Permiteţi-mi să vă transmit binecuvântarea care mi s-a dat şi să vă urez „Sper să muriţi curând”.

11 ianuarie 2023

Video: https://www.youtube.com/watch?v=odZKa1MgDpw

„Sper să mori curând” (3)

Richard Sylvester ne oferă cartea sa "***SPER SĂ MORI CURÂND. Cuvinte despre non-dualitate şi eliberare***", în propria lectură audio (orig. "I Hope You Die Soon. Words on Non-duality and Liberation).

2. LUCRURILE CARE SE ÎNTÂMPLĂ

Limbajul

Un cuvânt nu este fenomenul pe care îl denumeşte. O descriere a mirosului de iarbă cosită nu este mirosul de iarbă cosită. Cuvintele pot indica către eliberare, dar chiar şi atunci, doar într-un mod înşelător. O descriere a eliberării – care oricum este o imposibilitate – nu ar putea transmite parfumul eliberării.

Cuvintele pot descrie doar fenomenele. Eliberarea nu este nici un fenomen, nici o colecţie de fenomene.

Cu toate acestea, dacă trebuie să existe un discurs despre ceva, inclusiv despre eliberare, acesta nu poate fi oferit decât în cuvinte.

Dar aici există şi tăcere. La fel cum literele negre au sens doar pentru că apar pe un fundal alb.

Orice limbaj este îndoielnic. Iar în această carte, următoarele cuvinte trebuie privite cu extremă suspiciune şi trebuie citite întotdeauna ca şi cum ar fi între ghilimele, deoarece premisa conţinută în fiecare dintre ele este falsă:

minte, persoană, trecut, viitor, acum, atunci, timp, loc, aici, acolo, eu, tu, mie, alegere, libertate.

Cuvântul „eu” din propoziţia „eu sunt fericit” are exact aceeaşi forţă ca şi impersonalul din propoziţia „plouă”. Nu plouă „cineva”. Nu există un „eu”. Ploaia cade, pur şi simplu. Fericirea apare, pur şi simplu.

Majoritatea scrierilor care se pretind a fi despre non-dualitate sunt total dualiste. Când un scriitor sugerează că există cineva care poate acţiona cumva pentru a aduce eliberarea, citiţi baliverne. Adesea, vor fi nişte baliverne extrem de bine articulate, fluente, complexe şi convingătoare.

Mintea

Dacă eliberarea este percepută, este percepută. Dacă nu, nu. Aşa stau lucrurile.

În Upanishade se spune: «Advaita nu este o idee. *Ea ESTE*! Fulgerul fulgeră, ochiul clipeşte... Şi apoi? Fie ai înţeles, fie nu ai înţeles... Dacă nu ai înţeles, păcat!».

Tare, nu-i aşa?!

Pentru minte, pare atât de nedrept că nu se poate face nimic.

Mintea poate deruta şi tot mintea poate clarifica. De cele mai multe ori, e buimacă. Ocazional, e lucidă. Mintea trăncăneşte neîncetat, insistând că prostiile sale au sens.

Mintea este ca o casetă audio care rulează toată ziua în buclă, având un singur mesaj înregistrat pe ea. „Vezi, am dreptate. Vezi, am dreptate." Şi are în dotare un dispozitiv care elimină toate dovezile contrare.

Mintea insistă că ne poate conduce la iluminarea personală. Şi totuşi, trebuie să recunoască faptul că iluminarea încă nu a avut loc. Mintea nu-şi poate îndeplini niciodată promisiunea, aşa că zice că nu am meditat suficient sau nu am intonat suficiente mantre sau nu am dovedit suficientă devoţiune faţă de guru. Sau nu am fost suficient de sinceri sau nu am lucrat îndeajuns pentru a ne curăţa chakrele sau nu am îndeplinit suficiente ritualuri de purificare. Sau nu am căutat suficient de mult pentru a găsi secretul ultim. Sau, desigur, că am căutat prea mult.

Mintea crede în dreptate, în echitate. Mintea crede că virtutea şi efortul ar trebui să fie recompensate. „Dacă m-aş strădui mai mult să devin o persoană mai spirituală, a mea va fi fericirea." Mintea crede că eliberarea trebuie să aducă o stare de beatitudine permanentă, deoarece vede eliberarea ca pe o recompensă pentru munca grea depusă, ca pe rezultatul unui har absolut meritat.

Şi astfel, moara de credinţe şi căi spirituale continuă să se învârtă şi guruşii prosperă.

* * *

Atunci când se percepe pentru prima dată că nu există nimeni, mintea poate fi foarte zdruncinată. Dar, de obicei, ea îşi reia rapid controlul. Mintea nu poate vedea trezirea decât ca pe o experienţă personală. „Cu siguranţă", spune mintea, „trebuie să existe o cale prin care să pot recrea această întâmplare minunată, să o menţin mai mult timp, să-i extrag esenţa, să trăiesc, în sfârşit, în ea pentru totdeauna".

Eşecul minţii în a reuşi oricare dintre aceste lucruri poate duce la disperare.

* * *

Atunci când are loc o trezire bruscă – dispariţia completă a persoanei pentru o fracţiune de secundă – toate grijile care au însoţit viaţa respectivă dispar imediat, pentru că, dintr-o dată, nu mai există

nimeni care să se îngrijoreze. Într-o clipă, mintea este spulberată şi toată contracţia energetică legată de „trecut” şi „viitor” este eliberată. Se percepe atunci că nu există absolut nicio posibilitate pentru vreo suferinţă personală sau ca să conteze ceva, deoarece acum se percepe că persoana nu există. Depresia? Neliniştea în legătură cu un interviu de angajare? Speranţa că Louise mă iubeşte? Teama de rezultatele testelor medicale de săptămâna viitoare? Dintr-o dată, în vid, nu mai există nimeni care să aibă nimic din toate acestea.

Dar, o fracţiune de secundă mai târziu, este probabil ca sinele să se întoarcă cu toate grijile sale pentru sine.

* * *

Acest personaj (Richard), în timpul perioadei de trezire, percepe fragilitatea absolută a aparenţelor. Străzile, oamenii, clădirile, câmpurile, dealurile, toate sunt văzute ca neavând nici substanţă, nici durată. Totul este doar un joc de culori, o peliculă de lumină suspendată în neant şi care nu durează nici măcar un moment. Un moment tot mai are o durată cu un început, un mijloc şi un sfârşit, dar aparenţa nu are nimic din toate acestea. Totul apare în două dimensiuni, ca o carte poştală cu imagini. Vocea de la telefon nu provine de la vreun trup – este tulburător să realizez că vocile prietenilor mei, atunci când îmi telefonează, sunt total imateriale.

Experienţele spirituale

Experienţele spirituale sunt, pur şi simplu, o formă personală de experienţă psihologică, emoţională şi fizică. Chiar şi în cele mai rafinate stări de transcendenţă există întotdeauna un cineva care trăieşte această experienţă. Totuşi, treaba asta nu poate fi observată până când nu se vede, chiar şi pentru o fracţiune de secundă, că nu există nimeni.

Experienţele spirituale pot fi provocate prin efort personal, la fel cum un perete poate fi zugrăvit prin efort personal. Dar ele nu pot fi susţinute pentru mult timp, aşa cum nicio experienţă nu poate fi susţinută pentru mult timp.

Mintea adoră să depună efort pentru a crea experienţe spirituale şi se bucură de recompensele pe care acestea le aduc. Minţii i se pare atât de corect. „Fac un anumit efort şi primesc o anumită recompensă.”

E la fel ca atunci când coacem plăcinte cu mere la cuptor.

Mintea spune că, „după ce voi depune suficient efort spiritual, iluminarea va fi a mea, poate peste încă zece vieţi”. Dar odată cu

percepţia că nu există nimeni, se percepe că „eu” nu am depus niciodată niciun efort, „eu” nu am făcut nicio muncă şi nu mi se dă nimic ca răsplată. Niciun aspect al vieţii mele nu are cum să aibă vreo legătură cu „mine”.

Într-o fracţiune de secundă de trezire, toate satisfacţiile căii spirituale pot dispărea. Toate eforturile depuse, distracţia şi preocuparea de a face bagajele pentru a pleca în India, ashram-urile vizitate cu ardoare, traseele importante prin bazarul spiritual, trezirile lui kundalini şi shaktipat-urile (transmisiile energetice) primite pot fi percepute că nu au dus nicăieri şi că nu au contat pentru nimic.

Perceperea acestui lucru poate produce hohote de râs sau un pustiu de disperare. Căci, întorcându-mă după trezire, s-ar putea fie să fi înţeles gluma, fie să mă simt cu adevărat singur şi fără speranţă.

Asta poate conduce la o perioadă de pasivitate inertă. În râs sau disperare.

13 ianuarie 2023

Video: https://www.youtube.com/watch?v=SnAEEPBPAj8

NONDUALITATEA ÎN MELODII NOI SAU CELEBRE

«*Nimeni nu pune versuri noi în cântece vechi*» (Matei 9:17) parafrază

Povestea

Este un obicei firesc ca muzicanţii să interpreteze melodii cunoscute în stilul lor propriu. Rezultatul se numeşte, în jargonul muzical, „cover”. Foarte rar găsiţi însă melodii care să aibă schimbate versurile în limba originală, cu excepţia parodiilor. Cu asta se ocupau brigăzile artistice studenţeşti de pe timpul comunismului.

Dar ce ziceţi de o nouă formă de exprimare artistică în care, peste fundalul orchestral original, suprapunem o voce cu alte versuri, de data asta, nu în scop de distracţie, ci de a transmite un nou mesaj artistic?! Melodia originală ne sugerează o anumită stare sufletească care se doreşte a fi transpusă în nişte versuri mai potrivite, în opinia noastră.

Asta am păţit eu, vizionând un videoclip cu o persoană trezită spiritual (Simcha Lev), care avea inserate câteva secunde muzicale dintr-un hit pop al anilor 1970. Ea simţise că acea melodie rezona, parţial, cu mesajul său nondualist. Asta am simţit şi eu.

Am căutat cele câteva versuri pe internet şi am dat peste melodia pe care n-o mai auzisem niciodată. Desigur că nu avea legătură cu nondualitatea, dar mi-a fulgerat prin minte să o adaptez eu la noile idei. Şi aşa am realizat o nouă versiune în limba originală (engleză), cu aportul unei voci sintetizate. Practic, este o nouă expresie artistică, ce beneficiază atât de calitatea foarte bună a muzicii originale, cât şi de o profunzime spirituală neaşteptată pentru o melodie pop.

De acum înainte, „*the sky is the limit*”, cum spun englezii. Găseşte o melodie de suflet, pune-i versurile proprii şi ai devenit **coautor**. Cineva ar putea chiar iniţia concursuri de **karaoke next-level**, în care competitorii îşi prezintă propriile creaţii literare pe hit-uri vechi. În fond, Bob Dylan a primit în 2016 premiul Nobel pentru versuri, nu pentru muzica cântecelor sale...

În final, am obţinut o expresie artistică **hibridă** ***. Vă prezint produsul artistic mai jos. Am simţit imboldul să-l fac şi l-am făcut, şi gata. Mai departe, voi veţi decide dacă este o creaţie umană frumoasă sau un karaoke al unui robot care a luat-o razna.

Notă: În cazul traducerilor unor melodii străine, efortul poeţilor este similar, traducerea fiind un act creator în sine. Am scris un articol dedicat acestei chestiuni, intitulat „**Traduceri de texte muzicale**".

Tutorial robot-karaoke

Pentru cei care simt fiorul creator, vă prezint un scurt tutorial cum puteţi realiza şi voi ceva similar.

1. Scrieţi sau tipăriţi versurile cântecului original şi înlocuiţi-le cu noile voastre versuri, silabă cu silabă.

2. Găsiţi un **fişier audio mp3 instrumental** fie de la o versiune pentru karaoke, fie eliminând vocea din melodia originală printr-un site de pe internet (voice remover).

3. Găsiţi pe internet un **fişier midi cu linia melodică** respectivă şi importaţi-l în programul gratuit Musescore. Dacă nu-l găsiţi, creaţi voi înşivă linia melodică de la zero. Este important să ajustaţi precis tempo-ul (bpm sau numărul de pătrimi pe minut) după varianta originală instrumentală (eventual, transpuneţi melodia în tonalitatea originală).

4. Importaţi în programul Synthesizer V Studio fişierul midi cu melodia şi folosiţi **vocea sintetizată Eleanor** în varianta de limbă engleză pentru a cânta versurile voastre. Apoi exportaţi rezultatul într-un fişier mp3 (folosind programul gratuit Audacity).

5. Tot în Audacity, suprapuneţi cele două fişiere mp3 (Eleanor şi orchestra), apoi aliniaţi perfect fragmentele vocale cu acompaniamentul. În final, exportaţi fişierul mp3 rezultat.

NOTĂ: O voce sintetizată de calitate muzicală mai bună şi cu care se lucrează mai uşor într-un DAW este plug-in-ul Emvoice.

Melodia NOTHING'S ALL

Melodia originală se numeşte „Nothing Rhymed", un hit al anului 1971, compus şi interpretat de Gilbert O'Sullivan.

Iată etapele şi elementele creative pentru melodia intitulată „Nothing's All":

Noile mele versuri în limba engleză şi traducerea lor în limba română.

Nothing's All

1. In the day I was robbed by those rascals
I wake up in the hospital bed
While an angel so bright
Takes my pain with its light
I'm in heaven and happy instead

2. And as huge is the scale of creation
Or as small are the beings of dust
It's a joke or a game
Playing tricks in the brain
Or a day-dream that's fueled by trust

Bridge1:
And thoughts come inside me
and sorrow surround me:
"You'll never get too much above"
But I cover the noise
With my small inner voice:
"It's all love"

3. In the moment of truth I'm bewildered
Finding all that I've known is a lie
And I'm begging same grace
For the whole human race
But there's no one to whom can apply

Chorus1:
Nothing old, nothing new, nothing missing
Nothing gained, nothing still-born or lost
Nothing other than This
Nothing stronger than peace
Nothing you have to hide
Nothing wrong, nothing right
Nothing lacking worldwide
There's no you, there's no I
There's no one in control
There's no time, there's no soul

Nimicul este Totul

1. În ziua când m-au jefuit ticăloşii ăia
Mă trezesc în patul de spital
Când un înger atât de strălucitor
Îmi ia durerea cu lumina sa
Şi, în schimb, mă găsesc în rai, fericit.

2. Pe cât de mare este scara creaţiei
sau pe cât de mici sunt fiinţele de praf
Totul e o glumă sau un joc
Ce joacă feste în creier
Sau un convingător vis cu ochii deschişi

Îmi vin tot felul de gânduri
care mă înconjoară cu tristeţe:
"Nu vei ajunge niciodată prea sus"
Dar le acopăr zgomotul
cu mica voce lăuntrică:
"Totul e iubire"

3. În clipa adevărului sunt uluit
Descoperind că tot ce ştiam e o minciună
Şi implor aceeaşi graţie
pentru întreaga rasă omenească
Dar nu există nimeni căruia să i se aplice.

Refren:
Nimic vechi, nimic nou, nimic nu lipseşte
Nimic câştigat, nimic eşuat sau pierdut
Nimic altceva decât Asta
Nimic mai puternic decât pacea
Nimic ce ar trebui ascuns
Nimic greşit, nimic corect
Nimic nu lipseşte nicăieri
Nu există tu, nu există eu
Nimeni nu controlează nimic
Nu există timp, nu există suflet
Nimicul este Totul

Bridge2:
This Being inside me
Could never deny me
The dream to believe I could choose
And this pleasure I get
From, say, winning a bet
Is to lose

Chorus2:
Nothing good, nothing bad, nothing missing…

Această Fiinţă lăuntrică
N-ar fi putut vreodată să-mi refuze
Visul de a crede că am o voinţă liberă.
Şi simt această plăcere,
de pildă, la câştigarea unui pariu,
De a pierde.

Refren:
Nimic bun, nimic rău, nimic nu lipseşte

Fişierul midi cu linia melodică l-am găsit în baza de date musescore.com şi l-am copiat manual, notă cu notă, în programul Musescore. A rezultat fişierul **Nothing's All.mscz**, care poate fi audiat şi **online pe musescore.com**. Iată şi partitura **Nothing's All.pdf**

La varianta video pentru YouTube, am folosit programul de editare video VSDC pentru a adăuga versurile în stil karaoke. (19 aug 2022)

Video: https://www.youtube.com/watch?v=xRJiSRE1KYw

Melodia HOW SILLY AND HAPPY

Am creat noi versuri în ton cu nondualitatea pentru melodia „She's always a woman", un hit al anului 1978, compus şi interpretat de Billy Joel.

Iată etapele şi elementele creative pentru melodia intitulată „How Silly and Happy":

Noile mele versuri în limba engleză şi traducerea lor în limba română.

How Silly and Happy	Cât de prostuţ şi fericit
1. You're ambitious and fast, you aim only highs	1. Tu eşti iute şi ambiţios, ţinteşti numai sus
But I cherish my minutes in counter-clockwise	Dar eu îmi preţuiesc minutele în sens anti-orar
They say Chariots of Fire's a film you must	Se spune că Chariots of Fire este un film

see
It shows an example of how silly and happy to be

care trebuie văzut
Arată un exemplu de cât de prostuţ şi fericit poţi fi

2. And you're fighting to win and to make a career
But I'm spending my time as a proud volunteer
If only a person that's none can be free
How can you tell me darling how silly and happy I be?!

2. Tu lupţi ca să câştigi şi să-ţi faci o carieră
Dar eu îmi petrec timpul ca un vajnic voluntar
Dacă poate fi liberă doar persoana care nu există
Cum atunci, dragă, îmi spui tu cât de prostuţ şi fericit să fiu?!

Chorus:
Oh, in the sky birds don't sow *
Neither reap, they just flow
Life takes care of its own
I like to sing and to dance
Paint or sit in a trance
Make some poems, unknown

Refren:
O, păsările cerului nu sădesc *
Şi nici nu culeg recolta, doar plutesc
Viaţa are grijă singură de ea
Îmi place să cânt şi să dansez
Să pictez sau să intru în transă
Să scriu poezii, neştiut de nimeni

3. And they say all your troubles will end in the grave
But I'm already dead and have nothing to save
If only your body were empty of a "me"
You would have no free will of how silly and happy you be

3. Se spune că toate necazurile se sfârşesc în mormânt
Dar eu sunt deja mort şi n-am nimic de pierdut sau câştigat
Dacă trupul tău nu ar mai avea un "eu"
N-ai avea liber-arbitru cât de prostuţ sau fericit să fii

Chorus:
Oh, in the sky birds don't sow *
Neither reap, they just flow
Life takes care of its own
I like to sing and to dance
Paint or sit in a trance
Make some poems, unknown

Refren:
O, păsările cerului nu sădesc *
Şi nici nu culeg recolta, doar plutesc
Viaţa are grijă singură de ea
Îmi place să cânt şi să dansez
Să pictez sau să intru în transă
Să scriu poezii, neştiut de nimeni

4. You believe you are grounded and guided by news
But if you think it's all clear, you are simply confused

4. Crezi că eşti cu picioarele pe pământ şi bine informat
Dar dacă ai impresia că totu-i clar, eşti

If you're lucky enough to dissolve in this This
Then you'll maybe discover
how silly and happy and timeless a non-person is
----

* *«Look at the birds of the air; they neither sow nor reap nor gather into barns, and yet your heavenly Father keeps feeding them.» (Mathew 6.26)*

doar confuz
Dacă vei fi destul de norocos să te dizolvi în Asta
Poate că atunci vei descoperi cât de prostuţă şi fericită şi în afara timpului este o "non-persoană"
----

* *«Priviţi la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare, şi Tatăl vostru Ceresc le hrăneşte.» (Matei 6.26)*

Fişierul midi cu linia melodică l-am găsit în baza de date musescore.com şi l-am copiat în programul Musescore. A rezultat fişierul **How silly and happy.mscz**, care poate fi audiat şi **online pe musescore.com**. Iată şi partitura **How silly and happy.pdf**

Am folosit programul de editare video VSDC pentru a combina muzica cu imagini şi secvenţe video de pe internet pentru a obţine videoclipul de mai jos. (2 sep 2022)

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Ob-h1j5YIgw

Melodia PACIFICĂ

Prima melodie a mea interpretată de vocea sintetică Eleanor se numeşte "PACIFICĂ", fiind cântată în limba română. Am compus-o încă din 1986, pentru voce şi chitară, am orchestrat-o în 2014 cu programul online Noteflight şi am refăcut-o cu Musescore în 2021.

În piaţa desenelor anime din Japonia, China şi Coreea sunt în mare vogă melodiile interpretate de personaje anime. Vocile lor sunt sintetizate, bazate pe samples şi AI. Am găsit pe internet cântăreaţa virtuală (vocea sintetizată) Eleanor, produsă de Dreamsonic.com, care vorbeşte englezeşte şi am pus-o să cânte linia melodică de la piesa mea "Pacifică". Rezultatul este uimitor, cu excepţia faptului că are un puternic accent englezesc. Nu cred că vom avea prea curând o voce muzicală sintetică în limba română, pentru că nu există încă un interes pentru aşa ceva. (1 sep 2021)

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Iu-EWBXSjwA

Alţi artişti

În peisajul muzical românesc, celebrul muzician Dan Andrei Aldea s-a ocupat în ultimii ani de viaţă cu vocile şi instrumentele sintetizate. El a introdus o asemenea voce electronică în melodia prietenului său Doru Stănculescu, intitulată "**Epifanie**" .

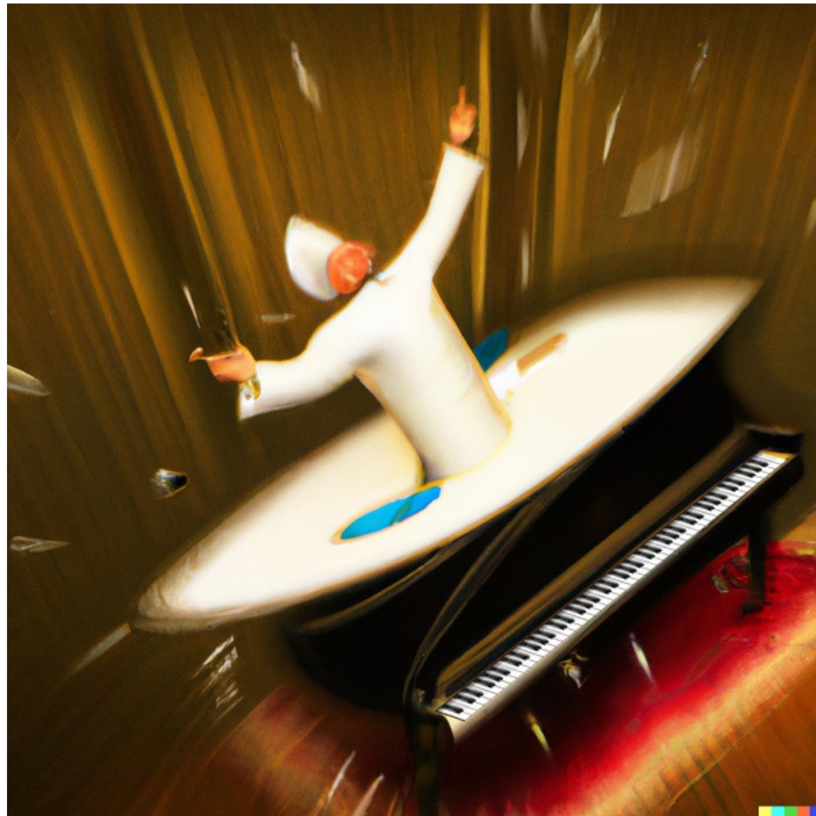
Există în lume destui oameni sensibili care au descoperit nondualismul şi încearcă să-l exprime în artă. Unul dintre ei este John Wheeler, care interpretează aici nişte cântece inspirate. El oferea şi satsanguri nondualiste plăcute.

Nu în ultimul rând, merită menţionată melodia regretatului **John Lennon "Watching the Wheels"**, cu nişte versuri superbe.

Arta hibridă Om – A.I.

*** Prin artă hibridă înţeleg combinaţia dintre creativitatea umană şi punerea ei în practică de către inteligenţA artificială. În cazul melodiilor de mai sus, am folosit o voce sintetizată electronic, care foloseşte algoritmi inteligenţi de A.I. pentru a cânta omeneşte.

O altă posibilitate este aplicarea A.I. în arta grafică. Am profitat de noua ofertă disponibilă publicului larg numită **DALL·E** pentru a ilustra ideea abstractă şi, oarecum, incompatibilă, de "**Nondualitatea în muzica modernă**". Am descris în câteva cuvinte ce vreau să văd, iar algoritmul mi-a propus nişte variante, dintre care le-am ales pe cele de mai jos, pe care apoi le-am cizelat şi modificat în Photoshop.

Derviş învârtindu-se în extaz într-un pian

Explicaţie: Dervişii rotitori sunt un simbol al curentului esoteric sufit, fondat de celebrul poet iluminat Rumi. Muzica lor tipic orientală nu are nicio legătură cu pianul, care este un instrument occidental relativ modern.

Uroborus cântă la propria coadă

Explicaţie: "Şarpele care-şi înghite coada", Uroborus, simbolizează, în unele vechi tradiţii spirituale, unitatea primordială şi timpul fără sfârşit, adică nondualitatea. Aici îşi foloseşte coada pe post de microfon muzical, în loc să şi-o înghită.

Am mai găsit acest logo pe internet şi mi s-a părut semnificativ pentru subiectul ales, "*Nondualitatea în muzică*". Simbolul muzical ♫ uneşte yin şi yang ☯, simbolul Tao – care este un alt nume pentru nondualitate.

Animaţie pe tema nondualităţii

Am scris un mic dialog cu titlul "**The story of the Me and the Non-me**" (Povestea Eu-lui şi a Non-eului), pe care l-am animat cu programul CrazyTalk şi vocile sintetice Fabineu Topshot şi Ana (child). Filmuleţul este subtitrat în limba română. Pentru reflecţie şi amuzament...

Video: https://www.youtube.com/watch?v=oSD-87OoOG0

Characters: Fabineu, professor, scientist + *Ana, child*

The storytale of the Me and the non-Me

This is the story of the me and the non-me. Let's go back in time immemorial.

- Yowza!

The me, is here. and now. The non-me, is there. in the past or in the future. So, the me is this. center point. and the non-me is that. space and time.

- Wait a minute! Who is the me?

The me is who's asking. Self-consciousness.

- A-ha!

The me is a sentient bubble. gliding, through space-time. It feels like no-thing, dropped in everything and. separate.

- Ouch!

All the me can have it gets from outside. It is totally empty inside. That's why it is forever eager to grab something: objects, persons, ideas.

- Hmm! Does the me. have wings?

Oh no! But it has dreams.

- Cool! What is it dreaming of?

It is dreaming of the past or the future. You see, the me has only the present.

- And what's the present? Is it a pie? Yummy!

Sort of. The present is like a sensation. The past and the future are just concepts. You can never touch a concept.

- Why?

Because a concept is contained within the brain.

- Aha!

The me is the sensation of “here”, the center. And space is what surrounds the center. So, “there”, is also a concept, because the second you touch it, it becomes, “here”.

- *Like magic! Poof!*

Bravo! So space and time are concepts, while the only raw sensations are here and now.

- *Don’t animals live in space and time, too?*

Well, animals and small kids are simply imersed in this natural Reality like a droplet of water in the ocean.

- *I’m a kid, too. But I’m trying to grasp the meaning of your saying.*

Fine. Then, you’ll get a purpose and meaning in the end.

- *And I will have a real mind, like adults, won’t I?*

Absolutely**!** Except that the mind is not quite real. It interprets Reality.

- *Aha! As an actor interprets a role in a movie.*

Ah, the real Reality is made of the screen and the chairs and the hall of the cinema theatre. While the movie is not real. The me lives in an abstract reality, which is parallel with natural Reality. Yikes!

- *Jeez! Maybe the world would be better if the me didn’t existed.*

The me is simply an illusion, a mind trick, which considers itself to be absolutely solid, self-assured of its existence.

- *If it’s an illusion, then why are you telling me this story?*

You like stories, don’t you? Moreover, this one has a happy ending.

- *Hooray! Let’s hear it.*

The me and the non-me are one and the same. They never parted. There is only One reality. Oneness.

- *Oneness… One-ness. Oneness. OK! Then who are you?*

I am you. And you are me. This is not a dialogue, but a monologue.

- *Gosh! Ha-ha-ha! What a joke, isn’t it?*

Traducerea în limba română

Personaje: Fabineu, profesor, savant + *Ana, copil*

Povestea Eu-lui şi a Non-eului

Aceasta e povestea Eu-lui şi a Non-eului. Să ne întoarcem în vremuri de demult.

- *Minunat!*

Eul înseamnă aici şi acum. Non-eul înseamnă acolo, în trecut sau în viitor. Deci Eul este ACEST punct central. Iar Non-eul este ACEL spaţiu şi timp.

- Stai puţin! Dar cine este Eul?

Eul este cine întreabă. Conştiinţa de sine.

- Aha!

Eul este o bulă simţitoare care alunecă prin spaţiu-timp. Se simte ca un nimic cufundat în totul şi separat.

- Au!

Tot ceea ce are Eul provine din exterior. Este complet golit pe interior. De aceea este mereu nerăbdător să apuce câte ceva: obiecte, persoane, idei.

- Hm! Eul are aripi?

O, nu! Dar are visuri.

- Mişto! La ce visează?

Visează la trecut sau la viitor. Vezi tu, Eul nu are decât prezent (/cadou).

- Şi ce este prezentul? Este o plăcintă? Mm...!

Un fel de. Prezentul este precum o senzaţie. Trecutul şi viitorul sunt doar nişte concepte. Nu poţi atinge niciodată un concept.

- De ce?

Fiindcă un concept este conţinut în creier.

- Aha!

Eul este senzaţia de "aici", centrul. Iar spaţiul este ceea ce înconjoară acest centru. Deci şi "acolo" este tot un concept, fiindcă în clipa când îl atingi, devine "aici".

- Ca prin magie! Puf!

Bravo! Deci spaţiul şi timpul sunt concepte, pe când singurele senzaţii sunt aici şi acum.

- Dar animalele nu trăiesc şi ele în spaţiu şi timp?

Păi, animalele şi copiii mici se simt cufundaţi în această Realitate naturală, precum o picătură de apă în ocean.

- Şi eu sunt copil. Dar încerc să pricep ce spui.

Fain. Înseamnă că vei căpăta un scop şi un sens până la urmă.

- Şi voi avea şi eu o minte adevărată, ca a adulţilor, nu-i aşa?

Absolut! Doar că mintea nu este chiar reală. Ea interpretează Realitatea.

- Aha! Aşa cum un actor interpretează un rol într-un film.

Aa! Realitatea adevărată este formată din ecran şi scaune şi sala de cinema. În schimb, filmul nu este real. Eul trăieşte într-o realitate abstractă, care este paralelă cu Realitatea naturală. Văleu!

- *Doamne! Poate că lumea ar fi fost mai bună dacă Eul n-ar fi existat.*

Eul este o simplă iluzie, un truc al minţii, care se consideră a fi absolut solid, sigur de propria existenţă.

- *Dar dacă este o iluzie, de ce îmi povesteşti asta?*

Îţi plac poveştile, nu-i aşa?! În plus, aceasta are un final fericit.

- *Ura! Să-l auzim.*

Eul şi Non-eul sunt unul şi acelaşi. Nu s-au separat niciodată. Există o singură unică Realitate. Unimea.

- *Unimea... U-ni-mea. Unimea. OK! Atunci tu cine eşti?*

Eu sunt tu. Iar tu eşti eu. Ăsta nu-i un dialog, ci un monolog.

- *Doamne! Ha-ha-ha! Ce ditamai gluma, nu-i aşa?*

Unimea Este. Oneness Is.

Am descoperit un interesant plugin pentru DAW cu muzică de coarde, numit "**Fractured Strings**" de la Spitfire Audio, şi m-am gândit că l-aş putea folosi pentru o coloană sonoră. Şi aşa am creat un script despre nondualitate, pe care l-am ilustrat cu mostre muzicale atent selecţionate. A fost un interesant exerciţiu de creativitate. Iată textul, cu traducerea în limba engleză.

Videoclip: https://www.youtube.com/watch?v=ePhq74vCF2k
Videoclip în engleză https://www.youtube.com/watch?v=keRq8hm43jw

UNIMEA ESTE.

Motto:
«Atunci când doi oameni sau două naţiuni se luptă,
Unimea se manifestă de ambele părţi,
jucând diferitele roluri necesare pentru conflict.
Conflictul este o modalitate prin care Unimea explorează viaţa –
prin intermediul dualităţii
şi prin faptul că doi oameni sau două naţiuni
se urăsc sau se iubesc.»

ONENESS IS.

Motto:
«When two people or two nations fight,
Oneness is at play on both sides,
playing the various roles necessary for conflict.
Conflict is one way that Oneness is exploring life –
through two-ness
and through two people or nations
hating or loving each other.»

Message from Mother Mary
channeled by Gina Lake

Mesaj de la Maica Domnului
prin mediumul Gina Lake
În cartea
"Zece învăţături pentru o singură lume",

UNIMEA ESTE.
Naraţiune de Răzvan A. Petre

Unimea este Tao
sau Absolutul
sau Pura Conştiinţă
sau Dumnezeu

Unimea este paradoxul
că totul şi toate sunt Una.
Unimea este multitudinea.
Dumnezeu este, simultan,
Creator şi creatură.

Pare o absurditate, pentru minte:
„Cum să fie Unul o mulţime?!"

E ca şi cum
Unimea s-ar afla într-un labirint de oglinzi,
privindu-se în multiple reflexii.

Creatura este doar o imagine,
nu-i palpabilă, concretă,
ci un fel de „iluzie".

Creatorul ESTE fiecare creatură,
lumea, universul.

Pânza păianjenului este chiar trupul său.
Tot aşa, universul manifestat
este trupul Unimii ne-manifestate.

Dualitatea apare când Unul se divide în doi.
Dar acest lucru nu s-a întâmplat
niciodată, decât în imaginaţia Unimii.

Separarea dintre eu şi lume este imaginară.
Fiecare creatură se crede autonomă,
este hipnotizată că are o conştiinţă individuală.

Dar „eu" este o senzaţie ca oricare alta.
Ea poate dispărea oricând, printr-o vrajă inversă,

from the book
"Ten Teachings for One World"

ONENESS IS.
A narrative by Răzvan A. Petre

Oneness is Tao
or the Absolute
or Pure Consciousness
or God

Oneness is the paradox
that all is One.
Oneness is multitude.
God is, simultaneously,
Creator and creature.

It sounds absurd, to the mind:
„How can One be many?!"

It's as if
Oneness would be in a mirror maze,
looking at Itself in multiple reflections.

The creature is just an image,
it's not tangible, real,
it's nothing but a sort of "illusion".

The Creator IS each and every creature,
the world, the universe.

The spider's web is its own body.
Likewise, the manifested universe
is the body of the un-manifested Oneness.

Duality appears when the One divides into two.
Yet, this never happened
except in Oneness' imagination.

The separation between me and the world
is imaginary.
Each creature believes themselves to be autonomous,
by being hypnotized they have an individual consciousness.

Yet, the "me" is merely a senzation like any other.
It may vanish anytime, through a reversed

la fel cum îţi piere gustul sau mirosul când
eşti răcit.

Foarte puţini oameni, de-a lungul istoriei,
S-au trezit din această hipnoză divină:
Lao Tzî, Shankara, Rumi, Ramana şi alţi
iluminaţi.

Graţia se oferă sporadic, când vrea Ea.
Pentru că nu contează deloc
dacă o persoană se trezeşte sau nu.

Se trezeşte din vis chiar Tao,
recunoscând
că nu a existat nicio persoană autonomă.
Ci doar o mască a Lui Însuşi.

Ca să percepi direct acest adevăr
cutremurător,
că „tu” nu ai existat niciodată,

chiar trebuie să dispari.

Şi rămâne doar Pura Conştiinţă, cea
dintotdeauna.

*«Nimeni nu poate vedea pe Dumnezeu
Şi să rămână viu»* (Biblia).

Dar nu moare nimeni cu adevărat.

Ci doar se dă la o parte vălul iluziei
separării
de pe o părticică a Unimii.

În starea de iluminare,
corpul trăieşte în continuare,
mintea gândeşte în continuare.

Doar „eul” a murit.

Şi oamenii din jur nu-şi dau seama,
fiindcă ei văd o faţă zâmbitoare.

„Eu” a fost de la bun început o iluzie.

Iar viaţa corpului-minte poate continua
nestingherită
fără acel „eu” iluzoriu.

Unimea sau Non-dualitatea este simplă.

magic,
it’s like the loss of taste and smell when
you get a cold.

Very few people awakened from this
divine hypnosis along history: Lao Tzu,
Shankara, Rumi, Ramana and other
enlightened beings.

Grace is offered occasionally, only when It
wants to.
Because it doesn’t really matter
if a person awakens or not.

That which awakens is Tao Itself,
by recognizing that has never been
any autonomous person.
But a mask of Its own.

For you to directly perceive this terrible
truth,
that “you” have never existed,

you really must disappear.

And what’s left is the eternal Pure
Consciousness.

*«No one can see God’s face and stay
alive»*
(The Holy Bible)

But nobody really dies.

It’s simply a lifting of the veil of illusion of
separation from a small part of Oneness.

In the state of enlightenment,
the body still lives,
the mind still thinks.

It’s just the “me” that has died.

And other people don’t realize that,
because they’re just seeing a smiling face.

The “me” was an illusion from the
beginning.

And the body-mind continues to live
unhidered by that illusory “me”.

Oneness or Non-duality is simple.

Mai simplă decât gândul „simplu”.

Este goală de conţinut. Nimic.
Şi totuşi, ESTE,
dar nu seamănă cu nimic creat de Ea.

De aceea, i se spune „nimic” sau „vid”.

Iar această simplitate îşi imaginează lumea
cu toată multitudinea de forme.

Ce poate fi mai paradoxal?!

Nu poţi vorbi de Non-dualitate sau Tao
decât în paradoxuri şi contradicţii.

Şi nici atunci nu descrii Realitatea,
doar că te apropii mai mult de esenţa Adevărului.

Dumnezeu îl înfricoşează
pe cel ce se crede separat de El.

Este înspăimântător!
Pare neantul absolut…

Dar când îţi dai seama că „tu” erai Dumnezeu, deghizat,
te relaxezi şi râzi.

Nimeni nu este separat de Tao.

Toţi, toate, totul şi fiecare este Unicul Absolut,
fiindcă numai El există.

Viaţa merge înainte şi după această revelaţie.
Aparent, nimic nu se schimbă.

Vezi aceleaşi prostii şi răutăţi când apar în jur,
însă acum ştii că nimeni nu e de vină pentru nimic.

Dumnezeu însuşi este
Cel care se prosteşte şi face pe răul
prin orice netot şi vrăjmaş.

Nu s-ar zice că-i doar o joacă inocentă…
Suferinţă, distrugere, cruzime,

Simpler than the thought “simple”.

It’s empty. Nothing.
And yet, It IS, but It does not resemble anything
that It created.

That’s why It is called “nothingness” or the “void”.

Still, this simplicity imagines the world
with all its many forms.

What can be more paradoxical than that?!

You cannot talk about Non-duality or Tao
unless you use paradoxes and contradictions.

And still you cannot describe Reality,
you just get nearer to the essence of Truth.

God terrifies those who think
they are separate from It.

It is frightening!
It is a total nothingness.

But when you realize that “you” have been
God, in disguise, you relax and laugh.

Nobody is separated from Tao.

All, everything, each and everyone is the
Unique Absolute, ecause only It exists.

Life goes on after this revelation.
Nothing changes, apparently.

You see the same old stupidity and
wickedness when they arise, but now you
know that is nobody’s fault for anything.

God Itself is the One that is fooling around
and makes evil things through each idiot
and enemy.

You wouldn’t say it’s just an innocent play…

moartea hrănindu-se cu viaţa...

Dacă toate acestea ar fi reale,
ar fi o tragedie cosmică.

Din fericire, este doar un film, cu personaje imaginate,
foarte convingătoare...

Dar nimic nu durează. Totul trece şi se schimbă.

Ca un fum e şi viaţa, şi moartea...

Nu te teme!
Doar visezi că exişti...
Bucură-te de acest vis!

Şi nu te întrista
că nu ai profitat mai mult.
Nu putea fi altfel decât a fost.

Întotdeauna nu există decât o variantă de viitor:
cea care s-a petrecut.

Clipă de clipă, îndeplineşti scopul divin,
chiar dacă nu ştii.

În Unime nu există timp.

Viaţa ta s-a terminat demult.

Ce trăieşti acum este reluarea ei cu încetinitorul
ca să o savurezi mai din plin.

Nu te teme de întuneric!
E doar umbra ta...

Lumina are grijă de viaţă.

Sfârşit

Suffering, destruction, cruelty,
death feeding with life...

If all these were really real, it would be a cosmic tragedy.

Fortunatety, it’s just a movie, with imagined characters, very convincing, indeed...

But nothing lasts. Everything goes and changes.

Like smoke pass away life and death...

Do not fear!
You are simply dreaming that you exist...
Enjoy this dream!

And don’t regret
that you didn’t seize the day.
It couldn’t be otherwise.

Always, there is only one future possibility:
that one that happened.

Moment by moment, you are fulfilling the divine purpose, although you don’t know it.

There is no time in Oneness.

Your life finished long ago.

What you are living right now is life in slow motion replay
for you to enjoy it more fully.

Don’t be afraid of darkness!
It’s just your shadow...

Light takes care of life.

The End

19 august 2022

Campanie pentru clape înguste

Ce înseamnă „clape înguste”?

Pare o chestiune de care nimeni nu este conştient: mărimea clapelor pianului. Totuşi, ea afectează nu numai pianiştii profesionişti, ci şi pe cei amatori, care ar cânta mult mai uşor dacă ar dispune de nişte clape pe măsura mâinii lor. Pianul este, pentru prea mulţi, un chin, în loc de a fi o plăcere. Spre diferenţă, alte instrumente sunt croite pe mai multe dimensiuni (vioară, violă, violoncel, chitară, instrumente de suflat etc). Numai claviaturile au o singură dimensiune pentru bărbaţi, femei şi copii. Ciudat, nu?!

Avem, mai jos, o mărturie tulburătoare a unui pianist profesionist care, timp de 26 de ani, nu a ştiut de această alternativă ergonomică şi a preferat să rabde durerile. Parcă ar fi o conspiraţie a prostiei planetare. Oare câte altele mai sunt?!

Mişcarea mondială **PASKPIANO.ORG** Pianiştii cu mâna mică cer să se fabrice clape reduse ca dimensiuni. Copiii şi femeile nu pot cânta bine pe claviaturi destinate mâinilor mari.

Fapt: Chopin avea palma mai mică, dar cânta pe o claviatură redusă (6.0" 15/16), aşa cum se construiau pe vremuri.

Se spune că i-ar costa prea scump pe producători să facă claviaturi ergonomice. În realitate, nu i-ar costa mai nimic să le producă pentru pianele digitale. Acelea sunt din plastic şi uşor de modificat. Mai greu este cu clapele de lemn pentru pianele clasice, dar iată că ingeniosul David Steinbuhler a rezolvat chiar şi această problemă, realizând claviaturile DS 6.0” şi DS 5.5”, alternative la cea “normală” de 6.5”.

Pianist for Alternatively Sized Keyboards

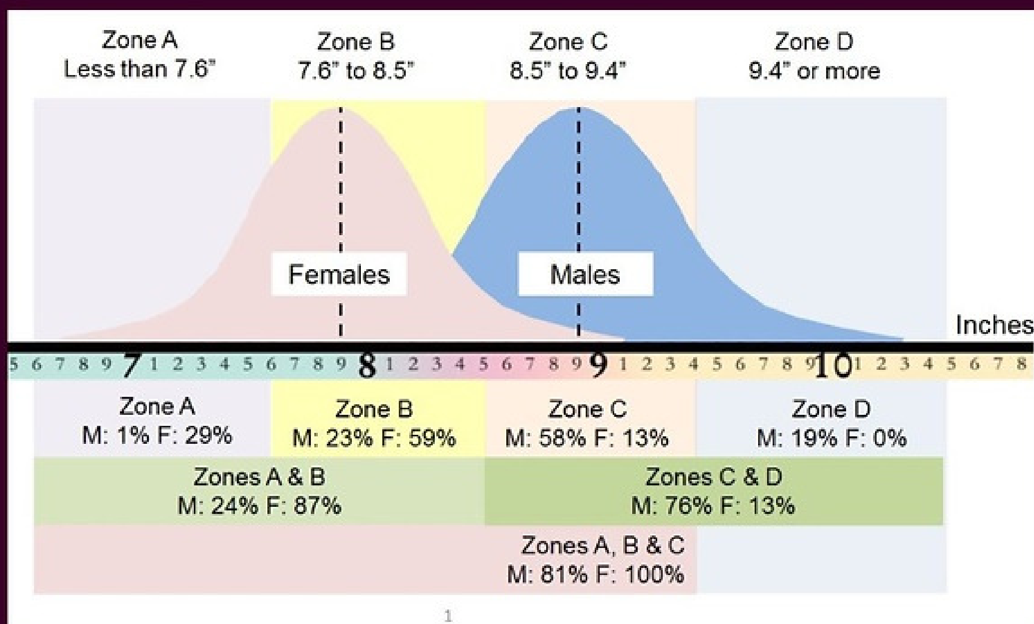

First Steinbuhler Encounter

Interview with David Steinbuhler, Developer of Smaller Piano Keyboards

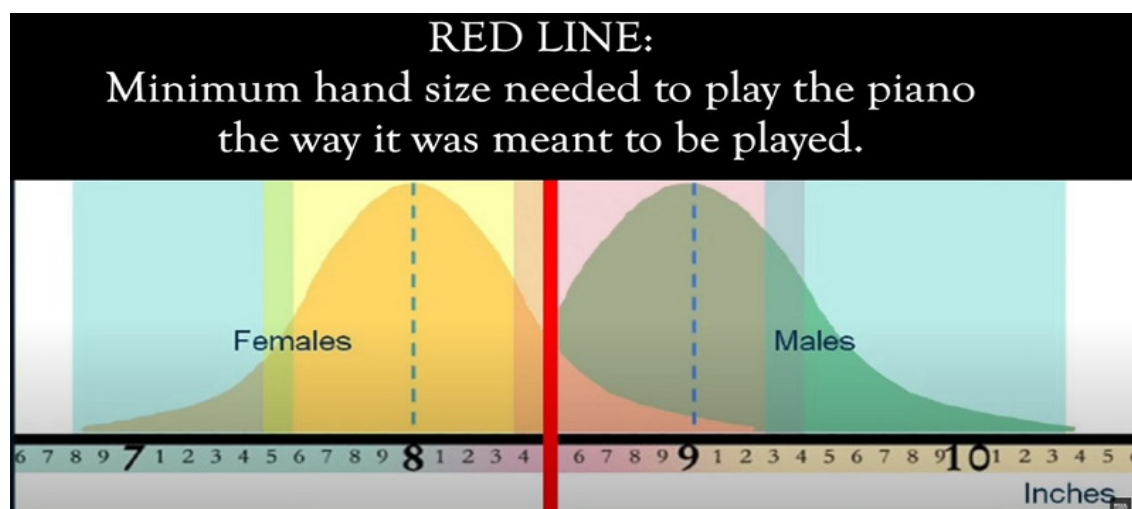
Iată, mai jos, câteva date ştiinţifice privind ergonomia cântatului la pian în funcţie de proporţiile mânii.

Proportions of adult pianists with 'small' or 'large' hands		
	'Small' hands: 1-5 spans less than 8.5"	'Large' hands: 1-5 spans 8.5" or more
All males*	23.8%	76.2%
All females*	87.1%	12.9%
Caucasian males	20.2%	79.8%
Caucasian females	82.3%	17.7%
Asian males	29.9%	70.1%
Asian females	94.0%	6.0%

*Based on the ethnic mix in this particular sample of Adult Pianists

Distribuţia dimensiunilor mâinilor umane

La stânga de linia roşie, nu se poate cânta la pian aşa cum ar trebui (dacă deschiderea dintre degetul mare şi cel mic este sub 21,6 cm).

La un pian, puteţi cuprinde un interval de o decimă (16 semitonuri)? Dacă nu, aţi avea o experienţă mai plăcută cu o claviatură mai îngustă.

Avantajele unei claviaturi înguste: abilitatea de a cuprinde acordurile mult mai confortabil; o mai mare muzicalitate în pasajele legato; eliminarea durerilor articulare cauzate de cântatul la pian; o mai mică probabilitate de abandon al studiului pianului.

Printre singurele manufacturi din lume care fabrică **claviaturi înguste MIDI controller** (care trebuie conectat la computer) **identice tactil cu cele de pian acustic**, NK5.5: vezi [www.narrowkeys.com (prof. Linda Gould)](http://www.narrowkeys.com)

Claviaturi diferite
pentru mâini diferite
ambele au 88 de clape

Video: Cel mai sumbru secret al pianului - Dimensiunea mâinii

(*video tradus în limba română*). O mărturie despre cât de aproape suntem de ideal, dar nu ne propunem să-l găsim

Video: https://www.youtube.com/watch?v=MjyEl-Pe3NU

Descriere:

O mărturie despre cât de aproape suntem de ideal, dar nu ne punem problema să-l găsim.

Pare o chestiune de care nimeni nu este conştient: mărimea clapelor pianului. Totuşi, ea afectează nu numai pianiştii profesionişti, ci şi pe cei amatori, care ar cânta mult mai uşor dacă ar dispune de nişte clape pe măsura mâinii lor. Pianul este, pentru prea mulţi, un chin, în loc de a fi o plăcere.

Iată o mărturie tulburătoare a unui pianist profesionist care, timp de 26 de ani, nu a ştiut de această alternativă şi a preferat să rabde durerile. Parcă ar fi o conspiraţie a prostiei planetare. Oare câte altele mai sunt?!

Se spune că i-ar costa prea scump pe producători să facă claviaturi alternative. În realitate, nu i-ar costa mai nimic să le producă pentru pianele digitale. Acelea sunt din plastic şi uşor de modificat. Mai greu este cu clapele de lemn pentru pianele clasice, dar iată că ingeniosul David Steinbuhler a rezolvat chiar şi această problemă, realizând claviaturile DS 6.0” şi DS 5.5”, alternative la cea “normală” de 6.5”.

Text video:

De când am devenit pianist profesionist, un gând m-a bântuit mereu, anume că mi-aş dori ca mâinile mele să fie cu 10% mai mari, doar cu 10%, pentru a putea ajunge la mai multe note şi a putea cânta pasaje rapide mai uşor, fără să mă chinui.

Şi nu sunt doar eu. În calitate de youtuber, văd o mulţime de opinii şi comentatori care spun că au mâinile prea mici. Iar acesta este doar un procent infim din pianiştii care au aceeaşi problemă.

Acesta este secretul întunecat al lumii pianistice. Anume, că peste 80% dintre femei şi 25% dintre bărbaţi au mâinile prea mici pentru clapele moderne. Întreaga lor viaţă cântă la pian chinuindu-se. Nu şi-au dat seama niciodată că o claviatură de dimensiuni mai mici le-ar rezolva multe dintre probleme. Este o soluţie surprinzător de simplă.

Nu e nevoie să te operezi pentru a-ţi mări dimensiunea mâinii cu 10%. Tot ce trebuie să faci este să cumperi o claviatură cu clape mai înguste.

Totuşi, dacă încerci să cumperi una, fie online, fie într-un magazin de piane, nu vei reuşi. De ce? De ce companiile producătoare de piane şi claviaturi, cum ar fi Yamaha, Roland, Kawai etc., al căror unic scop este să vândă mai multe piane, oare de ce nu oferă şi dimensiuni alternative pentru pianiştii cu mâini mai mici?

Acesta este misterul pe care îl vom dezlega astăzi.

Pianul modern nu a avut întotdeauna dimensiunea actuală. Pe vremea lui Chopin şi Beethoven existau piane de toate formele şi dimensiunile.

Iată-l pe legendarul pianist francez Jean-Yves Thibaudet, cântând pe un pian original pe care a cântat Chopin însuşi.

«Aş dori să vă spun câte ceva despre acest pian. A fost construit în 1848 pentru Chopin, care a cântat la el în recitalul său de la Londra din 1848. A fost o adevărată provocare pentru mine să cânt la acest pian, deoarece este foarte diferit de pianul modern cu care sunt obişnuit. Totul este la o scară mai mică. Clapele, fiecare clapă este mai scurtă şi chiar mai îngustă decât pe un pian modern, ceea ce înseamnă că toate distanţele erau cumva greşite. Dacă făceam un salt sau cântam o octavă, eram întotdeauna decalat cu atâtica, ceea ce înseamnă că, de fapt, nu era nimic greşit.»

Abia la sfârşitul anilor 1800, pianul modern a fost standardizat la lăţimea actuală a clapelor: 6,5 inci per octavă sau aproximativ 0,93 inci per clapă.

Când am aflat despre claviaturile mai înguste, am ştiut că trebuie să cânt şi eu pe una.

Să ne întoarcem cu câteva luni în urmă, în 2 octombrie 2021. Era cu două zile înainte de concertul meu de la Heidelberg, Germania. În loc să-mi petrec ziua exersând, am condus 2,5 ore până la Stuttgart, pentru a cânta pe Sirius 6.0, singura claviatură cu octava de 6,0 inci din Europa. A fost extraordinar. "La Campanella" a fost mult mai uşor de cântat pe clapele uşor mai înguste.

Cu doar două zile înainte de concert, am vrut să testez ipoteza: “Oare faptul de a cânta pe o claviatură de dimensiuni mai mici mă va face să cânt mai prost după aceea pe o claviatură de dimensiuni normale?” După cum am aflat la concertul meu, răspunsul este un NU clar. Am cântat mai bine decât o făcusem vreodată, în special piesele mai dificile din programul meu, cum ar fi “La Campanella” şi “Fight for freedom”.

Cântând pe clape mai înguste, mi-am învăţat mâinile cum să stea într-o poziţie relaxată şi netensionate, fapt ce şi-a transmis beneficiile chiar şi la clapele de dimensiuni normale.

După ce am încercat claviatura mai mică, mi-am dat seama că ea îmi va rezolva multe blocaje legate de exersarea pieselor dificile. Am ştiut că trebuie să-mi cumpăr una cu orice preţ, indiferent dacă mă va costa 500, 5000 sau chiar 50000 de dolari.

Însă, desigur, ştim că clapele de dimensiuni mai mici sunt imposibil de cumpărat online sau din orice magazin de muzică. Se pare că există un singur loc în toată America unde poţi găsi o claviatură de pian mai mică. Este în Titusville, Pennsylvania, un orăşel rural, la aproximativ două ore la nord de Pittsburgh, aproape de graniţa cu Canada. Mi-am luat câinele, pe Cooper, şi am pornit într-o călătorie de şase ore cu maşina. Am ajuns în vizită la un om pe nume David Steinbuhler, proprietarul unei fabrici de textile, care s-a apucat să facă claviaturi de piane din pură pasiune.

- Oameni buni, sunt foarte bucuros să fiu aici cu David Steinbuhler. El este omul din spatele acestei inovaţii incredibile, care construieşte clape de dimensiuni diferite.

Încă din anii 1990, David este singurul producător de claviaturi înguste din America. Face totul într-o mică subsecţiune de la etajul al doilea al fabricii sale din Titusville. De unul singur, a scris mii de linii de cod pentru a automatiza procesul de fabricaţie a unor claviaturi de pian din fildeş de înaltă calitate cu o lăţime mai mică.

Când am cântat pe aceste clape, nu am simţit nicio deosebire faţă de calitatea clapelor obişnuite pe care le găseşti la pianele Steinway şi Yamaha. Un singur om, lucrând în timpul liber pe cont propriu, a reuşit să construiască un produs care rezolvă problemele a milioane de pianişti. Motivul pentru care l-am vizitat a fost acela că am vrut să-mi înlocuiască clapele de la instrumentul electronic Kawaii MP11SE cu clape de lăţime mai mică.

- Cele 88 de taste obişnuite pe care le găsiţi pe orice pian digital au fost micşorate de aici până aici.

Mă va costa peste cinci mii de dolari, dar merită. La urma urmei, eram dispus să plătesc peste cincizeci de mii de dolari pentru asta. L-am întrebat "Câţi bani ai făcut din toată această muncă în ultimii 30 de ani?"

- David, câţi bani ai făcut în total din acest proiect?

- Oh, nu, doar am băgat bani. Nu scoatem niciun ban.

- Deci îţi dă pe minus, cam minus cinci mii, minus douăzeci de mii?

- Oh, nu... Un milion.

- Minus un milion!

- Oh, cel puţin.
- Serios?
- Da.

Într-adevăr. Acest tip de producţie specializată de înaltă precizie nu este deloc uşoară sau ieftină. Şi totuşi, David a reuşit să o realizeze de unul singur.

Producătorii de piane precum Yamaha şi Steinway au mii de ingineri care lucrează cu normă întreagă la nenumărate îmbunătăţiri ale pianelor lor. În fiecare an, auzim de ultimele îmbunătăţiri aduse calităţii sunetului, acţiunii ciocanului, funcţiilor pentru sunete de sintetizator şi ecrane pe claviatură etc., dar lipseşte singura îmbunătăţire care ar avea un impact mult mai mare asupra experienţei muzicale a clienţilor, mai mult decât orice caracteristică cosmetică sau tehnică. O claviatură care să se potrivească mâinilor pianistului.

Hai să încercăm să răspundem la întrebarea: de ce nu fac producătorii de piane claviaturi mai înguste?

După multe cercetări, am ajuns la patru motive importante.

Primul este tradiţia. Pianul este unul dintre cele mai prestigioase instrumente, care a marcat în mod fundamental istoria muzicii. Marea majoritate a compozitorilor de-a lungul istoriei au folosit pianul ca instrument principal. Iar dispunerea celor 88 de clape la dimensiunile actuale este considerată aproape sacră şi nimeni nu vrea să fie cunoscut ca fiind compania care încalcă tradiţia.

Dar răspunsul meu este următorul: Să fim serioşi, este anul 2022. Astăzi, oamenii cântă la pian în realitatea virtuală, mascaţi în personaje anime. Cu siguranţă, modificarea clapelor este mai puţin revoluţionară.

Al doilea mare motiv este, aţi ghicit, banii. Am contactat un reprezentant al uneia dintre cele patru mari companii producătoare de piane, întrebându-l de ce nu fac şi claviaturi mai înguste şi iată care a fost răspunsul: “Recunosc că unii instrumentişti ar aprecia o claviatură mai mică, dar investiţia în cercetare şi dezvoltare necesară pentru proiectarea şi fabricarea unei claviaturi mai înguste ar depăşi veniturile potenţiale obţinute din vânzări, ceea ce face ca acest proiect să nu fie viabil din punct de vedere financiar”.

Nu sunt de acord că doar o mică parte dintre pianişti ar beneficia de acest lucru şi voi explica de ce. Dar înainte de orice, acest răspuns arată că ceea ce motivează aceste companii sunt banii, nu ideea că ar putea schimba viaţa cuiva.

- O decimă, Doamne!

(Pianistă încercând o claviatură îngustă de 5,5")

Viaţa a nenumăraţi pianişti, doar cu o modificare pe care cineva ca David Steinbuhler a reuşit să o realizeze singur...

- Doamne, mâinile mele arată enorm. Stai puţin.

- O să te las să te obişnuieşti.

(Tiffany Goff încearcă pentru prima dată DS 5,5".)

- Doar la vederea mâinilor pe pian...

Dar haide să lămurim chestiunea câţi pianişti ar putea beneficia.

Eu am o deschidere a mâinii de 8 inci (20,5 cm) de la degetul mic la degetul mare. Aşa cum v-am arătat mai devreme, 80% dintre femei şi 25% dintre bărbaţi au mâini cu o deschidere sub 8,5 inci (21,5 cm). Nu este deloc o "proporţie mică" din comunitatea de pianişti. De ce se vorbeşte de 8,5 inci? 8,5 inci sau 21 de centimetri este distanţa unui interval de decimă pe claviatura modernă. În muzica obişnuită nu prea găsim decime, dar none găsim peste tot. Şi doar o mână cu o deschidere de 8,5 inci poate cânta confortabil intervalul de nonă.

În plus, atunci când cânt pasaje rapide cu multe arpegii sau salturi, cum ar fi coda la "Balada cascadei" nr.1 de Chopin, "Rapsodia ungară" nr.2 - "La Campanella", "Preludiu în sol minor" de Rachmaninov - "Moment muzical" nr.4, sau chiar "Furia bănuţului pierdut" de Beethoven, o deplasare mai mică între clape m-ar ajuta enorm ca degetele să atingă mai repede notele. La viteze mari, fiecare milisecundă contează.

Apar, de asemenea, tot mai multe dovezi că mâinile cu dimensiuni sub 8,5 inci sunt mai predispuse la leziuni. Într-un studiu realizat de Yoshimura şi Chesky, cercetătorii au măsurat durerea resimţită de pianişti în timp ce cântau un pasaj din Debussy. Coborând de la o deschidere a mâinii de 22 cm, durerea începe să crească exponenţial pe măsură ce mâinile devin mai mici. Cercetătoarea Rhonda Boyle remarcă faptul că pianiştii cu o deschidere a mâinilor mai mare de 8,6 inci nu resimt nicio durere. Aceste constatări sunt în concordanţă cu un alt studiu realizat în 2002 de Nakota Sakai. Toată viaţa am resimţit durere cântând unele piese mai dificile. Dar, la fel ca mulţi alţi pianişti, nu vorbesc despre asta.

Al treilea mare motiv este stigmatul social, care pare puţin subiectiv, dar îl voi explica. Deoarece clapele mai înguste aduc beneficii mai mult femeilor decât bărbaţilor, se pare că producătorii de piane nu doresc să fie cunoscuţi ca fiind compania care creează o claviatură feminină. Dintr-un motiv sau altul, există un mit în rândul oamenilor care cântă la pian, indiferent de sex, conform căruia, mâinile mai mici sunt cumva un semn de imperfecţiune.

- Veneau femei pianiste jenate de mâinile lor, iar eu le spuneam că nu e nimic în neregulă cu mâna lor.

- Femeile se simt jenate, pentru că nu pot cuprinde aceleaşi distanţe între note.

- Exact. O profundă discriminare.

Şi se pare că producătorii de piane nu vor ca marca lor să aibă această conotaţie. Este un subiect sensibil, mai ales pentru bărbaţi.

- Ştiţi ce se spune despre bărbaţii cu mâini mici...

Mitul conform căruia mărimea mâinii este cumva corelată cu mărimea membrului şi-a făcut loc în conştiinţa generală. Poate credeţi că glumesc, dar cred sincer că acest stigmat este o barieră din cauza căreia pianiştii bărbaţi nu vorbesc deschis despre această problemă.

De exemplu, Daniel Barenboim, unul dintre cei mai faimoşi pianişti ai vremurilor noastre, cântă pe un Steinway personalizat, cu clape mai înguste, făcute special pentru el. La fel şi legendarul pianist Joseph Hoffman. Dar niciunul dintre ei nu a dezvăluit vreodată în mod public că pianele lor au altfel de clape. Chiar eu însumi, când m-am gândit să fac acest videoclip, acesta a fost primul gând care mi-a venit în minte, oricât de pueril ar părea.

Ultimul motiv este cel pe care îl consider cel mai important, pentru că, sincer, celelalte trei motive pălesc în comparaţie cu acest al patrulea şi ultim motiv. Şi anume: lipsa de conştientizare. Oamenii, pur şi simplu, nu ştiu că există şi claviaturi mai înguste. Este chiar amuzant, dacă nu ar fi atât de trist. Atât de mulţi pianişti de pe Youtube, din universităţi şi din sălile de clasă din întreaga lume se plâng şi îşi doresc să aibă mâini mai mari. Dar, ca şi mine, niciunul dintre ei nu s-a gândit vreodată să ceară companiilor producătoare de piane să facă o claviatură de dimensiuni mai mici.

Timp de 26 de ani din viaţa mea de pianist, nu am ştiut niciodată că există claviaturi de dimensiuni mai înguste. Am vorbit cu sute de pianişti, am urmat cursuri la Juilliard, Peabody, NYU, am cântat la Carnegie Hall, am vizionat mii de videoclipuri pe Youtube despre pian, am citit mii de articole şi discuţii pe internet despre pian, şi totuşi niciunde nu se menţiona posibilitatea unor claviaturi mai înguste.

Îmi amintesc că, la mijlocul lunii septembrie 2021, căutam pe Piano World Forums ceva fără nicio legătură, când am dat peste această postare pe forum despre “concursul internaţional de pian de la Dallas”, care, la vremea respectivă, permitea concurenţilor să cânte pe piane de dimensiuni alternative, dacă doreau.

Când am citit această postare, am fost oarecum buimăcit.

(Nu înţelegeam ce înseamnă "mărime alternativă".)

E ca şi cum te-ai uita printr-un dulap vechi şi ai revedea ceva ce îţi plăcea în trecut, dar de care ai uitat: o jucărie veche, o carte sau o piesă de îmbrăcăminte. La început, obiectul pare un pic străin, dar la o privire mai atentă, devine izbitor de familiar. Şi atunci îţi dai seama că “ăsta e făcut pentru mine”. Acesta a fost sentimentul pe care l-am avut când am atins pentru prima dată claviatura DS 6.0”. A fost un sentiment de întoarcere acasă după o călătorie lungă. Ştiam că aici pot, în sfârşit, să mă simt confortabil.

Recunoştinţa mea cea mai profundă pentru toţi cei care luptă pentru această cauză de peste 30 de ani...

19 februarie 2022

Video: Pianul meu are un secret

Video: https://www.youtube.com/watch?v=lK4feaxXg24
19 iunie 2022

Text video:

Bună ziua, numele meu este Linda Gould şi pianul meu are un secret.

[Muzică]

N-aş putea să cânt aşa la pianul vostru.

Sunteţi gata să aflaţi secretul? Ia priviţi aici.

PIANUL MEU ARE CLAPE MAI ÎNGUSTE.

Pot cuprinde chiar o decimă.

Iar asta-i fabulos.

Pentru a putea cânta acel studiu de Chopin, trebuie să pot cuprinde o decimă, ca să ating confortabil ceea ce pretinde Chopin.

Aceasta este dimensiunea claviaturii voastre. Observaţi că am aliniat cele două clape negre aici, iar restul sunt ceva mai depărtate şi priviţi ce diferenţă rezultă. Pe această claviatură, o octavă are 16,5 cm. Dar pe pianul meu, o octavă are 14 cm. Şi există în lume circa 200 de astfel de claviaturi până acum.

Dacă nu mă credeţi, să mergem la pianul soţului meu şi vă voi arăta că aceasta este dimensiunea claviaturii voastre.

Mi-am luat telefonul şi clapele de plastic şi vom merge la pianul soţului meu. Da, avem în casă pianul bărbatului şi pianul femeii. Iată-l. Este exact ca pianul vostru. Îmi aşez clapele de plastic şi uitaţi că se aliniază perfect.

Aproape tuturor pianiştilor de concert, claviatura li se potriveşte perfect cu dimensiunea mâinii, pentru că au mâinile mari. De la uriaşul Oscar Peterson la micuţa Alicia de la Rocha, toţi pot cuprinde o decimă sau chiar mai mult. Acesta pare să fie intervalul magic care hotărăşte dacă este posibil să faci o carieră de pianist de concert.

Aceasta este distanţa pe care eu o pot cuprinde la un pian de dimensiuni normale. Abia dacă pot atinge o nonă. Iar acesta este intervalul pe care îl pot cuprinde pe pianul meu, o decimă confortabilă. Şi acesta este ghipsul pe care l-am purtat timp de trei ani, când nu am putut cânta deloc. Dar detalii despre asta, mai târziu.

Mă gândeam că, dacă vă arăt cum cânt acelaşi studiu de Chopin pe ambele claviaturi în acelaşi timp, aţi înţelege prin ce am trecut. Din păcate, chiar dacă încetiniţi viteza de redare a videoclipului, nu este

foarte evident. Un pianist experimentat, la o observaţie atentă, poate vedea diferenţa, dar ea nu este evidentă. Micile distanţe fac o mare diferenţă atunci când cânţi un repertoriu avansat. Aceste mici distanţe fac diferenţa dintre a cânta o piesă şi a nu cânta o piesă, a face o carieră şi a nu face o carieră, a te bucura de sonatele lui Beethoven şi de decimele folosite în jazz sau a te chinui cu ele.

Chiar dacă nu puteţi vedea diferenţa, o puteţi auzi. S-ar părea că mă descurc foarte bine pe clapele mari, numai că coloana sonoră pe care o auziţi este de la claviatura cea mică.

[Muzică]

Vreţi să auziţi cum suna când cântam pe clapele mari?

[Muzică]

Au! Este dureros să cânt şi să ascult aşa ceva. Dar ceea ce nu puteţi vedea este durerea din antebraţul meu când încerc să iau acorduri la care degetele nu-mi ajung. Dar ia uitaţi-vă aici!

Când iau un acord pe clapele mici, mâna mea este uşor curbată şi acţionează ca un amortizor de şocuri în timp ce lovesc clapele. Şi puteţi vedea că, pe clapele mari, degetele sunt întinse la maxim, nu există niciun amortizor de şocuri şi o durere ascuţită îmi suie pe braţ.

Iată un alt acord şi exact aceeaşi situaţie. Iar când acest lucru se întâmplă de nenumărate ori, provoacă vătămări. Tocmai aceste amortizoare de şocuri care apar atunci când mâinile noastre cântă pe clape de dimensiunea potrivită sunt secretul pentru a cânta cu deplin control şi cu o tehnică frumoasă.

Şi, în sfârşit, puteţi vedea că, pe clapele înguste de mai sus, am atins deja nota, în timp ce pe clapele mari, încă mai am un drum lung de parcurs şi foarte puţin timp la dispoziţie.

Am iubit pianul toată viaţa mea. Am studiat la universitate, am cântat la diverse concursuri şi am luat toate examenele RCM (Royal Conservatory of Music, Canada). Acesta-i nepotul meu, cântând la vioară. Dar până să primesc aceste clape înguste pentru pianul meu, acum 20 de ani, mă simţeam de parcă urcam pe munte în bocanci cu câteva numere mai mari.

Când înveţi vioara, începi cu mărimi graduale. Şi chitarele se produc în mărimi diferite. Chiar şi violoncelul are diverse mărimi. Ba chiar, există şi o mărime dedicată doamnelor, ce minunat!

Oare când vom avea piane şi claviaturi pentru copii, femei şi bărbaţi care nu au mâinile mari?! Noi formăm majoritatea.

Deci, în ceea ce priveşte ghipsul. Am purtat acest ghips pe la vârsta de 20 de ani şi ceva, timp de 3 ani. Nu puteam să-mi folosesc mâna.

Accidentul s-a produs chiar într-un concert, pe când terminam de interpretat Sonata a şaptea pentru pian de Prokofieff.

AM SUFERIT O INTERVENŢIE CHIRURGICALĂ CARE A CORECTAT 98% DIN PROBLEMA CARE ÎMI PARALIZASE MÂNA.

Celor suficient de deştepţi să nu cânte piese dificile ca să nu-şi vatăme mâinile: Bravo! Şi totuşi, nu v-ar plăcea să cuprindeţi o decimă?! Nu v-ar plăcea să interpretaţi piese importante?! Nu v-ar plăcea o claviatură ca aceasta?! Am această claviatură de 20 de ani şi nu a mai trebuit să port niciodată ghips. Nu mai am dureri. Şi pot cânta orice doresc.

Mi-ar plăcea să discut cu voi chiar aici, pe YouTube, în comentariile de mai jos. Sunteţi de acord cu mine? Credeţi că e o nebunie? Vreţi să încercaţi aşa ceva? Aţi încercat aşa ceva? Eşti unul dintre cei 200 de oameni din lume care deţin un astfel de pian? Mie mi-a schimbat total viaţa şi ştiu că există mii de pianişti care iubesc pianul la fel de mult ca şi mine. Iar când găseşti ceva atât de uimitor, vrei să îl împărtăşeşti cu întreaga lume. Asta fac în acest videoclip, vă împărtăşesc entuziasmul meu.

Vă mulţumesc foarte mult pentru că m-aţi ascultat. Vă rog să scrieţi comentarii. Şi ar fi perfect dacă aş putea avea o claviatură ca aceasta pe care s-o iau cu mine la concerte.

O CLAVIATURĂ DIGITALĂ PROFESIONALĂ PORTABILĂ

Ceva ce şi-ar putea permite oricine. Poate că va veni şi asta. Mulţumesc pentru că m-aţi ascultat!

PRIVIŢI CÂT DE RELAXATĂ ESTE MÂNA MEA DREAPTĂ PE TASTELE ÎNGUSTE !